Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES și *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON
ANDREW CROSS

bufonul

JAMES PATTERSON
ANDREW CROSS

BUFONUL

Traducere: CLAVA TREFIL

EDITURA LIDER
EDITURA STAR
2005

Coperta: CLAUDIA COSTACHE

THE JESTER
Copyright © by Andrew Numberg

Prolog

DESCOPERIREA

Purtând un costum din tweed maroniu, obişnuiţii lui ochelari de soare închişi la culoare, ca nişte carapace de broască ţestoasă, doctorul Alberto Mazzini îşi făcu loc prin mulţimea de reporteri agitaţi şi gălăgioşi care ocupau scările din faţa Muzeului de Istorie din Borée.

— Ne puteţi spune ceva despre artefact? Este autentic? De aceea vă aflaţi aici? insistă, blocându-i trecerea, o femeie pe al cărei microfon era inscripţionată sigla CNN. S-au făcut teste ADN?

Doctorul Mazzini era deja iritat. Cum de fuseseră alertaţi şacalii din presă? Încă nu se confirmase nimic în legătură cu descoperirea. Le făcu semn cu mâna reporterilor şi cameramanilor să se îndepărteze.

— Pe aici, domnule doctor, îl îndrumă unul dintre angajaţii muzeului. Vă rog, intraţi.

O femeie mignonă, cu părul închis la culoare şi care purta un costum cu pantaloni, îl aştepta pe Mazzini înăuntru. Părea să aibă cam patruzeci şi ceva de ani şi aproape că făcu o reverenţă în faţa distinsului oaspete.

— Vă mulţumesc că aţi venit. Eu sunt Renée Lacaze, directoarea muzeului. Am încercat să controlez presa, dar… ridică din umeri. Jurnaliştii simt un eveniment de la mare distanţă. E ca şi cum am fi descoperit o bombă atomică.

— Dacă artefactul pe care l-aţi descoperit este autentic, răspunse Mazzini pe un ton neutru, atunci veţi fi descoperit ceva mult mai important decât o bombă atomică.

În calitate de director al Muzeului Vaticanului, Alberto Mazzini avusese autoritatea cu care expertizase orice descoperire de importanţă religioasă făcută în ultimii treizeci şi ceva de ani. Tăbliţele gravate păreau să dateze de pe vremea discipolului Ioan şi fuseseră descoperite în vestul Siriei. Prima Biblie Vericotte. Ambele se aflau acum printre comorile Vaticanului. Doctorul fusese de asemenea implicat şi în investigarea a sute de falsuri.

Renée Lacaze îl conduse pe Mazzini de-a lungul holului îngust, de secol XV, acoperit cu ţigle preţioase.

— Ziceaţi că relicva a fost descoperită într-un mormânt? întrebă

Mazzini.

— Într-un complex comercial… Lacaze zâmbi. Chiar de aici, din Borée. Săpăturile continuă zi şi noapte. Buldozerele au dezgropat ceea ce pare să fi fost odată o criptă. Am fi ratat-o complet dacă nu se deschideau câteva sarcofage.

Domnişoara Lacaze îl însoţi pe importantul oaspete într-un lift îngust, ce îi duse la etajul trei.

— Mormântul a aparţinut unui duce de mult uitat, care a murit în anul 1098. Am făcut imediat teste cu acid şi fotoluminescente. Vechimea pare să corespundă. La început, ne-am întrebat de ce o relicvă de acum o mie de ani, şi *de la celălalt capăt al pământului,* ar fi îngropată într-un mormânt din secolul XI?

— Şi ce aţi descoperit? întrebă Mazzini.

— Se pare că ducele nostru a luptat în cruciade. Ştim că vânătoarea de relicve a început încă din vremea lui Hristos. Ajunseră în sfârşit în biroul ei. Vă sfătuiesc să inspiraţi adânc. Sunteţi pe cale de a vedea ceva cu adevărat extraordinar.

Pe o masă de expertiză, artefactul era aşezat pe un cearşaf alb, simplu, într-un mod atât de umil cum numai unui lucru de o asemenea valoare i se putea potrivi.

În cele din urmă, Mazzini îşi scoase ochelarii de soare. Nu trebuia să îşi ţină respiraţia, pentru că se oprise pur şi simplu. *Doamne, asta chiar este o bombă atomică!*

— Priviţi mai de aproape, are şi o inscripţie pe el.

Directorul Muzeului Vaticanului se aplecă asupra lui. *Da, ar putea fi.* Avea toate semnele corecte. Era şi o inscripţie. În latină. Se apropie şi mai mult ca să o poată citi. *Acre, Galilee…* Cercetă artefactul cu multă atenţie. Vechimea era corectă. Însemnele corespundeau de asemenea descrierilor din Biblie. Şi, totuşi, cum ajunsese să fie îngropat aici?

— Cu toate acestea, tot nu dovedeşte mare lucru.

— Este adevărat, desigur. Renée Lacaze ridică din umeri. Dar… eu mă trag din aceste locuri. Tatăl meu s-a născut în această vale. Ca şi tatăl tatălui său, şi aşa mai departe. Cu sute de ani înainte de a se descoperi acest mormânt, aici s-au spus poveşti cu care a fost crescut fiecare copil din Borée. Toate vorbeau despre faptul că această relicvă se află aici, *în Borée,* de nouă sute de ani.

Mazzini văzuse sute de astfel de relicve, dar puterea acesteia îl copleşea şi îl tulbura. O forţă nevăzută îl determină să îngenuncheze

reverenţios pe podeaua de piatră.

În cele din urmă, o făcu – ca şi când s-ar fi aflat în prezenţa lui Iisus Hristos.

— Am aşteptat să veniţi dumneavoastră înainte de a-l suna pe cardinalul Perrault, zise Lacaze.

— Lasă-l pe Perrault, spuse Mazzini umezindu-şi buzele. O să îl sunăm pe Papă.

Alberto Mazzini nu îşi putea lua ochii de la impresionantul artefact. Acesta era mai mult decât un moment crucial din cariera lui. Era un miracol.

— Mai e ceva, zise domnişoara Lacaze.

— Ce? se bâlbâi Mazzini. Ce altceva mai este?

— În folclorul local se pomeneşte despre existenţa unei relicve foarte preţioase, doar că se spune că ea nu ar fi aparţinut unui duce, ci unui om cu origini mult mai modeste.

— Ce om de origine umilă ar fi putut pune mâna pe un asemenea trofeu? Un preot? Poate un hoţ?

— Nu. Ochii căprui ai lui Renée Lacazze se măriră. De fapt, chiar un bufon.

Partea întâi

ORIGINILE COMEDIEI

Capitolul 1

Veille du Père, un sat în sudul Franţei, 1096

Clopotele bisericii sunau.

Dangăte puternice, răsunând în mijlocul zilei.

În cei patru ani de când venisem să locuiesc în acest oraş, auzisem clopotele sunând numai de două ori în miezul zilei. O dată, când ni s-a comunicat că murise fiul regelui. Şi, a doua oară, atunci când rivalul stăpânului nostru din Digne a dat o petrecere ruşinoasă, luând oraşele la rând, în timpul războaielor, lăsând în urmă opt morţi şi aproape toate casele arse până în temelii.

Ce se întâmplă?

M-am grăbit spre fereastra de la etajul doi al hanului pe care îl ţineam împreună cu soţia mea, Sophie. Oamenii fugeau spre piaţă, cărându-şi uneltele.

— Ce se întâmplă? Cine are nevoie de ajutor? strigau ei.

Apoi, Antoine, care lucra un lot de pământ pe malul râului, trecu podul călare pe măgarul lui şi, arătând înapoi spre drum, spuse:

— Vin. Aproape au ajuns.

Dinspre est răsunau voci puternice, intonând un cânt. Am privit printre copaci şi am încremenit. *Iisuse, visez*, mi-am zis. Şi când te gândeşti că un vânzător ambulant, cu un cărucior, era ceva rar prin aceste locuri. Am clipit de mai multe ori.

O asemenea mulţime de oameni nu mai văzusem vreodată! Înaintau pe drumul îngust ce ducea spre oraş, într-o coloană lungă cât vedeai cu ochii.

— Sophie, vino să vezi, am strigat, nici nu o să îţi vină să crezi.

Soţia mea, cu care eram căsătorit de trei ani, se grăbi spre fereastră, cu părul ei auriu strâns sub o căciuliţă albă, ca într-o zi obişnuită de lucru.

— Doamne, Maica Domnului, Hugh…

— Este o armată, am mormăit eu, abia venindu-mi să îmi cred ochilor. Armata Cruciaţilor.

Capitolul 2

Chiar şi în Veille du Père ajunsese vestea despre chemarea Papei. Auzisem că grupuri mari de oameni îşi părăseau familiile, adunându-se sub semnul Crucii, în apropiere de Avignon. Şi iată-i… *armata Cruciaţilor, mărşăluind prin Veille du Père.*

Dar ce armată! Mai degrabă o gloată, ca acelea din profeţiile lui Isaia sau Ioan. Bărbaţi, femei, copii înarmaţi cu unelte şi cu bâte. Şi erau mii! Nu gătiţi în uniforme sau cu armuri, ci aproape în zdrenţe, având cruci roşii, pictate sau cusute direct pe cămăşi. Iar în fruntea acestui alai nu se afla vreun duce sau un rege în armură, cu veşminte bogate decorate cu cruci, purtat de o caleaşcă. Ci un omuleţ mărunt, îmbrăcat cu o robă cusută în casă, cu picioarele goale, chel, cu o coroană din ramuri împletite, călare pe un măgar amărât.

— Turcii o vor lua la fugă nu de teama săbiilor lor, ci doar la auzul acestui cântec înfiorător, am zis clătinând din cap.

Sophie şi cu mine ne uitam la coloana ce traversa podul de piatră. Ce mulţime ciudată! Tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, cu topoare, furci şi săbii vechi, bătrâni cavaleri purtând armuri ruginite. Cărucioare, căruţe, măgari obosiţi şi cai jigăriţi. Cu miile!

Tot oraşul stătea şi se holba. Copiii ieşeau din case şi dansau în jurul călugărului care se apropia. Niciunul dintre noi nu mai văzuse ceva asemănător. *Aici nu se întâmpla niciodată nimic!*

Erau încă pradă uimirii.

— Sophie, spune-mi, tu ce vezi?

— Ce să văd? Ori cea mai sfântă armată pe care am văzut-o vreodată, ori cea mai nevolnică. Oricum, cea mai prost echipată.

— Dar, priveşte, niciun nobil, nicăieri. Numai oameni obişnuiţi. *Ca noi.*

Coloana imensă se adună în piaţa mare; ciudatul călugăr trase de hamul măgarului iar acesta se opri. Un cavaler bărbos îl ajută să coboare. Părintele Leo, preotul oraşului, venise în întâmpinarea lui. Cântecul se întrerupse, armele şi bâtele au fost puse deoparte. Toţi orăşenii se adunară în jurul pieţei.

— Mi se spune Petru Eremitul, rosti călugărul cu un glas surprinzător de puternic, şi sunt desemnat de Sfinţia Sa Urban să conduc o armată de credincioşi spre Pământul Sfânt, ca să eliberăm

Sfântul Mormânt de hoardele barbare. *Există credincioşi în acest oraş?*

Era palid şi avea nasul lung, asemenea măgarului său, iar roba lui era găurită, jerpelită. Cu toate acestea, în timp ce vorbea părea că se înalţă, o dată cu vocea ce i se ridica puternică şi convingătoare.

— Pământul ce a cunoscut sacrificiul Domnului nostru călcat de păgânii turci. Câmpiile pe care curgea lapte şi miere sunt acum arse şi înecate în sângele creştinilor care s-au jertfit. Bisericile au fost arse şi jefuite, cimitirele sfinte, distruse. Cele mai sfinte comori ale credinţei noastre, moaştele sfinţilor, au fost aruncate la câini, potirele ce păstrau sângele Mântuitorului, golite de un vin stricat şi umplute cu excremente.

— Alăturaţi-vă nouă, strigară cei din mulţime. Ucideţi-i pe păgâni şi mergeţi în rai, lângă Domnul.

Tuturor celor care îşi lasă bunurile de pe pământ şi pornesc cruciada alături de noi, continuă călugărul pe nume Petru, Sfinţia sa Urban le promite recompense de neînchipuit. Bogăţii, mirodenii şi onoare în bătălii. El însuşi se va îngriji de familiile voastre. Te aşteaptă o eternitate în rai, la picioarele Domnului nostru, care vă va fi recunoscător. Şi, mai mult decât orice, la întoarcerea acasă, veţi fi eliberaţi de orice datorii. Cine vrea să vină, suflete dragi?

Călugărul întinse braţele, într-o invitaţie aproape irezistibilă.

Din piaţă s-au ridicat urale puternice. Oameni pe care eu îi cunoşteam de ani de zile strigau: „Eu, eu vreau să vin!“

L-am văzut pe Matt, băiatul cel mai mare al morarului, în vârstă de numai şaisprezece ani, aruncându-se în braţele mamei sale, în semn de rămas-bun. Şi pe Jean, fierarul, care putea zdrobi fierul cu mâna, îngenunchind şi primind Crucea. Şi alţii, unii dintre ei foarte tineri, au fugit să îşi ia lucrurile şi s-au alăturat mulţimii. Toată lumea striga: *Dei leveult!* Dumnezeu o vrea!

Sângele îmi fierbea. Ce aventură glorioasă ne aştepta! Comori şi bogăţii pe care le vom dobândi în calea noastră. O şansă de a-mi schimba soarta dintr-o singură lovitură. Am simţit cum sufletul meu prinde viaţă. M-am gândit la libertatea mea şi la bunurile pe care le puteam căpăta în cruciadă. Aproape că am ridicat mâna şi am vrut să strig: *„Merg şi eu! Iau şi eu Crucea“.*

Dar am simţit mâna lui Sophie apăsându-mă. Mi-a pierit graiul.

Apoi, procesiunea porni din nou la drum. Cete de fermieri, zidari, băcani, menajere, târfe, jongleri şi infractori, cu o desagă în spate şi cu

armele pregătite, începură să cânte. Călugărul Petru încălecă pe măgarul lui, binecuvântă mulţimea cu un gest al mâinii şi arătă spre est.

I-am privit cu jind, simţind cum acea poftă pe care o credeam domolită de mult fusese stârnită. Călătorisem în tinereţea mea. Fusesem crescut de actori ambulanţi, studenţi şi ucenici care umblau din oraş în oraş şi dădeau spectacole. Şi îmi lipsea ceva din acele zile ale copilăriei mele. Ceva ce traiul meu în Veille du Père calmase, dar nu îngropase cu totul.

Îmi era dor de libertate şi, mai mult decât atât, îmi doream libertatea pentru Sophie şi pentru copiii pe care urma să îi avem împreună într-o zi.

Capitolul 3

Două zile mai târziu, la noi în oraş îşi făcură apariţia alţi vizitatori.

Dinspre vest, se auzea un murmur ca de cutremur, însoţit de un nor de fum şi praf. Călăreţii veneau în galop mare! Eu tocmai urcam un poloboc în magazie, când toate sticlele şi borcanele începură să cadă. Panica mi se cuibări în inimă. Nu mă puteam gândi decât la raidul devastator al prădătorilor de acum doi ani. Fiecare casă din sat fusese arsă sau prădată.

Se auzi un ţipăt, apoi un altul. Copiii care se jucau în stradă se împrăştiară şi dispărură. Opt cai masivi, de război, tropotiră pe pod spre centrul oraşului. Pe platoşele lor uriaşe am văzut însemnele alb cu purpuriu ale ducelui Baldwin de Treille, stăpânul nostru.

Grupul de călăreţi se opri în piaţă. L-am recunoscut pe conducătorul lor, Norcross, castelanul stăpânului nostru, căpetenia lui militară. Cercetă oraşul din înălţimea calului său şi întrebă tare:

— Suntem în Veille du Père?

— Aşa trebuie să fie, stăpâne, răspunse un cavaler însoţitor, strâmbând din nas. Ni s-a spus să mergem înainte până simţim miros de rahat, apoi să ne îndreptăm direct într-acolo.

Prezenţa lor aici nu putea indica decât un pericol. Am pornit încet către piaţă, cu inima bătând puternic. Se putea întâmpla orice. *Oare unde o fi Sophie?*

Norcross descălecă, urmat de ceilalţi, în timp ce caii lor sforăiau tare. Castelanul avea ochii întunecaţi, înfundaţi în orbite, şi din ei răzbătea numai un licăr ca o lună mică. Avea şi o urmă de barbă rară.

— Vin cu salutări de la stăpânul vostru, lordul Baldwin, zise el păşind în centrul pieţei ca să îl poată auzi toţi. A ajuns la el vestea cum că pe aici ar fi trecut o mulţime acum vreo două zile, cu un eremit zdrenţăros în frunte.

În timp ce el vorbea, cavalerii lui începură să se împrăştie prin oraş. Dădeau la o parte femei şi copii şi îşi băgau capul pe uşa caselor, ca şi când acestea erau proprietatea lor. Pe feţele lor aspre se putea citi: *La o parte din calea mea, rahaţilor. Sunteţi neputincioşi. Putem face orice dorim.*

— Stăpânul vostru m-a rugat să vă transmit speranţa lui că niciunul dintre voi nu s-a lăsat amăgit de şarlatanul acela. Creierul lui este singurul lucru mai bleg decât o sculă.

Acum înţelegeam ce căutau Norcross şi oamenii lui aici. Verificau dacă propriii supuşi ai lui Baldwin se alăturaseră cruciadei.

Norcross scrută mulţimea din piaţă.

— Stăpânul vostru, Baldwin, este cel care are nevoie de serviciile voastre şi nu un eremit mâncat de molii. Este o onoare şi o plăcere să fii în slujba lui. Faţă de ceea ce vă oferă el, protecţia Papei e un nimic.

În cele din urmă, am dat cu ochii de Sophie, care venea în grabă de la fântână, cu găleata în mână. Lângă ea, se aflau nevasta lăptarului, Marie, şi fiica lor, Aimée. I-am făcut semn din ochi să rămână departe de privirea lui Norcross şi a şlehtei lui.

Părintele Leo vorbi:

— Pe sufletul tău, cavalere, nu îi insulta pe cei care acum luptă întru gloria lui Dumnezeu. Nu compara protecţia Papei cu a ta. Este o blasfemie.

S-au auzit strigăte entuziaste. Doi dintre cavalerii lui Norcross se întoarseră în piaţă, târându-i de păr pe Georges, morarul, şi fiul lui mai mic, Alo. Îi aruncară pe amândoi în mijlocul pieţei.

Am simţit un gol în stomac. *Cum se face că ştiau…*

Norcross părea chiar încântat. Se apropie de băiat şi îi luă faţa în palma lui puternică.

— Protecţia Papei zici, părinte? chicoti. *Ce ar fi să vedem cât valorează protecţia lui?*

Capitolul 4

Neputinţa noastră era atât de evidentă, că mi se făcea ruşine. Norcross îşi agita sabia în timp ce îşi croia drum spre morar.

— Pe cuvântul meu, morarule, săptămâna trecută nu aveai doi băieţi? zise el zâmbind.

— Băiatul meu Matt a plecat la Vaucluse, spuse Georges şi se uită spre mine. Ca să deprindă meşteşugul comerţului cu metal.

— Comerţ cu metal… dădu Norcross din cap strâmbând din buze. Zâmbi ca şi când ar fi spus *„Ştiu că mănânci rahat”.*

Georges era prietenul meu şi inima mea era alături de el. Mă întrebam ce arme s-ar putea găsi la mine în han şi cum am putea să ne luptăm cu aceşti cavaleri, dacă ar fi fost nevoie.

— Şi acum că fiul tău mai mare a plecat, insistă Norcross, cum îţi vei plăti dările datorate ducelui, când rodul muncii ţi-a scăzut cu o treime?

Ochii lui Georges ardeau.

— O voi face cu uşurinţă, stăpâne. Voi munci mai mult.

— Foarte bine. Norcross trecu mai departe, către băiat. În cazul acesta, ăstuia nu îi vei simţi lipsa foarte tare, nu? Într-o secundă, îl ridică pe băiatul lui Georges ca pe un sac de fân, în timp ce copilul se zbătea şi striga cerând ajutor tatălui său.

Trecând pe lângă fiica morarului, ce şedea ghemuită, Norcross le făcu semn oamenilor lui:

— Simţiţi-vă ca acasă şi serviţi-vă din recolta bogată a morarului. Rânjiră şi o luară pe biata fată care ţipa şi se zbătea cu sălbăticie, dispărând cu ea înăuntrul morii.

Dezastrul de dezlănţui chiar sub ochii mei. Norcross luă o frânghie şi, cu ajutorul unui servitor, îl legă pe Alo de doagele roţii mari a morii, ce cobora adânc în râu.

Georges se aruncă la picioarele castelanului.

— Nu i-am fost întotdeauna credincios stăpânului nostru Baldwin? Nu am făcut ceea ce mi s-a cerut?

— Vei fi liber să te rogi în faţa Sfinţiei Sale. Norcross râse, legând încheieturile mâinilor băiatului de roata morii.

— Tată, tată, striga bietul Alo îngrozit.

Norcross începu să învârtă roata. În urletele îngrozite ale lui Georges şi ale lui Marie, Alo ajunse dedesubt. Norcross ţinu roata un

moment, apoi o ridică încet. Copilul reapăru căutând aerul cu disperare.

Josnicul cavaler râse către preotul nostru.

— Ce părere ai, părinte? Asta aştepţi de la protecţia Papei?

Coborî din nou roata şi băieţelul dispăru iarăşi. Tot oraşul murmură înspăimântat.

Am numărat până la treizeci.

— Vă rog, imploră Marie aruncându-se în genunchi. Nu este decât un copil.

Norcross începu în sfârşit să ridice roata. Alo tuşea şi scuipa apa afară din plămâni. De dincolo de uşa morarului, răzbăteau urletele înnebunitoare ale lui Aimée. Eu însumi abia mai puteam respira. Trebuia să fac ceva, chiar dacă asta mi-ar fi pecetluit soarta pentru totdeauna.

— Domnule, am spus păşind înainte către Norcross. Îl voi ajuta eu pe morar să îşi sporească partea de dări cu o treime.

— Şi cine eşti tu, cap de morcov? se întoarse cavalerul jubilând spre claia mea de păr roşcat.

— Şi morcovi, dacă domnul nostru vrea. Am mai făcut un pas. Eram gata să spun orice, oricât de prostesc, numai ca să îi distrag atenţia. O să vă aducem două care pline cu morcovi.

Eram gata să continuu – o glumă, o prostie, orice îmi trecea prin minte – când, unul dintre cavaleri porni spre mine. Tot ce am mai văzut a fost scânteierea unei mănuşi de fier, în timp ce mânerul sabiei se izbea de capul meu. În secunda următoare, eram la pământ.

— Hugh, Hugh, o auzeam pe Sophie strigând.

— Cap de morcov ăsta pare să ţină foarte mult la morar, şuieră Norcross. Sau poate la nevasta morarului. Cu o treime mai mult, zici. Foarte bine, îţi accept oferta. Poţi să consideri că de-acum dările tale au crescut.

În acelaşi timp, coborî din nou roata. L-am auzit pe Alo luptându-se, sufocându-se şi intrând în apă încă o dată.

Norcross urlă:

— Dacă vrei o bătălie, atunci luptă pentru legiunea ta atunci când eşti chemat. Dacă este vorba de bogăţii, atunci munceşte şi mai mult. Dar legea este lege. Toţi cunoaşteţi legea, nu-i aşa?

De data asta, Norcross ţinu roata sub apă mai mult timp. Din mulţime se ridică o rugăminte agonizantă:

— *Vă rugăm… scoateţi băiatul la suprafaţă.* Mi-am încordat pumnii numărând clipele pe care Alo le petrecea sub apă. *Douăzeci… Treizeci… patruzeci.*

Apoi, pe chipul lui Norcross apăru un zâmbet amuzat.

— Doamne… am uitat de timp?

Ridică încet roata. Când Alo ieşi la suprafaţă, faţa îi era umflată şi ochii holbaţi. Falca mică i se căsca lipsită de viaţă.

Marie urlă, iar Georges începu să suspine.

— Ce păcat. Norcross suspină, dând drumul roţii de care atârna trupul lipsit de viaţă al lui Alo. Se pare că, până la urmă, tot nu i-ar fi fost de folos morarului.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, un moment teribil de vid şi de agonie, întrerupt doar de suspinele lui Aimée care a ieşit abia mergând din moară.

— Să mergem. Norcross îşi adună cavalerii. Consider că punctul de vedere al ducelui a fost făcut cunoscut cum se cuvine.

În timp ce o lua înapoi prin piaţă, se opri lângă mine, care eram încă întins la pământ. Apoi îşi apăsă cizma grea pe gâtul meu.

— Nu uita de datoria ta, cap de morcov. O să acord o atenţie deosebită taxei *tale.*

Capitolul 5

Acea după-amiază îngrozitoare mi-a schimbat viaţa. În acea noapte, în timp ce stăteam alături de Sophie în pat, nu i-am putut ascunde adevărul. Ne împărtăşiserăm întotdeauna orice veste, fie bună, fie rea. Stăteam întinşi pe salteaua de paie, în cămăruţa din spatele hanului. Îi mângâiam încet părul lung şi blond. Fiecare mişcare a ei, de fiecare dată când îşi încreţea nasul, nu făcea decât să îmi amintească cât de mult o iubeam, cum o iubisem din momentul în care o văzusem pentru prima dată.

A fost dragoste la prima vedere în cazul nostru. *La vârsta de 10 ani!*

Îmi petrecusem copilăria cu o trupă de artişti ambulanţi, cărora le fusesem încredinţat la o vârstă fragedă, după ce mama mea murise. Fusese iubita unui preot, iar acesta nu mai putea ascunde existenţa mea. M-au crescut ca pe unul de-al lor, m-au învăţat latină, gramatică, logică, să scriu şi să citesc. Dar, mai presus de orice, m-au învăţat arta

spectacolului. Călătoream prin oraşele marilor catedrale, la Nîmes, Cluny, Le Puy, recitându-ne repertoriul, cântând şi făcând jonglerii pentru marele public. În fiecare vară treceam prin Veille du Père. Am văzut-o pe Sophie acolo, la hanul tatălui ei, cu ochii albaştri timizi ce nu reuşeau să se ascundă de ai mei. Mai târziu, am zărit-o trăgând cu ochiul la o repetiţie. Eram sigur că *la mine* se uita… Am luat o floarea-soarelui şi m-am apropiat de ea.

— Ce răsare mare şi tare, iar când înfloreşte îşi înclină capul?

Făcuse ochii mari şi roşise.

— Cum e posibil ca altcineva decât diavolul să aibă un păr de un roşu atât de aprins? zise ea. Apoi fugi.

O varză, era să zic.

În fiecare an reveneam aici şi, întotdeauna, îi aduceam o floarea-soarelui. Sophie, fetişcana firavă, deveni cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Îmi compusese un cântecel cu care mă tachina:

În lumina pură a lunii clare
O fecioară a întâlnit un hoinar
Şi deşi s-au iubit din prima clipă,
Speranţa lor era-n zadar.

Îi spuneam „prinţesa mea“, iar ea îmi zicea că, probabil, aveam câte una în fiecare oraş. Dar, de fapt, pentru mine nu exista decât ea. În fiecare an promiteam că mă voi întoarce şi mă ţineam de cuvânt. Într-un an, am rămas de tot.

Cei trei ani de când eram căsătoriţi fuseseră cei mai fericiţi din viaţa mea. Simţeam că, pentru prima dată în viaţa mea, prindeam rădăcini. Şi eram foarte îndrăgostit.

Dar, în noaptea aceea, în timp ce o ţineam pe Sophie în braţe, ceva îmi spunea că nu mai pot trăi aşa. Furia ce îmi ardea sufletul din cauza ororilor petrecute în ziua aceea mă ucidea. Oricând putea să mai apară un alt Norcross, şi un alt bir va cădea pe capul nostru. Sau va exista un alt Alo… Într-o bună zi, băiatul spânzurat de roată ar fi putut fi copilul nostru.

Până când vom fi liberi.

— Sophie, trebuie să vorbesc cu tine despre un lucru important. Mi-am pus capul pe umărul ei.

Aproape că adormise.

— Nu putem vorbi altă dată, Hugh? Ce poate fi mai important decât ceea ce tocmai am trăit?

Am înghiţit în sec.

— Raymond de Toulouse strânge o armată. Paul cărăuşul mi-a spus. Pleacă spre Pământurile Sfinte în câteva zile.

Sophie se răsuci în braţele mele şi mă privi cu ochii împietriţi, nesiguri.

— Trebuie să mă duc, am spus.

Sophie se ridică în capul oaselor, uluită.

— Vrei să iei Crucea?

— Nu Crucea, nu aş lupta pentru asta. Dar Raymond a promis libertate tuturor acelor care li se vor alătura. *Libertate,* Sophie… Ai văzut ce s-a întâmplat astăzi.

— Am văzut, Hugh. Şi am mai văzut că Baldwin nu te va elibera nici pe tine, nici pe oricare dintre noi.

— De data asta, nu are de ales, am protestat eu. Raymond şi Baldwin sunt aliaţi, Sophie, trebuie să accepte. Gândeşte-te cum s-ar putea schimba vieţile noastre. Cine ştie ce aş putea găsi acolo? Se vorbeşte despre bogăţii ce aşteaptă doar să fie luate. Şi relicve sfinte care valorează cât o mie de hanuri ca al nostru.

— Pleci, zise ea întorcându-şi faţa de la mine, pentru că nu ţi-am dăruit un fiu.

— Nu este adevărat. Nu poţi să crezi aşa ceva. Nici măcar pentru o clipă. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Ori de câte ori dau cu ochii de tine, trebăluind prin jurul hanului sau chiar în mijlocul grăsimilor şi al fumului din bucătărie, îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru norocul pe care mi l-a dat. Am fost sortiţi să fim împreună. Mă voi întoarce la tine mai repede decât crezi.

Ea dădu din cap fără convingere.

— Nu eşti soldat, Hugh. Ai putea să mori.

— Sunt puternic şi agil. Nimeni din jurul meu nu poate face giumbuşlucurile pe care le fac eu.

— Nimeni nu vrea să îţi asculte glumele prosteşti, Hugh, şuieră Sophie. În afară de mine.

— Atunci, îi voi alunga pe păgâni cu părul meu roşu aprins.

Am văzut-o schiţând un zâmbet. Am prins-o de umeri şi am privit-o în ochi.

— O să mă întorc. Ca şi atunci când eram copii, întotdeauna ţi-am spus că mă voi întoarce. Şi întotdeauna m-am întors.

Aprobă din cap cu oarecare reţinere. Îi era frică, dar şi mie îmi era. Am luat-o în braţe şi i-am mângâiat părul.

Sophie înălţă capul şi mă sărută. Un amestec de pasiune şi durere.

Mă cuprinse un fel de neliniște. Nu puteam să îmi dau seama de ce anume. Vedeam în ochii lui Sophie că şi ea simţea acelaşi lucru. Am prins-o de mijloc şi ea se ridică peste mine. Şi-a desfăcut picioarele, iar eu am pătruns cu tandreţe. Trupul mi se aprinse de căldura ei.

— *Sophie a mea…* am şoptit.

Se mişcă exact în acelaşi ritm cu mine, gemând uşor de plăcere şi dorinţă. *Cum am putut să o părăsesc? Cum am putut să fiu aşa de nesăbuit?*

— Te vei întoarce, Hugh? Ochii ei mă fixau.

— Jur. Am întins mâna şi am şters o lacrimă ce strălucea pe obrazul ei. Cine ştie? am zâmbit. Poate voi fi cavaler la întoarcere. Cu bogăţii de neimaginat şi cu faimă.

— Cavalerul meu, şopti ea, iar eu, regina ta…

Capitolul 6

Dimineaţa în care urma să plec era însorită şi senină. M-am trezit devreme, chiar înainte de ivirea zorilor. În seara precedentă, orăşenii au dat o petrecere de despărţire. Se făcuseră tot felul de urări şi ne-am luat rămas-bun în toate chipurile.

Cu o singură excepţie.

În pragul uşii hanului, Sophie mi-a întins desaga. În ea pusese un rând de haine, pâine, salvie pentru curăţarea dinţilor.

— S-ar putea să fie frig, zise ea. Vei fi nevoit să treci munţii… Stai să îţi aduc cojocul.

Am oprit-o.

— Sophie, suntem, în plină vară. O să am mai multă nevoie de el la întoarcere.

— Atunci, ar trebui să îţi dau mai multă mâncare la drum.

— Voi găsi şi de mâncare. Mi-am umflat pieptul. Oamenii vor fi dornici să dea de mâncare unui cruciat.

Se opri şi zâmbi privindu-mi tunica simplă din cânepă şi vesta din piele de viţel.

— Nu arăţi tocmai ca un cruciat.

Stăteam în faţa ei, gata de plecare şi zâmbeam la rândul meu.

— Ar mai fi ceva, zise Sophie tresărind. Se grăbi spre masă. Se întoarse o clipă mai târziu cu pieptenele la care ţinea cel mai mult, unul subţire din lemn, cu dinţi lungi, pe care erau pictate flori. Fusese al mamei sale. În afară de han, ştiam că era lucrul la care ţinea mai mult ca la orice altceva.

— Ia-l cu tine, Hugh.

— Mulţam, am încercat să glumesc, dar acolo unde merg eu un pieptene de femeie poate părea ciudat.

— Acolo unde te duci tu, dragostea mea, acolo vei avea cea mai mare nevoie de el.

Spre surprinderea mea, rupse preţiosul pieptene în două. Mi-a întins una dintre jumătăţi. Apoi a apropiat bucata ei şi le-am atins marginile, reîntregindu-l.

— Niciodată nu mi-am închipuit că mi-aş putea lua rămas-bun de la tine, şopti, străduindu-se din răsputeri să nu plângă. Credeam că vom fi toată viaţa împreună.

Am tras-o spre mine şi am sărutat-o. I-am simţit trupul zvelt tremurând în braţele mele. Ştiam că se străduia să fie curajoasă. Nu mai era nimic de spus.

— Deci… am tras aer adânc şi am zâmbit.

Ne-am privit lung, apoi mi-am adus aminte de darul meu. Din buzunarul de la piept al vestei am scos o floarea-soarelui. Mă dusesem pe câmp devreme în acea dimineaţă, ca să o culeg.

— Mă voi întoarce, Sophie, ca să culeg pentru tine floarea-soarelui.

Luă floarea, iar ochii ei mari, albaştri înotau în lacrimi.

Mi-am aruncat desaga pe umeri şi am privit-o pentru ultima oară, ca să-mi rămână în minte ochii ei frumoşi, scânteietori.

— Te iubesc, Sophie.

Am pornit la drum. Spre vest, spre Toulouse. Pe podul de piatră, m-am întors şi am privit îndelung, pentru ultima oară, hanul. Fusese căminul meu în ultimii trei ani. Petrecusem acolo cele mai fericite zile din viaţa mea.

Am făcut cu mâna pentru ultima dată către Sophie. Stătea acolo, ţinând floarea-soarelui în mână, şi am pipăit marginea neregulată a

pieptenului rupt.

Apoi am sărit peste o mică piatră pentru a depăşi momentul apăsător, şi am luat-o din loc, făcând o piruetă pentru a o vedea pentru ultima dată râzând.

Părul auriu până la brâu. Zâmbetul acela curajos. Râsul ei cristalin şi vesel. A fost imaginea ce m-a însoţit în următorii doi ani.

Capitolul 7

Un an mai târziu, undeva în Macedonia

Cavalerul cu barbă stufoasă îşi struni armăsarul în faţa noastră, pe puntea abruptă.

— Mărşăluiţi, prinţeselor, altminteri nu veţi mai apuca să vedeţi sânge de turc.

Mărşăluiţi… Mărşăluiam de luni de zile. Luni lungi şi anevoioase, lipsite de toate cele necesare, pe care le puteam număra numai după bătăturile din tălpi sau păduchii ce îmi colcăiau în barbă.

Mărşăluisem prin toată Europa şi peste Alpi. La început, în formaţie compactă, întâmpinaţi cu urale în fiecare oraş prin care treceam, cu tunicile curate, împodobite cu cruci de un roşu aprins, având căşti ce sclipeau în soare.

Apoi, în munţii stâncoşi ai Serbiei – fiecare pas era dificil şi nesigur, fiecare culme plină de pericole. Am văzut atâtea suflete credincioase, dornice să lupte pentru gloria lui Dumnezeu, cum se prăbuşeau urlând în prăpăstii adânci sau cădeau în capcanele puse de sârbi, ori mureau din pricina săgeţilor trase de maghiari, cu mult înainte de a vedea vreun turc în faţa ochilor.

Mereu ni se spunea că armata lui Petru era cu mult înaintea noastră, măcelărind păgânii şi însuşindu-şi toate bogăţiile, în timp ce nobilii noştri se băteau şi se hărţuiau între ei, iar noi, ceilalţi, ne împleticeam ca nişte vite bătute, în căldura năucitoare şi ne târguiam pentru puţina hrană de care dispuneam.

Mă voi întoarce peste un an, îi promisesem lui Sophie. Acum era doar un refren sâcâitor în mintea mea. Ca şi cântecul nostru. *O fecioară a întâlnit un…*

Pe drum, îmi făcusem doi prieteni buni. Unul era Nicodim, un grec bătrân, care studiase greaca, şi ştiinţele, şi limbile străine. Reuşea să ţină pasul, în pofida volumelor groase din Aristotel, ale lui Euclid şi Boethius pe care le purta cu el. Îi spuneam Profesorul. Nico fusese în pelerinaj la Pământul Sfânt şi cunoştea limba turcilor. Mă învăţă şi pe mine s-o vorbesc, în timpul multelor ore de marş. Se alăturase cauzei în calitate de tălmăcitor şi, din cauza bărbii sale albe şi a robei roase de molii, avea reputaţia unui părinte spiritual. Dar, ori de câte ori unul dintre soldaţi se trezea înjurând, „Unde naiba ne aflăm, Profesore?“, el nu reuşea să spună decât: „Aproape…“ şi reputaţia lui de învăţat avea de suferit.

Şi mai era şi Robert, cu gâsca lui, Hortense, ce se strecurase între noi, într-o zi când treceam prin Apt. Cu o faţă de copil, vorbind întruna, Robert pretindea că are şaisprezece ani, dar nu trebuia să fii geniu ca să îţi dai seama că minţea.

— Am să îi crestez pe turci, se lăuda el agitând stângaci un cuţit de bucătărie. I-am dat o bâtă, de care să se sprijine în mers.

— Uite, începe cu asta, am râs eu.

Din acel moment, el şi gâsca lui ne-au fost tovarăşi buni.

Era deja miezul verii atunci când am ieşit, în sfârşit, din munţi.

— Unde ne aflăm, Hugh? scânci Robert în timp ce în faţa ochilor noştri se mai lungea o vale nesfârşită.

— După calculele mele… am început, încercând să par vesel. La dreapta, la următorul pod, ar trebui să zărim Roma. Nu-i aşa, Nico? Ăsta este pelerinajul nostru la Sfântul Petru, nu? Sau, la naiba, să fie chiar cruciada?

Se auzi un hohot general printre soldaţii obosiţi. Nicodim dădu să răspundă, dar toată lumea strigă la el.

— Ştim, Profesore, suntem *aproape,* nu-i aşa? tună Mouse, un hispanic mărunt, cu nasul foarte mare.

Deodată am auzit strigăte venind de sus, din faţa noastră. Nobilimea călare dădu bice cailor obosiţi şi se repezi înainte.

Robert alergă şi el.

— Dacă va fi o bătălie, Hugh, o să îţi ţin şi ţie un loc.

Brusc, am uitat de rănile de la picioare. Mi-am luat scutul şi m-am grăbit în urma băiatului. În faţa noastră, o deschidere largă, în mijlocul munţilor. Aici erau adunaţi sute de oameni, cavaleri şi soldaţi la un loc.

De data asta, nu se apărau. Strigau, se băteau pe spate, ridicându-şi

săbiile spre cer şi aruncându-şi coifurile în aer.

Eu şi Robert ne-am făcut loc prin mulţime şi ne-am uitat peste marginea văii.

În depărtare, linia cenuşie a dealurilor se îngusta până devenea o dungă de un albastru strălucitor.

— Bosforul! strigau oamenii.

Bosforul…!

— Doamne, Iisuse, am ajuns, m-am minunat şi eu.

Răsună un urlet de bucurie. Toată lumea arăta spre zidurile unui oraş cuibărit pe marginea unui istm. *Constantinopol.* Îmi tăia respiraţia, cum nu o făcuse niciunul din lucrurile pe care le văzusem până atunci. Părea să se întindă la nesfârşit, strălucind în ceaţă.

Mulţi cavaleri căzură în genunchi şi înălţară o rugă. Alţii, prea obosiţi să se mai roage, şi-au plecat capetele şi, pur şi simplu, au plâns.

— Ce se întâmplă? întrebă Robert uitându-se în jur.

— Ce se întâmplă…? am repetat şi eu. M-am lăsat în genunchi, am luat o mână de pământ şi l-am pus în raniţă în amintirea acelei zile. Apoi l-am ridicat pe Robert în braţe.

— Vezi dealurile alea de colo? i-am arătat cu degetul dincolo de canal.

El aprobă din cap.

— Ascute-ţi cuţitul, băiete… Acolo sunt turcii!

Capitolul 8

Timp de două săptămâni, ne-am odihnit în afara zidurilor Constantinopolului. Nu mai văzusem în viaţa mea un asemenea oraş, cu domuri uriaşe ce sclipeau în soare, cu sute de turnuri, ruine romane şi temple, şi străzi pavate cu piatră şlefuită. Între zidurile lui încăpeau zece oraşe cât Parisul.

Şi oamenii… o puzderie, vociferând bucuroşi, înfăşuraţi în veşminte din pânză de bumbac şi mătase, uşoare şi viu colorate, în nuanţe de roşu şi violet, cum nu mai văzusem niciodată. Toate neamurile se aflau aici. Europeni, sclavi negri din Africa, galbeni din China. Şi oameni care se spălau şi miroseau a parfum, gătiţi în robe bogat împodobite.

Chiar şi bărbaţii!

În copilăria mea, călătorisem prin Europa şi dădusem reprezentaţii în toate marile oraşe unde existau catedrale, dar nu mai văzusem în viaţa mea un asemenea loc! Aici, aurul era ca porţelanul. Pieţele şi tarabele erau ticsite cu cele mai neobişnuite bunuri. M-am târguit pentru o cutie mică de parfumuri pe care să i-o duc lui Sophie.

— Iată o relicvă! râse Nico. Am adulmecat arome noi, chimen şi scorţişoară, şi mai erau şi fructe pe care, până atunci, nu le mai gustasem: portocale şi smochine.

Savuram fiecare imagine, închipuindu-mi cum aveam să i-o descriu lui Sophie. Aveam să fim primiţi ca nişte eroi şi aproape fără să fim nevoiţi să luptăm. Dacă aşa urma să fie, aveam să mă întorc plăcut mirositor şi liber!

Apoi, nobilii şi cavalerii ne-au adus cu picioarele pe pământ.

— Cruciaţi, vă aflaţi aici în slujba lui Dumnezeu şi nu pentru arginţi şi săpun.

Ne-am luat adio de la Constantinopol traversând Bosforul pe pontoane din lemn.

În sfârşit, ne aflam pe pământurile temuţilor turci.

Primele fortăreţe pe care le-am întâlnit erau deja pustii, părăsite; am trecut prin oraşe arse şi jefuite.

— Păgânii sunt nişte laşi, râdeau soldaţii. Se ascund în vizuinile lor ca veveriţa.

Vedeam cruci roşii pictate peste tot, oraşe păgâne, acum închinate Domnului. După toate semnele, armata lui Petru trecuse pe aici.

Nobilii ne îndemnau:

— Haideţi, haideţi, leneşilor sau vreţi ca micul eremit să ia totul?

Şi ne grăbeam, deşi noii noştri duşmani erau soarele arzător şi setea. Ne coceam ca aricii. Cei mai pioşi dintre noi delirau, cu gândul la misiunea lor, iar nobilii visau, fără îndoială, la relicve şi glorie.

Lângă Civetot, am dat pentru prima dată ochii cu duşmanul. Câţiva călăreţi răzleţi, cu turbane şi şalvari, ne-au înconjurat aruncând câteva săgeţi inofensive spre noi, apoi au fugit între dealuri, cum fac copiii după ce aruncă cu pietre.

— Uite, fug ca nişte bunicuţe, ţipă Robert.

— Trimite-o pe Hortense în urmărirea lor, am cotcodăcit şi eu ca o găină. Sigur sunt rude cu gâsca ta.

Civetot părea pustiu, o grămadă de locuinţe din piatră, la marginea unei păduri dese. Nimeni nu voia să întârzie în goana noastră pe urma

armatei lui Petru, dar aveam nevoie disperată de apă, aşa că ne-am hotărât să intrăm în oraş.

La periferii, o duhoare puternică îmi pătrunse în nări. Nicodim îmi aruncă o privire.

— Simţi, mirosul, nu-i aşa, Hugh?

Am dat din cap. Cunoşteam mirosul. De la îngroparea morţilor. Dar ăsta era de o mie de ori mai pătrunzător. La început, am crezut că erau doar câţiva morţi sau animale dar, în timp ce ne apropiam de oraş, am observat că Civetot ardea ca o torţă vie.

În oraş erau cadavre peste tot. Capete dezgolite şi rânjind, membre tăiate şi adunate în grămezi, ca lemnele, sânge curgând deja în albii pe pământul arid. Un masacru. Bărbaţi şi femei măcelăriţi ca nişte vite bolnave, torace dezvelite şi descărnate, capete carbonizate, înfipte în suliţe. Pe ziduri, cruci roşii desenate… cu sânge.

— Ce s-a întâmplat aici? bâlbâi un soldat.

Unii vomitau şi îşi întorceau capul. Eu îmi simţeam stomacul gol, ca o prăpastie fără fund.

Dintre copaci apăruseră câţiva soldaţi rătăciţi. Hainele le erau rupte şi zdrenţăroase, feţele întunecate de sânge şi jeg. Toţi aveau aceeaşi expresie, ochii holbaţi şi privirile goale, ale unor oameni care văzuseră cele mai groaznice atrocităţi şi, printr-un miracol, supravieţuiseră. Era imposibil de spus dacă erau turci sau creştini.

— Armata lui Petru i-a zdrobit pe păgâni, strigă Robert. Au luat-o înainte spre Antiohia.

Dar nici măcar unul dintre noi nu se bucura.

— Asta este armata lui Petru, zise Nicodim mohorât. Ceea ce a mai rămas din ea.

Capitolul 9

În noaptea aceea, cei câţiva supravieţuitori se adunară în jurul unui foc, bucurându-se de puţină mâncare şi povestind despre soarta armatei lui Petru Eremitul.

La început au fost şi unele mici victorii, îşi aminteau ei.

— Turcii fugeau ca iepurii, zise un bătrân cavaler. Ne-au lăsat oraşele lor. Templele lor. „Ajungem în Ierusalim până la vară“, ziceau

toţi. Ne-am împărţit în grupuri. O armată de şase mii de soldaţi a apărut să ia cu asalt fortăreaţa turcească de la Xerigordon. Se răspândise zvonul că pe acolo se păstrau nişte relicve sfinte pentru a fi răscumpărate. Ceilalţi au rămas pe loc. După o lună, a venit vestea că fortăreaţa ar fi căzut. Oamenii împărţeau între ei *Sandalele Sfântului Petru,* după cum se spunea. Am pornit şi noi într-acolo, nerăbdători ca nu cumva să pierdem ceva de preţ.

— Totul fusese o minciună, zise unul cu o voce frântă. Lansată de spionii păgâni. Armata care pornise spre Xerigordon fusese decimată, dar nu în asediu, ci de sete. Fortăreaţa nu avea niciun strop de apă. O hoardă de câteva mii de selgiucizi înconjurase oraşul şi îi aşteptase în faţa porţilor. Iar când oamenii noştri au deschis în sfârşit porţile, răpuşi de sete, au fost pur şi simplu măcelăriţi până la ultimul om. Şase mii. Toţi s-au dus. Apoi diavolii au venit spre noi.

— Mai întâi a fost un urlet ce răzbătea dinspre dealurile care ne înconjurau…, îşi aminti un alt supravieţuitor, atât de înfiorător că am revăzut că intrasem în valea diavolilor. Am rămas pe loc şi am cercetat dealurile. Apoi, deodată, lumina zilei a scăzut, iar soarele a fost ascuns de o ploaie de săgeţi. Nu voi uita niciodată urletele asurzitoare. Jumătate dintre oameni se chirceau, ţinându-se de gât şi căzând în genunchi. Călăreţii cu turban năvăleau, val după val, şi tăiau la capete şi membre până când rândurile noastre se subţiară. Cavalerii, deprinşi cu lupta şi cu armurile grele, o luau la fugă înapoi spre tabără, îngroziţi de călăreţii care îi urmăreau. Femeile şi copiii, bolnavii şi bătrânii lipsiţi de apărare au fost ciopârţiţi în corturile lor. Cei mai norocoşi au fost ucişi pe loc, ceilalţi au fost legaţi, siluiţi şi tăiaţi în bucăţi, unul câte unul. Pe noi ne-au lăsat în viaţă, sunt sigur, pentru a putea povesti cele întâmplate.

Mi se uscase gâtul. *Morţi… Toţi?* Nu era posibil. Gândul mă duse înapoi la feţele vesele şi la vocile voioase ale armatei eremiţilor, atunci când trecuseră prin Veille du Père. Matt, fiul morarului… Jean, fierarul… toţi acei tineri care se înrolaseră, atât de curajoşi. *Nu mai rămăsese nimic din ei?*

O furie neliniştitoare îmi fierbea în stomac. Toate lucrurile pentru care venisem – libertate, bogăţie – parcă nici nu existaseră vreodată. Pentru prima dată voiam nu numai să lupt pentru propriul meu câştig, ci să îi ucid pe aceşti mişei. *Să le dau plata cuvenită!*

Trebuia să plec. Am fugit, pe lângă Robert şi Nico, pe lângă focuri,

către marginea taberei.

Ce mă îndemnase să ajung în locul ăsta? Traversasem toată Europa pentru a lupta în numele unei cauze în care nici măcar nu credeam. Dragostea vieţii mele, tot ceea ce contase cu adevărat pentru mine, se afla la un milion de mile distanţă. *Cum se putea ca toate acele chipuri – toate acele speranţe – să fi dispărut cu totul?*

Capitolul 10

Ne-au trebuit şase zile în cap ca să îngropăm morţii. Apoi armata noastră descurajată se îndreptă către sud.

În Caesarea, am întâlnit armatele contelui Robert de Flandra şi a lui Bohemond de Antiohia, un nobil luptător. Cuceriseră de curând Niceea. Prinsesem viaţă auzind poveşti despre turci care fugeau în goana mare, lăsându-şi oraşele în mâinile creştinilor. Armata noastră, cândva doar o adunătură de fricoşi, număra acum *patruzeci de mii de voinici.*

Nimic nu ne stătea în cale în drumul nostru spre Pământul Sfânt, în afară de cetatea musulmană Antiohia. Se spunea că acolo creştinii erau ţintuiţi de zidurile oraşului, iar cele mai preţioase relicve ale creştinătăţii – un giulgiu pătat cu lacrimile Mariei şi piroanele cu care a fost ţintuit Iisus de cruce – erau păstrate pentru răscumpărare.

Cu toate acestea, nimic nu ne-ar fi putut pregăti pentru iadul pe care aveam să îl îndurăm.

Mai întâi căldura, cea mai ucigătoare pe care am simţit-o în viaţa mea.

Soarele devenise un demon furios, cu ochii roşii, ce nu se ascundea niciodată, pe care îl blestemam şi îl înjuram. Cavaleri în zale, preţuiţi pentru vitejia lor în bătălii, se tânguiau, ruginind în armuri, cu pielea acoperită de băşici dureroase, căpătate la atingerea de metalul încins. Oamenii cădeau din mers, iar ceilalţi treceau mai departe, părăsindu-i acolo, fără îngrijiri.

Şi setea… Fiecare oraş în care ajungeam era pustiu şi pârjolit, secătuit de provizii de către turcii înşişi. Beam puţina apă pe care o aveam, ca nişte beţivi nesăbuiţi. Am văzut oameni bătându-se pentru propria urină, de parcă ar fi fost animale.

— Dacă ăsta este Pământul Sfânt, remarcă hispanicul, atunci

Dumnezeu şi-l poate păstra.

Trupurile noastre urlau şi, cu toate astea, am continuat să mergem înainte, dar entuziasmul şi voinţa noastră scădeau, ca şi proviziile de apă. Pe drum, am cules câteva săgeţi turceşti şi capete de suliţă ce mi-ar fi folosit la întoarcerea acasă. Făceam tot posibilul să-i îmbărbătez pe ceilalţi, dar nu prea erau multe lucruri amuzante în jur.

— O, nu te plânge, zise Nicodim, străduindu-se din răsputeri să ţină pasul. Când vom ajunge în munţi, ai să crezi că ăsta a fost paradisul.

Nico avea dreptate. Munţi stâncoşi se iviră în faţa noastră, înfiorător de abrupţi şi lipsiţi de orice urmă de viaţă. Trecători înguste, doar atât cât să permită trecerea unui cal şi a unei cotigi, se deschideau printre crestele pline de capcane. La început, ne-am bucurat să lăsăm infernul în urmă dar, în timp ce urcam, în faţa noastră se deschidea un nou iad.

Cu cât urcam, cu atât încetineam mersul şi cu atât era mai riscant fiecare pas pe care îl făceam. Oi, cai, căruţe supraîncărcate cu provizii trebuia să urce pe un singur şir pe coasta abruptă. La cea mai mică poticnire, la cea mai mică piatră ce o lua la vale, un om dispărea în abis, uneori trăgând cu sine încă un însoţitor.

— Haideţi, daţi-i zor, ne îndemnau nobilii. În Antiohia, Dumnezeu vă va răsplăti.

Dar, după fiecare culme pe care o treceam, descopeream o alta, şi mai primejdioasă decât precedenta. Cei ce fuseseră odată cavaleri făloşi, acum se împleticeau umili, cu caii lor neputincioşi, târându-şi armura, cot la cot cu soldaţii de rând, ca mine şi ca Robert.

Undeva, pe culmi, a dispărut Hortense, lăsând în urma ei doar câteva pene într-o căruţă. Nu s-a aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Mulţi ziceau că nobilii trăseseră un ospăţ pe cheltuiala lui Robert. Alţii spuneau că pasărea avusese mai multă minte decât noi şi o luase la sănătoasa cât încă mai era în viaţă. Băiatul era tare supărat. Pasărea aceea traversase Europa împreună cu el! Cei mai mulţi ziceau că o dată cu ea zburase şi norocul nostru.

Cu toate acestea, continuam să urcăm, pas cu pas, asudând în tunicile şi armurile noastre, ştiind că de partea cealaltă se întindea Antiohia.

Şi, dincolo de aceasta, Pământul Sfânt. Ierusalimul!

Capitolul 11

— Spune-ne o glumă, Hugh! îmi strigă Nicodim în timp ce mergeam pe o coastă deosebit de periculoasă. Cu cât mai obscenă, cu atât mai bine.

Coasta părea să fie ruptă din munte, şerpuind peste un hău imens. Un singur pas aiurea, şi înfruntai o moarte groaznică. M-am legat de o capră şi m-am încredinţat paşilor ei măsuraţi.

— Păi aia cu preotul şi cu casa de toleranţă, am zis eu, întorcându-mă cu gândul la perioada în care fusesem hangiu. Un călător mergea pe un drum liniştit când, deodată, văzu pe un copac un însemn: „Surorile Mănăstirii St. Brigit, Casă de Prostituţie, la două mile“.

— Da, am văzut-o şi eu! exclamă un soldat. Ceva mai înapoi faţă de ultimul pod. Primejdia urcuşului mai scăzu puţin la cele câteva hohote de râs bine venite.

— Călătorul îşi închipui că este o glumă, continuai eu, şi merse mai departe. Dădu de un nou însemn, despre acelaşi stabiliment, aflat la distanţă de o milă. Deveni curios. Ceva mai departe, apăru un al treilea însemn. De data asta, pe el stătea scris: „Mănăstirea Bordel, prima la dreapta“. De ce nu? se gândi călătorul şi se întoarse luând-o la dreapta, până ajunse la o biserică din piatră pe care scria „St. Brigit“. Se duse, sună la uşă şi îi răspunse o stareţă. „Ce putem face pentru tine, fiule?“ „Am văzut însemnele pe drum“, zise călătorul. „Foarte bine, fiule, urmează-mă, răspunse stareţa.“ Îl conduse pe nişte holuri lungi şi întunecate, de-a lungul cărora întâlni mai multe călugăriţe tinere care îi zâmbeau.

— Unde se ascund călugăriţele astea când am nevoie de ele? bâigui un soldat în spatele meu.

— În cele din urmă, stareţa se opri în faţa unei uşi, continuai eu. Călătorul intră şi văzu o altă călugăriţă cernită care îl instrui. „Pune o monedă de aur în ceaşcă.“ El îşi goli buzunarele în grabă. „E foarte bine, îi spuse ea. Acum, ieşi pe uşa aceea.“ Aţâţat, călătorul ieşi grăbit pe uşă, dar se pomeni afară în faţa unui nou însemn ce spunea: „Mergi în pace şi consideră că ţi-am tras-o!“

Izbucni un hohot de râs general.

— Nu înţeleg, zise Robert în spatele meu. Credeam că acolo era un bordel.

— Nu contează, mi-am dat eu ochii peste cap.

Trucul lui Nico funcţionase. Timp de câteva minute, povara ni se păruse mai uşoară. Nu voiam decât să scap de această potecă.

Deodată, am auzit un huruit de deasupra. Câteva pietre şi bolovani se prăvăleau spre noi. L-am prins pe Robert şi l-am împins spre peretele muntelui, în timp ce bolovanul imens mă şterse şi mă făcu una cu zidul.

Ne holbarăm unul la altul cu un fel de uşurare, înţelegând cât de aproape fuseserăm de moarte.

Apoi, auzirăm răcnetul unui măgar pe care Nicodim încerca să-l potolească. Pietrele, în cădere, probabil că îl speriaseră.

— Potoleşte animalul acela, urlă un cavaler din spate. Cară mâncarea voastră pe următoarele două săptămâni.

Nicodim apucă frânghia. Picioarele din spate ale animalului încercau să rămână pe potecă.

M-am repezit la hamul animalului, dar măgarul se zbătu din nou. Nu îşi putea menţine echilibrul pe poteca îngustă. Ochii lui arătau că era conştient de pericolul ce îl pândea. Piatra cedă. Cu un răget hidos, bietul animal se prăvăli în hău, tras de carul ce se prăbuşea.

Am văzut dezastrul care ameninţa.

— Nico, am strigat.

Dar bietul bătrân era prea încet şi prea împovărat ca să aibă timp să se ferească de cădere. Ochii mei îl priveau neajutoraţi în timp ce el se împiedică de roba lui lungă.

— Nico! am urlat, văzându-l pe bătrân alunecând pe margine. M-am întins spre el şi l-am prins de braţ.

Am apucat să prind şi cureaua sacului de piele de pe umărul lui. Doar asta l-a salvat de căderea fatală.

Bătrânul se uită în sus la mine şi dădu din cap.

— Dă-mi drumul, Hugh, altminteri vom cădea amândoi.

— Nu pot. Dă-mi cealaltă mână, i-am strigat. Alţi câţiva, printre care şi Robert, s-au strâns în jurul meu. Dă-mi mâna, Nico.

M-am uitat în ochii lui căutând o urmă de panică, dar avea o privire senină şi limpede. Aş fi vrut să spun: *Rezistă, Profesore, Ierusalimul este aproape.*

Dar sacul îmi alunecă din mână. Nicodim, cu barba şi părul lui alb pieri în gol, o dată cu el.

— Nu! m-am întins încercând să îl prind şi strigându-l pe nume.

Într-o clipită se dusese. Mărşăluiserăm împreună o mie de mile dar, pentru el, nu fusese niciodată departe, era întotdeauna *aproape...* Nu mi-l aminteam pe tata, dar durerea pe care mi-a provocat-o pierderea lui Nicodim îmi arătase că îmi fusese cel mai apropiat tată pe care l-am avut vreodată.

Un cavaler urcă pe coastă, înjurând şi întrebând ce naiba se întâmpla. L-am recunoscut pe Guillaume, un vasal al lui Bohemond, unul dintre nobilii care ne erau căpetenii.

M-am uitat peste muchia prăpastiei şi am înghiţit în sec.

— Un ghicitor care nu a fost în stare să prevadă nici măcar propria moarte? scuipă el cuvintele. Mare pierdere, ce să zic!

Capitolul 12

În următoarele zile, pierderea prietenului meu mă apăsă foarte greu. Continuam să urcăm dar, la fiecare pas, în faţa ochilor, nu-l vedeam decât pe înţeleptul grec.

Cufundat în gânduri, n-am observat că, de la o vreme, cărările începuseră să se lărgească. Mi-am dat seama că acum mărşăluiam prin văi şi nu pe coaste, coborând. Ritmul nostru crescu şi prinserăm curaj, anticipând ceea ce ne aştepta.

— Hispanicul zice că aici creştinii sunt ţintuiţi de ziduri, vorbi Robert în timp ce mărşăluiam. Cu cât ajungem acolo mai repede, cu atât mai iute îi vom elibera pe fraţii noştri.

— Amicul tău este tare inimos, Hugh, îmi strigă Mouse. Ar trebui să îi spui că, dacă ajungi primul la petrecere, nu înseamnă că te poţi culca cu stăpâna palatului.

— Vrea să participe la o bătălie, l-am apărat eu pe Robert, şi cine poate să îl învinuiască pentru asta?

Din spatele meu se auzi galopul unui cal de luptă ce se apropia.

— Faceţi loc!

Ne-am dat la o parte şi l-am văzut pe acelaşi Guillaume, acelaşi nenorocit arogant care luase în râs moartea lui Nico, zăvorât în

armură, călare pe armăsarul lui. Aproape că ne dărâmase trecând indiferent printre noi.

— Pentru ăsta luptăm noi, nu? am mormăit eu, făcând în bătaie de joc o plecăciune exagerată.

Curând, am ajuns la un podiş vast, înconjurat de munţi. Un râu destul de larg se întindea în faţa coloanelor noastre.

I-am auzit pe nobili contrazicându-se în legătură cu locul prin care ar fi trebuit să traversăm. Raymond, comandantul nostru, insista că locul potrivit se afla mai la sud. Alţii, nerăbdători să dea ochii cu turcii, printre care şi încăpăţânatul Bohemond, protestau, susţinând că astfel pierdeam o zi.

În cele din urmă, l-am văzut pe acelaşi Guillaume ţâşnind din mulţime.

— Vă fac eu o hartă, îi strigă el lui Raymond. Dădu pinteni calului, se repezi pe povârnişul abrupt, în jos spre râu, şi-şi îndemnă calul să intre în apă.

Armăsarul lui Guillaume se afundă sub greutatea armurii stăpânului său. Bărbaţii se aliniară de-a lungul malului, unii râzând, alţii chiuind, văzând încercarea lui de a se da mare în faţa superiorilor.

Deşi înaintase mai mult de treizeci de yarzi, apa nu trecea de gleznele calului. Guillaume se întoarse şi zâmbi discret, dar plin de sine.

— Chiar şi mama mamei mele poate trece râul pe aici, strigă el. Neisprăviţii îşi notează asta?

— Nu am bănuit niciodată că un asemenea înfumurat poate intra aşa în apă, i-am zis eu lui Robert.

Deodată, în mijlocul râului, armăsarul lui Guillaume păru să se împiedice. Cavalerul, în agitaţia şi nerăbdarea lui, şi aflându-se pe teren nesigur, nu putu să îşi stăpânească armăsarul. Căzu în apă, cu faţa în jos.

Trupele de pe malul râului izbucniră în râs. Chiote, scheuneli, batjocuri.

— Oh, *neisprăviţi…* am râs şi eu. Luaţi notiţe?

Hohotele continuară în timp ce aşteptam ca oşteanul să apară din nou la suprafaţă. Dar nu mai apăru.

— Rămâne la fund de ruşine, comentă cineva.

Dar, curând, ne-am dat seama că nu ruşinea, ci greutatea armurii lui Guillaume îl împiedica să revină la suprafaţă.

Pe măsură ce înţelegeam acest lucru, zarva încetă. Un alt cavaler galopă spre râu. Trecu un minut întreg înainte ca acesta să poată ajunge la locul respectiv. Din înălţimea calului, scrută suprafaţa apei căutându-l pe Guillaume. Apoi, ridicând trupul greu al cavalerului, strigă spre noi:

— S-a înecat!

Se auzi un murmur de uimire dinspre cei de pe mal. Oamenii şi-au plecat capul făcându-şi cruce.

Cu numai câteva zile în urmă, acest Guillaume stătea în spatele meu, după ce Nicodim fusese înghiţit de hău.

M-am uitat la Robert, care ridică din umeri.

— Mare pierdere, ce să zic! rosti el cu un zâmbet discret.

Capitolul 13

Ajunserăm la un pod înalt ce dădea într-o câmpie întinsă, albă ca oasele şi… iat-o!

Antiohia.

O fortăreaţă cu ziduri masive, ce părea clădită într-un munte de granit. Mai mare şi mai copleşitoare decât orice castel pe care îl văzusem pe meleagurile natale.

Priveliştea mă făcu să mă înfior din creştet până-n tălpi.

Era construită pe o culme ascuţită. Sute de turnuri fortificate străjuiau fiecare segment al zidului exterior ce părea să fie gros de vreo zece picioare. Nu aveam niciun fel de maşinării pentru a dărâma asemenea ziduri zdravene, niciun fel de scări care să ne poată ajuta să urcăm atât de sus. Părea de nepătruns.

Cavalerii îşi scoaseră coifurile şi cercetară oraşul uluiţi. Ştiu că acelaşi gând ne trecea tuturor prin minte şi ne îngrijora. Noi trebuia să cucerim acest loc!

— Nu văd niciun creştin ţintuit de zid, scânci Robert aproape dezamăgit.

— Dacă martirii sunt ceea ce cauţi, nu îţi face griji, vei fi satisfăcut, îi promisei eu.

Unul câte unul, continuarăm drumul pe potecă în jos. Aveam sentimentul că ce fusese mai greu se terminase. Că orice ne-ar fi

rezervat Dumnezeu, în mod sigur bătăliile ce aveau să urmeze, nu ne puteau încerca mai mult decât ceea ce înduraserăm deja. Se vorbea din nou despre comori şi despre bogăţii.

Împiedicându-mă de o piatră, observai ceva ieşind de sub ea. Mă aplecai să ridic obiectul strălucitor şi nu îmi veni să-mi cred ochilor.

Era o teacă de cuţit. Foarte veche, eram sigur de asta. Părea să fie din bronz, cu nişte inscripţii pe care eu nu le înţelegeam.

— Ce este asta? mă întrebă Robert.

— Nu ştiu. Aş fi vrut ca Nico să fi fost aici. El ar fi putut să desluşească aceste semne. Poate că este în limba ebraică… Doamne, pare atât de veche.

— Hugh este bogat, strigă Robert. Prietenul meu este bogat, bogat, ascultaţi ce vă spun!

— Gura, şuieră un soldat. Dacă te aude vreunul dintre iluştrii noştri comandanţi, nu vei mai fi bogat multă vreme.

Pusei teaca în buzunarul ce începuse să se umple. Mă simţeam ca un om care tocmai a dat peste cea mai mare comoară. Abia aşteptam să i-o arăt lui Sophie! Acasă, un asemenea obiect ne-ar fi asigurat hrana pentru o iarnă întreagă.

Nu îmi venea să cred cât de norocos fusesem.

— Aici, relicvele cad din copaci, bâigui Mouse. Numai dacă ar exista copaci!

Panta era netedă şi uşor de coborât. Bărbaţii începură din nou să vorbească despre câţi turci ar fi putut zdrobi ei într-o bătălie. După ce găsisem acel obiect, toate visele despre comori şi bogăţii reînviară şi acum păreau realiste. Poate că, într-adevăr, aveam să fiu bogat.

Deodată, coloana se opri. Apoi… linişte apăsătoare.

În depărtare, atât cât se putea vedea cu ochiul, poteca era marcată cu pietre mari, albe, la intervale egale de o lungime de braţ. Pe fiecare se afla pictată o cruce de un roşu aprins.

— Nenorociţii ne urează bun venit, zise cineva.

Îşi băteau joc de noi, ar fi fost cuvintele ce ar fi exprimat mai bine realitatea. Şirurile de cruci roşii mă făcură să mă înfior. Robert fugi înainte să împingă una dintre pietre spre ziduri dar, pe măsură ce se apropia, băiatul încetini şi apoi se opri locului. Alţi soldaţi care ajunseseră la pietre îşi făceau cruci.

Nu erau deloc pietre, ci… cranii.

Mii!

Capitolul 14

Erau printre noi nebuni care credeau că Antiohia ar putea cădea într-o singură zi. În ziua aceea, ne-am aliniat, puternici, câteva mii. O mare de tunici albe şi cruci roşii.

Armata Domnului, după cum eram convins.

Ne-am concentrat pe zidul dinspre est. Un contrafort din piatră cenuşie, înalt cam de treizeci de picioare, ticsit cu apărători îmbrăcaţi în robe albe cu turbane albastre la fiecare post. Şi, mai sus, pe turnuri, alte sute, înarmaţi cu arcuri ce sclipeau în soarele dimineţii.

Inima îmi zvâcnea. Ştiam că din clipă în clipă aş fi fost nevoit să atac, dar picioarele mele păreau să se fi înţepenit în pământ. Am şoptit numele lui Sophie ca şi când m-aş fi rugat.

Tânărul Robert, care părea pregătit, stătea alături de mine.

— Eşti gata, Hugh? mă întrebă el, zâmbind nerăbdător.

— Când vom ataca, să rămâi lângă mine, l-am instruit. Eram de două ori mai în vârstă decât băiatul ăsta. Din cine ştie ce motiv îmi jurasem să îl apăr cu orice preţ.

— Fii liniştit, Dumnezeu va avea grijă de mine. Robert părea sigur de asta. Şi de tine, la fel, Hugh, chiar dacă încerci să negi asta.

O trompetă sună chemarea la arme. Raymond şi Bohemond, în armuri grele, galopau pe armăsarii lor, pe pantă în jos.

Fiţi soldaţi curajoşi. Faceţi-vă datoria, ne îndemnau. Luptaţi cu onoare. Dumnezeu va fi de partea voastră.

Apoi, deodată, se auzi un urlet înfiorător din spatele zidurilor. Turcii ne zeflemeau şi ne batjocoreau. M-am uitat lung la faţa unuia care stătea deasupra porţii principale. Apoi, trompeta sună din nou, iar noi începurăm să alergăm.

Nu ştiu ce era în mintea mea în timp ce alergam în formaţie, spre ziduri. M-am rugat ultima oară la Sophie. Şi la Dumnezeu dar, de dragul lui Robert, ca să aibă grijă de noi.

Alergam luat de valul atacului. Din spate, am auzit şuieratul săgeţilor ce veneau prin aer, dar se loveau de ziduri ca nişte biete beţe, căzând apoi cu zgomot pe pământ.

O sută de yarzi... Un val de săgeţi, ca răspuns dinspre ziduri. Mi-am

ridicat scutul, în timp ce săgeţile se înfigeau în scuturile şi armurile din jur. Oamenii cădeau, ţinându-se de gât sau de cap. Sângele le ţâşnea din răni, iar din gât le ieşeau horcăituri cumplite. Ceilalţi continuam să înaintăm, iar Robert era încă lângă mine. În faţa mea, am văzut primul berbec apropiindu-se de poarta principală. Căpitanul nostru ne ordonă să îl urmăm. De deasupra, ploua peste noi cu pietre grele şi cu săgeţi aprinse. Oamenii ţipau şi se chirceau, fie încercând să îşi oblojească rănile, fie să stingă flăcările ce le cuprindeau trupurile.

Primul berbec se lovi de poarta grea, o barieră mare din lemn, de greutatea a trei oameni. Ricoşă ca o pietricică izbită de un zid. Oamenii se adunară şi loviră din nou. Pedestraşii aruncau cu săgeţi în sus spre ziduri, dar ele nu-şi atingeau ţinta, ci se întorceau o dată cu focul şi săgeţile turceşti. Soldaţii cădeau la pământ urlând şi zbătându-se, cu tunicile arzând. Cei care se opreau pentru a-i ajuta erau cuprinşi pe dată de aceleaşi flăcări.

Era un măcel. Oamenii care călătoriseră atât de departe, înduraseră atât de multe – cu chemarea lui Dumnezeu răsunând în inimile lor – erau puşi la pământ ca spicele de grâu. L-am văzut pe bietul Mouse cum cădea în genunchi cu o săgeată înfiptă în gât, chinuindu-se cu ambele mâini să şi-o scoată. Au căzut şi alţii peste el. Eram convins că voi muri şi eu. Unul dintre oamenii care mânuia berbecul căzu la rândul lui. Robert îi luă locul şi începură să lovească din nou în poartă, dar fără niciun rezultat.

Săgeţile şi pietrele, şi plumbul topit curgeau peste noi din toate părţile. Să eviţi moartea, nu era decât o chestiune de noroc. M-am uitat în sus şi, spre groaza mea, am văzut doi turci uriaşi pregătindu-se să răstoarne un cazan cu smoală topită peste cei care duceau berbecul. L-am înşfăcat pe Robert la timp pentru a-l lipi de zid, în vreme ce catranul clocotit îi acoperea pe tovarăşii lui. Urlau ducându-şi mâna la ochi, căzând în genunchi şi emanând o putoare insuportabilă de carne arsă.

L-am ţintuit pe Robert de zid. Pentru o clipă, îndepărtasem de el pericolul. În jurul nostru, soldaţii se zvârcoleau şi gemeau. Berbecii erau aruncaţi şi abandonaţi.

Brusc, atacul se transformă într-o goană nebună. Auzind alarma, oamenii se întorceau şi fugeau departe de ziduri. Suliţele şi săgeţile îi urmăreau şi îi secerau din goană.

— Trebuie să ieşim de aici, i-am spus lui Robert.

L-am tras de lângă perete şi am luat-o la fugă. Mă rugam, în timp ce alergam, ca spatele să nu îmi fie pătruns de vreo săgeată a sarazinilor.

Între timp, poarta grea a fortăreţei s-a deschis şi, din spatele ei, au apărut călăreţi cu turbane albastre, înarmaţi cu săbii lungi, încovoiate. Au luat-o spre noi ca nişte copoi la vânătoare de iepuri, urlând sălbatic: *„Allahu Akbar."* Dumnezeu e mare.

În ciuda inferiorităţii numerice, nu aveam altă opţiune decât să rămânem pe loc şi să ne luptăm. Mi-am scos sabia, conştient că fiecare suflare a mea putea fi şi ultima, şi am tăiat primul val de călăreţi.

Un sarazin tuciuriu roti sabia şi capul celui de lângă mine se rostogoli ca o minge de joc. Un altul se repezi printre noi ca şi când ar fi vrut cu tot dinadinsul să moară. L-am înjunghiat şi l-am tăiat cu sete. Unul câte unul, oamenii de care eu şi Robert ne legaserăm începură să se împuţineze. Implorându-l pe Dumnezeu, fuseseră despicaţi de turci. L-am prins pe Robert de tunică şi l-am tras mai departe, în câmp deschis. Am văzut un călăreţ repezindu-se la noi. Am rămas în faţa băiatului şi l-am întâmpinat cu sabia întinsă. Dacă aşa era să fie, atunci aşa să fie. Săbiile noastre se încrucişară, iar trupul meu se cutremură. M-am uitat în jos aşteptându-mă să îmi văd picioarele desprinse de trup dar, slavă Domnului, eram întreg. În spatele meu, sarazinul căzuse, cal şi călăreţ, înconjuraţi de un nor de praf. Am sărit la el înainte de a se dezmetici, înfigând sabia în gâtul războinicului şi văzând cum îi ţâşnea din gură un şuvoi de sânge.

Până atunci nu mai ucisesem pe nimeni, dar acum tăiam şi măcelăream tot ce mişca în jurul meu, ca şi când aş fi fost născut şi crescut în acest scop.

În fiecare clipă, pe porţi ieşeau tot mai mulţi călăreţi. Se apropiau şi îi tăiau pe ai noştri. Sângele se îmbiba în pământ. Câţiva cavaleri încercară să-i înfrunte, dar fură copleşiţi de numărul turcilor. Părea că toată armata noastră era măcelărită.

L-am împins pe Robert prin fum şi praf spre rândurile alor noştri. Acum ieşisem din bătaia săgeţilor. Pe câmp încă mai mureau oameni, iar turcii îi tăiau în bucăţi atât de mici, că era imposibil de ghicit unde era un cruciat şi unde era doar o baltă de sânge.

Am observat că propria mea tunică era tăiată şi pătată de sânge, dar nu puteam şti al cui era. Şi picioarele mă usturau de la stropii de metal topit. Văzusem mulţi oameni murind dar, într-un fel, eram mândru. Mă luptasem vitejeşte. Şi Robert la fel. Iar eu îl apărasem, aşa cum

jurasem. Deşi aş fi vrut să-i plâng pe prietenii mei morţi, printre care şi Mouse, am căzut la pământ, fericit că încă mai eram în viaţă.

— Am avut dreptate, Hugh, se întoarse Robert spre mine rânjind. Dumnezeu chiar ne-a protejat până la urmă.

Apoi, lăsă capul în jos şi îşi vomită sufletul pe câmpie.

Capitolul 15

Aşa s-a întâmplat aproape în fiecare zi.

Atac după atac.

Moarte după o altă moarte la fel de zadarnică.

Asediul dură luni de zile. Se părea că glorioasa noastră cruciadă se va termina în Antiohia şi nu în Ierusalim. Catapultele noastre aruncau uriaşi bolovani aprinşi şi, totuşi, abia dacă lăsau o urmă pe pereţii masivi. Val după val, atacurile frontale nu făceau decât să sporească numărul morţilor.

În cele din urmă, am reuşit să construim adevărate maşinării de asediu, la fel de înalte ca unele dintre cele mai înalte turnuri ale lor. Dar incursiunile întâmpinau o rezistenţă atât de înverşunată dinspre ziduri, încât maşinăriile au devenit cimitire pentru cei mai temerari dintre oamenii noştri.

Cu cât Antiohia rezista mai mult, cu atât sporea deznădejdea noastră. Mâncarea aproape că se terminase. Toate vitele şi boii fuseseră măcelăriţi; chiar şi crinii fuseseră mâncaţi. Apa era la fel de rară ca şi vinul.

La urechi ne ajungeau poveşti despre torturarea şi violarea creştinilor în interiorul zidurilor şi despre profanarea relicvelor.

La fiecare două zile, un războinic musulman împrăştia cenuşă din înălţimea turnurilor şi vărsa sânge pe pământ.

— Ăsta este sângele Mântuitorului vostru inutil, urla el. Iată cum vă salvează acum. Sau, aprinzând o cârpă şi aruncând-o jos, striga: Acesta este giulgiul târfei care i-a dat viaţă.

Din când în când, turcii făceau incursiuni în afara zidurilor oraşului. Îi atacau pe războinicii noştri ca într-o misiune sfântă, urlând şi scheunând la cei care le opuneau rezistenţă, numai pentru a fi tăiaţi în bucăţi. Erau neînfricaţi, se comportau chiar ca nişte eroi. Ne făceau să

ne dăm seama că nu vor ceda uşor.

Cei pe care reuşeam să îi capturăm erau predaţi unui grup de luptători franci, care se numeau tafuri. Cu picioarele goale, acoperite de mizerie şi de răni, aceştia se distingeau prin uniformele zdrenţuite ca nişte saci şi sălbatica înverşunare cu care luptau. Tuturor le era frică de ei. Chiar şi nouă.

În bătălie, aceşti tafuri se luptau de parcă erau posedaţi de diavol, agitând în aer bâte şi securi de plumb, arătându-şi dinţii ca şi când ar fi vrut să îşi devoreze duşmanii de vii. Se spunea că erau cavaleri dezonoraţi, care urmaseră un stăpân misterios şi juraseră să trăiască în sărăcie până când îşi vor răscumpăra rangul în ochii lui Dumnezeu.

Păgânii care nu erau suficient de norocoşi ca să moară pe câmpul de luptă erau daţi lor aşa cum resturile sunt aruncate câinilor. Am privit dezgustat cum aceşti porci se repezeau la luptătorii musulmani şi cât erau încă vii, le scoteau măruntaiele şi li le îndesau în gură, în timp ce mureau. Toate acestea s-au întâmplat, şi altele şi mai şi.

Aceşti tafuri nu dădeau socoteală în faţa nici unuia dintre comandanţii noştri, şi multora dintre noi li se părea că la fel ar fi procedat şi în faţa oricărui Dumnezeu. Erau însemnaţi cu o cruce făcută cu fierul pe gât, ceea ce era dovada nu a credinţei lor, ci a dorinţei de a provoca durere.

Cu cât asediul se prelungea mai mult, cu atât mai departe mă simţeam de tot ceea ce cunoscusem în viaţă. Se împliniseră optsprezece luni de când plecasem de acasă. O visam pe Sophie în fiecare noapte şi, adesea, o visam şi ziua: o revedeam ca în ultima zi, când mă privea cum plec, cu zâmbetul ei curajos.

M-ar mai fi recunoscut oare, acum, cu barbă lungă, slab ca un par, înnegrit de supărare şi de sânge păgân? Ar mai râde ea la glumele mele sau m-ar mai tachina pentru inocenţa mea, după toate câte am văzut şi am cunoscut? Dacă i-aş fi adus o floarea-soarelui, mi-ar mai fi sărutat părul roşu aprins plin de păduchi şi ploşniţe?

Regina mea… Cât de departe mi se părea acum!

— *O fecioară a întâlnit un hoinar,* cântam încet în fiecare noapte, înainte de a adormi, *în lumina pură a lunii clare.*

Capitolul 16

Vestea se întinse ca un foc de la un batalion la altul.

— Pregătiţi-vă… Asalt hotărâtor în noaptea asta. Intrăm, la noapte!

— La noapte, nu nou atac? Obosiţi şi speriaţi, soldaţii din jurul meu se mirau nevenindu-le să creadă. Ei chiar cred că putem vedea noaptea ceea ce ziua nici măcar nu putem zări?

— Nu, de data asta este altfel, ne promitea căpitanul. În noaptea asta, veţi merge la culcare după ce i-o veţi trage nevestei emirului.

Tabăra se învioră. În interiorul Antiohiei exista un trădător. El avea să vândă oraşul. Antiohia va cădea, în sfârşit. Nu îngropată sub propriile ziduri prăbuşite, ci trădată de lăcomie.

— Este adevărat? întrebă Robert punându-şi nerăbdător cizmele. Chiar le vom plăti, în sfârşit, pentru tot ce au făcut?

— Ascute cuţitul ăla, i-am spus eu bietului puşti.

Raymond ordonă armatei să părăsească tabăra, lăsând impresia că ne îndreptam spre un atac, în altă direcţie. Ne-am retras două mile, până la râul Oronte. Apoi, am rămas locului până aproape de ivirea zorilor. Ni se dădu semnalul. *Toată lumea să fie pregătită…*

La adăpostul întunericului, ne-am apropiat din nou, fără zgomot, de zidurile oraşului. La răsărit abia se zărea o lumină portocalie. Sângele îmi vâjâia prin vine. Astăzi avea să cadă Antiohia. Apoi urma Ierusalimul. *Libertate.*

În timp ce aşteptam semnalul, am pus o mână pe umărul lui Robert.

— Emoţii?

Băiatul scutură din cap.

— Nu mi-e frică.

— Poate că ai început ziua încă un băieţandru dar, până la sfârşitul ei, vei fi un bărbat în toată firea, i-am zis eu.

Rânji prostește.

— Probabil că amândoi vom fi bărbaţi, i-am făcut cu ochiul.

Apoi, la turnul dinspre nord, o torţă fu agitată. Asta era! Oamenii noştri pătrunseseră înăuntru.

— Să mergem! strigară nobilii. La atac!

Armata noastră atacă, francii, normanzii, tafurii, toţi, unul lângă

altul, pentru aceeaşi cauză, cu un singur gând.

— Arătaţi-le al cui Dumnezeu e Unicul, strigau nobilii.

Batalioanele se îndreptară spre turnul dinspre nord, unde ne aşteptau scările, iar oamenii noştri urcară val după val. Dinăuntru se auzeau ţipete şi zgomote de luptă aprigă. Apoi, deodată, se deschise marea poartă. Chiar în faţa ochilor noştri. Dar, în loc să apară de acolo călăreţi musulmani năpustindu-se să ne atace, armata noastră se strecură înăuntru.

Am înaintat încet-încet până în centrul oraşului. Clădirile ardeau ca nişte torţe. Oameni cu turbane se zoreau în stradă, unde erau tăiaţi în bucăţi înainte de a apuca să ridice spada. Strigăte răsunau de este tot: „Moarte păgânilor“ şi *„Dei leveult,*“ Dumnezeu o cere.

Alergam în pluton, fără să-mi urăsc prea tare duşmanul, dar pregătit să mă lupt cu oricine mi-ar fi stat în cale. Am văzut un apărător tăiat în două de o lovitură de topor. Bărbaţi însetaţi de sânge, cu tunici pe care erau pictate cruci, tăiau capete pe care apoi le păstrau ca pe nişte comori.

În faţa noastră, o femeie ţipând ţâşni dintr-o casă în flăcări. A fost prinsă de tafuri, care i-au rupt hainele şi au posedat-o cu rândul chiar în mijlocul străzii. După ce au terminat, i-au smuls brăţara de la mână şi au lăsat-o fără viaţă într-o baltă de sânge.

M-am uitat îngrozit la trupul ei însângerat. În pumnul încleştat, am văzut o cruce. *Doamne Sfinte, era creştină.*

O clipă mai târziu, din aceeaşi clădire în flăcări, un turc cu ochii roşii, poate soţul ei, m-a atacat urlând. Am rămas stană de piatră. În mintea mea îşi făcea loc imaginea propriei mele morţi. Am reuşit să îngaim:

— Nu eu am făcut asta…

Dar chiar în clipa în care suliţa lui era aproape să-mi atingă gâtul, atacul i-a fost zădărnicit de Robert, care înfipse cuţitul în pieptul turcului. Omul se împletici, cu ochii bulbucaţi. Apoi căzu mort peste soţia lui.

— Vezi, nu numai Dumnezeu te veghează, îmi făcu el cu ochiul. Ci şi eu.

Abia terminase de rostit aceste cuvinte, când un alt turc cu turban se repezi la el agitând o sabie lungă.

Băiatul era cu spatele, iar eu mi-am dat seama că nu aş fi putut ajunge la timp lângă el. Se chinuia să scoată pumnalul din pieptul

turcului. Faţa încă îi mai era luminată de acel zâmbet inocent.

— Robert! am urlat eu. Robert!

Capitolul 17

Atacatorul sări asupra lui Robert ţinând sabia cu ambele mâini. Nu am avut decât o clipă pentru a interveni. Am încercat să pivotez în jurul băiatului, dar am fost împiedicat de turc. Tot ce am putut face a fost să ţip:

— Nu…!

Sabia îl nimeri pe Robert exact sub gât. Am auzit trosnetul oaselor sfărâmate, şi umărul i se desprinse în timp ce sabia uriaşă îi pătrunsese adânc în piept, părând că îl despică în două.

La început, m-am holbat îngrozit. Băiatul, înţelegând că nu mai avea nicio putere să se împotrivească propriei morţi, în loc să se întoarcă şi să îşi înfrunte atacatorul, se întorsese către mine. Expresia feţei lui îmi va fi alături câte zile voi trăi.

Apoi, recăpătându-mi forţele, am atacat şi l-am înjunghiat pe turc. Şi încă o dată, şi încă o dată. Deşi se prăbuşise la pământ, eu am continuat să îl tai, de parcă cruzimea mea ar fi putut să-mi readucă prietenul la viaţă.

Apoi, am îngenuncheat lângă Robert. Trupul i se îngreunase, dar faţa îi era la fel de copilăroasă ca atunci când ni se alăturase, urmat, spre amuzamentul tuturor, de gâsca lui. M-am luptat cu lacrimile. *Nu era decât un băieţel…*

Totul în jurul meu fierbea, scăpând de sub control. Soldaţi însemnaţi cu crucea roşie goneau pe străzi, trecând din casă în casă, prădând şi pârjolind. Copiii plângeau după mămicile lor, înainte de a li se da foc ca unor lumânări. Tafurii, nebuni de lăcomie, măcelăreau musulmani şi creştini deopotrivă, îndesând tot ce găseau de valoare în buzunarele tunicilor lor murdare.

Ce fel de Dumnezeu o fi inspirat o asemenea oroare? Să fi fost oare vina lui Dumnezeu? Sau a omului?

Ceva se rupse în mine. Orice credinţă ce m-ar fi determinat să lupt, orice vis de libertate sau bogăţie care mă adusese aici se risipise. Şi nu era nimic în loc. Nu îmi păsa de Antiohia. Nici de eliberarea

Ierusalimului. Sau de eliberarea mea. Nu voiam decât să plec acasă. Să o mai văd încă o dată pe Sophie. Să îi mai spun încă o dată că o iubesc. Puteam să îndur asprimea birurilor şi cruzimea stăpânului nostru, numai să o mai pot strânge încă o dată în braţe. Venisem aici ca să mă eliberez. *Acum eram liber.* Liber de iluziile mele.

Regimentul meu înaintă, dar eu am rămas în urmă, măcinat de durere şi de ură. Nu aveam habar încotro să mă îndrept, ştiam doar că nu mai puteam lupta alături de tovarăşii mei. M-am împleticit, târându-mă printre clădiri în flăcări, trecând de la o oroare la alta. Carnagii şi ţipete peste tot. Pe străzi, sângele curgea şiroaie până la glezne.

Am dat de o biserică creştină. *Sanctum Christi… Sf. Pavel…* Aproape că mi se păru amuzant: acest… acest mormânt… vechi era cauza bătăliei noastre. Venisem să eliberăm acest bloc gol de piatră.

Aş fi vrut să spintec această biserică cu sabia mea. Era lăcaşul minciunilor. În cele din urmă, am urcat treptele dure de piatră, cuprins de un val de mânie.

— Dumnezeu vrea asta? am urlat. Dumnezeu vrea aceste *crime?*

Capitolul 18

Nici nu apucasem bine să intru în naosul întunecat şi răcoros al bisericii, că am şi auzit un urlet de groază venind de undeva din faţa mea. Nebunia asta pur şi simplu nu se va opri niciodată.

Pe treptele altarului, doi turci în robe negre chinuiau un preot, lovindu-l, înjurându-l pe limba lor, în timp ce preotul speriat încerca să se apere cu un toiag de lemn.

Cu o clipă înainte ezitasem. Şi îmi murise un prieten. Nu mă lega nimic de acest preot dar, de data asta, m-am aruncat la atac cu toată puterea.

Urlând, alergam cu sabia scoasă, chiar în timp ce unul dintre agresori înfipse un pumnal în abdomenul preotului. Celălalt păgân se întoarse să mă înfrunte. Lama sabiei mele pătrunse în carnea lui. Turcul răcni înfiorător.

Celălalt se ridică şi se năpusti la rându-i asupra mea, agitând pumnalul care era încă mânjit de sângele preotului. M-a atacat şi,

printre înjurăturile lui, am auzit: *„Ibn Kan…“*, fiul lui Cain.

M-am ferit şi l-am lovit cu sabia în ceafa, retezându-i gâtul ca şi când ar fi fost o creangă. Turcul căzu în genunchi, iar capul i se rostogoli departe de trup. Apoi se prăbuşi şi trupul, exact peste ceea ce ar fi trebuit să fie faţa păgânului.

Am privit uluit trupurile chinuite ale turcilor. Nici eu nu mai ştiam cine sunt. *Ce făceam aici? Ce se alesese de mine?*

M-am dus către preotul căzut ca să îi dau o mână de ajutor, dacă se mai putea. În timp ce îngenuncheam lângă el, ochii i se înnourau. Îşi dădu ultima suflare. Sceptrul din lemn îi căzu din mâini.

Prea târziu… Nu eram un erou, doar un prost.

Chiar în clipa aceea, am auzit în spatele meu un foşnet. M-am întors şi am văzut un alt atacator, cu pieptul dezgolit, un uriaş, de două ori cât un om normal. Văzându-şi camarazii ucişi, se avântă spre mine, cu sabia pregătită.

Mi-am înţeles neputinţa. Omul era cât un urs, braţele aproape de două ori mai groase ca ale mele. Nu puteam să îl ţin în loc mai mult decât aş fi putut ţine o tornadă. Când m-a atacat, am ridicat sabia, dar lovitura lui a fost atât de puternică încât m-a dărâmat peste preotul mort. M-a atacat din nou, cu ochii ficşi, sticlind. De data asta, sabia mi-a zburat din mână prăbuşindu-se cu zgomot pe podeaua bisericii. M-am întins după ea, dar turcul m-a oprit cu o lovitură în abdomen ce mi-a tăiat respiraţia.

Aveam să mor… o ştiam. Nu aveam nicio şansă de a-l învinge pe acest monstru. Cu un ultim efort, am apucat toiagul de lemn al preotului. Mă animă o infimă licărire de speranţă: poate că aş fi reuşit să îi pun piedică cu el.

Dar agresorul meu tocmai făcuse un pas uriaş, călcând peste toiag cu sandala lui mare. M-am uitat atent în ochii negri ai păgânului. Nu mai aveam nicio ieşire. Deasupra mea, sabia lui avea vâlvătăile unei torţe. *Urma să mor…*

Oare ce imagini mi-ar fi trecut prin minte în timp ce aşteptam încordat ca lama să cadă asupra mea? Nu mi-a trecut prin cap să mă rog la Dumnezeu ca să îmi ierte păcatele. Nu, Dumnezeu mă adusese unde mă aflam acum. Îmi luam rămas-bun de la dulcea mea Sophie. Mi-era ruşine că o părăseam astfel. Nu avea să afle niciodată cum am murit sau unde, sau că m-am gândit la ea până în ultima clipă.

Ceea ce îmi trecea prin faţa ochilor era întreaga ironie a faptului. Mă

aflam în faţa unui altar al lui Iisus şi eram pe moarte, într-o cruciadă sfântă în care nu crezusem niciodată cu adevărat.

Nu credeam… şi totuşi muream pentru această cauză. În timp ce îmi priveam călăul, frica mă părăsi cu totul. La fel şi dorinţa de a rezista. Mă uitam adânc în ochii turcului. Am crezut că văd în ei ceva ce oglindea propriile mele gânduri. Mă copleşi o senzaţie foarte ciudată. Nu mă puteam abţine.

Nu m-am rugat şi nici nu am închis ochii, şi nici nu am cerşit îndurare.

În schimb, am început să râd.

Capitolul 19

Sabia turcului se abătea asupra mea. În orice clipă, putea să mă lovească de moarte şi, cu toate astea, nu-mi puteam stăpâni hohotele.

Râdeam de cauza pentru care muream. De ridicolul situaţiei. De scumpa *libertate* ce avea să-mi fie redată la final.

M-am uitat în ochii lui întunecaţi şi, deşi ştiam că era probabil ultima mea suflare, pur şi simplu nu mă puteam abţine. *Râdeam în continuare…*

Agresorul meu ezită, cu sabia ridicată deasupra capului meu. Probabil se gândea că trimitea un nebun de-a binelea la Atotputernicul. Clipi către mine, cu sprâncenele ridicate, nedumerit.

Încercam să îmi amintesc cele învăţate de la Nicodim, ca să îi spun ceva în limba lui. Orice.

— Este ultimul avertisment, i-am zis. Eşti gata să te predai?

Apoi, am izbucnit din nou în râs.

Uriaşul turc, cu ochii încinşi ca nişte cărbuni, se holbă la mine. Aşteptam lovitura morţii. Apoi, i-am zărit pe chip o urmă de zâmbet.

Oprindu-mă din râs, m-am bâlbâit:

— Po… poanta este că nici măcar nu sunt credincios.

Uriaşul ezită din nou. Nu ştiam dacă mă va lovi sau va vorbi. Gura i se strâmbă într-un rânjet prostesc.

— Nici eu, rosti el.

Sabia lui încă mai tremura ameninţătoare deasupra mea. Ştiam că fiecare moment putea să fie ultimul. M-am ridicat în coate, l-am privit

în ochi şi am zis:

— Atunci, de la necredincios la necredincios, trebuie să mă ucizi în numele celui în care nu credem niciunul.

Fără să înţeleg de ce, am văzut ostilitatea de pe chipul lui topindu-se încet. Spre marea mea uimire, turcul coborî sabia.

— Suntem şi aşa destul de puţini, zise el. Nu am niciun motiv să contribui la împuţinarea asta.

Era cu putinţă? Era posibil ca în mijlocul unui asemenea carnagiu să găsesc un suflet asemenea mie? M-am uitat în ochii lui, bestia asta care cu numai un minut în urmă era gata să mă despice în două. Am văzut acolo ceva ce nu văzusem în toată noaptea asta sângeroasă: virtute, umor, un suflet de om… Nu îmi venea să cred. *Te rog, Doamne,* mă rugai în sfârşit, sper că nu este o glumă sadică.

— E de-adevăratelea? Mă laşi în viaţă?

Degetele mi se descleştară încet de pe toiagul preotului.

Turcul mă măsură din priviri, apoi dădu din cap aprobator.

— Probabil că te-ai gândit că te afli în faţa unui nebun de legat, am zis eu.

— Mi-a trecut prin cap, rânji el.

Apoi mi-am adus aminte de primejdia ce îl păştea.

— Ar fi mai bine să pleci. Armata noastră se află peste tot. Eşti în pericol.

Să plec…? Turcul suspină. *Unde să plec?* Pe chipul lui nu se mai putea citi nici ura, nici mirarea. Doar resemnare. O resemnare deplină.

În clipa aceea, se auziră paşi apăsaţi şi zgomotoşi. Am auzit voci. În biserică năvăliră soldaţi. Nu purtau cruci, ci tunici murdare. *Tafuri.*

— Ieşi de aici, l-am îndemnat pe turc. Oamenii ăştia nu îţi vor arăta niciun pic de milă.

Aruncă o privire atacatorilor lui. Apoi îmi făcu cu ochiul. Începu să râdă, şi se întoarse să îi înfrunte.

Tafurii se năpustiră asupra lui cu bâtele şi cu săbiile lor îngrozitoare.

— *Nu…* am strigat eu, cruţaţi-i viaţa acestui om!

Reuşi să omoare unul din ei cu o lovitură puternică de sabie. Dar apoi fu copleşit, căzând sub armele lor, fără să scoată măcar un sunet, până când corpul lui masiv ajunse să semene cu o grămadă diformă de carne din care dispăruse sufletul nobil.

Căpetenia tafurilor lovi pentru ultima dată în masa de carne

sângerândă, apoi începu să scotocească în robele turcilor după obiecte de valoare. Negăsind mare lucru, le spuse camarazilor săi:

— Haideţi să căutăm nenorocita aia de criptă.

Am avut nevoie de multă stăpânire pentru a nu mă năpusti eu însumi asupra tafurilor, căci sălbaticii aceştia m-ar fi ucis cu siguranţă.

Au trecut pe lângă mine în căutările lor prin biserică. Tremuram de oroare.

Şeful lor îşi trecu sabia peste pieptul meu ca şi când s-ar fi întrebat dacă să mă lase în aceeaşi stare în care mă găsise turcul sau nu. Apoi chiţăi înveselit, şi zise:

— Nu fi aşa trist, roşcovanule. Eşti liber!

Capitolul 20

Eram liber, spusese tafurul. Liber!

Am început să râd din nou. Simţeam ironia sorţii prin toţi porii. În iadul în care mă aflam, sălbaticii aceştia uciseseră în mine şi ultimele rămăşiţe de omenie. Acum mă eliberau!

Dacă turcul nu ar fi ezitat cu numai un minut în urmă, şi eu aş fi fost mort. Aş fi fost în acea baltă de sânge ce se scurgea pe trepte. Cu toate astea, mă cruţase. În toată nebunia asta, împărtăşisem un moment de luciditate şi adevăr cu turcul acela, al cărui nume nici măcar nu îl ştiam. Ne atinseserăm sufletele. Iar viermele tafur îmi spusese că *sunt liber.*

M-am străduit să mă ridic în picioare. M-am dus spre omul care mă cruţase şi m-am uitat la trupul însângerat. Am îngenuncheat şi i-am atins mâna. *De ce…?* Aş fi putut ieşi din biserică. Aş fi fost tăiat imediat ce aş fi ieşit în stradă, sau aş fi putut trăi o viaţă lungă. *La ce bun?*

De ce mi-ai cruţat viaţa? M-am uitat în ochii lipsiţi de viaţă ai turcului. *Ce ai văzut tu?*

Râsul mă salvase. Râsul care îl impresionase cumva pe turc. Eram la numai o răsuflare distanţă de moarte şi, totuşi, în locul fricii şi al panicii, râsul se cuibărise în sufletul meu. În mijlocul acestor lupte, pur şi simplu l-am făcut să zâmbească. Acum, el era mort, iar eu eram încă în viaţă. Mă cuprinse liniştea. Ai dreptate, tafurule… *Sunt, în sfârşit, liber.*

Trebuia să plec de acolo. Ştiam că nu mai pot lupta. Eram un alt om, altul decât în urmă cu o clipă. Crucea de pe tunica mea nu însemna nimic pentru mine. Mi-am rupt-o de pe piept. Trebuia să mă întorc, trebuia să o văd din nou pe Sophie. Ce altceva mai conta? Am fost un prost că am părăsit-o. *Pentru libertate?* Deodată, adevărul mi se dezvălui atât de limpede. Şi un copil l-ar fi văzut.

Numai cu Sophie mă simţeam cu adevărat liber.

Voiam să iau ceva din biserică. Ceva care să-mi amintească toată viaţa de această clipă. M-am aplecat peste turcul mort. Bietul războinic nu avea nimic asupra lui, un inel, un suvenir.

Am auzit voci afară. Ar fi putut fi oricine. Păgâni, cavaleri, alţi tafuri căutând bogăţii. Am privit în jur. *Trebuia să găsesc ceva.*

M-am întors la preot. Am ridicat toiagul ce fusese în mâna mea în momentul când turcul îmi cruţase viaţa. Era un băţ grosolan, lung de aproximativ patru picioare şi subţire. Dar părea zdravăn. Avea să fie prietenul meu pe drum, tovarăşul meu în timp ce voi traversa din nou munţii. Am jurat să îl iau cu mine oriunde aveam să merg, tot restul vieţii mele.

M-am uitat la turcul întins ia pământ şi mi-am luat rămas-bun.

— Ai dreptate, prietene, suntem şi aşa destul de puţini.

I-am făcut cu ochiul. Ridicându-mi privirea, am observat un mic crucifix pe altar. Părea să fie aurit şi bătut cu ceea ce puteau să fi fost rubine. L-am dat jos şi mi l-am îndesat în buzunar. Atât câştigasem şi eu. O cruce din aur.

Strigătele muribunzilor mă izbiră de îndată ce am ieşit afară. Pe străzi încă se mai dădeau lupte. Spiritul cuceritor se răspândise adânc în Antiohia, curăţând tot ceea ar fi putut fi musulman. Trupurile însângerate zăceau peste tot. Câţiva întârziaţi trecură pe lângă mine, nerăbdători să se repeadă la bogăţii. Strigăte de moarte se auzeau şi pe dealuri, dar nu am pornit-o într-acolo. M-am sprijinit în toiagul preotului şi am făcut un pas înainte – în cealaltă direcţie.

Departe de crimele fără nicio noimă. Departe de regimentul meu. Înapoi, către porţile oraşului.

Nu aveam să văd niciodată Ierusalimul.

Mă îndreptam spre casă, la Sophie.

Partea a doua

CRUCE NEAGRĂ

Capitolul 21

Îmi luă şase luni ca să găsesc drumul către casă. Din Antiohia, m-am îndreptat către coastă. Voiam să ajung cât mai departe cu putinţă de batalionul meu de criminali. Am renunţat la tunica mea pătată de sânge şi am luat hainele unui pelerin peste al cărui cadavru am dat pe drum. Eram un dezertor. Toate promisiunile de libertate făcute de Raymond de Toulouse erau acum revocate.

Călătoream noaptea, traversând munţii stâncoşi, către St. Simeon, un port stăpânit de creştini. Acolo am dormit pe chei, ca un cerşetor, până am reuşit să conving un negustor grec să mă ia până în Malta la bordul vasului său. De acolo, mi-am oferit serviciile unui vas veneţian ce transporta zahăr şi mătăsuri spre Europa, plătindu-mi astfel călătoria. *Veneţia…* Mai era încă o veşnicie până la micul meu sătuc.

Mi-am câştigat existenţa recurgând la trucurile învăţate pe când eram jongleur. Am recitat poveşti din *Cântecul lui Roland* şi am înveselit publicul, în timpul meselor, cu glumele mele deocheate. Fără îndoială că echipajul avea anumite bănuieli în ceea ce mă privea. Dezertori erau peste tot, şi de ce altceva ar fugi un om în toată firea ca mine, fără niciun sfanţ, de pe Pământul Sfânt?

În fiecare noapte o visam pe Sophie, cum îi aduc daruri frumoase. Visam cozile ei blonde şi râsul ei şăgalnic, fericit. Îmi ţineam privirea aţintită la orizont, către vest, imaginea ei purtându-mă ca un vânt uşor spre casă.

Când am ajuns în Veneţia, inima îmi zvâcnea la gândul că puneam din nou piciorul pe pământ european. Acelaşi pământ ce ducea şi spre Veille du Père.

Dar am fost aruncat în închisoare, turnat de căpitanul bănuitor, în schimbul unei recompense. Abia am apucat să îmi ascund punguţa cu preţioasele comori pe punte, înainte de a fi aruncat într-o groapă împuţită, plină de hoţi şi de criminali de toate neamurile.

Paznicii îmi spuneau Ieremia – un bărbat cu o tunică jerpelită, sprijinit în toiagul lui. Făceam tot posibilul să îmi păstrez optimismul şi mă rugam de paznici, spunându-le că nu voiam decât să ajung acasă la soţia mea. Râdeau.

— Un monstru păduchios ca tine are şi o soţie?

Dar norocul încă nu mă părăsise. Câteva săptămâni mai târziu, un nobil a plătit pentru eliberarea a zece prizonieri, drept despăgubire pentru o ofensă. Unul dintre ei a murit în timpul nopţii, aşa că l-au ales pe nebunul de Ieremia, pentru a întregi numărul.

— Întoarce-te la soţia ta, franţuzule, zise nobilul în timp ce mi se dădea înapoi toiagul. Dar, mai întâi, te sfătuiesc să faci o baie.

În noaptea aceea, mi-am găsit trăistuţa cu comorile, acolo unde o ascunsesem, şi am luat-o la picior. Spre vest, peste terenul mlăştinos, spre drumul mare. *Spre casă.*

M-am îndreptat spre Italia. În fiecare oraş în care ajungeam spuneam o poveste sau o glumă, la un han, pentru o masă cu pâine şi bere. Fermierii şi beţivii ascultau uluiţi poveştile despre asediul asupra Antiohiei, despre atrocităţile turcilor şi despre sfârşitul lui Nicodim.

Am urcat dealurile, apoi Alpii. Vânturile reci suflau cu putere. Îmi luă o lună să îi traversez. Dar, în cele din urmă, în timp ce coboram crestele, am auzit graiul franţuzesc. *Franceză!* Inima îmi tresălta, ştiind că sunt aproape de casă.

Oraşele începură să mi se pară cunoscute. Digne, Avignon, Nîmes… Veille du Père era la numai câteva zile distanţă. *Şi Sophie.*

Am început să îmi fac griji, la gândul revederii. Oare mă va recunoaşte în vagabondul cerşetor care devenisem? Îmi imaginasem de atâtea ori chipul ei când aveam să apar lângă ea. Ea va trebălui, fierbând supa sau bătând untul, cu părul frumos pieptănat, în cozi, ieşindu-i de sub boneţică.

Hugh, avea să rostească. Prea mirată ca să se poată mişca. Doar *Hugh,* şi niciun cuvânt mai mult. Apoi, va sări în braţele mele, iar eu o voi îmbrăţişa de parcă nu aş fi plecat niciodată. Îmi va atinge faţa şi mâinile, ca să fie sigură că nu eram doar un vis, apoi mă va acoperi cu sărutări. O privire la faţa mea, la zdrenţele de pe mine, la rănile mele, la picioarele goale şi Sophie va şti pe loc prin ce am trecut.

— *Deci…* se va strădui să zâmbească, nu te-ai întors chiar cavaler nu-i aşa?

Ploua mocăneşte când, în sfârşit, am ajuns la periferia satului.

Capitolul 22

Erau ultimele mile. Aproape că am alergat pe toată această distanţă. Începusem să recunosc drumurile pe care călătorisem, peisaje de care eram obişnuit şi unde mă simţeam în largul meu. Am încercat să uit toate clipele cumplite prin care trecusem. *Nico, Robert, Civetot, Antiohia.* Toate suferinţele păreau să se îndepărteze acum de mine, să nu mai aibă nicio legătură cu mine. Eram acasă.

Supliciul meu se terminase. Nu ajunsesem nici cavaler, nici mare bogătaş şi nici măcar nu îmi câştigasem libertatea. Cu toate acestea, mă simţeam cel mai bogat om din lume.

Am zărit pârâul atât de familiar, ce făcea bulbuci şi zidul de piatră care îl mărginea, şi care ducea spre oraş. Câmpurile de mei mi se aşterneau în faţa ochilor. Apoi, o vale pe care o cunoşteam atât de bine… şi podul de piatră.

Veille du Père…

Am stat acolo, ca un cerşetor la un ospăţ, numai câteva clipe, pentru a savura priveliştea. Eram plin de toate cele întâmplate, de ororile pe care le lăsasem în urmă, de numeroasele mile străbătute şi luni în care călătorisem, visând numai chipul lui Sophie, atingerea ei, zâmbetul ei.

Cât îmi doream să fi fost iulie ca să pot intra în oraş cu o floarea-soarelui în mână. Am scrutat zarea. Feţe bine cunoscute ce îşi vedeau de treburile zilnice. Totul părea exact aşa cum îmi aminteam eu. Vechii mei prieteni, Odo, fierarul, şi Georges, morarul… biserica părintelui Leo…

Hanul nostru…

Hanul nostru! M-am uitat la el îngrozit. *Nu, nu era posibil…*

Într-o clipită, mi-am dat seama că totul se schimbase.

Capitolul 23

Am cotit spre piaţa satului, înaintând ca o stafie.

Copiii se uitau la mine, apoi fugeau spre casele lor.

— *E Hugh.* Hugh De Luc. S-a întors din război, strigau ei.

Tot ceea ce li se părea familiar la mine era coama de păr roşu. Oamenii veneau în grabă spre mine, vecinii pe care îi recunoşteam, pe care nu îi văzusem de doi ani, cu chipuri ce exprimau ceva între şoc şi bucurie.

— Hugh, lăudat fie Domnul, chiar tu eşti.

Dar i-am lăsat în urmă, abia luându-i în seamă, înaintam pe o potecă ce ducea direct la hanul nostru.

Casa noastră... Inima mi se opri de îndată ce am ajuns la locul cu pricina.

O gaură neagră, calcinată se afla acolo unde odată fusese hanul nostru.

Din cenuşă se ridica un singur stâlp ce cândva susţinuse o structură dublă, construită de mâinile tatălui soţiei mele.

Hanul nostru fusese ars din temelii.

— Unde este Sophie? am murmurat, mai întâi către ruinele negre ale hanului şi apoi spre mulţimea de feţe care se adunase în jurul meu.

Am trecut de la unul la altul, sigur că ar trebui să o văd în orice moment apărând de la fântână. Dar toţi au rămas tăcuţi.

Inima începu să îmi bată nebuneşte.

— *Unde este Sophie?* am strigat eu. Unde este soţia mea?

Fratele mai mare al lui Sophie apăru în sfârşit din mulţime. Când mă văzu, expresia i se schimbă cu repeziciune de la uimire la îngrijorare. Făcu un pas în faţă, punându-şi braţele în jurul meu.

— Hugh, nu îmi vine să cred. Slavă Domnului că te-ai întors.

Ştiam că se întâmplase ceea ce putea fi mai rău. I-am căutat privirea.

— Ce s-a întâmplat, Matthew? Spune-mi unde este soţia mea.

O adâncă tristeţe apăru pe faţa lui. *Of, Doamne, aproape că nici nu doream să îmi spună şi restul.* Mă conduse de braţ la ruinele casei noastre.

— Au fost nişte călăreţi, Hugh. Zece, doisprezece… au dat năvală în inima nopţii, ca diavolii, arzând tot. Aveau cruci negre pe piept. Nu aveau niciun steag. Nu ştiu cine erau. Numai crucile.

— *Călăreţi...?* Sângele îmi îngheţase de groază. Ce fel de călăreţi, Matthew? Ce i-au făcut lui Sophie?

Puse încet o mână pe umărul meu.

— Au ars trei locuinţe în drumul lor. Paul, căruţaşul, Sam, bătrânul Gilles, soţiile şi copiii lor, toţi au fost ucişi în timp ce fugeau. Apoi au

venit la han. Am încercat să îi opresc, Hugh, am încercat, strigă el.

L-am apucat de umeri.

— *Şi Sophie?* Ştiam că tot ceea ce putea fi mai rău se întâmplase. *Nu. Nu era posibil. Nu acum…*

— Nu mai este, Hugh. Mathew scutură din cap.

— *Nu mai e?*

— A încercat să fugă, dar au dus-o înăuntru. Au bătut-o, Hugh… Strâmbă din buze şi îşi lăsă capul în piept. Au făcut şi mai rău. Am auzit-o ţipând. Mă ţineau, în timp ce pe ea o băteau şi o violau. Cavalerii au distrus locul, arzând fiecare cameră în parte. Apoi au scos-o afară. Era ca un corp lipsit de viaţă, abia se mai mişca. Eram sigur că o vor lăsa să moară, dar căpetenia lor o aruncă pe calul lui în timp ce ceilalţi tovarăşi ai lor au aruncat torţele. Atunci s-a întâmplat…

Abia dacă mai puteam să îl ascult. O voce din depărtare îmi răsuna în urechi: *„Nu! Asta nu este cu putinţă!"* Ochii mi se umplură de lacrimi.

— Atunci *ce,* Matthew?

— Au târât-o cu ei, Hugh. Ştiu că e moartă.

Toată vlaga mi se scurse din picioare. Am căzut în genunchi. *Oh, Doamne, cum e cu putinţă să se fi întâmplat asta? Cum am putut să o las pradă unei asemenea sorţi? Sophie a mea nu mai era…* M-am holbat la ruinele acoperite cu cenuşă ale vieţii mele de odinioară.

— Norcross a făcut asta, nu? *Baldwin…?*

— Nu ştim cu siguranţă. Matthew scutură din cap. Dacă aş fi ştiut, m-aş fi dus după ei eu însumi. Erau barbari, dar nu aveau chipuri. Nu purtau panaşe. Capetele le erau plecate în pământ. Toată lumea a fugit în pădure să se ascundă din calea lor. Casa ta a fost singura în care au intrat. Era ca şi când ar fi venit special pentru tine.

Pentru mine… Barbarii aceia. Timp de doi ani luptasem în legiunile lui Baldwin însuşi. Străbătusem în marş peste jumătate de lume şi văzusem cele mai groaznice lucruri. Şi, cu toate acestea, mi-au luat singurul lucru pe care l-am iubit cu adevărat.

Am luat un pumn de cenuşă de jos şi am lăsat-o să mi se prefire printre degete.

— Biata mea Sophie…

Matthew îngenunche lângă mine.

— Hugh, asta nu este totul…

— *Mai e şi altceva? Ce* ar mai putea fi? M-am uitat în ochii lui.

Îşi puse o mână pe faţa mea.

— După plecarea ta, Sophie a născut un băiat.

Capitolul 24

Cuvintele lui Matthew mă loviseră de parcă un zid din piatră s-ar fi prăbuşit peste mine. Un fiu…

Timp de trei ani, eu şi Sophie ne străduiserăm să avem un copil, dar fără niciun rezultat. Ne doriserăm un copil mai mult decât orice. Chiar am şi vorbit despre asta în acea ultimă seară când am fost împreună. O părăsisem, fără măcar să ştiu vreodată că urma să am un fiu. M-am întors către Matthew cu un licăr de speranţă în inimă.

— *A murit,* Hugh. Nici măcar nu împlinise un an. Nenorociţii l-au ucis în aceeaşi noapte. L-au smuls din braţele lui Sophie în timp ce ea încerca să fugă.

Din ochi îmi ţâşni un şuvoi de lacrimi. Un fiu… un fiu pe care nu aveam să îl cunosc sau să îl strâng în braţe vreodată. Am trecut prin cele mai crâncene bătălii, prin cele mai mari orori. Dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru aşa ceva.

— Cum? am bâlbâit eu. Cum a murit fiul meu?

— Nici nu pot să îţi spun. Faţa lui Matthew avea culoarea cenuşii. Mulţumeşte-te cu faptul că îţi spun că este mort.

Am repetat întrebarea, de data asta privindu-l ţintă în ochi.

— *Cum?*

Vorbi cu o voce stinsă:

— În timp ce a aruncat trupul lipsit de viaţă al lui Sophie pe calul său, căpetenia le-a spus celorlalţi: „Nu avem loc pentru o asemenea jucărie, aruncaţi-l în flăcări“.

Am simţit cum parcă îmi smulgea măruntaiele, pielea. Dumnezeu ne zâmbise în sfârşit după atâta vreme. Ne binecuvântase cu un fiu. Acum mă scuipa cu cea mai cruntă dintre batjocuri.

Cum am putut să îi părăsesc? Cum de eu încă mai trăiam în timp ce ei erau morţi?

M-am uitat la Matthew şi l-am întrebat.

— Cum îl chema?

Matthew înghiţi în sec.

— Îl botezase Phillipe.

Am simţit o gheară prinzându-mă de gât. Phillipe fusese numele actorului ambulant care mă crescuse. Era tributul ei către mine. *Dulce Sophie, nu mai eşti. Şi fiul meu la fel…* Aş fi vrut să mor chiar atunci, pe loc, în mijlocul ruinelor ce reprezentau viaţa mea de altădată.

— Hugh, zise Matthew ridicându-mă, vino cu mine. Mă conduse pe potecă, la o moviliţă de unde privisem oraşul. O placă mică de piatră însemna mormântul fiului meu.

M-am aşezat la umbra unui pâlc de plopi înalţi. „Phillipe De Luc, fiul lui Hugh şi al lui Sophie“, stătea scris pe piatră. „În anul Domnului nostru MXCVIII.“

Mi-am pus capul pe pământ şi am plâns. Pentru micul meu Phillipe, pe care nu aveam să îl văd niciodată, nici măcar o singură dată în viaţa mea. Pentru soţia mea, care era moartă.

Oare de aceea fusesem cruţat? Oare de aceea turcul nu îşi înfipsese sabia ucigătoare în mine? Ca să trăiesc şi să văd cum piere tot ce am iubit? Oare de aceea mă salvaseră hohotele mele de râs? Ca Dumnezeu să poată râde de mine?

Am luat traista în care erau toate lucrurile pe care le adusesem pentru Sophie: o sticlă de parfum, nişte monede vechi, teaca, crucea de aur – şi am făcut o groapă lângă mormântul fiului meu. Am pus cu grijă „comorile“ mele acolo. Acum nu mai aveau nicio valoare pentru mine.

— Sunt ale tale, i-am şoptit lui Phillipe. *Scumpul meu copilaş.*

Am netezit pământul şi mi-am pus din nou capul pe jos. *Îmi pare atât de rău, Phillipe şi Sophie.*

Încet, durerea mea începu să se transforme în furie. Ştiam că totul se făcuse la ordinele lui Baldwin. Iar Norcross le îndeplinise. Dar de ce? De ce?

Nu sunt decât un hangiu, mă gândeam. Sunt un nimic. Doar un sclav.

Dar un sclav care te va vedea murind.

Capitolul 25

În jurul nostru se adună o mulţime măricică, în timp ce eu şi Matthew ne-am întors în oraş. Părintele Leo, Odo, alţi prieteni ai mei… Toţi voiau să mă îmbărbăteze şi să mă binecuvânteze. Şi să îmi asculte poveştile din cei doi ani de război.

Dar am trecut pe lângă ei. Trebuia să mă duc la han. La ruinele lui… Am răscolit prin rămăşiţele de lemn şi scrum, căutând ceva care mi-ar fi putut aminti de ea – Sophie a mea –, o bucată de veşmânt, o farfurie, o ultimă amintire a ceea ce pierdusem.

— Vorbea despre tine tot timpul, Hugh, îmi spuse Matthew. Îi era tare dor de tine. Toţi eram convinşi că ai pierit în bătălii, dar nu şi Sophie.

— Frate, eşti sigur că e moartă?

— Sunt sigur. Mathew ridică din umeri. Când au luat-o, era deja mai mult moartă decât vie.

— Dar nu ai văzut-o murind? Nu eşti absolut sigur?

— Nu sunt sigur. Dar, te implor, frate, nu te amăgi singur cu iluzii deşarte. Eu sunt de acelaşi sânge cu ea. Şi mă rog să fi murit în timp ce o târau cu ei.

I-am întâlnit privirea.

— Deci s-ar putea să *nu* fi murit, Matthew?

Se uită la mine disperat.

— Trebuie să accepţi asta, Hugh. Dacă nu era moartă atunci, sunt sigur că a murit curând după aceea. Trupul ei poate să fi fost aruncat undeva, pe drum.

— Ai căutat pe drum? Ai găsit-o? I-a găsit vreun drumeţ rămăşiţele?

— Nu. Nimeni.

— Atunci, există o şansă. Tu zici că ea nu s-a îndoit niciodată de mine. Că ştia că mă voi întoarce. Ei bine, şi eu simt la fel în ceea ce o priveşte.

M-am pomenit pe ruinele a ceea ce fuseseră camerele noastre. Totul era cenuşă. Patul nostru, dulapul cu sertare… Pe podea, am văzut ceva sclipind în soare.

M-am lăsat în genunchi, am dat cenuşa la o parte. Inima aproape că mi-a explodat de bucurie. Lacrimile îmi inundară ochii.

Era pieptenele lui Sophie. Jumătatea pe care o păstrase ea, în timp ce pe cealaltă mi-o pusese în mână în ziua în care plecasem. Era ars, rupt; aproape că mi se sfărâmă între degete. Dar în sângele meu o simţeam pe ea!

L-am ridicat şi, din traistă, am scos repede cealaltă jumătate. Le-am potrivit cât am putut de bine. În clipa aceea, Sophie a reînviat pentru mine – ochii ei, râsul ei… la fel de vii ca atunci când am văzut-o pentru ultima dată.

— Cavalerii aceia, Matthew, nu au lăsat-o să moară în flăcări ca pe fiul meu. Au luat-o cu un scop anume. Mi-am ridicat privirea către el, ţinând pieptenele strâns. Poate că, până la urmă, nu sunt tocmai deşarte speranţele mele.

Afară mă aşteptau prietenii mei, Georges, morarul, şi Odo.

— Spune-ne un cuvânt, Hugh, zise Georges. Îi vom căuta pe nenorociţi împreună cu tine. Toţi am avut de suferit. Ştim cine este vinovatul. Merită să moară.

— Ştiu. Mi-am pus o mână pe umărul morarului. Dar mai întâi trebuie să o găsesc pe Sophie.

— Soţia ta e moartă, răspunse Odo. Am văzut cu ochii noştri. Cu toate că totul părea mai degrabă coşmar decât realitate.

— Aţi văzut-o moartă?

Am aşteptat ca fierarul să îmi răspundă. M-am uitat apoi la Georges.

— Sau tu, ai văzut-o?

Amândoi ridicară din umeri, vinovaţi. Se uitau la Matthew, cerându-i sprijinul.

— Sophie trăieşte aşa cum trăieşte şi fiul meu Alo, zise morarul. În rai.

— Pentru tine, Georges, dar nu şi pentru mine. Sophie este încă vie, pe acest pământ. O ştiu. O simt.

Mi-am luat traista şi toiagul şi mi-am atârnat de gât o ploscă de piele cu apă. M-am îndreptat spre podul din piatră.

— Ce vei face, Hugh, o să îi baţi cu toiagul ăla? veni Odo spre mine. Eşti singur, fără armură sau sabie.

— Am să o găsesc, Odo. Promit. O voi găsi pe Sophie.

— Stai să îţi aduc ceva de mâncare, mă rugă Odo, sau nişte bere. Încă mai bei bere, nu, Hugh? Armata nu te-a lecuit şi de asta? Următorul lucru pe care o să îl aflu o să fie că te duci la biserică duminica.

Îşi ferea privirea, dar îmi dădeam seama că se gândea că nu mă va mai vedea niciodată.

— O voi aduce înapoi, Odo, vei vedea.

Mi-am luat toiagul şi m-am îndreptat spre pădure.

Spre Treille.

Capitolul 26

Am luat-o la goană nerăbdător, în direcţia dinspre care venisem. Spre castelul din Treille, sediul legiunii mele.

Durerea mă chinuia ca un câine turbat. *Fiul meu murise din cauza mea. Din caza nebuniei mele. Din cauza prostiei şi mândriei mele.*

În timp ce alergam, mi se strecură în minte un gând amar. Gândul la acel nenorocit de Norcross sau oricare dintre servitorii lui, posedând-o pe biata mea Sophie…

Eu luptasem pentru aceşti nobili pe Pământurile Sfinte, în timp ce ei ucideau şi violau în numele lui Dumnezeu. Eu mărşăluisem şi ucisesem, şi urmasem chemarea Papei. Iar aceasta îmi era răsplata. Nu libertatea, nu o viaţă nouă, ci durerea şi batjocura. Fusesem un prost că mă încrezusem în cei bogaţi.

Am alergat până când m-au lăsat picioarele. Apoi, epuizat şi orbit de furie, am căzut la pământ, acoperindu-mi rănile cu ţărână.

Trebuia să o găsesc pe Sophie. *Ştiu că eşti încă în viaţă. Te voi vindeca eu. Ştiu cât de mult ai suferit,* îi şopteam în gând.

La fiecare colţ, mă rugam să nu dau peste cadavrul ei. Şi faptul că acest lucru nu se întâmpla, îmi dădea speranţa că ea era încă în viaţă.

După o zi de mers, m-am uitat în jur, necunoscând locurile în care mă aflam. Nu aveam mâncare şi rămăsesem şi fără apă. Tot ceea ce îmi dădea puteri era furia. M-am uitat la soare. Mă îndreptam oare spre nord sau spre est? Nu aveam nici cea mai vagă idee.

Dar continuam să alerg. Picioarele îmi erau ca de plumb. Eram ameţit şi stomacul mă rodea de foame. Ochii îmi erau împăienjeniţi de lacrimi şi, cu toate astea, alergam.

Trecătorii de pe drum mă priveau ca pe un nebun. Un nebun cu un toiag.

Spre Treille…? îi întrebam eu.

Se grăbeau să se dea la o parte din calea mea. Pelerini, negustori, chiar şi răufăcătorii îmi făceau loc văzând furia din ochii mei.

Nu ştiam dacă trecuse o zi sau două. Am alergat până când picioarele m-au lăsat din nou. În timp ce încercam să îmi revin, se lăsă întunericul. Noaptea era rece, iar eu tremuram. Dinspre tufişuri se

auzeau sunete ciudate.

Din adâncul pădurii, am auzit clipocitul unei ape curgând repede. M-am depărtat de drum şi am luat-o spre pădure, urmând sunetul apei.

Deodată, m-am poticnit. M-am apucat de un tufiş, dar mâna mi-a alunecat. Am început să mă rostogolesc. Am încercat să mă apuc de o creangă, o bucată de lemn, ceva. Pământul dispăru de sub mine.

Doamne… Cădeam.

Aşa să fie. O meritam. Voi muri aici, în noaptea asta.

O strigam pe Sophie în timp ce mă prăbuşeam în prăpastie.

Capul mi se izbi de ceva tare. Am simţit un firicel cald şi vâscos prelingându-mi-se din gură. „Sosesc", am rostit.

Către Sophie.

Către noaptea copleşitoare…

Apoi, lumea reveni în jurul meu. Era mult mai bine aşa. Mulţumesc, Doamne.

Capitolul 27

Am ajuns – nu la râu sau în ceruri, ci într-un loc în care se auzea un zgomot grav, periculos şi asurzitor.

Am deschis ochii. Era încă noapte. Căzusem într-o prăpastie adâncă, mult sub nivelul drumului. Spatele îmi era lipit de trunchiul unui copac şi abia mă puteam mişca. Pe o parte a capului aveam o rană foarte dureroasă.

Am auzit din nou zgomotul groaznic venind dinspre pădure.

— Cine e acolo? am strigat. Cine e?

Niciun răspuns. Am privit spre acel loc prin întuneric, încercând să disting ceva. Cine să fi fost aici, noaptea? Nimeni dintre cei pe care aş fi vrut să îi întâlnesc.

Apoi mi-am dat seama că privesc ţintă doi ochi. Nu erau deloc ochi de om, dar mari ca nişte pietre de rugăciune, galbeni, îngustaţi, lacomi. Mi-a îngheţat sângele în vine.

Apoi creatura se mişcă. Am auzit crengile trosnind sub picioarele sale. Făcu un pas dinspre pădure şi ieşi în luminiş.

Întunecată şi păroasă…

Sfinte Iisuse Hristoase, era un mistreț! La nici douăzeci de paşi distanţă de mine.

Ochii lui galbeni se opriseră asupra-mi, cercetându-mă de parcă aş fi fost următoarea lui masă. Am auzit un sforăit. Apoi se lăsă o liniște mormântală.

Creatura era pe cale să atace. Eram sigur de asta.

Am încercat să îmi limpezesc gândurile. Nu aveam nicio şansă în lupta cu o asemenea bestie. *Cu ce?* Numai coama îi era de două ori cât a mea. Mă făcea bucăţi doar cu colţii ca două tăişuri.

Singurul sunet pe care îl mai auzeam în afară de grohăitul bestiei era cel al inimii mele ce zvâcnea. A mai făcut un pas spre mine. Ochii mistreţului nu mă slăbiră nicio secundă, atrăgându-mă în cursă.

Doamne, ajută-mă! Cum să mă apăr? Nu puteam fugi. M-ar fi ajuns de la primii paşi. Nu aveam pe cine să strig în ajutor.

Am căutat cu privirea un copac înalt în care să mă urc, dar mi-era teamă să mă mişc ca să nu îl stârnesc. Bestia părea să mă măsoare, plecându-şi capul şi grohăindu-şi intenţiile ucigaşe. Îi simţeam răsuflarea fierbinte, turbată; avea pe rât sânge închegat, din alte lupte.

Am pus mâna pe cuţitul de la brâu. Nu ştiam dacă gestul meu ar fi trecut neobservat de privirea ageră a creaturii.

Mistreţul grohăi de două ori şi îşi arătă colţii ascuţiţi către mine, cu fălcile roşii, pline de salivă. Nu voiam să mor. Nu aşa… *Te rog, Doamne, nu mă pune să lupt cu această bestie.*

Mă simţeam teribil de singur.

Apoi, cu o ultimă grohăitură, bestia păru să fi înţeles şi ea cât eram de neajutorat… şi atacă.

Tot ce am putut face a fost să mă reped spre un copac, scăpând ca prin minune de colţii lui lungi.

Am înfipt cuţitul în el cu sălbăticie, tăindu-i faţa şi gâtul, făcând tot ce puteam pentru a-i anihila fălcile ucigătoare. Bestia urla îngrozitor. M-a atacat o dată şi încă o dată. Eu o înţepam cu cuţitul, ascunzându-mă apoi după copac. Colţii mistreţului se înfipseră în coapsa mea şi am urlat. Plămânii mi se goliră de aer.

Doamne sfinte, eram găurit.

Nu aveam timp să îmi cercetez rana. Bestia mă lovi din nou, de data asta căutându-mi abdomenul. Am urlat de durere.

Am lovit din nou cu cuţitul. Se dădu înapoi şi se întinse la pământ. Cu colţii înfipţi în coapsa mea, scutură sălbatic din cap ca şi când ar fi

vrut să îmi smulgă piciorul cu totul.

M-am eliberat. Am încercat să fug, dar picioarele mele nu mai aveau niciun pic de vlagă. Sângele se împrăştia peste tot.

Cumva, am şchiopătat până dincolo de luminiş, mai mult mort decât viu. Îmi simţeam abdomenul de parcă ar fi fost în flăcări. Am căzut pe o parte şi m-am sprijinit de un alt copac, aşteptând sfârşitul.

Lângă copac, mi-am văzut toiagul. Trebuie să fi ajuns acolo când am căzut. M-am întins după el chiar dacă nu era cine ştie ce armă. M-am holbat la mistreţul ce horcăia furios.

— Haide, vino. *Vino* şi termină ce ai început.

Mintea îmi zbură la turcul care îmi cruţase viaţa. De data aceasta, niciun hohot de râs nu ar fi putut să mă mai salveze. Ţineam toiagul ca pe o suliţă.

— *Vino,* am urlat la mistreţ. Ia-mă. Sunt gata, *ia-mă.*

Ca şi când şi-ar fi făcut datoria, mistreţul atacă din nou.

Respiraţia îmi era calmă. Nu am opus niciun fel de rezistenţă, decât ca să întorc toiagul spre mine. Adunându-mi toate puterile, i l-am înfipt ca pe o suliţă cât am putut de adânc, în ochi.

Bestia urlă înfiorător. Chiar o rănisem. Suliţa i se înfipsese în ochi. Mistreţul se împletici şi scutură din cap cu sălbăticie încercând să se elibereze de toiag.

Mi-am luat cuţitul şi, cu toată puterea, i l-am înfipt în gât, în fălci, în orice nimeream.

Sângele şiroia din blana lui, cu fiecare înţepătură de cuţit. Grohăiturile lui se mai domoliră. Se împletici, clătinând în continuare din cap pentru a se elibera de toiag, în timp ce eu loveam cu cuţitul, tăindu-i blana.

Sângele bestiei se amestecă tot mai mult cu al meu. În cele din urmă, picioarele din spate îi cedară. Am luat toiagul şi l-am înfipt adânc în craniul mistreţului. Din gura lui cu dinţi înfiorători se auzi un grohăit de moarte.

Monstrul căzu pe o parte cu zgomot. Am îngenuncheat acolo, sleit de puteri. Şi uluit. Am dat un strigăt cu ultimele forţe.

Învinsesem.

Dar eram foarte grav rănit. Din stomac şi din coapsă îmi şiroia sângele. Trebuia să ies cumva din râpă, altminteri aş fi murit acolo cu siguranţă.

În minte îmi apăru chipul lui Sophie. Ştiu că zâmbeam. M-am întins

ca să o ating.

— „Pe aici“, şoptea ea. „Vino la mine“.

Capitolul 28

Era linişte, ca în orice oraş adormit. Cavalerii întunecaţi îşi aduseseră caii aproape de periferie. Câteva cocioabe cu garduri strâmbe, animale dormind în adăposturile lor. Asta era tot.

Ar fi destul de uşor. O nimica toată, pentru asemenea oameni. Şeful lor pufni, stingând felinarul. Pe coif avea o cruce neagră, bizantină. Îşi alesese numai oameni care ucideau din plăcere, care vânau pentru bogăţii, aşa cum alţii vânau pentru hrană. Purtau doar armura întunecată de bătălie, fără panaşuri şi apărători pentru faţă. Nimeni nu ştia ce hram poartă. Erau înarmaţi până în dinţi – cu săbii de luptă, topoare şi măciuci. Îşi priveau căpetenia nerăbdători, însetaţi, pregătiţi.

— Distraţi-vă, zise Cruce Neagră râzând uşor în timp ce dădea comanda. Doar ca să nu uităm de ce ne aflăm aici. Oricine va găsi relicva va fi un om bogat. Acum, la drum!

Noaptea era străbătută de zgomot infernal de copite.

Sună un clopot de avertizare. Prea târziu! Primele cocioabe se aprinseseră. Oraşul adormit prinse viaţă.

Femeile fugeau năucite ca să îşi salveze copiii. Treziţi, locuitorii oraşului se străduiau să iasă din case pentru a scăpa cu viaţă, dar erau doborâţi de săbii sau călcaţi în picioare de caii mânaţi nebuneşte de călăreţii necunoscuţi.

— Ţăranii ăştia demni de milă, şuieră Cruce Neagră, fug şi mor ca muştele, protejându-şi micile creaturi căcăcioase. Ei cred că suntem soldaţi care atacă, pentru a le fura vitele şi a le lua târfele. Nici măcar nu ştiu pentru ce ne aflăm aici!

Foc şi urlete peste tot. Cruce Neagră tropoti nepăsător pe stradă spre casa mare din piatră. Cea mai arătoasă din oraş. Era urmat de cinci dintre călăreţii lui.

Dinăuntru se auziseră sunete de panică – o femeie ţipând, copii treziţi din somn.

— Dărâmaţi-o! le ordonă Cruce Neagră alor lui.

O singură lovitură de secure deschise larg uşa.

Un bărbat, purtând un şal cu alb şi albastru, apăru în cadrul uşii. Avea părul alb, lung şi o barbă deasă.

— Ce vreţi de la noi? întrebă omul umil. Nu am făcut nimic rău.

— Dă-te la o parte din calea mea, evreule, lătră Cruce Neagră.

Nevasta bărbatului, cu un şal de lână pe umeri, ţâşni afară şi vorbi precipitat:

— Suntem oameni liniştiţi. Puteţi lua orice doriţi.

Cruce Neagră îşi înfipse mâna în gâtul femeii şi o ţintui pe perete.

— Arată-mi unde este, îi porunci el. Arată-mi, dacă îţi pasă câtuşi de puţin de viaţa lui.

— Vă rog, banii sunt în curte, se plânse bărbatul speriat. Într-un cufăr, sub rezervorul de apă. Luaţi-i. Luaţi tot ce vreţi.

— Căutaţi peste tot în casă, urlă Cruce Neagră la oamenii lui. Dărâmaţi toate zidurile, numai să o găsiţi.

— *Dar banii…* v-am spus…

— Nu am venit pentru bani, jegosule, se răsti Cruce Neagră. Am venit după bijuterii. Relicva preţioasă a creştinătăţii.

Oamenii lui năvăliră înăuntru. Au dat peste un bătrân ce încerca să protejeze cu braţele doi copii care tremurau chirciţi. Un băiat cam de şaisprezece ani, care arăta deja ca aceia din rasa lui şi o fată, poate cu un an mai tânără, cu ochii negri, plini de teamă.

— Ce vrei să spui? se târî tatăl în genunchi. Sunt negustor. Nu avem obiecte de preţ. Nu avem relicve.

Bucată cu bucată, casa fu distrusă. Călăreţii înfigeau săbiile în ziduri, săpau piatra cu securile, spărgeau dulapuri şi cufere.

Cruce Neagră îl ridică pe bătrân de guler.

— Nu mai am chef să bâjbâi. *Unde este comoara?*

— Vă implor, nu avem nicio comoară, zise omul tremurând. Eu fac comerţ cu lână.

— Faci comerţ cu lână. Cruce Neagră aprobă din cap uitându-se la fiul negustorului. O să vedem. Scoase un cuţit şi îl apăsă pe gâtul băiatului. Băiatul tresări, şi o dâră de sânge i se prelinse pe piept. Arată-mi comoara dacă nu vrei ca fiul tău să moară.

— *Vatra…* sub ţiglele de pe vatră.

Tatăl îşi lăsă capul în mâini.

În grabă, doi dintre călăreţi se repeziră la sobă şi o zdrobiră cu lovituri de topor descoperind o ascunzătoare secretă. Din aceasta

scoaseră un cufăr în care se aflau monede, coliere, broşe de aur şi argint. Şi, în sfârşit, un rubin de mărimea unei monede, incrustat într-o manieră bizantină. Acesta străluci puternic. Cavalerul îl ridică.

— Nu ai nici cea mai vagă idee ce este asta, spuse evreul cu ochii în lacrimi.

— Nu…? Cruce Neagră rânji. Este sigiliul lui Pavel, neamul tău nici măcar nu merită să îl atingă. Nu vei mai fura niciodată de la Domnul nostru.

— Eu nu l-am furat. Tu îl furi. Mie mi-a fost vândut.

— Vândut, nu furat…? Ochii lui Cruce Neagră scânteiară. Se întoarse din nou către fiu. Atunci este o pierdere foarte mică în comparaţie cu ceea ce ne-au furat cei din neamul tău.

În aceeaşi secundă, îşi înfipse cuţitul în pântecele băiatului. Se auzi un horcăit şi din gura copilului ţâşni sângele. Cruce Neagră rânjea.

— *Nefrem…* ţipară negustorul şi soţia lui. Au încercat să ajungă la fiul lor, dar au fost împiedicaţi de alţi călăreţi.

— Daţi foc locului, zise Cruce Neagră. Sămânţa lor a murit. Nu mai pot popula pământul.

— Şi fata? întrebă unul dintre cavaleri.

Cruce Neagră o smuci şi o măsură din priviri. Era o fată drăguţă. Îşi plimbă mâna înmănuşată pe obrazul fin al fetei.

— O asemenea cuvertură… Negustor de lână… mă întreb cum o fi să te înveleşti cu o asemenea ţesătură. Ia să îmi spui cum e.

— Vă rog, aţi luat totul, îi imploră tatăl. Lăsaţi-ne copila.

— Mi-e teamă că nu pot, scutură Cruce Neagră din cap. Trebuie să o am mai târziu. Şi sunt sigur că aşa va dori şi grăjdarul ducelui. Luaţi-o. Îmbrânci fata spre un alt cavaler. A fost scoasă din casă, urlând îngrozită.

— Nu fi aşa de trist, evreule, i se adresă Cruce Neagră omului care suspina. Îi aruncă o monedă luată din cufărul în care se aflase comoara. Aşa cum ai spus tu, eu nu îţi fur fata, ci o cumpăr.

Capitolul 29

— E mort?

Se auzi o voce în tufiş. O voce de femeie… Am deschis ochii. Dar nu

puteam distinge nimic. Numai nişte umbre ce se mişcau.

— Nu ştiu, doamnă, spuse o alta, dar rănile lui sunt foarte grave. Nu mai are mult de trăit.

— Ce păr ciudat… remarcă prima voce.

Am clipit şi creierul începu să mi se limpezească încet. *Eram mort? O* faţă drăguţă se aplecase peste mine. Părul blond şi des îi ieşea de sub o pelerină purpurie. Zâmbi. Asta mă încălzi ca un soare.

— Sophie, am murmurat. Am întins mâna şi i-am atins faţa.

— Eşti rănit, zise femeia cu o voce ca un cântec de pasăre. Mi-e teamă că mă confunzi.

Nu simţeam niciun fel de durere.

— Ăsta este raiul? am întrebat-o.

Femeia zâmbi din nou.

— Dacă raiul este o lume în care toţi cavalerii răniţi seamănă cu legumele, atunci asta trebuie să fie.

Am simţit mâini cuprinzându-mi capul. Am clipit din nou. Nu era Sophie, ci o fiinţă drăguţă, cu accent de undeva din nord. Paris.

— Încă mai sunt în viaţă, am zis suspinând.

— Deocamdată, da. Dar rănile tale sunt foarte grave. Trebuie să te ducem la un spiţer. Eşti de pe aici? Ai familie?

Am încercat să fiu atent la întrebările ei. Totul era mult prea confuz şi dureros. Am spus doar „Nu“.

— Eşti un proscris? răsună vocea celei de a doua femei.

Mi-am încordat privirea şi am văzut o femeie bine îmbrăcată, de viţă nobilă, fără îndoială, călare pe un armăsar alb, minunat.

— Vă asigur, doamnă, am spus încercând din răsputeri să zâmbesc, sunt un om bun. Mi-am văzut tunica plină de sânge. Dincolo de felul cum arăt. Mă săgeta durerea în stomac şi în coapsă. Nu aveam niciun pic de vlagă. Cu gura căscată, am căzut din nou pe spate.

— Încotro vă îndreptaţi, domnule Roşu? întrebă femeia cu părul auriu.

Nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă aflam. Sau cât de mult mersesem. Apoi mi-am adus aminte de mistreţ.

— Mă duc spre Treille, am spus.

— *La Treille!* exclamă ea. Chiar dacă am putea să te luăm cu noi, mi-e teamă că ai muri pe drum înainte de a ajunge acolo, zise fata îngrijorată.

— *Să îl luăm?* se îndoi femeia mai în vârstă. Uită-te la el. Este plin de

sângele cine ştie cui. Miroase a pădure. Lasă-l, copilă. Va fi găsit de cei asemenea lui.

Îmi venea să râd. După toate prin câte trecusem, viaţa mea era cântărită de nişte nobili sclifosiţi.

Am răspuns cu un accent cât se putea de curat:

— Nu aveţi nicio teamă, doamnă, pajul meu ar trebui să sosească din clipă în clipă.

Apoi, tânăra îmi făcu cu ochiul.

— Pare inofensiv. Eşti *inofensiv,* nu-i aşa? mă întrebă uitându-se în ochii mei. Nu mai văzusem un chip aşa drăguţ de multă vreme.

— Numai faţă de tine.

Am zâmbit slab.

— Vezi? zise ea. Garantez eu pentru el.

Încercă să mă ridice, chemând în ajutor doi însoţitori cu căşti şi cu uniforme. Îi aruncară o privire stăpânei lor, cea mai vârstnică dintre femei.

— Dacă trebuie, suspină marea doamnă. Făcu un semn cu mâna şi gărzile se supuseră. Dar este în grija ta. Şi dacă îţi pasă atât de mult, copilă, poate renunţi la calul tău.

Am încercat să mă ridic pe picioarele mele, dar eram secătuit de puteri.

— Nu te mai chinui, roşcatule, zise domniţa blondă. Unul dintre însoţitorii înarmaţi mă ridică de braţe. Doamna avea dreptate. Rănile mele erau grave. Dacă îmi pierdeam din nou cunoştinţa, nu ştiu dacă m-aş mai fi trezit vreodată.

— Cine mă salvează? am întrebat-o. Ca să ştiu pe cine să binecuvântez din rai, în cazul în care voi muri.

— Propriul tău zâmbet te salvează, roşcovanule, râse fata. Dar şi Dumnezeu probabil că vrea la fel… Mi se spune Emilie.

Capitolul 30

M-am trezit, de data asta cu un sentiment de pace, şi cu căldura unui foc în jurul meu. Mă aflam într-un pat confortabil, într-o cameră mare cu pereţi de piatră. Pe o masă, în dreapta mea, era un vas cu apă.

Un om într-o robă roşie, bărbos, rânji satisfăcut către preotul umil

de lângă el.

— Se trezeşte, Louis. Poţi să te întorci la mănăstire acum. Se pare că nu ai de lucru aici.

Preotul îşi aplecă faţa umflată spre mine. Ridică din umeri.

— Ai făcut o treabă bună, Auguste… cu trupul. Dar mai este şi problema sufletului. Poate că acest străin pătat cu sânge are ceva de mărturisit.

Mi-am umezit buzele.

— Îmi pare rău, părinte. Dacă doriţi o mărturisire, poate veţi obţine una mai completă de la mistreţul ce m-a atacat. Desigur, şi o masă mai bună.

Asta îl făcu pe spiţer să râdă.

— S-a întors printre noi numai acum o secundă şi te-a şi pus la zid.

Preotul se strâmbă. Se vedea clar că nu îi plăcea să fie obiectul batjocurii. Îşi puse pălăria pleoştită.

— Atunci, am plecat.

Preotul plecă şi medicul care părea amabil se aşeză pe pat lângă mine.

— Nu îl lua în seamă. Pusesem un pariu. Cine te va lua în grijă – el sau eu.

M-am ridicat în coate.

— Mă bucur că am fost obiectul distracţiei voastre. Unde mă aflu?

— Pe mâini bune, poţi să fii sigur. Se spune că eu nu am pierdut niciun pacient care să nu fi fost într-adevăr bolnav.

— Şi unde mă aflu?

El ridică din umeri.

— Mi-e teamă, domnule, că dumneata eşti cu adevărat bolnav.

M-am străduit să zâmbesc.

— Mă refeream la loc, domnule. Unde ne aflăm?

Medicul mă bătu uşor pe umăr.

— Ştiam, băiete. Te afli la Borée.

Borée. Ochii mi se măriseră de uimire. Borée era unul dintre cele mai puternice ducate din Franţa. De trei ori mai mare decât Treille. Şi mai era şi la patru zile de mers călare de Treille, dar spre nord. *Cum ajunsesem aici?*

— De cât timp mă aflu în Borée? am întrebat în cele din urmă.

— Aici de patru zile. Încă două pe drum, zise spiţerul. Ai ţipat de foarte multe ori.

— Şi ce spuneam?

Auguste scoase o cârpă din vasul cu apă şi o puse pe fruntea mea.

— Că inima ta nu este întreagă, dar nu din cauza muşcăturii mistreţului. Porţi o mare povară.

Nu l-am contrazis. Sophie a mea zăcea undeva – *în Treille.* La o săptămână de mers pe jos. Dar simţeam că era în viaţă.

M-am ridicat.

— Ai toată recunoştinţa mea pentru că mi-ai vindecat rănile, Auguste, dar trebuie să plec.

Spiţerul mă trase înapoi.

— Nu eşti încă destul de întremat ca să poţi pleca. Şi nu îmi mulţumi mie. Eu doar am pus bandaje şi am ars rănile. Doamna Emilie este cea care merită recunoştinţa ta.

— *Emilie…* da… Din ceaţa memoriei mi-a apărut în minte chipul ei. Crezusem că era Sophie. Deodată, prin faţa ochilor mi-au trecut frânturi din călătoria mea. Argatul făcuse un culcuş pentru mine, doamna renunţase la calul ei şi mersese pe jos.

— Fără pelerinii ei, îmi spuse spiţerul, ai fi murit cu siguranţă.

— Aveţi dreptate, chiar îi datorez mulţumiri. Cine este această doamnă, Auguste?

— Un suflet milostiv. Şi o doamnă de onoare la curte.

— Curte? Ochii mi se măriseră de uimire. Despre ce fel de curte vorbim? Mi-ai spus că ţi-am fost dat în grijă. De către cine? În serviciul cui te afli?

— Păi, al ducesei Anne, răspunse el. Soţia lui Stephen, ducele de Borée, văr de al doilea cu regele şi care este plecat în cruciadă.

Nu îmi venea să cred. Eram în grija unui văr al regelui Franţei.

Spiţerul zâmbi.

— Te-ai făcut bine, ucigaşule de mistreţi. Acum te odihneşti în castelul ducelui.

Capitolul 31

M-am ridicat în capul oaselor uluit.

Nu meritam asta. Nu eram nici nobil, nici cavaler. Doar un om obişnuit. Şi încă unul destul de norocos ca să nu fie sfâşiat în bucăţi de o bestie. Dar mi-am adus aminte de nenorocirile mele – soţia şi copilul

meu. Trecuse mai bine de o săptămână de când pornisem în căutarea nevestei mele.

— Grija dumneavoastră mă îndatorează profund. Dar trebuie să plec. Vă rog, transmiteţi-i bunei gazde mulţumirile mele.

M-am ridicat din pat, dar durerea nu m-a lăsat să fac mai mult de doi paşi. Se auzi o bătaie în uşă. Auguste se duse să vadă cine era.

— Îi poţi mulţumi doamnei tu însuţi, zise spiţerul. Iat-o!

Era Emilie, purtând o rochie de pânză, tivită cu auriu.

Doamne, nu avusesem halucinaţii. Era la fel de frumoasă ca apariţiile din visurile mele. Doar că ochii verzi îi scânteiau blând.

— Văd că pacientul nostru s-a ridicat din pat! exclamă Emilie evident încântată. Ce face roşcatul nostru astăzi, Auguste?

— Nu are nimic la urechi. Şi nici la limbă, zise spiţerul arătând spre mine.

Nu ştiam dacă trebuia să mă înclin sau să îngenunchez. Nu obişnuiam să vorbesc cu nobilii decât dacă mi se adresau ei. Dar ceva mă făcu să o privesc în ochi. Mi-am dres vocea.

— Aş fi fost mort dacă…

— Am făcut ceea ce ar fi făcut oricine. În plus, după ce ai ucis un mistreţ, ar fi fost mare păcat să fi devenit cina vreunei alte fiare.

Auguste trase un scaun şi Emilie se aşeză.

— Dacă trebuie să îţi exprimi recunoştinţa, poţi să o faci permiţându-mi să îţi pun câteva întrebări.

— Orice, am spus. Vă rog, întrebaţi-mă.

— Mai întâi, una simplă. Cum te cheamă, roşcatule?

— Mă cheamă Hugh, doamnă. Am făcut o plecăciune. Hugh De Luc.

— Şi călătoreai spre Treille, Hugh De Luc, când te-ai întâlnit cu mistreţul cel rău?

— Da, doamnă. Deşi spiţerul mi-a spus că o luasem total aiurea.

— Aşa se pare. Doamna Emilie zâmbi. Asta mă surprinde. Nu întâlnisem în viaţa mea un nobil cu un simţ al umorului deosebit, dacă nu cumva era un sadic. Şi ai pornit singur în această călătorie. Fără mâncare. Sau apă. Sau haine potrivite…?

Am simţit o gheară în gât – din cauza a ceea ce părea a fi o mare prostie din partea mea.

— Mă grăbeam, am spus.

— Te grăbeai? Emilie încuviinţă politicos din cap. Dar, se pare, dacă matematica nu mă înşală că, oricât de tare te-ai fi grăbit, nu făceai

decât să măreşti distanţa către destinaţia ta, nu?

Mă simţeam ca un idiot în faţa acestei doamne care mă salvase. Sunt sigur că roşisem.

— Grăbit şi *rătăcit,* am răspuns eu.

— Aşa se pare. Făcu ochii mari. Şi scopul unui asemenea zor… şi a rătăcirii, dacă nu te deranjează…?

Brusc, starea de linişte mă părăsi. Nu era o joacă, şi eu nu eram o jucărie pentru distracţia ei, oricât de mult i-aş fi datorat.

Expresia lui Emilie se schimbă şi ea, ca şi când mi-ar fi simţit supărarea.

— Să ştii că nu îmi bat joc de tine. Ai strigat în delir de multe ori în timpul călătoriei. Ştiu că porţi o mare povară. Poate că nu eşti cavaler, dar sigur ai o misiune.

Mi-am plecat capul. Toată bucuria momentului se risipi. Cum aş fi putut să îi vorbesc despre ororile prin care trecusem? Acestei femei care nu mă cunoştea? Mi se uscă gâtul.

— Este adevărat. Am o misiune, stimată doamnă, dar nu pot vorbi despre asta.

— Vă rog să îmi spuneţi, domnule.

Nu îmi venea să cred. Mi se adresase cu „domnule“

— Sunteţi foarte tulburat. Nu vă dispreţuiesc deloc. Poate v-aş putea ajuta.

— Mă tem că nu mă puteţi ajuta. Mi-am plecat capul. Aţi făcut deja prea mult.

— Poţi să ai încredere în mine, domnule. Cum aş putea să vă dovedesc mai mult decât am făcut-o deja?

Am zâmbit. Cu asta mă prinsese.

— Aflaţi atunci că acestea nu sunt poveşti spuse de nobili pe care sunteţi obişnuită să le ascultaţi.

— Nu caut distracţie, răspunse privindu-mă ferm în ochi.

Experienţa mă învăţase să fiu atent cu cei de viţă nobilă, şi la birurile ridicate, şi la crimele întâmplătoare, şi la totala lor indiferenţă faţă de suferinţele noastre. Dar ea părea altfel. Vedeam compasiune în ochii ei. O simţisem când îi întâlnisem prima dată privirea, pe când stăteam întins pe drum, aproape mort.

— Vă voi spune, doamnă. V-aţi câştigat acest drept. Sper numai să nu vă mâhnească.

— Te asigur, Hugh, zise doamna Emilie cu un zâmbet, dacă încă nu

ai observat, că vei descoperi că sunt foarte îngăduitoare, chiar dacă aş fi şi foarte mâhnită.

Capitolul 32

Aşa că i-am spus. *Totul.*

De Sophie, şi de satul nostru. De călătoria mea spre Pământurile Sfinte, de luptele crâncene de acolo. De păţania mea cu turcul… cum fusesem salvat, eliberat, ca să mă întorc acasă, să o revăd pe Sophie.

Apoi i-am spus lui Emilie despre realitatea crudă ce m-a întâmpinat la întoarcerea acasă.

Vocea mi se topi şi lacrimile îmi umplură ochii în timp ce îi povesteam. De aceea bântuiam prin păduri când m-au găsit. *De aceea trebuia să ajung la Treille…*

În tot acest timp, Emilie păruse copleşită de povestea mea şi nu mă întrerupse nici măcar o singură dată. Un lucru ştiu sigur, că i-am zguduit lumea viselor din copilărie. Cu toate acesta, nu a reacţionat nici măcar o singură dată ca o bogătaşă răsfăţată. Nu m-a condamnat nicio clipă pentru faptul că dezertasem din armată, şi nici nu m-a învinuit pentru ura pe care o nutream faţă de Baldwin şi Norcross. Şi, când am ajuns la motivul pentru care trebuia cu orice preţ să ajung la Treille, ochii ei scânteiară.

— Într-adevăr, înţeleg, Hugh. Se aplecă înainte, punând o mână peste a mea. Văd că ai fost cu adevărat nedreptăţit. Trebuie să te duci la Treille şi să îţi găseşti soţia. Dar ce ai de gând să faci? Te duci acolo de unul singur? Fără arme şi fără să poţi pătrunde în cercul ducelui? Baldwin este bine cunoscut aici pentru ceea ce face: un vampir care suge sângele oamenilor lui. Dar ce vei face, îl vei chema afară pe câmpul de luptă? Îl vei provoca? Nu vei reuşi decât să te vâri singur într-o celulă sau să te înfigi în sabia lui…

— Vorbeşti aşa cum ar fi făcut-o Sophie, i-am spus. Dar, chiar dacă pare o nebunie, trebuie să încerc. De data asta nu am de ales.

— Atunci, te voi ajuta, Hugh, şopti Emilie, dacă îmi dai voie.

M-am uitat la ea nedumerit şi în acelaşi timp copleşit de încrederea şi hotărârea ei.

— De ce faci asta pentru mine? Tu însăţi eşti de viţă nobilă. Aspiri la

un rang regal.

— Aşa cum ţi-am spus şi prima dată, Hugh De Luc, zâmbetul tău este cel care te salvează.

— Nu cred, am contrazis-o eu, şi am îndrăznit să o privesc în continuare. Ai fi putut să mă laşi pe drum. Necazurile mele s-ar fi sfârşit odată cu mine.

Emilie îşi feri privirea.

— Îţi voi spune, dar nu acum.

— Cu toate acestea, eu ţi-am povestit totul.

— Ăsta este preţul meu, Hugh. Dacă vrei să te târguieşti, te voi duce frumuşel acolo de unde te-am luat.

Mi-am plecat capul şi am zâmbit. Era amuzantă, când voia ea.

— Preţul dumneavoastră este acceptabil, doamnă Emilie. Vă sunt profund îndatorat, oricare ar fi motivele dumneavoastră.

— Bine, zise ea. Atunci trebuie să începem prin a-ţi căuta un *pretext,* o cale de a intra la duce. Ce altceva mai poţi face în afară de acel straşnic simţ de orientare pe care am observat că îl ai?

Am râs la ironia ei, oricât de înţepătoare era.

— Sunt unul dintre aceia care se pricep la multe, şi cu puţin talent.

— Vom vedea, zise Emilie. Cu ce te ocupai la tine în sat înainte de război?

— Aveam un han. Sophie se ocupa de mâncare şi de paturi, iar eu…

— Ca majoritatea hangiilor, tu turnai berea şi le ţineai companie clienţilor.

— Cum de ţi-ai dat seama? am întrebat-o.

— Nu contează. Şi în timpul războiului? Din câte am văzut, sigur nu erai iscoadă.

— Am luptat. Am învăţat să lupt chiar binişor. Dar, mai curând, m-am priceput să îi amuz pe prietenii mei şi să le iau gândul de la bătălie. În cele mai crâncene momente, îmi cereau întotdeauna să le spun o glumă. I-am povestit cum crescusem, călătorind prin toată ţara, recitind versuri şi cântând cântece deocheate cu actorii ambulanţi. Şi cum pe drumul meu de întoarcere îmi câştigasem traiul ca jongleur şi circar pe la hanuri.

— Poate că până la urmă aş avea un talent.

— *Un jongleur,* repetă Emilie.

— E un dar modest, dar întotdeauna m-a ajutat să îmi fac prieteni noi. Am zâmbit ca să îi arăt despre ce vorbeam.

Emilie roşi, apoi se ridică. Îşi îndreptă rochia şi luă o mină demnă.

— Acum trebuie să te odihneşti, Hugh De Luc. Nu putem face nimic până când nu ţi se vor vindeca rănile. Până una alta, trebuie să plec.

M-a cuprins îngrijorarea.

— Vă rog, doamnă, sper că nu v-am jignit prea tare.

— *Jignit?!* exclamă ea. În niciun caz. Îmi zâmbi larg. De fapt, talentele tale mi-au dat o idee foarte bună.

Capitolul 33

În după-amiaza următoare, Emilie ciocăni la uşa încăperii cu pat mare din aripa cuplului regal a castelului. Ducesa Anne şedea la o masă supraveghind un grup de doamne care se îndeletniceau cu broderia.

— M-aţi chemat, doamnă? întrebă Emilie.

— Da, răspunse Anne. Cele cinci doamne se opriră şi aşteptară un semn pentru a pleca. Vă rog să rămâneţi, zise ea. Voi vorbi cu Emilie în camera mea.

Ducesa îi făcu semn către camera alăturată dormitorului, unde se afla o masă mare pentru pregătirea veşmintelor, vase cu apă parfumată şi o oglindă.

Anne se aşeză pe un taburet.

— Aş vrea să vorbim despre sănătatea pajului tău roşcat, zise ea.

— Se vindecă repede, răspunse Emilie. Şi, te rog, nu este pajul meu. De fapt, este deja căsătorit şi vrea să îşi regăsească soţia.

— Soţia! Şi asta făcea acolo unde l-am găsit noi zdrobit de copaci? Ce ritual ciudat de curtoazie! Anne zâmbi. Dar, că s-a făcut bine…

— Nu este tocmai bine, o întrerupse Emilie.

— Acum, că se vindecă, se cuvine să o ia din loc. Oricum, spiţerul mi-a spus că vrea să plece.

— A avut de suferit foarte mult, doamnă, şi încearcă să repare unele lucruri. Cel care i-a făcut rău este Baldwin de Treille.

— *Baldwin.* Anne se strâmbă ca şi când ar fi băut un vin acru. Da, Baldwin, cu siguranţă, nu este unul dintre prietenii curţii noastre. Dar treburile acestui om, aşa umile cum sunt, nu ne privesc pe noi. Ai o inimă generoasă, Emilie. Ai depăşit orice aşteptări. Acum aş vrea să îl laşi să plece.

— Nu îl voi alunga, doamnă. Vreau să îl ajut să îndrepte aceste lucruri.

— Să îl ajuţi? Anne părea şocată. Să îl ajuţi să *ce?* Să îşi recâştige titlurile? Onoarea? Un rând de haine?

— Te rog, doamnă, orice om are dreptul la onoare, indiferent de poziţia lui socială. Omului ăstuia i s-au făcut nişte nedreptăţi groaznice.

Anne veni spre ea. Cum nu se afla în jeţul ei din sala de judecată, îşi pieptănase părul închis la culoare spre spate, lăsându-i să-i cadă pe umeri. Avea numai treizeci de ani dar, sub mai multe aspecte, îi era ca o mamă lui Emilie.

— Draga mea Emilie, de unde ţi-au venit asemenea idei?

— Ştii foarte bine, doamnă. Ştii foarte bine cum am ajuns aici, de ce am plecat din Paris şi am lăsat toate necazurile mele acolo.

Anne îşi puse cu blândeţe o mână pe umărul lui Emilie. Chiar o iubea pe fată.

— Eşti pe atât de bună, copilă, pe cât eşti de pripită. Cu toate acestea, de îndată ce va fi în stare să călătorească, va trebui să plece. Dacă soţul meu ar fi aflat despre lucrurile astea, s-ar fi întors din cruciadă şi m-ar fi învineţit. Roşcatul ăsta are şi o meserie? Alta decât luptele cu mistreţii?

— Îl învăţ eu, începând de azi, răspunse Emilie.

— Dar nu pentru aici, sper. Avem deja prea mulţi angajaţi.

— Nu, nu pentru aici, doamnă. Imediat ce va deprinde ceea ce vreau să îl învăţ, o va lua din loc. Trebuie să îşi regăsească soţia. O iubeşte foarte mult.

Capitolul 34

M-am mai odihnit încă trei zile, până când cea mai mare parte din rănile mele s-au vindecat aproape complet.

Apoi, Emilie a bătut la uşa mea, părând aproape încântată. Se interesă de sănătatea mea.

— Eşti gata de drum?

— Da, sigur, am sărit din pat ca să îi demonstrez, deşi mă împleticeam puţin.

— E suficient. Părea mulţumită. Atunci, vino cu mine.

O luă spre uşă şi eu m-am grăbit, şchiopătând uşor, să ţin pasul cu ea. Mă conduse pe holurile înalte şi largi, decorate cu tapiserii frumoase, apoi în jos, pe o serie de trepte din piatră.

— Unde mergem? am întrebat străduindu-mă să ţin pasul. Mă simţeam bine ieşind afară din camera mea de bolnav.

— Să îţi vedem noul pretext, sper, zise ea.

Am ajuns într-o altă aripă a castelului. Nu mă mai aflasem în viaţa mea atât de aproape de viţa regală.

La catul principal, încăperile erau mari, cu şiruri lungi de mese uriaşe şi şemineuri impresionante, iar la fiecare uşă stăteau de pază soldaţi în uniformă. Cavalerii se foiau şi ei de colo-colo, în tunicile lor obişnuite, făcând schimb de impresii şi jucând zaruri. Sălile erau luminate de torţe înalte.

Apoi am trecut prin bucătăria dominată de un apetisant miros de usturoi, plină de menajere şi valeţi mişunând printre cupele cu vin şi bere.

Ne-am continuat drumul, de-a lungul unui coridor îngust, ce ducea la subsol. Aici, pereţii erau din piatră brută. Aerul deveni stătut şi umed. Ne aflam într-un fel de magazie. În beciurile castelului. Unde mă ducea oare Emilie? Ce voia să spună prin *noul pretext?*

În cele din urmă, când sălile deveniră atât de prost luminate, că singura fiinţă vie ar fi putut fi o creatură a întunericului, Emilie se opri în faţa unei uşi mari din lemn.

— Noul meu pretext este o cârtiţă, am zis râzând.

— Nu fi nepoliticos, zise ea şi ciocăni.

— Intră, gemu o voce din adâncuri. Intră, intră. Mai repede, înainte de a mă răzgândi.

Curios, am urmat-o pe Emilie într-o cameră răcoroasă. Semăna mai mult cu o celulă sau cu o temniţă, dar era destul de mare şi luminată cu lumânări; pe pereţi se aflau rafturi pline cu ceea ce mie mi se păreau păpuşi şi jucării.

Într-un colţ, pe un scaun mare şi ornamentat cu sculpturi, şedea un bărbat cocoşat, purtând o tunică roşie, pantaloni verzi, strâmţi şi o fustanelă în carouri.

Coborî privirea galbenă asupra lui Emilie.

— Intră, mătuşică. Pot să iau o duşcă? Doar o duşcă mi-ar fi de ajuns…

— *Taci din gură,* Norbert, răspunse Emilie, dar nu cu severitate.

Acesta este omul despre care ţi-am vorbit. Îl cheamă Hugh. Hugh, el este Norbert, bufonul ducelui.

— Pe legea mea! Norbert sări din scaunul lui. Era îndesat, arăta ca un gnom şi, cu toate acestea, se mişca cu o agilitate uimitoare. Sări spre mine, aproape netezindu-mi părul roşu cu ochii lui imenşi, punându-şi o mână pe capul meu şi trăgându-l uşor pe spate. Aveţi de gând să mă ardeţi, doamnă? Ce este asta, o torţă sau un om?

— Cu siguranţă, nu este un prost, Norbert, îl potoli Emilie. Cred că ţi se va înjumătăţi norma de lucru.

Am privit-o pe Emilie cu consternare.

— *Pretextul* meu va fi un bufon, doamnă?

— Şi de ce nu? răspunse Emilie. Zici că ai un talent deosebit de a amuza oamenii. Ce alt rol ar fi mai potrivit? Norbert mi-a spus că bufonul de la Treille este bătrân ca oţetul.

— Iar umorul lui este şi mai acru, croncăni bufonul.

— Şi că a cam ieşit din graţiile duşmanului tău, Baldwin. Nu ar trebui să fie mare scofală pentru ca un tânăr isteţ ca tine să îi atragă atenţia. Ar trebui să fie mai uşor decât să îi dărâmi castelul într-un acces de furie.

Începusem să mă bâlbâi. Doar ce mă întorsesem din război, unde luptasem cu aceeaşi vitejie ca orice om. Încercam să îmi răzbun o nedreptate care îmi mânca sufletul. Nu mă consideram un erou. Dar un bufon?

— Nu vă pun la îndoială judecata, doamnă, *dar nu sunt nebun.*

— A, tu crezi că un asemenea comportament este natural? sări gnomul la mine. Fără antrenament, fără învăţătură…? Crezi tu, cap de morcov – îmi lovi faţa cu palmele lui bătucite şi îşi flutură pleoapele spre mine –, că eu nu am fost niciodată la fel de tânăr şi de naiv ca tine?

Sări înapoi, mijindu-şi ochii.

— Doar pentru că o faci pe prostul, băiete, nu înseamnă că şi eşti cu adevărat. Planul doamnei este foarte bine pus la punct. Trebuie doar să ai curajul să îl pui în aplicare.

— Nimic nu m-ar putea motiva mai bine decât dorinţa de a-mi găsi soţia, am insistat eu.

— Nu am spus *voinţa,* băiete. Am spus *curajul.* Doamna spune că ai aşa ceva. Că te consideri jongleur. *Jongleurii…* oh, ei pot înmuia sângele fecioarelor timide şi al boierilor ameţiţi de bere. Dar adevărata provocare este să intri într-o sală plină de ţâfnoşi şi snobi şi să îl faci pe

rege să râdă!

M-am uitat la Emilie. Avea dreptate. Trebuia să găsesc o cale de intrare în castelul lui Baldwin. Sophie, dacă era încă în viaţă, ar fi fost gătită la curtea regală, nu? Trebuia să mă învârtesc pe acolo, să câştig încrederea lordului.

— Poate că aş putea învăţa, am răspuns.

Capitolul 35

— Să înveţi… Norbert clătină din cap şi râse încet. Învăţarea ţi-ar lua ani. Cum ai putea să înveţi într-o perioadă aşa de scurtă să faci asta?

Gnomul luă o lumânare aprinsă, îşi flutură mâna goală prin flacără, fără să ţipe măcar o dată, apoi pocni din degete, iar flacăra se stinse ca prin minune.

— Trebuie să ştiu ce faci.

— Să fac…? am bâiguit.

— Da, răspunse bufonul. Ce fel de învăţăcel mi-ai adus, mătuşică? I-a căzut o piatră în cap? *Ce faci?* Jonglerii, tumbe, căzături?

M-am uitat în jur. Am văzut sprijinit de masă un toiag, cam de mărimea celui pe care îl aveam. I-am făcut cu ochiul lui Norbert.

— Asta pot să fac. Am pus unul dintre capetele toiagului în palmă, echilibrându-l, apoi l-am trecut pe un singur deget. Rămase nemişcat un minut întreg.

— A, e *biiine,* încuviinţă Norbert. Dar asta poţi să faci? Îmi luă toiagul din mână. Într-o secundă, îl echilibră pe degetul arătător, exact ca şi mine. Apoi, aproape fără nicio ezitare, îl aruncă în aer şi îl prinse pe acelaşi deget. Şi iar, pe un singur deget. Sau asta? Apucă toiagul şi începu să îl răsucească având o asemenea repeziciune de parcă ar fi fost dotat cu şase perechi de mâini. Nici măcar nu îl puteam urmări. Apoi îl opri şi mi-l întinse cu acelaşi gest. Să văd cum faci asta.

— Nu pot, am recunoscut.

— Atunci, asta… Îmi făcu cu ochiul. Doamna spune că eşti iute.

Într-o clipită, omuleţul ăsta cocoşat şi îndesat sări pe deasupra într-un salt spectaculos, apoi în aceeaşi secundă sări din nou revenind exact de unde plecase.

— Dar glume? Doamna spune că poţi să mă faci să râd. Trebuie să

ştii nişte glume foarte bune.

— Ştiu câteva, am spus.

Norbert îşi încrucişă braţele.

— Dă-i drumul, băiete, fa-mă să mă cocoşez de râs. Fă-mă să râd până fac pe mine.

Acum voiam să accept provocarea, voiam să îi demonstrez bufonului ceea ce puteam să fac. Mi-am recapitulat cel mai bun repertoriu.

— Ăla cu ţăranul care este atât de leneş încât când vede o monedă căzând din punga unul cavaler trecând călare…

— *Îl ştiu,* mă întrerupse Norbert. I-a spus amicului său: „Dacă se întoarce pe acelaşi drum, aceasta ar putea fi ziua noastră norocoasă."

— Păi, mai e şi ăla cu călătorul şi casa de prostituate, am început eu. Mergea un om pe drum…

— *Îl ştiu,* zise din nou bufonul. Pe pancartă scria: „Ti-am tras-o cum nu se poate mai bine."

Am mai enumerat alte două poveşti ce stârniseră întotdeauna râsul. *„Îl ştiu",* spusese de fiecare dată. Părea să le ştie pe toate. Emilie se abţinea să nu râdă.

— Deci asta este tot? Ăsta este tot repertoriul tău? Bufonul clătină din cap. Poţi măcar să faci *rime?* Niciun rege nu refuză o glumă picantă despre nevasta lui, dacă este spusă într-un mod *amuzant.* Lucrurile astea sunt uşoare, nu-i aşa? Să îţi contorsionezi trupul, să sari înainte şi înapoi, ca o maimuţă, în timp ce toată lumea râde de se prăpădeşte. Haide, Roşcovanule, trebuie să poţi face ceva. Vrei un pretext? *Eu vreau să fiu mentor.* Se răsuci şi scânci ca un copil răsfăţat. Ştii ceva, poate că, dacă mă gândesc mai bine, cred că ţi-ar fi mai uşor să îi dărâmi castelul lui Baldwin decât să îl faci să râdă.

Cuprins de frustrare, m-am uitat prin cameră. Nu era deloc o glumă pentru mine. Nu era o probă uşoară. De asta depindea soarta soţiei mele. Apoi, într-unul din colţurile camerei, am văzut o minge şi un lanţ.

— Asta, am indicat eu.

— Ce? Vrei să te joci? întrebă bufonul ironic.

— Nu, bufonule, dă-mi lanţul. Îmi amintisem ceva ce văzusem în cruciadă. Un sarazin captiv făcuse ceva ca să îşi distreze paznicii şi reuşise atât de bine, că îl lăsaseră în viaţă.

— Leagă-mă cu el, i-am spus. Înfăşoară-l pe tot în jurul meu, cât poţi de strâns. O să mă eliberez.

Aceasta o făcu pe Emilie să se îngrijoreze. Lanţul era greu. Legat prea strâns, ar fi putut sufoca un om.

— Cum vrei, zise Norbert ridicând din umeri.

Îmi aduse lanţul. Am inspirat adânc de câteva ori, întocmai ca sarazinul, când făcuse poanta. Apoi bufonul începu să îl înfăşoare. Încet, lanţul prinse să mă strângă. Am ridicat braţele şi bufonul îmi legă umerii. Îl trecu şi printre picioarele mele, ca să îmi poarte noroc.

— Prietenul tău rubiniu are o înclinaţie spre sinucidere, chicoti Norbert.

Mi-am scos pieptul în afară cât am putut de mult, în timp ce bufonul mă înfăşură cu lanţul. Trebuia să îmi ţin respiraţia. Văzusem cum trebuia făcut. Îl întrebasem chiar eu pe turc cum proceda. Speram doar să pot reda acum efectul.

— E pierdere de timp, zise Norbert după ce se asigură că lanţul este bine legat. Se dădu la o parte.

Legăturile îmi atârnau greu pe umeri. Încet, am eliberat aerul pe care îl strânsesem în plămâni. În jurul pieptului meu s-a creat un spaţiu foarte mic. Era loc doar de un deget sau două.

Apoi, mi-am mişcat umerii înainte şi înapoi. Apoi, treptat, şi mâinile. Fiecare minut trecea ca o oră. Greutatea lanţului mă apăsa spre podea. Mâinile îmi erau prinse la spate dar, în sfârşit, am reuşit să scot una. Am răsucit-o ca pe un şarpe, printr-o deschizătură, şi am scos-o pe deasupra.

Emilie pufni. Bufonul se uita la mine, în sfârşit impresionat.

Mi-am adunat toate puterile ca să îmi eliberez un braţ. Piciorul şi burta încă mă mai dureau de la confruntarea cu mistreţul. Fiecare efort era un chin dar, încet, din momentul în care mi-am eliberat braţul, am putut să desfăşor lanţul. Dintre picioare, de sub braţe, din jurul pieptului. M-am eliberat de fiecare verigă. Apoi mi-am eliberat celălalt braţ.

În timp ce îmi scoteam ultima verigă, Emilie scoase un chiot fericit. M-am aplecat, lac de sudoare. M-am uitat la mentorul meu.

Norbert îşi trecu degetele peste faţă. Îi zâmbi lui Emilie.

— Cred că am putea scoate ceva din asta.

Capitolul 36

Am studiat împreună cu Norbert timp de aproape două săptămâni, până când rănile mi se vindecară complet. Îmi petreceam zilele jonglând, făcând tumbe şi privindu-l cum dădea reprezentaţii în faţa întregii suite, iar nopţile spunând neîncetat glume şi rime.

Pas cu pas, am asimilat meşteşugul bufonului.

Cu cele mai multe lucruri mă descurcam cu uşurinţă. Fusesem jongleur şi eram obişnuit să distrez lumea. Şi întotdeauna am fost agil. Mi-a arătat cum se fac salturile înainte şi echilibristica; în schimb, eu l-am învăţat poanta cu lanţul. La început, cădeam întruna şi mă loveam cu capul de salteaua de paie, chircindu-mă de durere.

— Mereu găseşti o modalitate de a te răni singur, Roşcatule, zicea mentorul meu clătinând din cap.

Apoi, încet dar sigur, am prins încredere în mine. Uneori cădeam în fund dar, în ultima zi pe care urma s-o petrec acolo, am reuşit să aterizez exact în locul din care pornisem. I-am întâlnit privirea. Faţa lui era luminată de un zâmbet larg.

— Te vei descurca bine, încuviinţă el.

În sfârşit, antrenamentul meu se încheie. Lucrurile trebuiau urgentate; imaginea lui Sophie nu mă părăsise nicio secundă. Dacă voiam să o găsesc în viaţă, trebuia să plec cât mai curând.

La sfârşitul ultimei noastre şedinţe, Norbert trase un cufăr greu din lemn.

— Deschide-l, Hugh. Este un dar din partea mea.

Am ridicat capacul şi am scos un rând de haine împăturite. Pantaloni verzi şi o tunică roşie. O tichie cu moţ ascuţit. O fustanelă în carouri colorate.

— Emilie l-a făcut, dar după indicaţiile mele, zise el mândru.

M-am uitat îngrijorat la costumul bufonului.

Norbert rânji.

— Ţi-e frică să o faci pe nebunul, ai? Atunci mândria este duşmanul tău şi nu Baldwin.

Am ezitat. Ştiam că trebuia să joc acest rol, *pentru Sophie,* dar îmi era greu să mă văd purtând asemenea haine. Am ridicat tunica şi mi-am lipit-o de trup.

— Îmbrac-o, insistă Norbert, bătându-mă pe umăr. Vei fi unul dintre

clasici.

Am scos din cufăr o pereche de clopoţei.

— Sunt pentru tichie, spuse Norbert. Niciun senior nu vrea să fie răpus de bufonul lui.

N-aveam încotro, costumul trebuia să-l port dar, în niciun caz, nu mă puteam închipui zăngănind la fiecare pas.

— Pe ăştia ţi-i las ţie.

— *Fără clopoţei…?* exclamă bufonul. Fără buzdugan? Fără cocoaşă? Mă bătu din nou pe umeri. Eşti într-adevăr un novice.

Am îmbrăcat costumul bufonului. Încet, încet am simţit cum mă cuprinde din nou încrederea. Purtasem hainele actorilor ambulanţi, tunica soldatului în cruciadă. Acum asta…

M-am privit din cap până-n picioare şi am zâmbit larg. Mă simţeam un alt om. Eram pregătit.

— Mă faci să plâng, zise Norbert devenind nostalgic. Lipsa de vlagă mă îngrijorează într-o oarecare măsură – un bufon are nevoie de o ţinută corespunzătoare. Oh, dar vei avea succes la femei!

Am făcut un salt sprinţar, am rămas locului şi apoi am făcut o reverenţă.

— Eşti gata, Hugh, zise bufonul. Îmi ajustă fustanela şi tunica. Ar mai fi un singur lucru… Nu este de ajuns, băiete, să îi faci pe curteni să râdă pur şi simplu. Asta o poate orice prost. Marea încercare a unui adevărat bufon este să câştige încrederea curtenilor. Din partea mea, poţi să vorbeşti în rime sau să spui snoave, dar trebuie să atingi şi o coardă sensibilă. Nu este de ajuns să îţi faci stăpânul să râdă, prietene. Trebuie să îl faci să te asculte.

— O să îl fac pe Baldwin să mă asculte, i-am promis eu. Apoi am să îi tai urechea şi am să ţi-o aduc.

— Bine. O să facem o supă din ea! rânji bufonul.

Mă apucă de mână cu încredere, de parcă ar fi încercat să mă scoată din ale mele, apoi se uită la mine cu un fel îndoială.

— Eşti sigur de asta, Hugh? De asumarea acestui mare risc? Ar fi păcat să fi risipit atâta învăţătură pe un cadavru. Eşti sigur că soţia ta trăieşte?

— O simt cu toată inima.

M-am uitat în ochii lui.

El îşi ridică sprâncenele stufoase şi zâmbi.

— Du-te atunci, prietene… Porneşte la drum… Găseşte-ţi iubita. Eşti

un visător, băiete dar, fir-ar să fie, orice bufon adevărat este, nu? Îmi făcu cu ochiul. Dă-i un pupic din partea mea.

Capitolul 37

Era o dimineaţă răcoroasă şi soarele abia se ivise din ceaţă. Emilie mă întâmpină pe drumul pavat cu piatră de dincolo de poarta castelului.

— Te-ai trezit devreme, Hugh De Luc.

— Şi dumneavoastră, doamnă. Îmi pare rău că v-am trezit în zori.

Ea zâmbi cu curaj.

— Este pentru o cauză nobilă, sper.

— Şi eu sper, am răspuns.

Purta o pelerină maro, ca în fiecare dimineaţă. Iar eu stăteam în faţa ei în costumul meu caraghios de bufon. Am făcut o săritură şi o răsucire ce o făcură să râdă.

— Am auzit că dumneavoastră trebuie să vă mulţumesc pentru noul meu costum. Am făcut o reverenţă.

— Pentru ce să îmi mulţumeşti? zise ea politicoasă. Un bufon nu îşi poate juca rolul dacă nu intră în pielea personajului. În plus, hainele tale aveau un miros ca de sălbăticiune.

Am zâmbit privind în ochii ei verzi şi blânzi.

— Mă simt ca un bufon în faţa dumneavoastră, doamnă.

— Nu în faţa mea. Eşti destul de arătos, pot să spun.

— Bufonul cel arătos… Nu e tocmai cum se cuvine.

Ochii lui Emilie scânteiară.

— Ţi-am spus vreodată, Hugh, că simt o plăcere deosebită de a nu face tocmai ceea ce se cuvine?

— Da, mi-ai spus, am încuviinţat eu.

Ne-am privit mult timp fără cuvinte. Mă asaltau sentimente amestecate, nelămurite. Fata asta frumoasă făcuse atât de multe pentru mine. Dacă nu ar fi fost ea, aş fi fost mort, o grămadă sângerândă pe marginea drumului. Am întins mâna către a ei. Între noi era ceva ca o scânteie, ca o căldură, în pofida dimineţii răcoroase.

I-am ţinut mâna într-a mea mai mult decât aş fi putut visa. Nu şi-o retrase.

— Vă datorez atât de mult, doamnă Emilie. Mă tem că nu aş putea să

vă răsplătesc în veci.

— Nu îmi datorezi nimic, zise ea, cu bărbia ridicată, decât să îţi urmăreşti scopul şi să ai grijă să îl îndeplineşti.

Nu ştiam ce altceva aş mai fi putut spune. Pentru mine nu exista decât Sophie. În fiecare seară, adormeam cu o mie de imagini despre traiul nostru în minte, iar mâinile mele parcă tânjeau de dorinţa de a-i mai atinge pielea o singură dată. Îmi iubeam soţia şi, cu toate acestea, femeia din faţa mea făcuse atât de multe pentru mine. *Şi nu primise nimic în schimb.* Voiam să o îmbrăţişez şi să îi spun ce simţeam. O mare tulburare mă chinuia; tremuram din toate mădularele.

— Sper din toată inima ca Sophie a ta să fie încă în viaţă, zise Emilie în cele din urmă.

— Este în viaţă. Ştiu asta.

Mâna ei încă o mai ţinea pe a mea. Când mi-am retras-o, în sfârşit, am avut senzaţia că pierd ceva, dar am simţit în palmă un obiect înfăşurat într-un petic de pânză.

— Am găsit asta în hainele tale, zise Emilie.

Am desfăcut pânza. Răsuflarea mi s-a oprit. Era pieptenele rupt pe care îl găsisem în cenuşa hanului nostru. *Pieptenele lui Sophie.*

Ochii lui Emilie erau umezi, dar curajoşi, iar vocea îi era hotărâtă. Mi-a luat mâna.

— Du-te şi caut-o, Hugh De Luc. Cred cu adevărat că de aceea ai fost salvat.

Am încuviinţat. I-am strâns şi eu mâna cu toată puterea.

— În toată lumea asta, pe dumneavoastră sper să vă revăd, doamnă.

— În toată lumea asta, şi eu sper să te revăd, Hugh De Luc. Mă doare că pleci.

I-am dat drumul şi mi-am aruncat desaga pe umeri. Mi-am luat toiagul şi m-am îndreptat către sud, pe adevăratul drum spre Treille.

M-am întors ca să îi arunc lui Emilie o ultimă privire. Încă mă mai privea şi zâmbea cu curaj. Mă întrebam cum de ajunsesem să merit o asemenea prietenă, cu toată distanţa care ne despărţea.

— La revedere, am şoptit.

Mi s-a părut că am văzut şi buzele ei mişcându-se şi rostind:

— La revedere, Hugh.

Capitolul 38

Călăreţii în armuri treceau prin aşezările adormite. Într-un ducat învecinat, la mile distanţă de cel mai apropiat oraş, se afla o casă mare din piatră.

Îi voi face să plătească, îşi jură Cruce Neagră. Niciun om nu este suficient de curajos pentru a fura de la Dumnezeu. Mai ales nu veritabilele relicve ale creştinătăţii.

Se auzi un câine lătrând, în timp ce călăreţii tropoteau în noaptea liniştită. Apoi se aprinseră torţe în întuneric şi totul deveni o vâlvătaie.

Călăreţii dădură foc la grajduri; caii se zbăteau şi nechezau speriaţi. Câţiva muncitori care adormiseră acolo, au ieşit în fugă îngroziţi, dar au fost făcuţi bucăţi de săbiile ascuţite.

Conacul se trezi la viaţă, iluminat dintr-o dată. Şase călăreţi descălecară şi doi dintre ei doborâră uşa din lemn masiv cu topoarele lor grele. Cruce Neagră dădu buzna înăuntru, urmat de oamenii lui.

Stăpânul conacului apăru în prag. Se numea Adhémar. Toată Franţa auzise de acest bătrân, de acest luptător, încă în deplinătatea puterilor, care îi făuriseră trecutul glorios. În spatele lui, soţia se zgribulea într-o cămaşă de noapte. Cavalerul îşi îmbrăcase în grabă tunica în culorile regelui, purpuriu cu flori de crin aurii.

— Cine sunteţi? îi întâmpină Adhémar pe călăreţi. Ce vreţi de la noi?

— Ceva din aur, moşule. Din ultima ta campanie, zise Cruce Neagră.

— Nu sunt bancher, intrusule. Ultima mea campanie a fost în slujba Papei.

— Atunci nu ar trebui să îţi fie atât de greu să îţi aminteşti. Ceea ce căutăm e un obiect dintr-un mormânt din Edessa.

— Edessa? Ochii bătrânului scânteiară. De unde ştiţi asta?

— Faima nobilului Adhémar este foarte mare, zise Cruce Neagră.

— Atunci, înseamnă că ştii că am luptat alături de William la Hastings. Că port Floarea de Aur, care mi-a fost înmânată de însuşi regele Philip. Că am apărat credinţa la Acre şi la Antiohia, unde se mai văd încă urmele lăsate de sângele meu.

— Ştim toate aceste lucruri, şuieră Cruce Neagră. De fapt, ăsta este şi motivul pentru care ne aflăm *aici.*

Făcu un semn către unul dintre oamenii lui, care se repezi la soţia cavalerului şi îi răsuci braţele la spate. Adhémar sări să o apere, dar fu

împiedicat de lama unei săbii ce îi atinse gâtul.

— Mă insulţi, intrusule. Nu îţi arăţi faţa şi nici culorile. Cine eşti? Cine te-a trimis? Spune-mi, ca să te pot recunoaşte când ne vom întâlni în iad.

— Reţine *asta,* zise Cruce Neagră ridicându-şi coiful de pe ceafa şi dezvăluind o cruce neagră făcută cu fierul încins pe o parte a gâtului.

Bătrânul cavaler rămase mut de uimire recunoscând semnul.

— Du-ne la relicvă, spuse Cruce Neagră.

Acoliţii lui îi târâră pe cei doi prin încăperile casei. Au trecut pe sub o arcadă din piatră ce ducea la curtea din spate unde exista o capelă mică. Înăuntru se afla un altar din bronz deasupra căruia atârna un crucifix.

— În Edessa ai pângărit mormântul dintr-un altar creştin. Acolo ai găsit cruci, veşminte şi monede. Se mai afla şi o cutie din aur în care era cenuşă. Asta este ceea ce căutam. Doar o cutie cu cenuşă…

Cruce Neagră luă o secure de război de la unul din însoţitorii lui şi o ridică deasupra capului cavalerului. Cavalerul închise ochii. La ţipătul soţiei acestuia, Cruce Neagră mânui securea astfel încât să nu-l nimerească pe cavaler şi o abătu asupra pardoselii de piatră de sub altar. Piatra cedă sub puterea loviturii.

De sub lemnărie se ivi o mică ascunzătoare. Înăuntru era un chivot de aur înfăşurat într-o pânză. Unul dintre oamenii lui Cruce Neagră îngenunche şi îl ridică. Zdrobi chivotul preţios ca şi când ar fi fost o tinichea.

Scoase o cutie simplă din lemn. Deschise capacul şi rămase mut, cu ochii la nisipul negru din interior.

— Este o blasfemie să-ţi doreşti un asemenea lucru în numele Lui, zise bătrânul cavaler răguşit.

Ochii lui Cruce Neagră scânteiară de furie.

— Atunci, îl vom lăsa pe El să decidă.

Cruce Neagră îşi roti privirea prin capela distrusă, oprindu-se la crucifixul ce atârna pe perete deasupra altarului.

— Câtă pioşenie, cavalere! Trebuie să ne asigurăm că toată lumea va afla de profunda ta credinţă.

Capitolul 39

Călătoria mea spre Treille dură şase zile. În primele două am întâlnit pe drum nenumăraţi călători – negustori care îşi cărau marfa, muncitori purtându-şi uneltele, pelerini care se întorceau acasă.

În cea de a treia zi, satele deveniră mai mici, iar drumurile erau mai puţin umblate. În cea de a patra zi, la asfinţit, m-am adăpostit la umbra unui copac ca să îmi iau masa alcătuită din pâine uscată şi brânză. Nu puteam zăbovi mult. Treille se afla la doar o zi de mers, iar nerăbdarea de a ajunge acolo şi de a o găsi pe Sophie îmi făcea sângele să clocotească prin vine.

M-am hotărât să merg încă puţin, până la lăsarea completă a întunericului.

Am auzit voci. Apoi strigăte şi ţipătul unei femei. Am grăbit pasul şi am dat de o familie de negustori – soţ, soţie şi copil – atacată de doi hoţi.

Unul dintre prădători luă un bol de ceramică.

— Uite ce am eu, Piticule, un bol.

— Te rog, îl imploră negustorul. Nu avem bani. Ia marfa dacă trebuie.

Cel care răspundea la numele de Piticul şuieră:

— Hai să facem un târg. Îţi dăm vasul înapoi dacă ne laşi să îţi înjunghiem soţia.

Sângele îmi fierbea. Nu îi cunoşteam pe aceşti oameni. Şi aveam treburi urgente în Treille. Dar nu puteam să stau nepăsător şi să privesc cum erau prădaţi şi poate chiar ucişi.

— Lăsaţi-i, am spus, eu. Lăsaţi-i şi plecaţi.

— Ce avem aici? Hoţul rânji fioros la mine, cu gura lui ştirbă. O zână bună care a ieşit din pădure.

— Ai auzit ce a spus omul. M-am apropiat cu toiagul în mână. Luaţi mărfurile. Le puteţi vinde în oraşul următor. Eu aşa aş face.

Piticul se ridică, greu de convins să se retragă în faţa ameninţărilor unui bufon.

— *Ce aş face eu,* ai? Te dai mare? Ce aş face eu în locul tău ar fi s-o iau la sănătoasa. Glumele tale proaste nu au ce căuta aici.

— Lasă-mă să încerc altfel, i-am spus păşind înainte. Ce zici de asta? Din care poziţie de împreunare ies cei mai urâţi copii?

Piticul şi partenerul lui se priviră ca şi cum nu ar fi înţeles ce se petrecea.

— Nu ştii, Piticule? Am strâns toiagul în mână. Păi, ce ar fi să o întrebăm pe maică-ta?

Cel înalt râse zgomotos, dar Piticul îi făcu semn din priviri să tacă. Ridică bâta deasupra capului. Am văzut cum i se îngustează ochii de răutate.

— Tu chiar eşti prost, nu-i aşa?

Până să termine de spus aceste cuvinte, mi-am agitat toiagul. L-am lovit direct peste gură şi l-am pus la pământ. Se apucă de falcă urlând, apoi ridică din nou bâta. Înainte de a fi apucat să sară la mine, l-am lovit din nou cu toiagul, făcându-l să se chircească. L-am mai lovit o dată şi el răcni de durere.

Celălalt veni spre mine dar, între timp, negustorul se repezi la el şi îi băgă torţa în faţă. Tot capul îi fu cuprins de flăcări. Omul urlă şi încercă să stingă flăcările. Apoi i se aprinseră şi hainele, iar el o luă la fugă spre pădure, urmat de Pitic.

Negustorul şi soţia lui se apropiară.

— Vă mulţumim foarte mult. Eu sunt Geoffrey. Negustorul întinse mâna. Am un atelier de ceramică în Treille. Ea este soţia mea, Isabel, iar el, fiul meu Thomas.

— Eu sunt Hugh. I-am strâns mâna. Un bufon. Vă puteţi da seama?

— Spune-ne, Hugh, întrebă soţia lui, încotro te îndrepţi?

— Şi eu merg tot spre Treille.

— Atunci, putem merge împreună restul drumului, se oferi Geoffrey. Nu ne-a rămas foarte multă mâncare, dar te invităm să guşti împreună cu noi din ceea ce mai avem.

— De ce nu? am încuviinţat eu. Dar cred ar fi bine să ne îndepărtăm puţin de locurile astea primejdioase. Lucrurile mele sunt chiar aici.

Fiul lui Geoffrey mă întrebă:

— Te duci la Treille ca să fii bufon la curtea noastră?

I-am zâmbit băiatului.

— Aşa sper, Thomas. Am auzit că actualul bufon a cam ruginit.

— Poate că aşa este. Geoffrey ridică din umeri. Dar vei avea o sarcină foarte grea. De când nu ai mai trecut prin oraşul nostru?

— De trei ani, am spus eu.

Geoffrey apucă mânerele căruciorului său.

— Mi-e teamă că nu îţi va fi uşor să îi faci pe oamenii de acolo să

râdă.

Capitolul 40

Două zile mai târziu, abia dacă ieşisem din pădure când Geoffrey arătă cu degetul înainte.

— Iată-l.

Oraşul Treille, strălucind în soare, cocoţat pe culmea unui deal. Oare chiar se afla Sophie acolo? Pe culmea înaltă se vedea un pâlc de clădiri vopsite în ocru, apoi, pe pisc, castelul mare şi cenuşiu, cu două turnuri înfigându-se în cer.

Mai fusesem în Treille de două ori. O dată ca să depun o plângere împotriva unui cavaler care nu voise să îşi achite consumaţia şi a doua oară la târg, împreună cu Sophie.

Geoffrey avea dreptate. Pe măsură ce ne apropiam de Treille, îmi dădeam seama că oraşul se schimbase.

— Priveşte la câmpurile fermierilor, cum zac părăsite, zise el, în timp ce moşiile stăpânului sunt foarte bine lucrate.

Într-adevăr, loturile mici de pământ rămăseseră nemuncite, în vreme ce câmpurile ducelui, mărginite de garduri masive din piatră, înfloreau.

Cu cât ne apropiam, cu atât vedeam tot mai multe semne de decădere. Peste un pârâu se întindea un pod din lemn atât de găurit încât abia am putut trece. Gardurile erau rupte şi căzute.

Eram mut de uimire. Îmi aminteam de oraşul Treille ca fiind înfloritor şi prosper. Cea mai mare piaţă din tot ducatul. Un loc de veselie şi de sărbători în timpul verii.

Am urcat dealul abrupt spre castel. Străzile miroseau îngrozitor, iar deversările de la castel se scurgeau pe marginile drumului.

Porcii umblau liberi. În fiecare dimineaţă, oamenii trebuiau să scape de mizeria lor aruncând-o pur şi simplu în stradă. Apoi era suficient să vezi hrana porcilor alcătuită din resturile putrezite, ca să ţi se întoarcă stomacul pe dos.

Într-un loc mai aglomerat, Geoffrey mă anunţă:

— Atelierul nostru se află pe strada aceasta. Eşti bine venit la noi, Hugh, dacă nu ai unde merge.

Am refuzat. Trebuia să îmi încep misiunea, *trebuia să ajung la castel.*

Negustorul mă îmbrăţişă.

— Întotdeauna vei avea aici un prieten. Şi, apropo, verişoara soţiei mele lucrează la castel. Îi voi spune ce ai făcut pentru noi. Va avea grijă să îţi păstreze cele mai bune bucate.

— Mulţam. I-am făcut cu ochiul şi am ţopăit un pic în jur până am smuls un hohot de râs. Să veniţi să mă vizitaţi, dacă voi obţine slujba.

Le-am făcut cu mâna şi i-am lăsat în urmă, apoi am început să urc dealul. Oamenii pe care îi întâlneam se holbau şi chicoteau uitându-se la mine. Sosirea unui nou bufon era ca apariţia unei noi trupe de artişti, veseli şi gălăgioşi.

În urma mea se adunară o mulţime de copii zdrenţăroşi dansând şi râzând în jurul meu. Cu toate acestea, inima mi se strângea la gândul greutăţii sarcinii ce mă aştepta. *Sophie era aici…* O simţeam. Undeva, în acest loc stâncos şi dezolant, supravieţuia şi ea.

Am mers aproape o oră pe străduţele întortocheate până să ajung în sfârşit la porţile castelului. O trupă de soldaţi în uniforme, cu căşti albe ca laptele şi purtând însemnele alb cu purpuriu ale lui Baldwin, stăteau de pază la capătul podului coborât, controlându-i pe cei care intrau.

Oamenii se îmbulzeau. Unii erau lăsaţi să intre, alţii erau daţi la o parte cu brutalitate.

Era momentul să folosesc pretextul… primul meu test. Stomacul mi se strânse. *Te rog, Doamne, ajută-mă să pot face asta.*

Am tras adânc aer în piept şi am făcut un pas spre poartă.

Şi din nou *o simţeam pe Sophie.*

Capitolul 41

— Ce este, bufonule? Ai treburi pe aici? Căpitanul mă măsură din cap până în picioare cu o privire aspră.

— *Da,* Înălţimea Ta. Am făcut o reverenţă către soldat şi am zâmbit. Am venit cu treabă şi voi face treabă. Treabă *importantă…* Nu atât de importantă ca a dumneavoastră, ci treaba domnilor, adică, *râsul…*

— Tacă-ţi gura, nebunule, se răsti soldatul. Cine te aşteaptă înăuntru?

— Domnul mă aşteaptă. *Şi Sophie a mea.*

Soldatul ridică o sprinceană.

— *Domnul?* Te aşteaptă *pe tine?*

— Domnul ne aşteaptă *pe toţi.* Am rânjit şi i-am făcut cu ochiul.

Unii dintre cei ce aşteptau la rând începură să chicotească.

— Domnul *Baldwin,* atunci. Am continuat: El mă aşteaptă, doar că încă nu o ştie.

— Domnul Baldwin? Soldatul se încruntă la mine. Drept ce mă iei? *Un nebun?* zise el pufnind în râs.

M-am aplecat umil.

— Aveţi dreptate, domnule, *nu* e nevoie de mine aici, dacă există un spirit ca al dumneavoastră. Probabil că îi faceţi pe soldaţi să se prăpădească de râs.

— Avem deja un nebun, bufonule. Îl cheamă Palimpost. Nu e tocmai ziua ta norocoasă, nu? Se pare că suntem toţi înnebuniţi.

— Ei bine, acum sunteţi îndoit înnebuniţi, nu? am exclamat eu. Trebuia să spun ceva care să îmi aducă un avantaj. Chiar şi morocănosul ăsta ar fi putut fi păcălit să scoată un zâmbet.

Am îngenuncheat în faţa băiatului unui fermier. I-am atins bărbia, nasul şi am pocnit din degete dând la iveală o prună uscată. Băiatul chiţăi încântat.

— Ce zi tristă, băiete, nu-i aşa? Când râsul e curmat de spadă, chiar aşa! Să nu-mi spui că lordul Baldwin se teme de râs.

Martorii aplaudară.

— Ei, haide, cavalere, dă-i voie nebunului să intre, zise o femeie drăguţă şi durdulie. Ce rău ar putea face?

Chiar şi soldaţii din preajmă părură să se înmoaie.

— Lasă-l să intre, Albert. Are dreptate omul. Ar cam fi nevoie de puţină uşurare aici.

— Da, Albert, am adăugat eu. Vreau să spun, Înălţimea Ta, ar cam fi nevoie de puţină uşurare pe aici. Uite, ţine un pic. I-am dat sacul meu. Acum îmi e mult mai bine. M-am mai uşurat. Mi-am încrucişat braţele.

— Trece-ţi fundul înăuntru, urlă gardianul la mine, înainte de a te trezi cu o sabie în el. Îmi aruncă sacul înapoi pe spate.

M-am înclinat pentru ultima dată, făcându-le cu ochiul şi mulţumind femeii şi băiatului fermierului în timp ce intram pe poartă.

Mă simţeam mai liniştit. *Intrasem.*

Podul scârţâi sub paşii mei; zidurile castelului se înălţau deasupra mea. Am intrat într-o curte mare, în care oamenii forfoteau de

colo-colo.

Nu ştiam încotro s-o iau. Nu ştiam dacă Sophie se afla aici sau măcar dacă era în viaţă. Am simţit un nod în gât.

M-am îndreptat spre intrarea în castel. Soarele era sus. Era înainte de prânz. La curte încă se mai ţinea sfat.

Aveam treabă. Eram bufon.

Capitolul 42

Curtea lui Baldwin era adunată în sala cea mare, la care ducea coridorul principal, străjuit de arcade mari din piatră.

Am urmat drumul oficial: cavaleri purtând obişnuitele tunici şi pantaloni, paji agitându-se pe lângă ei, ţinându-le armurile şi coifurile; curteni cu veşminte colorate şi pelerine, şi pene la pălării; oameni cu plângeri – fie nobili, fie simpli orăşeni. Şi, pe oriunde treceam, o căutam pe Sophie.

Oamenii mă vedeau şi zâmbeau. Eu, în schimb, le răspundeam făcându-le cu ochiul sau cu o jonglerie, ori cu un gest rapid al mâinii. Până acum, îmi îndeplinisem rolul perfect. Un bărbat purtând o fustanelă, carouri şi pantaloni strâmţi, aruncând şi prinzând nişte mingi… cine şi-ar fi închipuit că un asemenea om ar putea reprezenta un pericol?

Luat de mulţime, am ajuns la sala cea mare. Două uşi mari de stejar, sculptate cu scene ce descriau cele patru anotimpuri, se deschideau de fiecare parte a intrării. Soldaţi cu halebarde în mâini stăteau înaintea lor, blocând trecerea.

Inima îmi zvâcnea. *Eram aici.* Baldwin se afla de partea cealaltă. Tot ce trebuia să fac era să îi conving să mă lase să intru.

Un uşier, având scutul cu leu, blazonul seniorului, părea să ţină socoteala programărilor. Unora li se spunea să se aşeze şi să aştepte; altora, care dădeau pe dinafară de îngâmfare, li se permitea să intre.

Când mi-a venit rândul, am păşit înainte şi m-am anunţat îndrăzneţ:

— Sunt Hugh din Borée, văr al lui Palimpost caraghiosul. Mi s-a spus că o să îl găsesc aici. La privirea cercetătoare a uşierului, am şoptit: Probleme de familie. Vă rog, din partea ciudaţilor din familia mea.

Uşierul pufni. Mă privi iute din cap până în picioare.

— Ai să îl găseşti fără îndoială dormind laolaltă cu câinii. Dar ţine-te departe cât timp se discută chestiuni importante.

Spre uluirea mea, mă împinse înăuntru.

Am păşit într-o sală mare. Încăperea era imensă – înaltă cât cel puţin trei caturi, lungă şi dreptunghiulară. Era plină de o mulţime de oameni, aşteptând la rând să poată vorbi cu ducele sau şezând în jurul unei mese lungi.

De undeva de sus se auzi o voce. Din spatele unui grup de negustori şi creditori care discutau gălăgioşi pe tema dobânzilor, am trecut pe o treaptă mai înaltă de unde puteam vedea mai bine.

Baldwin!

Stătea mai degrabă răsturnat, decât aşezat într-un jilţ mare, din stejar masiv, ridicat pe un postament deasupra podelei. Părea cu totul lipsit de interes, ca şi când aceste proceduri plicticoase îl împiedicau să aibă o zi excelentă la vânătoare.

La picioarele lui îngenunchease un om simplu, venit cu o doleanţă.

Baldwin…! La vederea lui mă trecură fiori pe şira spinării. Timp de săptămâni, visasem că voi face mai mult decât să îmi trec cuţitul pe la baza gâtului lui. Părul negru îi cădea pe umeri, iar bărbia ascuţită era acoperită de o barbă scurtă, neagră. Purta o mantie cu alb şi purpuriu peste o cămaşă largă şi pantaloni strâmţi.

Mi-am zărit noul rival, Palimpost, purtând aceleaşi veşminte ca şi mine. Şedea pe o treaptă, alături de Baldwin, şi făcea jonglerii.

Un vechil purtând haine galbene arăta spre un şerb şi spunea:

— Reclamantul încearcă să nege dreptul de proprietate, sire.

— Dreptul de proprietate? Baldwin se întoarse către unul dintre sfătuitorii lui. Nu primul născut este, prin lege, cel care moşteneşte toate proprietăţile?

— Aşa este, sire, încuviinţă sfătuitorul.

— Pentru nobili, pentru oameni cu proprietăţi, da, zise reclamantul, dar noi suntem doar nişte fermieri umili. Turma asta de oi este tot ce avem. Fratele meu mai mare este un beţiv. Nu a mai muncit nici măcar o singură zi la fermă de ani de zile. Pentru mine şi soţia mea… ferma asta este totul. Aşa ne plătim datoriile faţă de dumneavoastră.

— Tu, fermierule, se uită Baldwin la el, nu faci decât să munceşti? Tu nu bei la rândul tău?

— Poate, de sărbători… ezită fermierul neştiind cum să răspundă. La petreceri, de pildă, atunci când ne-am sărbătorit aniversarea

căsătoriei.

— Deci, se pare că sunt nevoit să împart aceste oi între doi beţivi. Baldwin râînji. Un hohot general de râs făcu ocolul sălii.

— Dar, sire, se ridică fermierul.

— Stai potolit, îl dojeni ducele. Legea trebuie să fie respectată. Şi pentru aceasta, turma de oi trebuie dată celui mai mare dintre copii, continuă el. Nu este aşa? Cu toate acestea, obiecţiile tale sunt întemeiate. În cazul în care turma se va pierde, nu ne va aduce niciun fel de beneficiu. Mi se pare totuşi că ar exista o posibilitate. Se uită prin sală. Eu sunt cel mai mare…

Reclamantul rămase cu gura căscată.

— Dumneavoastră, sire?

— Da. Baldwin zâmbi larg. Cel dintâi dintre cei dintâi născuţi, nu-i aşa, şambelane…?

— Sunteţi stăpânul pământului meu, se înclină şambelanul.

— De aceea, cred că legea ar fi foarte bine aplicată dacă aceste preţioase oi îmi vor fi date mie, declară Baldwin.

Fermierul căută ajutor, privind disperat în jur.

— Aşa că le iau eu, declară Baldwin, în numele patrimoniului.

— Dar, sire, oile astea sunt tot ceea ce avem, insistă fermierul.

Mă cuprinse furia. Aş fi vrut să mă reped la Baldwin şi să îmi înfig cuţitul în gâtul lui. Acesta era omul care îmi furase totul, cu aceeaşi uşurinţă cu care acum îl ruina pe bietul fermier. Dar trebuia să mă stăpânesc. Venisem aici pentru Sophie, nu să mă răzbun pe acest porc.

Un paj se înclină spre Baldwin.

— Vă aşteaptă alaiul de vânătoare, sire.

— Bine. Mai sunt şi alte pricini de judecat? întrebă Baldwin pe un ton ce arăta că nu mai avea chef de aşa ceva.

Am înghiţit în sec nervos. Asta era şansa mea. De aceea venisem. Mi-am făcut loc până în faţă.

— Aş avea eu ceva, sire.

Capitolul 43

— Este o problemă legată de pământurile dumneavoastră din vest, am spus eu din rândul petiţionarilor.

— Cine vorbeşte? întrebă Baldwin tresărind. Din rândul petiţionarilor se ridică un freamăt de surpriză.

— Un cavaler, Înălţimea Ta, am strigat. Am făcut o incursiune rapidă şi i-am tăiat şi i-am ars pe toţi duşmanii dumneavoastră din vest…

Baldwin se ridică în picioare. Se sprijini de jilţ.

— Dar în vest nu avem niciun fel de duşmani…

Am tras aer în piept şi mi-am luat avânt.

— Îmi pare rău, sire, dar mi-e teamă că *acum* aveţi. La început timid, un hohot de râs cuprinse întreaga sală. Pe măsură ce devenea tot mai clar că era o glumă, râsul se însufleţea.

— Este un *nebun,* zise cineva. Dă reprezentaţie. Baldwin se holbă la mine şi păşi înainte. Privirea lui rece îmi îngheţă sângele.

— Cine eşti, nebunule? Cine ţi-a dat voie să vorbeşti?

— Sunt Hugh. Din Borée. M-am înclinat. Mi-am făcut studiile cu Norbert, faimosul bufon de acolo. Am auzit că aici, la curte, ar fi nevoie de un pic de voie bună.

— *Voie bună?* Curtea tânjeşte după *voie bună…?* Baldwin se încruntă fără să înţeleagă. Cu siguranţă că eşti nebun din naştere, te asigur de asta. Şi ai mai şi venit atâta drum din marele oraş doar ca să ne înveseleşti.

— Aşa este, într-adevăr, sire. M-am înclinat din nou cu toţi nervii încordaţi.

— Ei bine, ai venit degeaba, zise nobilul. Avem deja un nebun. Nu-i aşa, Palimpost, animăluţul meu preferat?

Bufonul se ridică. Un bătrân cu picioarele ca nişte butuci, cu părul alb şi nişte buze groase, ce parcă tocmai fusese trezit din somn.

— Cu tot respectul, am zis eu mergând în mijlocul sălii şi adresându-mă adunării, am auzit că Palimpost nu mai poate smulge un zâmbet nici de la o scroafa beată. Că şi-a pierdut hazul. Ascultaţi, dacă nu o să vă înveseliţi, voi pleca imediat.

— Băiatul ăsta te provoacă, rânji Baldwin la bufonul lui.

— Potoliţi-l, sire, zise Palimpost. Nu îl ascultaţi. Vrea să aducă nelinişte în ducatul dumneavoastră.

— Singura noastră nelinişte, dragul meu bufon adormit, e dată de glumele tale răsuflate. Poate că băiatul are dreptate. Să vedem cu ce anume vine din Borée.

Baldwin coborî de pe platforma pe care se afla jilţul şi veni către mine.

— Fă-ne să râdem, şi mai discutăm despre viitorul tău. Dacă dai greş, îţi vei exersa talentele în faţa şobolanilor din temniţele noastre.

— Mi se pare cinstit, sire. M-am înclinat. Vă voi face să râdeţi.

Capitolul 44

Stăteam în mijlocul acelei încăperi imense. O sută de perechi de ochi erau aţintite asupra mea.

În mijlocul unui grup de cavaleri l-am văzut pe Norcross, căpetenia armatelor ducelui, castelanul lui. L-am privit îngrozit, deşi el nu se uita în direcţia mea. Toate simţurile îmi spuneau că acesta era omul care mi-a ucis fiul.

— Cu siguranţă, ştiţi toţi povestea cu vaca din Amiens, am croncănit eu.

Oamenii se uitau unul la altul şi clătinau din cap.

— Nu o ştim, spune-o tu, bufonule, a strigat cineva.

— Doi ţărani aveau un singur denar şi, ca să îşi mărească averea, s-au hotărât să cumpere o vacă aşa încât să poată vinde lapte în fiecare zi. Şi toată lumea ştie că vacile cele mai bune de pe aici sunt cele din Amiens. Aşa că s-au dus şi s-au târguit pentru cea mai bună vacă pe care au găsit-o şi care dădea foarte mult lapte. Şi, în fiecare dimineaţă, îi vindeau laptele. Într-o zi, unul dintre ei a zis: „Dacă am putea să împerechem vaca asta, am avea două. Am putea avea de două ori mai mult lapte şi de două ori mai mulţi bani“. Aşa că au căutat în sat şi au găsit cel mai bun taur. În curând aveau să se îmbogăţească.

Am privit la cei din încăpere. Toţi păreau atenţi la cuvintele mele. Toţi zâmbeau… cavalerii, doamnele, chiar şi ducele însuşi. Îi câştigasem. Le captasem atenţia.

— În ziua stabilită pentru împerechere, au adus taurul. Mai întâi, acesta încercă să se urce pe vacă pe la spate, dar vaca s-a foit. Apoi, se apropie de ea din stânga, dar vaca se îndreptă spre dreapta. Când a venit dinspre dreapta, vaca s-a îndreptat spre stânga.

Am zărit o doamnă atrăgătoare şi m-am dus spre ea. Am zâmbit şi am imitat taurul. Doar cât să fiu considerat amuzant. Mulţimea şuieră de plăcere.

— În cele din urmă, am continuat eu, ţăranii şi-au pus mâinile în cap disperaţi. Vaca asta din Amiens nu voia cu niciun chip să se

împerecheze. Dar, în loc să se lase păgubaşi, s-au hotărât să ceară sfatul celui mai înţelept om din ducat. Un cavaler atât de înţelept, şi cu vederi atât de largi încât întotdeauna ştia de ce lucrurile sunt aşa cum sunt.

L-am văzut pe Norcross rezemându-se în coate şi ascultându-mi povestea. M-am dus spre el.

— La cineva ca dumneavoastră, cavalere, am spus eu.

Mulţimea râdea în hohote.

— Povestea ta se opreşte aici, zise Baldwin, dacă încerci să umbli după o ţăcăneală.

— Aşa cred şi eu. M-am înclinat către duce. Dar, de dragul poveştii, este bun şi el.

Veselia lui Norcross începu să pălească şi se uită la mine cu faţa roşie de furie.

— Deci, ţăranii au venit la acest cavaler foarte înţelept şi i-au spus păţania lor cu vaca. L-au întrebat: „Ce ar trebui să facem?“ Cavalerul cel înţelept, le-a răspuns: „Ziceţi că dacă taurul încearcă să se împerecheze cu ea dinspre stânga, o ia încolo, şi dacă încearcă din dreapta, o ia în partea cealaltă?“ „Da!“ au strigat ei. Cavalerul se gândi un pic. „Nu ştiu dacă vă pot rezolva problema, zise el, dar un lucru este sigur. Vaca voastră este din Amiens, nu?“. „Da, da“, au strigat ţăranii. „Este într-adevăr din Amiens, cum de v-aţi dat seama?“.

M-am întors din nou către Norcross. M-am urcat pe masa de lângă el şi am continuat:

— Păi, şi *soţia mea* este şi ea tot din Amiens.

Oamenii izbucniră în hohote de râs. Cavalerii, ducele, doamnele. Toţi, în afară de Norcross. Apoi, sala cea mare răsună de aplauze.

Baldwin se apropie şi mă bătu pe umăr.

— Eşti într-adevăr amuzant, bufonule. Mai ştii poveşti din astea?

— Multe, am răspuns eu. Pentru a fi mai convingător, am făcut un salt şi m-am răsucit în aer, apoi am revenit la locul meu. Sala era în culmea veseliei.

— Probabil că în Borée se râde foarte mult. Poţi rămâne, noul meu tovarăş. Ai obţinut slujba.

Mi-am ridicat braţele triumfător. Sala mă aplauda. Dar în sinea mea ştiam că mă aflu la câţiva paşi de omul pe care jurasem să îl ucid.

— Palimpost, din acest moment poţi să te retragi, declară Baldwin. Arată-i noului bufon unde îţi este culcuşul.

— *Să mă retrag?* Dar nu vreau, stăpâne. Nu v-am slujit cu toată fiinţa mea?

— Cu ceea ce ai tu mai puţin. Atunci, îţi ofer o nouă slujbă. La cimitir. Vezi dacă îi poţi înveseli pe cei de acolo.

Capitolul 45

La două zile de la sosirea mea, Baldwin anunţă un mare banchet la palat, la care a invitat conţi, cavaleri şi alţi nobili din toată regiunea. Ducele ştia cum să risipească ceea ce aparţinuse supuşilor săi săraci.

Am fost anunţat de şambelanul ducelui că eu aveam să joc rolul principal la festivităţi. Soţia ducelui, doamna Heloise, auzise de reprezentaţia mea şi era nerăbdătoare să mă vadă la lucru.

Acesta avea să fie primul meu test adevărat!

În ziua întâlnirii, tot castelul fierbea de pregătiri. O armată de servitori, purtând cele mai bune uniforme, aceleaşi tunici în alb şi purpuriu duceau platouri şi candelabre în marea sală de baluri. Menestrelii repetau pe peluză. În vatră se puneau buşteni groşi. Aromele apetisante de gâscă friptă, porc şi oaie se împrăştiau în tot castelul.

Mi-am petrecut vremea exersând. Era primul meu spectacol adevărat. Trebuia să strălucesc, pentru a rămâne în graţiile lui Baldwin. Aruncam toiagul, îl răsuceam, îmi făceam săriturile înainte şi înapoi, recapitulam toate glumele.

În cele din urmă, veni şi seara banchetului. Emoţionat ca un însurăţel, am înaintat spre sala cea mare. Patru mese lungi umpleau încăperea, fiecare dintre ele fiind acoperită cu cea măi fină pânză şi având pe ea candelabre pe care era încrustat un leu – emblema ducelui.

Oaspeţii care soseau erau întâmpinaţi cu mare pompă. Eu mă înclinam în faţa fiecăruia şi îi prezentam cu aprecieri glumeţe:

— Obscenitatea sa ducele de Loire şi minunata lui nepoată… ă *soţie,* lady Kate.

Totul era menit să ridiculizeze bărbatul şi să măgulească nevasta, indiferent cât ar fi fost de urâtă. Toată lumea se prindea în joc.

Numai după ce încăperea se umplu, îşi făcură intrarea ducele şi

soţia sa, lady Heloise. O singură privire mă făcu să înţeleg că ducele nu o luase de nevastă de dragul frumuseţii ei. Cuplul făcu turul încăperii, Baldwin îmbrăţişând bărbaţii şi făcând glume cu ei, Heloise înclinându-se şi primind complimentele lor. Au luat loc la cea mai mare dintre mese.

După ce toţi invitaţii lor s-au aşezat, Baldwin se ridică şi închină o cupă.

— Bun venit tuturor. Astă-seară avem multe de sărbătorit. Curtea a fost îmbogăţită cu o nouă turmă de oi. Şi mai e şi sosirea unui bufon din Borée. Hugh ne va face să râdem.

— Am auzit că noul animal de companie al soţului meu este o adevărată nebunie, zise lady Heloise. Poate va da el tonul cu câteva giumbuşlucuri.

— Voi face tot posibilul, stăpână.

Am făcut o tumbă spre ea, dar am aterizat în braţele unui bătrân gras care şedea pe acelaşi rând. Am rânjit atingându-i barba.

— Voi fi onorat să dau o reprezentaţie în cinstea dumneavoastră. Eu…

— *Aici,* nebunule, zise lady Heloise. Sunt *aici.*

— Doamne, am strigat sărind din braţele omului. Desigur, doamnă, probabil că am fost orbit de frumuseţea dumneavoastră şi nu am văzut bine.

Se auzi un râset uşor.

— Desigur, nebunule, acum două zile nu ţi-ai auzit numele strigat cu atâta încântare. Poate că eu sunt cea care a fost orbită. Cel de colo este Hugh sau Palimpost?

Cei de faţă chicoteau la gluma gazdei. Chiar şi eu m-am înclinat, încântat de provocare.

La celălalt capăt al mesei, un preot cu burta mare dădea pe gât o halbă de bere. Am sărit pe masă în faţa lui, făcând să se zguduie paharele şi farfuriile.

— Atunci, acesta… Un om se duse la un preot să îşi mărturisească numeroasele păcate. Zicea că avea multe de mărturisit.

Preotul se uită în sus:

— Mie?

— Să vedem, părinte, ce părere o să ai despre asta la sfârşit. Mai întâi, omul i-a zis că furase de la un prieten, dar adăugă că acesta, la rândul lui, îi furase ceva la fel de valoros pentru a fi chit. „Un lucru îl

scuză pe altul, zise preotul, eşti iertat“.

— Este adevărat, aprobă preotul.

— Apoi, am continuat eu, omul a zis că îşi bătuse prietenul cu o bâtă, dar că primise lovituri de acelaşi fel în schimb. „Păi, astea două se anulează reciproc, zise preotul. Nu îi datorezi nimic lui Dumnezeu.“ Acum, păcătosul ăsta simţea că ar fi putut scăpa de orice. A zis că mai avea ceva de mărturisit, încă un păcat, dar îi era mult prea ruşine. După ce preotul l-a încurajat, a rostit: „Am avut-o pe sora dumitale, părinte“. „Pe sora mea!“ se miră preotul. Omul simţea că avea să înfrunte furia divină. „Iar eu pe mama dumitale de câteva ori“, zise preotul. „Aşa că, din nou, una o exclude pe cealaltă. Suntem iertaţi amândoi.“

Oaspeţii aplaudau şi râdeau. Preotul, ruşinat, râdea şi el uitându-se în jur.

— Mai zi, nebunule, striga lady Heloise. Se întoarse către Baldwin. Unde ai ţinut ascunsă o asemenea comoară?

Toţi hohoteau bine dispuşi. Se servea mâncarea – lebede şi gâscă, şi porc. Halbele şi paharele erau umplute de servitorii care forfoteau întruna.

M-am repezit la un servitor care ducea o tavă cu friptură. Am luat o halcă de carne.

— Minunat, am suspinat eu. Cine ştie diferenţa între mediu şi rar?

Oaspeţii din jurul meselor se uitau în jur şi ridicau din umeri.

M-am dus către o doamnă care roşea.

— Treisprezece centimetri este medie, doamnă. Dar optsprezece e rar.

Hohotiră din nou. Îmi intrasem în mână. L-am văzut pe Baldwin acceptând felicitări şi arătând încântat de reprezentaţie.

Cu şi mai multă pompă, un şir de servitori ieşiră din bucătărie purtând platouri cu diferite preparate. Baldwin se ridică.

— Miel, onoraţi oaspeţi, din noua noastră turmă.

Baldwin înfipse un cuţit într-o halcă de miel şi înghiţi o bucată chiar sub ochii servitorului său.

— Delicios, nu ţi pare?

— Aşa este, stăpâne, se înclină servitorul.

Spre oroarea mea, mi-am dat seama că servitorul era de fapt fermierul căruia i se confiscase turma cu numai două zile în urmă. Pe loc, sângele mi se înfierbântă de furie.

— Te rog, bufonule, continuă, zise Baldwin cu gura plină.

— Aşa voi face, stăpâne, am spus făcând o plecăciune.

La capătul aceleiaşi mese la care şedea Baldwin l-am văzut pe Norcross înfigându-şi cuţitul în carne, la un loc cu mai mulţi cavaleri.

— Acela nu este cavalerul Norcross, înfundându-şi faţa pe acolo?

Norcross miji ochii la mine.

— Spuneţi-mi, cine este mai curajos decât bravul nostru cavaler Norcross? m-am adresat oaspeţilor. Care dintre noi ar putea fi iertat de mai multe ori pentru îngâmfare? De fapt, am auzit chiar că bunul nostru cavaler este atât de îngâmfat, încât îşi strigă propriul nume de câte ori e în culmea plăcerii.

Norcross îşi puse cuţitul pe masă. Se holba la mine, iar din gură firicele de sos i se scurgeau în barbă. Hohotele se auzeau tot mai tare, dar cum faţa cavalerului se înăsprea, acestea încetară.

— Şi mai sunt şi cei care întreabă, am continuat eu, ce au în comun cavalerul nostru şi podoabele sărbătorii.

De data aceasta, nu mai chicotea nimeni. În aer plutea o linişte încordată.

— Veţi constata că, am continuat eu, clopoţeii lor sunt doar de frumuseţe.

La aceasta, cavalerul ţâşni în picioare trăgându-şi sabia. Ocoli masa şi se repezi spre mine.

M-am prefăcut că fug.

— Ajutor, ajutor, stăpâne. Nu am nicio sabie şi, totuşi, se pare că l-am înţepat cam adânc.

Am făcut o săritură în aer şi am fugit spre Baldwin. Norcross mă urmări greoi şi uşor ameţit de băutură.

L-am evitat cu uşurinţă ocolind masa, spre încântarea oaspeţilor care păreau să facă deja pariuri dacă Norcross mă va prinde şi îmi va tăia gâtul sau nu. În fine, m-am aruncat în braţele protectoare ale lui Baldwin.

— Vrea să mă ucidă, stăpâne.

— Ba nu o va face, răspunse Baldwin. Linişteşte-te, Norcross. Noul nostru nebun tocmai ţi-a intrat pe sub piele. Un hohot sănătos şi nu o crimă ar trebui să te vindece.

— Mă insultă, sire. Nu îngădui aşa ceva din partea nici unui bărbat.

— Dar ăsta nu este un bărbat, ci doar un nebun, zise Baldwin. Şi ne amuză foarte tare.

— V-am servit cu credinţă, glăsui cavalerul roşu la faţă. Vreau să lupt cu bufonul.

— Ba nu vei face asta, rosti lady Heloise ridicându-se. Nebunul a făcut totul la rugămintea mea. Dacă i se va întâmpla vreodată ceva, voi şti cine este autorul. Eşti în siguranţă, Hugh.

Norcross răsufla frustrat, în centrul atenţiei întregii curţi. Încet, îşi împinse sabia grea înapoi în teacă.

— Data viitoare, nebunule, zise el, eu voi fi cel care va râde. Se întoarse la locul său, nemailuându-şi nici măcar o secundă ochii de pe mine.

— Ţi-ai ales un adversar pe care nu e bine să îl înfurii, bâigui Baldwin cu gura plină de carne de miel. Aruncă apoi câteva bucăţi de grăsime de pe farfuria lui pe podea. Ia şi tu.

M-am uitat spre celălalt capăt al încăperii. Ştiam că de acum îmi făcusem un duşman pe viaţă.

Dar şi el îşi făcuse.

Capitolul 46

Nu aveam timp de pierdut. Trebuia s-o găsesc pe Sophie. Era în viaţă. Ştiam.

În urma înfruntării dintre mine şi Norcross, am câştigat un anume statut în rândul personalului castelului. Mi se dăduse o poreclă, Hugh cel Curajos. Sau mi se mai spunea Hugh cel *Scurt.* Cei care îl serveau pe duce numai din obligaţie sau de frică îmi şopteau cuvinte de încurajare. Îmi făcusem deja câţiva prieteni utili.

Printre aceştia, Bette, bucătăreasa, o femeie cu faţa roşie şi umflată şi cu o limbă ascuţită, care făcea ca bucătăria să pară ca o corabie proaspăt lansată la apă. Şi Jacques, valetul care avea în grijă camerele de sus, şi care mânca alături de mine în bucătărie. Şi mai era şi Henri, un sergent mai vesel, dintre gărzile de la palat, care se crăcăna de râs la glumele mele.

I-am întrebat pe toţi dacă auziseră cumva de o tânără blondă care să fi fost ţinută captivă la castel, fiind tot timpul atent. Nimeni nu ştia de aşa ceva.

— Ai încercat la bordeluri? îmi făcu cu ochiul sergentul. Din

momentul în care nobilii nu mai au nevoie de ele, acolo le trimit.

Şi am căutat şi acolo. Am trecut pe la toate, prefăcându-mă un client pretenţios. Dar, slavă Domnului, niciuna care să corespundă descrierii lui Sophie nu se afla printre târfele de la Treille.

— Pari să ai o faţă cam lungă pentru un bufon, observă Bette, bucătăreasa, într-o dimineaţă, în timp ce făcea aluatul. Iar te gândeşti la iubita ta?

Aş fi vrut să pot avea încredere în ea.

— Nu a mea, Bette, ci a unui prieten, am minţit eu. M-a rugat cineva să întreb.

— *A unui prieten,* zici tu. Bucătăreasa mă privea neîncrezătoare. Părea că se juca cu mine. E de viţă nobilă sau o femeie simplă?

Mi-am ridicat capul din castronul cu supă.

— De unde să cunoască un necioplit ca mine pe cineva de viţă nobilă? am rânjit. Poate în afară de tine…

— A, da, eu… Bette îmi făcea jocul. Eu sunt sânge din sângele ducelui însuşi. De aceea slugăresc în vatra asta până noaptea în fiecare zi.

Râse şi îşi văzu de treburile ei. Dar când se întoarse cărând un butoi, se furişă în spatele meu şi îmi spuse în şoaptă:

— Poate că, totuşi, ceea ce cauţi se află la Tavernă, scumpule.

Am ridicat privirea:

— La Tavernă?

Se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a ajunge la un bol cu usturoi cocoţat pe un raft înalt.

— *Pivniţele,* zise în barbă. Sunt întotdeauna pline de guri de hrănit. Cel puţin pentru o vreme. Le spunem Taverna. Toţi ajung acolo pe propriile picioare dar, de regulă, este nevoie de patru inşi pentru a-i scoate.

Am privit-o pentru a-i mulţumi, dar Bette o ştersese repede spre cealaltă parte a bucătăriei, curăţându-şi usturoiul pentru supă.

Taverna.

În zilele următoare, am iscodit prin curtea castelului în timpul plimbării de după-amiază. Am observat o uşă grea de fier ce era întotdeauna păzită de cel puţin doi soldaţi din garda lui Baldwin. O dată sau de două ori m-am aventurat mai aproape, încercând să îi înveselesc pe paznici. Am făcut un mic truc de magie, am aruncat nişte mingi în aer, mi-am răsucit toiagul. Nu am obţinut mai mult de un

zâmbet furiș.

— Cară-te, nebunule, urlă un paznic la mine. Niciunul dintre cei de aici nu își mai amintește cum e să râzi.

— Dacă vrei să arunci o privire înăuntru, sări un altul, „sunt sigur că Norcross ți-ar găsi un loc acolo".

Am șters-o, prefăcându-mă că auzul acestui nume mă face să tremur. Dar am continuat să complotez. *Cum aș putea intra? Cine m-ar putea ajuta?* Am încercat cu șambelanul. Am încercat chiar să îl păcălesc pe Baldwin. Într-o zi, după ce terminase judecarea plângerilor, i-am spus într-o doară:

— E timpul pentru ceva de băut, stăpâne. Ce-ar fi să vă fac o cinste la… Tavernă?

Baldwin râse și îi spuse pajului său:

— Nebunul e așa de disperat după ceva de băut că este dispus să riște să ia vărsat.

Într-o noapte, în timp ce îmi luam cina în bucătărie, Bette se așeză alături de mine.

— Ești tare ciudat, Hugh. Toată ziua nu ești decât zâmbet și giumbușlucuri. Dar noaptea te întristezi și te perpelești ca un iubit părăsit. De ce am eu impresia că iubita asta pierdută nu este a prietenului tău?

Nu mai puteam să îmi ascund tristețea.

— Ai dreptate, Bette. Pe soția mea o caut. A fost luată din satul meu. De cavaleri călare. Știu că este aici. O simt cu tot sângele meu.

Bette nu părea surprinsă. Doar zâmbi.

— Știam eu că nu ești nebun, zise ea. Iar eu aș putea să fiu prietena ta, adăugă, dacă ai nevoie de așa ceva.

— Am nevoie de un prieten mai mult decât ai putea să îți dai seama, am spus disperat. Dar *de ce* o faci?

— Te asigur că nu pentru glumițele tale proaste, Hugh, sau pentru cuvintele tale măgulitoare. Expresia lui Bette se schimbă, deveni mai prietenoasă. Geoffrey și Isabel… Ei sunt prietenii mei. De ce crezi că ți-am păstrat întotdeauna cele mai bune bucăți de carne? Doar nu crezi că ești chiar așa de amuzant, nu? Ție îți datorez viețile lor, Hugh.

I-am luat mâinile.

— Taverna, Bette. Trebuie să intru. Am încercat în toate felurile, dar nu a fost cu putință.

— Nu e cu putință? Bucătăreasa se holbă la mine o bună bucată de

vreme, încercând să îmi ghicească intenţiile. Pentru un nebun, poate că nu. Doar un nebun ar putea să vrea să intre în Tavernă. Dar e o vorbă pe aici. Cea mai sigură cale de a intra în ciorbă este să îl rogi pe bucătar.

Capitolul 47

Era răcoare pentru o noapte de vară în Borée. Peste grădini sufla o boare rece. Lady Emilie se înfăşură în mantie. Alături de ea era şi bufonul, Norbert.

În noaptea aceea, Emilie încercase să citească din cartea cu poveşti eroice, dar întorcea paginile fără să le priceapă înţelesul, iar gândurile îi zburau undeva, departe. Rimele poeţilor şi poveştile cu eroi imaginari nu o mai captivau. Inima o durea, pradă unor sentimente nelămurite pe care nu le mai încercase niciodată. Revenea mereu la acelaşi lucru, la acelaşi chip.

Ce se întâmplă cu mine? se întreba ea. *Simt că înnebunesc.*

Norbert observase frământarea ei. Bufonul bătuse la uşa ei, mai devreme în noaptea aceea.

— Râsul îmi este familiar, doamnă, şi de aceea şi melancolia trebuie să îmi fie familiară.

— Acum nu mai eşti doar bufon, ci spiţer? se prefăcu ea că îl ceartă.

— Nu este nevoie de un medic pentru a vedea ce anume se întâmplă cu tine, doamnă. Îţi este dor de prietenul nostru, nu-i aşa?

Faţă de oricine altcineva, şi-ar fi muşcat limba.

— Îmi este dor de el, bufonule. Nu te pot minţi.

Bufonul se aşeză în faţa ei.

— Nu eşti singura. Şi mie îmi este.

Asta era ceva nou pentru Emilie. Se obişnuise cu gândul că bărbaţii erau ca muştele, obositori şi mereu bâzâind în jurul ei, prea preocupaţi ca fumurile şi faptele lor să fie luate în serios. Dar, de data asta, era altfel. Cum era posibil? Îl cunoştea pe Hugh de doar câteva săptămâni. O lume îi despărţea dar, cu toate acestea, ea ştia totul despre el. Era aproape sigură că nu avea să îl mai vadă vreodată.

— Simt că eu l-am trimis în misiunea asta, îi zise ea lui Norbert. Iar acum aş vrea să îl pot aduce înapoi.

— Nu tu l-ai trimis, doamnă. Şi, cu tot respectul, nu este al tău ca să îl poţi aduce înapoi.

Norbert avea dreptate. Hugh nu era al ei. Aşa că se frământa în grădină, în noaptea aceea. Avea nevoie să simtă aerul rece biciuindu-i faţa. Prin nu ştia ce minune, aici, afară, sub aceeaşi lună, se simţea mai aproape de el.

Nu ştiu dacă te voi mai revedea vreodată, Hugh De Luc. Dar mă rog să se întâmple. Cumva, undeva.

— Îţi asumi foarte multe riscuri nutrind asemenea sentimente, îi spuse Norbert.

— Nu mi-am propus aşa ceva. Pur şi simplu… le am.

Îi luă mâna. Pentru o clipă, nu au mai fost stăpână şi servitor, ci prieteni. Emilie roşi, apoi zâmbi.

— Se pare că inima mea aparţine tuturor bufonilor.

— Nu îţi face griji, doamnă. Roşcatul nostru este şiret şi plin de resurse. L-am învăţat, ştii şi tu. Un prieten din vechea gaşcă. Sunt sigur că este în siguranţă. Îşi va găsi şi soţia.

— Bufon, iar acum mai eşti şi clarvăzător? Emilie îl îmbrăţişă pe bufon. Mulţumesc, Norbert. Apoi îl urmări cu privirea în timp ce acesta se întorcea în castel.

Era târziu. Grădina era liniştită. Îi promisese preotului că se va trezi devreme pentru rugăciunea de dimineaţă.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Hugh De Luc, şopti ea apoi se îndreptă spre loja de deasupra grădinilor, din aripa locuită. De dedesubt, răzbătură voci.

Cine ar fi putut să fie aici la o asemenea oră? Emilie se ascunse în spatele unei coloane şi privi spre umbrele ce se distingeau cu greu prin întuneric.

Un bărbat şi o femeie. Vocile se auziră mai tare.

Emilie îşi încordă auzul.

— Nu aceasta, cavalere, zicea femeia. Nu aceasta este comoara.

Era Anne. Acolo, în întuneric, cu un bărbat. Nu părea să fie un cavaler. Semăna mai mult cu un călugăr. În robă, dar cu sabie.

Emilie se gândi că acolo se petrecea ceva ce ea nu ar fi trebuit să ştie. Anne era furioasă. Nu o mai auzise niciodată pe stăpâna ei vorbind pe un ton atât de aspru.

— Ştii ce vrea soţul meu, zicea ea. Găseşte-o!

Capitolul 48

Câteva zile mai târziu, în timp ce mâncam, Bette bucătăreasa îmi făcu cu ochiul şi mă luă deoparte.

— Există o cale, zise ea. Dacă încă mai vrei să intri în Tavernă.

— Cum? am întrebat-o aplecându-mă spre ea. Şi cât de curând?

— Nu e tocmai o taină, bufonule. Oamenii trebuie să se hrănească, nu-i aşa? Gărzile, soldaţii, chiar şi… prizonierii. În fiecare seară se duce mâncare din bucătărie în pivniţă. Pe cine ar deranja dacă ar fi dusă de un nebun?

Ochii mi se aprinseră. Nebunul care făcea treburile bucătăresei. Ar putea să meargă.

— O să încerc, zise Bette. Restul depinde de tine. Dacă soţia ta e înăuntru va fi nevoie de mai mult decât de noroc pentru a o scoate de acolo. Dar ai grijă să nu abaţi furia oarbă a ducelui asupra mea.

I-am luat mâna şi i-am strâns-o.

— Asupra ta se va abate doar recunoştinţa mea, fii sigură. Îţi datorez aşa de multe, Bette.

— Ţi-am spus deja, ţie îţi datorez viaţa verilor mei.

— Dar am sentimentul că într-un fel este vorba şi de altceva decât de ceea ce am făcut eu pentru Geoffrey, Isabel şi Thomas.

Zâmbi şi puse un capac peste oală.

— Baldwin este stăpânul nostru, şuieră ea. Dar niciodată nu ne va putea stăpâni inimile. Văd de ce te afli aici. Văd că eşti îndrăgostit. Probabil că mâinile astea sunt dure şi urâte, dar nici eu nu sunt străină de treburile inimii.

Începui să roşesc.

— Este chiar aşa de evident?

— Nu-ţi fie teamă, scumpete, nimeni altcineva nu va mai observa. Sunt prea preocupaţi să îşi primească partea lor şi să râdă de glumele tale proaste.

Am ridicat o ceapă aşa cum cineva ar fi ridicat o cană pentru a ţine un discurs.

— Vom păstra amândoi secretul celuilalt, Bette.

Ea ridică un nap. Le-am ciocnit.

— Simt că mă ia durerea de cap. Bette se încruntă. *Mâine seară.* Să fii aici pe la asfinţit. Şi încă ceva, Hugh. M-ai întrebat dacă se află vreo femeie în temniţă. Am verificat. Este una în Tavernă care s-ar potrivi descrierii soţiei tale, cu părul blond, şi care vorbeşte întruna despre un copilaş.

Cuvintele acestea… Ele au avut efectul unei magii pentru mine. Ceea ce atât de mult timp fusese doar o speranţă, acum devenise realitate. *Sophie era aici!* Acum eram sigur de asta. Aveam să o văd mâine seară. În sfârşit!

Am îmbrăţişat-o pe Bette, aproape dărâmând-o pe biata femeie în oala ei de supă.

Capitolul 49

Toată ziua următoare, nu am făcut decât să aştept asfinţitul. Timpul trecea îngrozitor de încet. Ca să înrăutăţească lucrurile, Baldwin mă chemă ca să îl distrez în timp ce el proba nişte cizme noi. *Ce ticălos!* Am fost nevoit să îl înveselesc în timp ce mă gândeam cum o să îi înfig un cuţit în inimă.

În rest, n-am făcut altceva decât să număr orele scurse. Îmi tot repetam în sinea mea cuvintele lui Bette, ceea ce aveam de făcut. Apoi visam la chipul lui Sophie – cea pe care o ştiam din copilărie. Îmi imaginam cum vom fi din nou împreună la hanul pe care îl vom reconstrui din ruine… luându-ne viaţa de la capăt. Cum aveam să mai facem un copil.

Şedeam pe salteaua mea privind cum cobora soarele la asfinţit. În sfârşit, lumina de la geamurile mele scăzu. Era timpul să o văd pe Sophie.

M-am îndreptat către bucătărie. Bette trebăluia. Îşi legase o pânză în jurul capului ca să fie mai convingătoare, şi se plângea servitorilor:

— Trebuie să mă întind. Încă mai am de pregătit masa ducelui. Cine o să ducă supa la Tavernă? *Hugh,* ce noroc! exclamă ea zărindu-mă. Nu vrei să fii aşa de drăguţ?

— Nu am decât două mâini! am glumit eu arătând spre toiag, şi *un…* am ridicat un deget şi am pufnit strâmbând din nas…Îl folosesc pentru scărpinat.

— Asta este tot ce îmi trebuie, insistă Bette. Ai grijă doar să nu le bagi pe celelalte în supă.

Luă un blid acoperit din cuptor şi spuse:

— Dă-i-l lui Armand, temnicerul. Şi dă-i şi cana aia cu vin. Mi-ai făcut foarte mult bine, nebunule. Apoi mă apucă de braţ şi-mi şopti: Îţi urez noroc, Hugh. Fii atent. Este un loc tare nenorocit acolo unde te duci. E iadul.

Am străbătut curtea cu blidul şi cana de vin în mâini. Braţele îmi tremurau uşor. La poarta temniţei stăteau doi paznici, alţii decât cei care mă izgoniseră de acolo acum două zile.

— *Ding, ding, ding...* sună clopoţelul pentru cină, am anunţat eu ceremonios.

— Pe cine naiba au pus la treabă în bucătărie de data asta? întrebă unul dintre ei.

— Eu aduc… glume la desert. Cheltuielile ducelui trebuie onorate.

— Probabil că ducele a intrat în faliment din moment ce te trimite pe tine, zise celălalt paznic.

Spre uşurarea mea, nu m-au luat la întrebări. Unul deschise uşa cea grea.

— Dacă ai fi avut nişte sfârcuri mai apetisante, te-aş fi ajutat să le duci jos, şuieră el.

Uşa se trânti cu zgomot în urma mea. Mă simţeam foarte uşurat. *Intrasem!*

Mă aflam într-un coridor îngust, din piatră, luminat numai de lumânări. O scară îngustă ducea în jos.

Am simţit un curent, apoi am auzit zgomote – zăngănit de metal, cineva striga, un ţipăt ascuţit. Am coborât cu băgare de seamă, cu inima bătându-mi gata să-mi iasă din piept şi cu sudoarea şiroindu-mi pe gât.

Coboram cu grijă câte o treaptă, cu blidul care se lovea uşor de pereţii de piatră şi carafa de vin pe care o strângeam la piept.

Zgomotele îngrozitoare deveniră mai puternice. Am simţit un miros înţepător, de carne arsă, care făcu să mă gândesc la Civetot.

Am tresărit. Biata Sophie. Dacă se afla aici, trebuia să o scot. Chiar în seara asta.

În cele din urmă, coridorul dădu într-o platformă ca de temniţă. Plutea un miros greu de excremente. Dinăuntru se auzeau strigăte, ca acelea ale nebunilor, gemete şi ţipete agonizante. Am văzut o vatră şi

instrumente de fier cu vârfurile înroşite în flăcări.

Stomacul mi se strânse. Brusc, nu mai ştiam ce ar fi trebuit să fac… *dacă aş fi găsit-o.*

Doi soldaţi şedeau la o masă de lemn, cu mânecile suflecate, purtând doar pantaloni scurţi. Unul dintre ei, cu umerii laţi, rânji când mă văzu.

— Ne-am dat dracului, uite cine ne aduce cina.

— Tu eşti Armand? am spus întinzându-i blidul.

El ridică din umeri.

— Iar dacă tu eşti noul bucătar-şef, ducele probabil că le-a copt-o bieţilor nenorociţi. Bette unde este?

— Are o durere de cap. M-a trimis pe mine în locul ei.

— Lasă mâncarea aici. Este un blid de la prânz pe care poţi să îl duci sus.

Am pus blidul pe masă, lângă altele câteva din lemn.

— Câţi oaspeţi sunt azi în Tavernă?

— Ce te interesează pe tine? întrebă celălalt.

— Nu am mai fost niciodată aici. M-am uitat în jur, ignorându-l. E vesel aici. Te deranjează dacă arunc o privire?

— Asta nu este o piaţă, nebunule. Ţi-ai făcut treaba. Acum, cară-te.

Şansa îmi scăpa. Simţeam că mai am o singură clipă ca să îmi fac treaba.

— Ei hai, lasă-mă să le duc mâncarea. Mi-am petrecut ziua făcând glume proaste şi învârtindu-mă ca un titirez. Lasă-mă să arunc o privire. Le duc eu blidele.

Am pus carafa de vin pe masă în faţa lui.

— Voi chiar vă atingeţi de lăturile astea?

Armand trase încet blidul spre el. Scoase de acolo o limbă de porc, apoi o dădu celorlalţi.

— La naiba. Ridică din umeri şi îi făcu cu ochiul tovarăşului său. De ce să nu îl laşi şi pe bufon să simtă o plăcere. Du-te şi serveşte-te cu ce vrei de acolo. E gratis.

Capitolul 50

Am dat un colţ şi am ajuns la celule. Putoarea de aici depăşea orice închipuiri. Aproape de nesuportat. *Doamne, Sophie…*

Am pus în sfârşit jos ceaunul cu supă şi am început să îmi fac treaba. Oamenii aceştia trebuiau hrăniţi, iar între timp eu aveam să o caut pe Sophie în fiecare colţ întunecat.

Am început să torn lături în boluri. Inima mi se zbătea ca un clopot de primejdie.

Am dus două boluri în prima celulă. Îmi tremurau mâinile şi supa se scurgea pe podea.

La prima vedere, celula părea goală. Era ca o peşteră, săpată în stâncă, adâncă de numai câteva picioare. Nicio lumină, niciun sunet. Doar mirosul greu. Un şobolan ud trecu prin faţa mea.

Apoi, am văzut sclipirea unor ochi. Au licărit, tremurători şi speriaţi. Din întuneric apăru un cap. Fără păr, o faţă trasă acoperită cu răni care supurau.

Prizonierul se târî spre mine, cu ochi sălbăticiţi.

— Dacă a venit un bufon după mine, înseamnă că am murit.

— Mai bine un nebun decât Sfântul Petru. Am îngenuncheat şi am pus un bol sub gratii.

Mâna lui slabă, galbenă ţâşni şi luă bolul de lemn. Mă cuprinse tristeţea. Nu ştiam de ce anume se făcuse vinovat ca să fi ajuns aici. În Treille nu era necesar să fi făcut ceva ca să fii azvârlit în temniţă.

Dar eu nu mă aflam aici pentru el…

În celula următoare, un bărbat chircit la podea, iar şobolanii se serveau din rănile deschise de pe picioarele lui. Vorbi într-o limbă pe care nu o înţelegeam. Abia dacă se uită la mine, cu ochii sticlindu-i.

— Curaj, bătrâne, ceasul tău aproape că a sosit, am zis punând bolul sub gratii.

Am trecut la următoarele celule fără ca măcar să mă întorc să mai iau supă. Ca şi primul prizonier, oamenii arătau mai mult ca nişte animale hăituite. Gemeau, se uitau la mine cu ochii galbeni, trişti. Am tras aer în piept, în pofida dorinţei de a vomita.

Apoi, de undeva din adânc, se auzi un vaiet. *O femeie!* Trupul mi se încordă. *Sophie?* Nu ştiam dacă puteam să merg mai departe.

— Iată-ţi partenera, nebunule, zise Armand de la locul lui. Eşti liber să faci ce vrei, dacă te mulţumeşte. Are o limbă fermecată.

Mi-am strâns pumnii şi am pornit călăuzit de strigătele femeii. Sub curea, am apucat mânerul cuţitului. Dacă aceasta era Sophie, i-aş fi ucis pe paznici. Şi pe Norcross.

Ţipătul femeii se auzi din nou.

— Du-te la ea, nebunule. Târfei nu îi place să i se tragă clapa, urlă Armand.

Mi-am ţinut respiraţia când am ajuns în faţa celulei femeii. O rază de lumină trecea peste părul ei lung şi ciufulit. Părea să ţină în braţe o păpuşă sau o jucărie, împletindu-se ea însăşi ca un copil părăsit.

— Copilul meu, zicea ea abia şoptind. Vă rog… copilaşul meu are nevoie de lapte.

Abia dacă o puteam vedea. Nu puteam să îi disting faţa sau vârsta. Mi-am făcut curaj şi am întrebat:

— Tu eşti, Sophie? Răsuflarea mi se opri. Decât să fi fost ţinută aşa… mai bine ar fi murit.

Femeia bâiguia fraze de neînţeles.

— Bietul copil are nevoie de lapte, silabisi ea. Apoi zise ceva ce părea a fi… *Phillipe.*

O, Doamne! Am îngheţat. M-am apropiat mai mult de gratii. Ce îi făcuseră?

— Sophie? am strigat. Păreau trăsăturile ei, părul ei. Te rog, întoarce-te către mine. Lasă-mă să te văd.

— Cel mic are nevoie de lapte… îngăimă din nou. Ce pot să fac? Sânii îmi sunt secaţi.

Lacrimile îmi umpleau ochii. Tot nu o puteam vedea.

— *Sophie,* am zis din nou.

M-am lipit de gratii.

— Copilul are nevoie de lapte, am auzit-o încă o dată, apoi ţipă atât de ascuţit de parcă mi-ar fi înfipt un cuţit în ureche. Am întins mâna, iar ochii ei mă văzură în sfârşit. Respiraţia îmi îngheţă în piept. Părul, ca paiele, îi cădea pe ochi. Dar ochii i se aţintiră pe mine. Cu vinişoare galbene trecând prin ei. Nasul plat şi umflat.

Doamne, nu era ea!

Picioarele mi se înmuiară. Nu era ea. O parte din mine se bucura, cealaltă era dezamăgită.

— *Copilul meu…* striga femeia, implorând. Îmi întinse păpuşa ca să o privesc.

O, Doamne! M-am îngrozit. Nu era o păpuşă. Era adevărat. Un bebeluş mic, legat cu un şal, mort fără îndoială, născut mort.

— Cum aş putea să te ajut? am şoptit. Cum?

— Nu vezi? zise ea dându-mi copilul. Copilul are nevoie de lapte.

— Lasă-mă să te ajut.

— Lapte! strigă femeia. Hrăneşte-l.

Nu puteam face nimic. Biata femeie înnebunise. M-am mai uitat o clipă la ea, apoi m-am avântat din nou în sus pe scări.

Temnicerii râdeau în timp ce eu treceam pe lângă ei continuând să urc.

— Pleci aşa de curând, nebunule? strigă Armand. Ce, nu mai ştii nicio glumă?

Am ieşit din temniţă şi m-am repezit pe scări.

Capitolul 51

Am fugit, năpădit de o sudoare rece, înapoi la castel şi, apoi, la culcuşul meu de sub scară. M-am aruncat pe saltea. Respiram ca un animal sălbatic, îngrozit.

Nu era ea.

În cele din urmă, probabil că iubita mea Sophie era moartă.

Pentru prima dată ştiam ceea ce înţeleseseră de la bun început fratele lui Sophie şi chiar şi Norbert, mentorul meu. Nu exista nicio speranţă. Fusese luată de lângă copilul ei, violată şi lăsată să moară pe drum. Acum ştiam, fusese cea mai întunecată lecţie din viaţa mea.

Mi-am îngropat capul în mâini. Această stupidă şaradă se terminase. Mă agăţasem de o speranţă, iar cum acea speranţă murise. Trebuia să plec. Mi-am smuls tichia de bufon şi am aruncat-o pe podea. Nu eram un bufon. Doar un nebun. Un nebun mai mare nu existase niciodată.

Am rămas acolo mult timp, lăsându-mă pătruns de adevăr.

Am auzit paşi lângă patul meu, apoi o voce.

— Tu eşti, Hugh?

Am ridicat capul şi am văzut-o pe… Estella, soţia şambelanului.

Îmi făcuse cu ochiul în adunare. De multe ori. Mă sâcâise şi mă urmărise. În această noapte, avea doar un şal pe umeri, iar părul des, brun, pe care până acum îl văzusem numai strâns, îi acoperea gâtul. Ochii rotunzi şi înşelători, iar momentul – nu ar fi putut fi mai prost ales.

— Este târziu, doamnă. Nu lucrez.

— Poate că nu am venit pentru lucru, zise Estella intrând în spaţiul în care se afla salteaua mea. Îşi lăsă şalul să cadă dezvăluind un trup sumar acoperit. Ce este, roşcatule? şopti ea. Cum poate un bufon atât

de focos să fie atât de trist?

— Vă rog, doamnă, nu sunt bun de glume în această noapte. Dimineaţă voi fi din nou amuzant.

— Nu am nevoie să râd acum, Hugh. Lasă-mă să te simt şi altfel.

Se aşează lângă mine. Aproape. Trupul ei era parfumat cu lavandă şi liliac. Întinse mâna şi îmi atinse faţa. M-am îndepărtat de ea.

— Nu am mai văzut în viaţa mea un asemenea păr. Părea că are o fixaţie. E culoarea focului. Cum eşti tu în realitate, Hugh, când nu trebuie să te prosteşti?

Veni şi mai aproape. I-am simţit plinătatea sânilor pe pieptul meu. Piciorul ei apăsându-l pe al meu.

— Vă rog, doamnă.

Dar Estella insistă. Îşi legănă umerii lăsând să îi cadă bluza. Sânii ei se ridicară. Apoi am simţit vârful limbii ei fierbinţi alunecând pe gâtul meu.

— Pun pariu că şi alte părţi ale trupului tău sunt la fel de focoase ca şi părul. Ia-mă, Hugh, dacă nu o faci, o să spun ducelui că te-ai legat de fustele mele. Un om de rând care atinge fustele nevestei unui nobil… nu e deloc o postură de invidiat…

Eram prins într-o capcană. Dacă i-aş fi rezistat, riscam să fiu arestat pentru hărţuire. Mă pipăi, apoi îşi băgă mâna în pantalonii mei.

În acel moment, am simţit lama unei săbii atingându-mi gâtul… Am rămas liniştit. O voce tună:

— *Peste ce trădare am dat eu?*

Capitolul 52

Lama se retrase încet şi am văzut faţa lui Norcross. Monstrul rânjea la mine.

Norcross apăsă lama şi am simţit căldura sângelui ce se scurgea pe gâtul meu.

— O situaţie foarte neplăcută, nebunule. Lady Estella este soţia şambelanului ducelui, un membru al curţii. Trebuie să fii nebun să îţi scoţi scula în faţa unei asemenea femei.

Mă cuprinse panica şi sângele îmi zvâcnea, dar mi-am dat seama că mi se întinsese o cursă.

— Nu am făcut nimic, domnule.

— Amărâta de sculă nu avea nicio nevoie, suspină Estella. Se pare că singura ardoare a nebunului nostru este în părul lui.

Norcross mă apucă de tunică şi mă ridică cu sabia sub bărbie. Brusc, ochii ticălosului se luminară, recunoscându-mă.

— *Părul* lui… Te cunosc de undeva. De unde, nebunule? Spune-mi.

Mi-am dat seama că eram pierdut. L-am privit la rândul meu drept în ochi.

— Soţia mea… Ce i-ai făcut lui Sophie?

— *Soţia ta,* şuieră cavalerul. Ce să fi făcut eu cu soţia unui nebun josnic? În afară de a-i fi tras-o?

M-am întins spre el, dar m-a prins de păr şi m-a lovit tare cu mânerul sabiei sub bărbie, obligându-mă să îngenunchez.

— Ascultă-mă cu atenţie, nebunule. *Te-am văzut,* dar *unde?* Unde ţi-am mai văzut faţa înainte?

— Veille du Père, am rostit eu.

— Văgăuna aia mizerabilă, îşi aminti Norcross.

— Ne-ai ars hanul. Mi-ai ucis soţia şi copilul, Phillipe.

Încerca să îşi amintească. Buzele i se desfăcură într-un zâmbet uşor.

— Acum îmi amintesc… Tu eşti veveriţoiul acela roşcat care a încercat să mă împiedice să îl înec pe fiul morarului.

Zâmbetul lui Norcross se lărgi.

— Şi cum e cu marele Hugh? Bufonul bufonilor, care şi-a făcut şcoala cu Norbert din Borée? Rânjetul i se transformă într-un hohot brutal. Tu? Tu eşti proprietarul hanului? Un escroc.

M-am ridicat la el din nou, dar sabia lui îmi pătrunse în gât. Am simţit-o tăindu-mi pielea.

— Mi-ai luat soţia. Mi-ai aruncat fiul în flăcări.

— Dacă am făcut toate astea, cu atât mai bine, vierme josnic ce eşti. Norcross ridică din umeri. Apoi, îi făcu cu ochiul Estellei. Mi se pare că ai fost foarte jignită, doamnă. Acum poţi pleca să te plângi de jignirea adusă.

Ea îşi ridică bluza şi se strecură afară.

— Aşa voi face, domnule. Vă mulţumesc că v-aţi făcut apariţia. Apoi o luă la fugă. *Gărzi…* am auzit ecoul strigătului ei.

— Ajutor! Gărzi!

Norcross se întoarse din nou către mine. Ochii lui erau ficşi şi victorioşi.

— Ce părere ai, nebunule? Se pare că eu râd la urmă.

Capitolul 53

Am fost vârât, cu mâinile legate, într-o celulă întunecată, goală, de la primul cat al castelului. Acolo mi-am petrecut noaptea.

Ştiam că soarta mea fusese hotărâtă. Lady Estella avea să joace rolul celei agresate, aşa cum mă păcălise în noaptea precedentă. Norcross era eroul răzbunător. Era cuvântul meu împotriva aceluia al nobililor. Acum nu m-ar mai fi putut salva tot râsul din lume.

Am fost trezit de o mare zarvă la uşă. Dedesubt se vedea o dâră de lumină. Era ziuă. Trei gardieni cu piele de culoare închisă, purtând uniforma cu însemnele lui Baldwin, au intrat în încăpere. Căpitanul mă ridică.

— Dacă ştii vreun banc bun, cap de morcov, acum ar fi momentul…

Am fost împins cu brutalitate în marea sală. Erau adunaţi toţi cavalerii şi curtenii exact ca în ziua în care sosisem. Solul anunţa că un cavaler renumit fusese măcelărit de oameni din afara legii, într-un ducat din apropiere.

Baldwin se foi în jilţul lui, cu bărbia în palme, cercetându-l pe omul din faţa lui.

— Faimosul Adhémar… ucis în propria lui casă?

— Nu doar ucis, stăpâne… Mesagerul era evident nemulţumit că trebuia să aducă o asemenea veste… Ţintuit de mâini şi de picioare de pereţii propriei capele, cu soţia alături. Cavalerul a fost crucificat.

— *Crucificat.* Baldwin se ridică încet. Vrei să spui că a fost luat din propriul pat de către bandiţi?

— Jefuitori, mai bine zis. Au venit călare, cu armuri de luptă, cu feţele ascunse de coifuri şi măşti. Nu purtau niciun fel de însemne. Doar o cruce neagră.

— O cruce neagră? Ochii lui Baldwin se măriră. Nu aş putea spune dacă era cu adevărat surprins sau se prefăcea. Norcross, tu ai vreo idee despre o asemenea bandă?

Norcross făcu un pas înainte. Purta o haină de luptă roşie şi la brâu îi atârna sabia.

— Nu cunosc aşa ceva, stăpâne.

— Bietul Adhémar. Baldwin înghiţi în sec. Spune-mi, mesagerule, ce fel de comori căutau aceşti laşi?

— Nu ştiu. Mesagerul clatină din cap. Adhémar tocmai se întorsese de pe Pământurile Sfinte, unde fusese rănit. Se spunea că se întorsese cu nişte bogăţii inestimabile. Am auzit că luase chiar cenuşa Sfântului Matei.

— Cenuşa lui Matei, zise Baldwin. Un asemenea trofeu ar fi valorat cât tot regatul.

— Mai există o singură relicvă mai valoroasă, spuse Norcross.

— Lancea lui Longinus. Ochii lui Baldwin scânteiară. Lancea înmuiată în sângele Mântuitorului.

Călăreţi mascaţi, pârjolind şi măcelărind. Nu aveam nicio îndoială că tot Norcross se afla şi în spatele acestor crime. Cum aş fi vrut să îi tai gâtul!

— Sire, continuă Norcross, soarta lui Adhémar a fost pecetluită, dar ar mai fi ceva de rezolvat.

— A, da, soarta micului nostru nebun.

Baldwin îl lăsă pe mesager să plece, apoi se aşeză la locul lui şi îmi făcu semn cu degetul să mă apropii.

— Mi s-a spus, nebunule, că mica ta sculă s-a ivit pe unde nu avea niciun drept. Se pare că ai reuşit să jigneşti foarte mulţi oameni în scurta ta şedere la noi.

I-am aruncat o privire lui Norcross.

— Eu sunt cel care a fost jignit.

— Tu? Cum aşa? chicoti Baldwin. Soţia lui Briesmond a fost atât de dezagreabilă? Luă un pumn de alune dintr-un bol şi începu să mănânce.

— Nu am atins-o pe acea doamnă nicio clipă.

— Şi, cu toate acestea, aparenţele spun altceva. Contrazici mărturia unui membru al curţii mele. Şi pe cea a celei jignite. Împotriva cuvântului unui nebun… din câte mi se spune acum, nici măcar un adevărat nebun.

Smucindu-mă în legăturile mele, am arătat către Norcross.

— Acest nobil din suita dumneavoastră, sire, mi-a ucis soţia. Soţia şi copilul…

În mulţime se auzi un sâsâit.

Norcross scutură din cap.

— Nebunul îşi închipuie că l-am ruinat drept pedeapsă că, pentru a

scăpa de obligaţiile faţă de Înălţimea Ta, a fugit şi s-a alăturat Cruciaţilor.

— Şi ai făcut-o, cavalere? întrebă Baldwin.

Norcross abia ridică din umeri.

— Sincer, sire, nu îmi amintesc deloc.

Se auzi un hohot general în întreaga încăpere.

— Cavalerul nu îşi aminteşte, fostule bufon. Îl contrazici?

— El a fost, sire. Avea faţa acoperită, ca şi atunci când a năvălit asupra cavalerului despre care s-a vorbit astăzi.

Norcross păşi spre mine, scoţând sabia.

— Mă provoci din nou, nebunule. Te voi despica în două.

— Stai calm. Ducele ridică mâna. Vei avea şansa ta. Faci o acuzaţie foarte gravă, nebunule. Cu toate acestea, mi se spune că această cruciadă continuă, că armatele lui Raymond şi Bohemond au ajuns acum la porţile Oraşului Sfânt. Totuşi, tu, prin cine ştie ce miracol, te afli aici. Spune-mi, cum de ai fost scutit de datoria ta de pe câmpul de luptă atât de curând?

La o asemenea acuzaţie, nu aveam niciun răspuns. Mi-am plecat capul.

În sală se lăsă o tăcere apăsătoare.

Baldwin dezvălui un zâmbet.

— Te plângi de injurii, nebunule, cu toate acestea jignirile tale par să se înmulţească. La crimele de adulter şi fraudă trebuie să adăugăm şi dezertarea.

Mânia îmi creştea. Am dat să mă reped spre Norcross dar, înainte de a fi făcut un pas, oamenii ducelui mă trântiră la pământ.

— Nebunul vrea să ajungă la tine, Norcross, zise ducele.

— Şi eu vreau să pun mâna pe el, sire.

— Şi vei pune mâna pe el. Dar te înjoseşti, cavalere, dacă îl provoci la luptă. Mi se pare că l-am mai lăsat o dată pe acest veveriţoi să te jignească. Luaţi-l. Făcu un semn cu mâna. Mâine la prânz poţi să îi scurtezi capul.

— Mă simt onorat, se înclină cavalerul.

Baldwin dădu din cap cu tristeţe.

— Bufon, hangiu, spion… oricine ai fi, e un mare păcat. Va trebui să ne mulţumim din nou cu Palimpost. Pe durata şederii tale aici, ne-ai făcut să râdem cu poftă. Se ridică, se înfăşură în mantie şi se pregăti de plecare. Apoi se întoarse. Şi… *Norcross.*

— Da, sire?

— Nu este nevoie să strici o lamă ascuţită pe gâtul bufonului.

Capitolul 54

Am fost aruncat în temniţă, pe scări în jos, şi m-au izbit cu genunchii şi coastele de podeaua dură din piatră.

Nările mele erau obligate să inspire aceeaşi duhoare ca şi cu o noapte în urmă.

Am auzit râsete şi scârţâit de uşi, în timp ce doi paznici mă luară şi mă vârâră într-o celulă.

Când mi se limpezi privirea, l-am Văzut pe Armand, temnicerul, rânjind batjocoritor.

— Te-ai întors atât de curând, bufonule? Probabil că până la urmă ţi-au plăcut condiţiile de aici.

Era cât pe ce să îi spun să se ducă la dracu', dar mă lovi în pântece şi plămânii mi se goliră de aer.

— De data asta, mi-e teamă că noi vom aduce supa.

Paznicii râseră. Armand, cu o forţă animalică, mă ridică şi mă aşeză în capul oaselor. Îngenunche lângă mine şi clătină din cap.

— Întotdeauna îmi aduc numai nenorociţi. Niciodată un nobil acuzat de vreo crimă. Numai târfe şi adulterini, pângăritori de biserici, cerşetori, câţiva evrei… Dar un bufon… Asta este ceva nou.

Tovarăşul lui Armand intră ţinând în mână nişte lanţuri grele.

— Deci trebuie să te legăm, bufonule. Şi, pentru o şedere atât de scurtă… Dar ducele a plătit pentru camera cea luxoasă, aşa că iată lanţurile.

Armand mă ridică, prinzându-mi mâinile la spate.

— Eşti un bufon norocos. Lama nu doare. Doar o zgârietură… aici. Mă ciupi de gât. Dacă ai fi stat aici o vreme, ţi-aş fi putut arăta nişte distracţii pe cinste. Boaşe sparte, nări lărgite, ochi scoşi… cleşti înroşiţi vârâţi în fund. Îţi desfundă sinusurile fără nicio îndoială.

Făcu un semn din cap spre tovarăşul lui, care începu să înfăşoare lanţul mai întâi în jurul pieptului meu.

Mintea mi se încordă.

— Vă rog. Am ridicat o mână pentru a le distrage atenţia. Aşteptaţi o

clipă. Am tras aer adânc, umplându-mi plămânii.

— Ştiu, suspină Armand. La început este un pic cam strâns. Dar după ce te obişnuieşti, vei dormi buştean.

Mi-am ridicat mâna din nou, apoi i-am aruncat un zâmbet de mulţumire. Am mai tras aer adânc de trei ori. Am simţit cum tot pieptul mi se dilata.

— Gata? Temnicerul îşi arcui sprâncenele.

Am încuviinţat.

— Gata.

Capitolul 55

În celula strâmtă, m-am răsucit şi m-am întors pe spate, împingând cu braţele în lanţurile grele.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cât era ceasul, de cât timp mă aflam acolo. Ştiam doar că dacă aş mai fi fost în celulă a doua zi, aş fi fost un om mort.

Am dat afară tot aerul din plămâni. Între trupul meu şi lanţuri rămase un spaţiu extrem de mic, pentru a-mi mişca braţele.

Orele treceau. Am simţit cum lanţurile slăbesc puţin, apoi încă puţin. Dar nu destul.

Mi-am strâns umerii şi mi-am vârât bărbia între lanţuri. Pentru prima dată după câteva ore, am răsuflat cât de cât uşurat. Mi-am strecurat un braţ printre legături. Apoi pe celălalt şi, la sfârşit, am scos legătura peste cap.

Am auzit ca un ecou răsunând în jos pe scări. Cineva aducea cina. Paznicii mâncau şi păreau bine dispuşi.

Prizonierii vociferau, strigau. Apoi paşi… şi o ultimă cină pentru mine.

— Deci, se auzi o voce familiară şi un suspin, se pare că am revenit la locul de muncă.

Am ridicat privirea. Era *Palimpost,* bufonul alungat, care stătea în faţa celulei mele, ţinând în mână lucrurile mele.

— Ai venit să te împăunezi, am murmurat eu simţind gustul amar al înfrângerii.

— Ba deloc. Scutură o legătură de chei. De fapt, am venit să te

eliberez.

Am căscat ochii surprins. Eram sigur că asta avea să fie o glumă proastă. *Răzbunarea...* Mă aşteptam să apară paznicii şi să râdă de mine. Dar nu veneau.

— Eu şi Bette am pus în supa paznicilor prafuri de dormit. Acum hai, repede, ieşi de aici.

— *Tu şi Bette...!* Nu îmi venea să cred ce auzeam. Acesta era omul pe care îl dădusem la o parte. Acum, el avea cheile libertăţii mele în faţă. E pe bune?

— Este, dacă poţi să îţi ridici fundul. Băgă o cheie în broască şi o răsuci, iar uşa se deschise.

Tot nu îmi venea să cred. Dar nu conta. Chiar dacă ar fi fost o glumă proastă, chiar dacă Norcross ar fi stat ascuns la câţiva paşi depărtare, pregătit să mă taie în două, oricum a doua zi aveam să mor.

— Trebuie să te scoatem cumva şi din lanţurile alea, zise Palimpost.

— Nicio problemă, am spus. Mi-am scuturat umerii şi braţele şi, sub ochii lui, am alunecat dintre legături. Apoi am început să desfac lanţurile până când căzură la picioarele mele.

Bufonul mă privea uluit.

— Să fiu al naibii, chiar eşti bun, exclamă el. *Repede...* hai.

— *De ce?* De ce faci asta pentru mine?

— Din curtoazie profesională, spuse bufonul ridicând din umeri.

— Te rog să nu faci glume. Mi-am pus o mână pe umărul lui. Spune-mi, de ce...?

Se uită la mine cu ochii îndureraţi.

— I-ai salvat pe cei dragi cuiva drag mie. Crezi că eşti singurul om care ar risca totul pentru cineva drag?

Mă holbam la el nevenindu-mi să cred.

— Tu şi... *Bette?*

— Ce este aşa de greu de crezut, omule? Pe de altă parte, ar fi fost păcat să te pierdem. Chiar nu erai rău deloc.

Îmi dădu desaga cu lucrurile mele, toiagul şi o manta închisă la culoare. Mi-am scos cuţitul din traistă şi mi l-am pus la curea, sub tunică. Apoi mi-am pus mantaua şi m-am îndreptat către scări.

— Nu pe acolo, mă opri Palimpost luându-mă de braţ. Urmează-mă.

Mă duse mai adânc în pivniţă. Caverna se lărgea, apoi se îngusta din nou până, la o deschizătură nu mai mare decât o peşteră micuţă. Într-un loc doar de el ştiut, Palimpost îngenunche şi trase de o piatră

din perete, aflată aproape de podea. În faţa mea se deschise un tunel.

— La jumătatea drumului, o să dai peste o răscruce. Când ajungi acolo, fa-o la *stânga.* Duce la şanţul cu apă. Ia-o spre pădure. Pe întuneric, vei fi în siguranţă. Dacă o iei la *dreapta*, vei ajunge înapoi la castel. Ţine minte – *stânga.*

M-am aplecat spre tunel.

— Eşti un om bun. Îmi pare rău că ţi-am făcut neplăceri.

— O, ce contează un mic risc al vieţii cuiva când dragostea pluteşte în aer? rânji. Spune-i lui Norbert să nu se culce pe o ureche. Data viitoare eu voi fi cel care atacă.

Mă împinse înainte şi m-am sprijinit în toiag. Tunelul era destul de strâmt şi scund, şi colţuros. Picioarele îmi erau afundate în apă până la glezne.

Mirosea urât. Mă loveam de obiecte ce pluteau. Eram sigur că sunt şobolani morţi.

Am făcut un semn cu mâna de rămas-bun, mi-am luat traista şi am început să înaintez. *Stânga,* spusese Palimpost, *dincolo de zidurile castelului.* Spre pădure. Şi libertate.

Dar când am ajuns la răscruce, nu am ezitat nicio clipă. Am luat-o la dreapta. Am luat-o pe culoarul întunecat, pe lângă pereţii mucegăiţi. Înapoi spre castel…

Mai aveam totuşi ceva de rezolvat.

Capitolul 56

Tunelul întunecos ducea chiar în inima marii săli de întrunire din centrul castelului.

Am dat la o parte o piatră şi mi-am făcut loc. Peste tot, cavaleri dormind. Dacă se trezea vreunul, eram ca şi mort.

M-am furişat fără zgomot prin încăpere şi am luat sabia unuia care dormea dus. Am ridicat o bucată de brânză de pe podea şi am mâncat-o pe furiş. Apoi am ieşit în grabă din sală.

Nu ştiam cât era ceasul, dar zidurile castelului erau întunecate şi cufundate în tăcere. Pe pereţi atârnau lumânări aprinse.

M-am grăbit spre intrarea principală în castel, atent să nu fiu zărit de cineva.

Dincolo de intrare, bătăile inimii mi se mai liniştiră; nu fusesem

văzut. Soldaţii forfoteau prin curtea întunecată. Gărzile patrulau. Se auzi un nechezat de cal, iar un cavaler se îndepărtă în galop. Am traversat în grabă curtea.

Ştiam în ce cameră dormea Norcross, cea de lângă cazărmile trupelor. La ea ducea o scară îngustă din piatră, luminată de torţe pe fiecare parte a zidurilor.

Am ajuns la uşă. Apoi am tras aer adânc de mai multe ori. Mă trecu un fior pe şira spinării. Din cameră se auzeau zgomote ciudate. Chicoteli şi ţipete uşoare. Ticăloşii erau înăuntru. Cu atât mai bine.

Am scos sabia de sub manta. Pentru soţia şi pentru copilul meu.

Capitolul 57

Am împins uşa grea a camerei lui Norcross. Încăperea era slab luminată. Pe podea zăcea o grămadă de haine. Ale lui Norcross şi ale unei doamne…

Se auzi sunetul unei curele şi gemete.

Pe patul burduşit cu aşternuturi am văzut o femeie pe jumătate dezbrăcată, cu mâinile pe tăblia patului. Norcross, care purta numai tunica, o ciocănea pe la spate.

Îmi luă o clipă să o recunosc pe lady Estella. Ea şi Norcross erau atât de absorbiţi unul de celălalt că nu mă văzură decât când intrasem în cameră de-a binelea.

Cavalerul se întoarse primul.

— Cine este?

Am păşit în lumină şi i-am făcut cu ochiul Estellei.

— Doamnă, m-am înclinat, se pare că sunteţi din nou jignită. Destul de des, după cum se vede.

— Tu… rosti Norcross. Ochii i se aprinseră de parcă s-ar fi holbat la o bucată de friptură bine rumenită.

— Eu, am răspuns cu un zâmbet.

Norcross o lăsă pe Estella, ce se acoperi cu cearşafuri. Se ridică cu scula încă bălăngănindu-i-se şi se şterse brutal cu propria cămaşă.

— Indiferent prin ce mijloc ai reuşit să te eliberezi, ai boaşe mari ca să apari aici.

— Bine. Atunci, cel puţin unul dintre noi are, am spus uitându-mă în

jos la el.

Norcross schiţă un zâmbet. Fără grabă, se întinse după sabie.

— Aş putea să îţi tai capul în noaptea asta. Apoi aş putea dormi până târziu.

Estella îşi luă hainele şi fugi, pe jumătate goală, spre uşă.

— Nu fugi, Estella, zise Norcross. Nimic nu mă întărită mai tare decât să îi scot maţele unui nenorocit. O să te pătrund din nou înainte de a-ţi trece cheful.

Norcross chicotea. Nu părea să se grăbească deloc în timp ce ocolea patul scoţându-şi pieptul înainte şi privindu-mă ca pe o insectă pe care era pe cale să o strivească.

— Haide, nebunule, fă-ţi dreptate. Apoi scoase un strigăt fioros ţintindu-mi gâtul cu sabia.

Am rămas pe loc şi sabia lui se lovi de a mea cu zgomot. M-am împleticit puţin, dar Norcross mânuia sabia ca şi cum ar fi fost uşoară ca un fulg.

Era un luptător talentat. Mi-am dat seama de la primele lovituri. Învăţasem şi eu ceva în cruciade – desigur, nu îmi era frică de nimeni –, dar îmi trecu prin minte într-o clipă că era de departe mai experimentat decât mine. Era cavaler! Şi ucigaş de femei şi copii.

Norcross icnea şi lovea cu sabia cu atâta furie, de parcă ar fi vrut să mă taie în două. M-am tras înapoi.

Norcross mă atacă din nou. Am parat lovitura şi l-am silit să se lase la podea. Stăteam aşa, ochi în ochi, cu săbiile ridicate.

— Lupţi ca o femeie, rânji el.

Apoi, mă lovi în frunte şi mă făcu să mă chircesc.

M-am aplecat spre pat, în timp ce Estella încerca să se dea la o parte din calea mea. Norcoss atacă din nou, de data aceasta lovindu-mă peste umeri. Nu ştiu cum i-am parat ambele lovituri.

Din frecarea oţelului de oţel săreau scântei. Încleştarea morţii îmi răsuna în urechi.

M-am dat înapoi. Norcross îmi blocă sabia cu uşurinţă, aproape fără efort. Apoi o înfipse pe a lui adânc, în braţul meu, desprinzând o bucată de carne. Am urlat. M-a străbătut o durere ascuţită. Rana s-a înroşit.

— Cunoşti sentimentul, rânji Norcross încrezător. Într-o clipă, asta se va întâmpla şi cu gâtul tău.

Veni spre mine, agitându-şi sabia. Am parat loviturile de trei ori, dar puterile începeau să mă părăsească.

Îmi simţeam braţele slăbind. Cu fiecare lovitură, îmi reveneam tot mai greu. Am fost la numai o fracţiune de secundă de lovitura ce putea să-mi fie fatală. *Voiam să îl ucid. Voiam să moară.* Dar pierdeam, iar fiecare clipă putea fi şi ultima pentru mine.

În cele din urmă, mă înghesui într-un colţ. Adunându-mi puterile, m-am ridicat o ultimă dată, iar el mă blocă cu uşurinţă. Râdea, ştiind că mă învinsese. Îi simţeam respiraţia direct în faţă. Mirosul transpiraţiei lui mă înfurie. Rânjetul oribil de pe faţa lui ar fi putut fi ultimul lucru pe care îl vedeam.

— Du-te în mormânt, încredinţat că i-am tras-o nevesti-tii. Mi-am pus sămânţa în ea, iar când am terminat, a cerut şi mai mult.

Sabia îmi scăpă din mână. A lui se apropia de gâtul meu, gata să-mi taie oasele. Cu mâna liberă, mi-am scos *cuţitul de la brâu…* ultima mea şansă.

Ochii lui Norcross erau sticloşi şi hotărâţi.

— Ascultă-mă cu atenţie, nebunule. Acesta este ultimul lucru pe care îl vei mai auzi.

— Pentru Sophie… pentru Phillipe! i-am urlat în faţă.

În acea clipă, am înfipt cuţitul în pieptul lui. Am simţit cum îi trosnesc oasele, *dar pe chip nu i se mişcă niciun muşchi.*

Am împins cuţitul mai adânc, şi mai adânc, dar privirea lui cădea pe mine neclintită. Incredibil! Continua să îşi apese sabia pe gâtul meu.

Apoi, Norcross deschise gura ca şi când ar mai fi avut un singur lucru de adăugat. De această dată, ţâşni un şuvoi de sânge. Am văzut cum mâinile îi slăbeau pe sabie. Apoi făcu un pas înapoi. Se împletici.

L-am împins, cu cuţitul înfipt în pieptul lui.

Estella ţipă ca şi când cuţitul ar fi nimerit-o pe ea.

Norcross se străduia, ca un om beat, să îşi recapete echilibrul. Se poticni, apoi căzu în genunchi. Privi în sus, spre mine, nevenindu-i să creadă, ţinându-şi măruntaiele în mână. Apoi se prăbuşi mort.

Mă simţeam copleşit, mai întâi de uşurare, apoi de tristeţe. Îi răzbunasem pe Phillipe şi pe Sophie, *dar acum pierdusem totul.*

Mi-am ridicat sabia. Trebuia să plec de acolo. Am luat-o pe Estella de păr. Ea îmi întinsese capcana. Aproape că mă făcuse să plătesc cu viaţa. I-am tras capul pe spate şi i-am trecut sabia peste gât.

— Nu ţipa şi nu striga după ajutor, înţelegi?

Aprobă din cap, iar în ochii ei rotunzi se putea citi groaza.

— Eşti foarte norocoasă, i-am spus, încercând să zâmbesc, că sunt

un *blând*-nebun.

Capitolul 58

Vlăguit şi speriat că Estella va da alarma, am ieşit împleticindu-mă din camera cavalerului mort. Acum eram un criminal.

Mi-am luat toiagul şi sabia şi am coborât meterezele pe partea neluminată de lângă de camera lui Norcross. Şanţul era golit de apă, aşa că l-am trecut cu uşurinţă.

Apoi am rupt-o la fugă spre umbrele străzilor încă întunecate ale satului. Am fugit până am ajuns în pădure.

Braţul îmi atârna, rana sângera profund. Am ajuns la un pârâu şi am spălat-o cât am putut de bine, apoi am legat-o cu fâşii din tunică. Eram din nou în afara legii, de data aceasta un criminal, nu doar un dezertor din războiul ce se purta departe, ci un ucigaş de nobili. Fără îndoială, Baldwin avea să mă urmărească. Trebuia să mă îndepărtez cât mai mult de Treille. Dar unde să mă duc?

M-am ascuns în pădure, ţinându-mă departe de drumul mare. Îmi era foame şi frig, dar eram mulţumit ştiind că i-am răzbunat pe Sophie şi pe Phillipe. Mă simţeam împlinit, refăcut. Speram ca Dumnezeu să mă ierte.

La primii zori, am auzit zarvă. M-am ascuns în tufişuri, în timp ce un pluton de soldaţi în culorile lui Baldiwn trecu în fugă pe lângă mine. Nu ştiam încotro se îndreptau. Spre Veille du Père? Răscoleau drumurile şi satele?

Am luat-o spre est, urmând drumul mare, afundat cât mai adânc în pădure. Evitam orice călător. Nu ştiam încotro mă îndreptam. Braţul mă durea şi îmi zvâcnea.

După o zi de mers, am dat peste o răscruce de drumuri pe care de această dată o cunoşteam foarte bine. Trecusem pe aici de curând, în timp ce veneam spre Treille.

La est se afla vechiul meu sat, Veille du Père, numai la o zi de mers. Acolo se afla şi hanul meu şi Matthew, cumnatul meu, singura rudă care îmi rămăsese şi prietenii mei… Odo, Georges… şi amintirea lui Sophie, şi mormântul bietului meu copilaş…

Aş fi fost bine primit acolo. Eu eram Hugh, cel care spunea poveşti.

Eu îi făceam pe toţi să râdă. Cu siguranţă, un fiu rătăcitor ar fi fost bine venit.

Apoi mă cuprinse o tristeţe adâncă. Nu mă puteam întoarce acasă. Satul meu era domeniul lui Baldwin. Acolo aveau să mă caute. Şi nu mai aveam un cămin. Doar un loc în care amintirile mi-ar fi bântuit visele.

La fel ca un cântec, viaţa este alcătuită din versuri, aşa cum mă învăţaseră actorii ambulanţi. Fiecare vers trebuia cântat. Era nevoie de toate pentru a întregi un cântec. Dar, dacă stai să te gândeşti, atunci când pe buze îţi înfloreşte un zâmbet, înseamnă că versul tău de suflet îţi încântă auzul.

Sophie… pentru mine, tu vei fi întotdeauna acel vers.

Dar acum trebuie să plec… Trebuie să te las.

Mi-am luat toiagul şi am tras adânc aer în piept.

Am ales poteca spre nord, spre orice m-ar fi aşteptat în viaţă.

Spre Borée…

Partea a treia

ÎNTRE PRIETENI

Capitolul 59

Uşa se deschise. Bufonul Norbert, aplecat peste un bol, se scobea între dinţi cu un pai. Faţa i se lungi de parcă ar fi văzut o stafie.

— Pe toţi sfinţii!... *Hugh!* Până la urmă, tot te-ai întors.

Rânji larg, apoi se repezi la mine cu buna lui dispoziţie molipsitoare.

— Cât mă bucur să te văd, prietene!

— Şi eu mă bucur să te văd, Norbert, am răspuns, îmbrăţişându-l cu braţul meu sănătos.

— Rănit din nou? Eşti ca o ţintă vie, băiete, ţipă el. Dar intră, mă bucur că te-ai întors. Vreau să îmi povesteşti totul în amănunţime.

Bufonul trase un taburet scund şi îmi făcu semn să iau loc. Apoi turnă vin într-o cană şi se aşeză în faţa mea.

— Se vede în ochii tăi că nu eşti prea vesel. Aşa, spune-mi... Ai găsit-o? Care este soarta lui Sophie a ta?

Mi-am plecat ochii, ocolindu-i pe ai prietenului meu.

— Ai avut dreptate, Norbert. Gândul că un miracol ar fi putut s-o ţină în viaţă a fost doar o iluzie. Sunt sigur că a murit.

Aprobă din cap, apoi se aplecă şi mă îmbărbătă părinteşte.

— Orice om are dreptul să viseze din când în când. Noi, cei mărunţi, trăim din asta. Îmi pare rău că ai pierdut-o, Hugh.

Norbert tuşi violent.

— Eşti bolnav? l-am întrebat îngrijorat.

— E din cauza vremii, zise făcând un semn de nepăsare. Am petrecut prea mulţi ani târându-mă împreună cu gândacii în văgăuna asta. Îşi drese din nou glasul. Spune-mi, cum au decurs lucrurile la curte cu Baldwin? Ai primit postul?

În sfârşit, aveam un motiv să zâmbesc.

— Da, totul s-a petrecut exact aşa cum plănuisem împreună. De fapt, am avut chiar un mare succes.

— Ştiam eu! Bufonul sări în sus de bucurie. Ştiam eu că aşa va fi. Te-am antrenat bine, băiete, nu? Povesteşte-mi. Trebuie să aflu totul.

Deodată, faţa mi se lumină şi trupul mi se înviori la amintirea reprezentaţiilor pe care le dădusem. I-am povestit totul. Cum intrasem în palat şi cum profitasem de ocazie pentru a mă înfăţişa în faţa curţii.

Glumele de care mă folosisem… Cum îl concediase ducele pe bietul Palimpost.

— Împuţitul ăla… Ştiam eu că tipul a rămas fără repertoriu. Norbert ţopăia, chicotind de încântare. Merita să fie înlocuit.

— Nu, am protestat eu, s-a dovedit a fi un bun prieten. Unul adevărat…

Mi-am continuat povestea, cu încăierarea mea cu Norcross, cum mi se înscenase totul, şi cum Palimpost, acelaşi bufon pe care eu îl făcusem de ruşine, îmi salvase viaţa.

— Deci, hodorogul încă mai are ceva virtute. Bine. Există o frăţie a noastră, Hugh. Cred că de acum şi tu faci parte din ea. Mă bătu pe umăr cu căldură, apoi se încovoie din nou tuşind, de mai să-şi scuipe plămânii.

— Chiar eşti bolnav, am spus eu aplecându-mă spre el şi susţinându-l cu braţul.

— Spiţerul spune că nu e decât din cauza aerului umed de aici. Zice că sunt o scuză destul de proastă pentru om vesel. Dar, cu toate astea, Hugh, poate că întoarcerea ta este bine venită. De ce să nu îmi ţii locul până când mă voi vindeca? Este de lucru destul.

Mi-am tras scaunul mai aproape.

— Să îţi ţin locul?… Aici, în Borée?

— Şi de ce nu? Acum eşti în branşă. Un profesionist. Dar nu te strădui prea mult.

Mă gândii la oferta lui. Chiar aveam nevoie de un loc unde să pot sta. Unde era să mă duc în altă parte? Ce altceva era să fac? Aici aveam prieteni de încredere. Şi mă mai atrăgea încă un avantaj de necontestat al ofertei.

Îmi plăcea. Mulţimea, aplauzele, aclamaţiile… toată această nouă *ipostază…* îmi plăcea foarte mult.

— Îţi voi ţine locul, Norbert, am spus punându-i mâinile pe umeri, dar numai până când te faci bine.

— Atunci, rămâne stabilit. Ne-am strâns mâinile cu căldură. Văd că încă mai porţi toiagul ăla imens cu tine. Şi încă mai porţi costumul, dar ţi-ai pierdut tichia.

— Croitorul meu personal nu m-a putut servi într-un timp atât de scurt cu un nou rând de haine.

— Nicio problemă, râse Norbert. Scormoni prin cufărul lui şi îmi aruncă o bonetă de fetru. Zăngănea. Ştiu, clopoţeii. Dar ştii cum se

spune, calul de dar nu se caută la dinţi.

Mi-am pus boneta pe cap. Mă simţeam ciudat, dar sângele mi se înfierbântă de mândrie.

— O să îi dai gata, prietene. Sunt absolut sigur de asta. Bufonul rânji. Şi mai ştiu la fel de sigur că mai este cineva aici care se va bucura *foarte mult* că te-ai întors.

Capitolul 60

O priveam pe Emilie de afară cum şedea în cameră, fără să mă fi văzut. Se afla în mijlocul celorlalte doamne de onoare, aplecate asupra broderiilor lor. Şuviţele blonde i se revărsau de sub boneta albă. Năsucul ei părea la fel de moale ca un mugur. Am văzut ceea ce văzusem şi în acea primă zi, dar ignorasem datorită prieteniei ce ne lega.

Emilie era frumoasă. Nu avea seamăn.

I-am făcut cu ochiul din pragul uşii şi i-am aruncat un zâmbet. Ochii i se măriră ca nişte bulgăraşi proaspăt înfloriţi.

Emilie se ridică, punându-şi broderia pe masă şi, cu o politeţe desăvârşită, se scuză şi veni spre mine. Pasul ei devenea tot mai grăbit pe măsură ce se apropia.

Abia în hol, când se repezi la mine şi îmi luă mâinile, îşi arătă adevărata încântare.

— *Hugh De Luc... Este adevărat!* Mi-a spus cineva că te-a văzut. Te-ai întors la noi.

— Sper să nu te obosesc, doamnă. Şi că nu eşti nemulţumită.

Zâmbi.

— Sunt cât se poate de încântată. Şi, uită-te la tine… Încă mai porţi costumul de bufon. Arăţi bine, Hugh.

— E acelaşi pe care mi l-aţi făcut dumneavoastră, doar ceva mai uzat. Norbert s-a îmbolnăvit. I-am promis că îi voi ţine locul.

Ochii ei, verzi şi bucuroşi, păreau să ilumineze sala întunecată.

— Nici nu mă îndoiesc că vom fi toţi mai veseli de acum… Dar, Hugh, vorbeşte-mi despre misiunea ta… Cum a mers?

Mi-am plecat capul fără să îmi ascund nici măcar pentru o secundă dezamăgirea sau adevăratele sentimente.

Emilie mă conduse de-a lungul holului, unde nu se aflau gărzi şi ne-am aşezat pe o bancă.

— Te rog, văd că eşti foarte tulburat, dar… trebuie să îmi spui totul.

— Planul tău a fost excelent. În ceea ce priveşte *pretextul* meu, totul a mers foarte bine. Am luat locul bufonului din Treille, am reuşit să pătrund la curte aşa cum pusesem la cale, şi mi-am băgat nasul peste tot.

— Nu mă refeream la şarada noastră, Hugh. Mă refeream la misiunea ta. Scumpa ta Sophie. Ce ai aflat? Spune-mi.

— În ceea ce o priveşte pe soţia mea… Am înghiţit în sec. Acum sunt încredinţat că a murit. Lumina din ochii plini de speranţă ai lui Emilie începu să pălească. Întinse mâna către a mea.

— Îmi pare aşa de rău, Hugh. Văd cât de mult te întristează.

Am rămas acolo tăcut câteva clipe. Apoi, observă braţul meu.

— Iar eşti rănit.

— Nu-i grav. Se vindecă. Am dat peste cel care poartă vina pentru moartea lui Sophie şi a fiului meu. Am sfârşit prin a fi nevoit să îl înfrunt.

— Să îl înfrunţi… În ochii ei apăru îngrijorarea. Şi rezultatul?

— Rezultatul? Am plecat din nou capul, apoi l-am ridicat cu un zâmbet uşor. Eu sunt *aici… El…* nu este.

Faţa i se lumină.

— Iar eu mă bucur. Şi mă bucur şi mai mult să aflu că vei rămâne aici o vreme. Îmi ridică mâneca şi cercetă cicatricile de pe braţul meu. Asta trebuie tratată, Hugh.

— Întotdeauna ai grijă să mă vindeci, am spus.

Eram surprins să văd cât de repede ajungeam din nou în grija ei. Aproape fără să-mi dau osteneala. Mă simţeam bine că mă aflam din nou acolo. Apoi am rostit cu mult calm:

— Dar mi-e teamă că am mai multe de spus. Bărbatul cu care m-am luptat… era un cavaler. Mai mult decât cavaler, de fapt. Era castelanul lui Baldwin. A pierit în încăierarea noastră… L-am ucis.

Emilie se uita fix la mine.

— Nu am nicio îndoială că tot ceea ce ai făcut a fost îndreptăţit.

— A fost, lady Emilie… Jur. Mi-a ucis soţia şi fiul. Dar omul era un nobil, iar eu…

— Nu se consideră că se face dreptate atunci când cineva primeşte o recompensă pentru pierderea a ceea ce i-a aparţinut? Emilie se

aprinse. Sau când apără reputaţia soţiei lui?

— Pentru nobili, da. Am plecat capul din nou. Dar mi-e teamă că pe lumea asta nu se poate face dreptate unui om de rând care a ucis un cavaler. Chiar dacă a făcut-o pe drept.

— S-ar putea să fie cum spui. Dar nu va fi aşa întotdeauna.

Ochii ei îi întâlniră pe ai mei.

— Vei fi întotdeauna bine venit aici, Hugh. Voi vorbi eu cu lady Anne.

Pe dată, simţii cum mi se ia de pe umeri cea mai grea povară. Cum de câştigasem o prietenă atât de bună? Cum se face că în această fiinţă pură toate limitele şi legile după care trăisem erau lăsate deoparte? Mă simţeam atât de recunoscător că ajunsesem aici.

— Nu v-aş putea mulţumi niciodată îndeajuns. I-am prins mâna. Apoi mi-am dat seama de greşeala mea, de îndrăzneala mea, de prostia mea.

Ochii ei căzură pe mâna mea, dar nu schiţă niciun gest de a şi-o retrage pe a ei.

— Castelanul ducelui, spui… În sfârşit, zâmbi. Se poate să fii un om simplu după cum spui, Hugh De Luc, dar scopul tău este unul foarte nobil.

Capitolul 61

— Nu te comporţi cum se cuvine, copilă, o certă lady Anne pe Emilie mai târziu, în camera ei de toaletă, şi îţi bagi nasul unde nu e treaba ta. Se pare că întotdeauna sfârşeşti unde nu ar trebui.

Emilie pieptăna părul lung al stăpânei sale, în faţa oglinzii mari. Anne părea să nu fie deloc în apele ei. În trecut, Emilie reuşea de fiecare dată să o liniştească prin câteva cuvinte frumoase şi câteva chicoteli. Gândirea pripită a lui Emilie fusese întotdeauna un subiect sensibil între ele dar, într-un fel ciudat, doamna o tolera, şi chiar strânsese o legătură între ele.

Dar nu şi de data aceasta. Nu şi de când se împrăştiase vestea că soţul lui lady Anne se întorsese de curând din cruciadă.

— Nu mai sunt o copilă, doamnă, replică Emilie.

— Cu toate acesta, aşa te comporţi uneori. Mă obligi să iau parte la

povestea asta cu bufonul care recunoaşte că l-a ucis pe castelanul unui duce. Şi care îşi caută adăpost aici.

— Nu a venit pentru a se ascunde de oamenii legii, doamnă, ci pentru că aici se simte între prieteni care înţeleg ce este dreptatea.

— Şi ce reprezintă pentru tine o asemenea prietenie, Emilie? Această prietenie cu un om de rând care îşi găseşte refugiul aici ori de ori dă de greu? Merită să ne pierdem privilegiile şi să ne trădăm tradiţia?

— Cavalerul a fost ucis într-un duel cinstit, doamnă. Mult iubita soţie a acestui om a fost siluită de el.

— Ce dovadă există în acest sens? Cine garantează pentru el? Brutarul? Fierarul?

— Dar pentru Baldwin cine garantează, doamnă? Hoţii înarmaţi? Pentru cruzimea şi lăcomia lui nu este nevoie de martori.

Anne văzu în oglindă privirea fixă şi aspră a lui Emilie.

— *Un lord* nu are nevoie de martori, copilă.

Între ele se lăsă o tăcere stânjenitoare, apoi Anne păru să fi cedat un pic.

— Uite ce, Emilie, ştii că Baldwin nu ne este prieten. Dar nu mă pune să aleg între ceea ce îţi spune ţie inima şi ceea ce ne cere nouă legea. Un senior îşi stăpâneşte vasalii cum consideră el de cuviinţă. Bărbaţii s-au dovedit întotdeauna lacomi, continuă Anne. Îţi desfac picioarele şi îşi plantează sămânţa, apoi îşi înfig nasul în pernă şi dorm trăgând vânturi. Nici nebunul tău nu se va dovedi a fi altfel. Anne se întoarse şi îşi dădu seama că o jignise pe Emilie. Îi lua mâna. Poţi să fii convinsă că e plăcerea mea să îl fac de râs pe Baldwin în absenţa soţului meu. Dar preţul pe care mi-l ceri este mult prea mare. Nu îmi cere să aleg între mojici, fie că sunt oameni simpli, fie că sunt nobili.

— Ca să dovediţi un spirit de dreptate în această cauză, doamnă, depinde de alegerea pe care o veţi face.

Ochii lui Anne se înăspriră.

— Nu îmi vântura mie ideile tale ciudate pe sub nas, Emilie. Eşti încă oaspete la curtea noastră. Poate că ar fi vremea să te trimitem înapoi.

— *Înapoi…* Emilie tresări. O cuprinse teama. Anne nu o mai ameninţase niciodată.

— Te afli aici pentru a primi o educaţie, Emilie, nu pentru a rămâne. Soarta ta este *pecetluită.* Nu o poţi schimba, oricât de mari ţi-ar fi

pasiunile.

— Nu inima mea este problema, doamnă. Ci dreptatea. Vă asigur.

— Tu nu cunoşti dreptatea, i-o întoarse Anne. Tu cunoşti numai un vis. Eşti oarbă, copilă… Şi încăpăţânată. Până acum, nu ţi-ai găsit un soţ aici, în ciuda eforturilor unora dintre cei mai curajoşi cavaleri ai noştri.

— Sunt nişte boi îngălaţi şi tot aşa şi miros. Averile lor nu înseamnă nimic pentru mine.

— Şi, totuşi, căţeluşul ăsta umil înseamnă ceva. Ce te face să crezi că poţi să te aştepţi la mai mult din partea lui? Trebuie să încetezi cu prietenia asta. Acum.

Emilie se trase înapoi, conştientă că mersese prea departe. O jignise pe Anne. După o vreme, Anne păru să se înmoaie. Întinse mâna către a lui Emilie.

— Cu toate astea, continuă ea, niciodată nu ţi-a lipsit curajul de a mă înfrunta.

— Asta pentru că am avut întotdeauna încredere în tine, doamnă. Pentru că întotdeauna m-ai învăţat să fac ceea ce este bine.

— Mi-e teamă că ai prea multă încredere. Anne se ridică.

— I-am promis, doamnă. Emilie lăsă capul în jos. Îngăduiţi-i să stea aici. Nu voi merge mai departe de atât. Dacă nu v-aş impune eu asta, nici dumneavoastră nu aţi fi mai înţeleaptă. Vă rog, permiteţi-i să rămână.

Anne o privi fix pe Emilie, căutând să îi întâlnească ochii. Întinse mâna cu tandreţe către faţa lui Emilie.

— Ce a făcut viaţa din tine, biata mea copilă, ca să te întoarcă atât de rău împotriva celor asemenea ţie?

— Nu sunt împotriva lor. Emilie îngenunche şi-şi puse mâna pe braţul lui Anne. Doar că văd că mai este o lume dincolo de asta.

— Ridică-te. Nebunul tău poate să rămână. Cel puţin până când Baldwin va întreba de el. Sper că, în absenţa lui Norbert, va fi foarte distractiv.

— A fost bine antrenat, doamnă, promise Emilie înveselită.

— Ceea ce învaţă de la tine este ceea ce mă îngrijorează. Această altă lume despre care vorbeşti tu poate părea reală. Poate să îţi stârnească periculos curiozitatea. Şi îţi poate cuceri inima. Dar, ascultă-mă, Emilie… *Nu va fi niciodată a ta.*

Pe Emilie o cuprinse un tremur. Îşi frecă obrazul de al stăpânei sale.

— Ştiu, doamnă.

Capitolul 62

În dimineaţa următoare, mi-am făcut debutul în faţa curţii lui lady Anne.

Văzusem marea sală a curţii din Borée din spatele lui Norbert, la prima mea vizită, în timp ce îi urmăream reprezentaţia, încercând să-i prind meşteşugul. Acum, cu arcadele masive, înalte, la picioarele cărora se aflau cavalerii şi curtenii îmbrăcaţi în haine bogate, sala părea mult mai impunătoare decât mi-o imaginasem vreodată.

Inima îmi zvâcnea. Nu numai din cauza sălii imense şi a faptului că Treille părea un sătuc în comparaţie cu aceasta; sau pentru noua mea stăpână în graţiile căreia trebuia să intru. Dar şi din cauza celui pe care îl înlocuiam.

Norbert era un bufon de cea mai mare clasă. Să îi ţin locul aici, în faţa curţii, era o onoare ce mă măgulea foarte tare.

Sosirea alaiului nu îmi domoli emoţiile. Un sunet de trompetă anunţă intrarea lui lady Anne, cu trena ei lungă de mătase, urmată de suita de doamne, printre ele fiind şi Emilie, care aduceau perne şi răcoritoare pentru stăpâna lor.

Pajii în tunici verzi cu auriu pe deasupra anunţau treburile zilei. Consilierii mişunau în jur străduindu-se să se facă remarcaţi de lady Anne. Suitele de cavaleri nu lâncezeau în tunici oarecare, ca în Treille, ci şedeau la mesele oficiale, purtând veşminte în culorile doamnei, verde cu auriu.

În ziua aceea, în faţa curţii, s-a înfăţişat o pricină minoră, un vătaf avea o dispută în legătură cu dările pe care i le datora morarul de pe fieful său. Aşa cum era obiceiul în toate oraşele, vătaful avea senzaţia că morarul îl fura. Văzusem asta de sute de ori la mine în sat. *Şi vătaful era cel care câştigase întotdeauna.*

Anne asculta nepăsătoare dar, la un moment dat, obosi. În absenţa soţului ei, era nevoită să conducă astfel de treburi neplăcute.

Privirea lui Anne începu să hoinărească.

— O asemenea dispută este subiect de comedie, zise ea. Bufonule, asta este treaba ta. Ce zici? Vino aici şi judecă pricina.

Am păşit înainte din mulţimea din spatele jilţului ei. Mă privi ca şi

când ar fi fost surprinsă să vadă o altă faţă în acest costum.

— Ziceţi că este treaba mea, doamnă! am spus făcând o plecăciune.

— Doar dacă nu cumva eşti la fel de plicticos ca şi ei, răspunse ea. În cameră se auziră râsete uşoare.

— Nu voi fi, am promis, amintindu-mi de câte ori mi-am văzut prietenii înşelaţi. Dar am s-o fac în felul meu. Care este lucrul cel mai strâmt din lume?

— Ăsta este tot domeniul tău, nebunule. Spune-ne tu care este.

— Cămaşa unui vătaf, doamnă. Strânge gâtul unui hoţ în fiecare zi.

Un şuşotit se răspândi în întreaga sală şi toată lumea se întoarse către vătaf pentru a auzi răspunsul lui.

Anne mă privi fix.

— Norbert m-a anunţat că trebuie să facă o pauză. Dar nu mi-a zis că îşi lasă treburile în seama unui spirit atât de ascuţit. Vino mai aproape. Te cunosc, nu-i aşa?

Am îngenuncheat în faţa ei şi mi-am luat tichia de pe cap.

— Eu sunt Hugh, bună doamnă. Ne-am mai întâlnit o dată. Pe drumul spre Treille.

— Domnul Roşu, exclamă ea, cu o expresie ce arăta că ştia foarte bine cu cine vorbea. Pari ceva mai întremat decât atunci când te-am văzut ultima dată. Şi ţi-ai găsit şi o meserie. Ultima dată când te-am văzut îţi pregătiseşi armura şi plecaseşi într-o misiune.

— Aceasta a fost singura mea armură. I-am arătat tunica mea din petice colorate. Iar sabia, acest toiag. Sper că nu mi s-a simţit lipsa prea tare.

— E destul de greu să ţi se ducă dorul, domnule, zise Anne cu un zâmbet discret, din moment ce nu mai pleci.

Multe dintre doamne începură să chicotească. M-am înclinat ceremonios la ironia ei fină.

— Norbert zice că îi vei ţine locul cu pricepere. Şi mai e cineva la curte care îţi ţine partea. Şi iată cum te prezinţi… Aici, la curtea noastră, la primul tău pas, ţi-ai şi mânjit cizmele. Iei partea morarului în această chestiune?

— Iau partea dreptăţii, doamnă. Simţeam cum creşte încordarea în încăpere.

— Dreptate… Ce poate să ştie un nebun despre dreptate? Aceasta este o chestiune de dreptate şi lege.

M-am înclinat respectuos.

— Dumneavoastră reprezentaţi legea aici, doamnă. Şi cea care puteţi spune ce anume este drept. Oare nu a fost Augustin cel care a spus „Daţi dreptatea la o parte şi veţi vedea că regatele nu sunt altceva decât bande de criminali mai mari“?

— Te pricepi şi la regate după câte văd… din vasta ta experienţă de viaţă.

Am arătat spre vătaf.

— De fapt, mă pricep doar la hoţi, restul a fost doar o bănuială.

În sală se auziră câteva râsete. Chiar şi Anne zâmbi uşor.

— Un bufon care citează din Augustin? Ce fel de nebun eşti tu?

— Un nebun care nu ştie latină, doamnă, nu este altceva decât un nebun şi mai mare. Din nou câteva aplauze şi aprobări. Şi încă un zâmbet de la Anne. Am fost crescut de actori ambulanţi, doamnă. Ştiu o grămadă de lucruri inutile. Am sărit pe mâini, mi-am ţinut echilibrul într-o mână, apoi am ridicat-o încet pe cealaltă. Din poziţia cu capul în jos am zis: Şi câteva destul de utile, sper.

Anne dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Destul de utile. Aplaudă. Se pare, vătafule, că sunt nevoită să fiu de acord cu acest nebun. Dacă nu prin lege, atunci prin spirit. Te rog să mă ierţi. Sunt sigură că data viitoare balanţa va înclina în favoarea ta.

Vătaful îmi aruncă o privire furioasă, apoi se înclină.

— Sunt de acord, doamnă.

Am sărit şi am aterizat în picioare.

— Deci, ucigaşule de mistreţi. Anne se întoarse către mine. Prietenii tăi au dreptate. Norbert te-a pregătit bine. Eşti bine venit aici.

— Vă mulţumesc, doamnă, nu vă voi dezamăgi.

Mă simţeam împlinit. Evoluasem în faţa celui mai exigent auditoriu de până acum şi reuşisem. Pentru prima dată după multă vreme mă simţeam în afara pericolului. I-am făcut cu ochiul lui Emilie. Trupul mi se umflă de mândrie când îmi întoarse zâmbetul:

— … Cel puţin până la întoarcerea soţului meu, adăugă Anne fermă. Şi trebuie să te avertizez, părerile lui despre lege şi dreptate sunt cu totul diferite de ale mele. Se ştie că el este mult mai greu de impresionat decât mine de cunoştinţele de latină ale unui nebun.

Capitolul 63

În zilele următoare, am lucrat liber la curte încercând să o distrez pe lady Anne, recitându-i poveşti şi cântece din vremea când eram actor ambulant, dându-i sfaturi ridicole oricând apela la mine şi avea chef să râdă.

Necazurile mele din Treille începeau să rămână în urmă. Mă pomenii chiar că ţin la rolul meu şi la puterea pe care mi-o dădea – aceea de a fi în atenţia doamnei.

De câteva ori reuşisem să tratez o situaţie cu atât haz, încât am determinat-o pe lady Anne să fie în favoarea părţii agresate. Simţeam că mă asculta, că ţinea la părerea mea, oricât de ascunsă ar fi fost în glume de bufon, chiar în mijlocul alaiului ei de sfătuitori. Simţeam că fac şi eu un bine.

Şi Emilie părea mulţumită. Am zărit-o în mijlocul celorlalte doamne de onoare, privindu-mă aprobator. Dar singură nu am mai văzut-o niciodată după acea primă zi.

Într-o zi, după judecată, lady Anne îmi făcu semn să mă apropii.

— Călăreşti, bufonule?

— Da, i-am răspuns.

— Atunci, voi cere să se înşeueze caii. Vreau să fii de faţă la o ieşire. Să fii gata în zori.

O ieşire… cu ducesa…

Era o onoare deosebită, a spus-o chiar Norbert. Toată noaptea m-am perpelit pe salteaua mea de paie. Ce voia oare de la mine? Printre accese de tuse, Norbert mă sâcâia:

— Nu te aşeza prea comod în locul meu. Voi reveni în curând.

În zorii zilei următoare, eram pregătit la grajduri, aşteptând suita de curteni în veşminte de gală.

Dar se vedea clar că aceasta nu avea să fie doar o plimbare la ţară. Anne purta un costum de călărie şi o manta şi era însoţită de încă doi cavaleri pe care i-am recunoscut ca fiind consilierul ei politic, Bernard Devas, şi căpitanul gărzilor ei, un cavaler cu părul blond, pe nume Gilles. Mai era cu ei şi cel care mă ridicase în şa în ziua în care m-au găsit în pădure şi care părea că nu o părăsea niciodată. Grupul era

escortat de un pluton de vreo doisprezece soldaţi.

Nu aveam nici cea mai vagă idee încotro ne îndreptam.

Porţile s-au deschis şi am pornit călare din Borée la ivirea zorilor. Spre est, se vedea o dungă de lumină argintie pe deasupra dealurilor. Am luat-o imediat spre sud.

Călăream în urma grupului de nobili, chiar în faţa gărzilor. Anne se ţinea bine în şa, călărind în fruntea însoţitorilor ei. Din când în când schimba câte un cuvânt cu consilierii ei, dar cea mai mare parte a drumului am parcurs-o în tăcere, la trap. Nu ne-am oprit până când n-am dat de un pârâu, cam la o oră de mers spre sud.

Eram puţin emoţionat. Ne îndreptam direct spre Treille – domeniul lui Baldwin. Nu eram nici păzit, nici supravegheat, dar mă cuprinse un mic tremur de îngrijorare.

De ce oare mă luase Anne în această călătorie? Dacă urma să fiu predat celor din Treille?

La o răscruce de drumuri, plutonul o luă spre sud-vest. Ne aflam pe drumuri pe unde nu mai trecusem niciodată, traversând din când în când sate adunate între dealuri şi văi. Pe la miezul zilei, ne-am afundat într-o pădure cu copaci atât de înalţi şi de deşi, încât soarele abia putea pătrunde printre ramurile lor. Gilles deschidea drumul. La un moment dat, el anunţă:

— Domeniul nostru se sfârşeşte aici, doamnă. Acum ne aflăm în ducatul Treille.

Cu toate acestea, ne-am continuat drumul. Sângele mi-o luă razna. Nu ştiam sigur ce se petrece. Simţeam un imbold să fug. Dar încotro? Nu aş fi ajuns prea departe dacă ar fi vrut să mă prindă.

Anne călărea în frunte. Trebuia să am încredere în această femeie. Nu îndrăzneam să îmi arăt temerile. Cu toate acestea, de câte ori avusesem încredere într-un nobil sfârşisem cât se poate de rău. *Oare era în stare să mă trădeze?*

În sfârşit, am dat pinteni calului şi am ajuns-o pe Anne. Am călărit alături de ea o vreme, emoţionat, până când ea văzu mirarea de pe chipul meu.

— Vrei să ştii de ce te-am luat şi pe tine?

— Da, am recunoscut.

Nu îmi răspunse şi continuă să călărească.

Drumul trecea printre locuinţe şi aşezări ferme. Pe un copac cineva scrijelise: *St. Cécile.*

Plutonul încetini în pas de voie.

În sfârşit, Anne îmi făcu semn să mă apropii.

M-am dus spre ea, temându-mă că în orice secundă, din păduri, vor apărea soldaţii lui Baldwin şi mă vor ucide.

— Iată răspunsul tău, nebunule, zise cu faţa încordată. Dacă vom da peste ceea ce mi s-a spus că se petrece în acest sat, cred că pe drumul de întoarcere vom avea toţi nevoie să fim înveseliţi.

Capitolul 64

M-am liniştit, dar numai pentru o clipă. Primul lucru ce m-a izbit a fost mirosul. Duhoare de putrefacţie… de cadavre.

Apoi, înaintea noastră, am văzut dâre de fum alb ridicându-se deasupra copacilor. Frunzele erau la rândul lor mânjite cu fumul provenit din arderea trupurilor.

Gândul m-a dus în urmă… *Civetot.*

Anne era tot în faţă, aparent fără să-i pese de duhoare. Nu mă mai simţeam eu însumi în pericol, doar că acum ne apropiam de ceva îngrozitor.

Drumul se lărgi. Un luminiş. Apoi un pod de piatră. Eram la marginea unui oraş. Sau, mai bine spus, a ceea ce fusese cândva un oraş. Se vedeau case şi colibe cu acoperişurile căzute din cauza focului, încă fumegând.

Oamenii stăteau în jurul lor năuciţi, cu expresii pe chipurile cenuşii, lipsite de viaţă, ca şi când s-ar fi aflat încă în faţa morţii.

Am intrat în sat. Fiecare locuinţă părea să fi fost arsă din temelii. În faţa celor mai multe se aflau sulişe înalte, înfipte în pământ, de care atârnau trupuri de nerecunoscut. Ciudatul amestec de mirosuri îmi întorcea stomacul pe dos – păr, carne, sânge arse.

Ţepuşele semănau cu nişte avertismente păgâne – animale cu măruntaiele scoase, ca pentru a alunga demonii din casele ce nu mai existau.

— Ce sunt acestea? întrebă Anne.

Gilles, căpitanul gărzii, răspunse încercând să-şi ţină respiraţia.

— Sunt copii, doamnă.

Culoarea îi dispăru din obraji şi trase de frâul calului, oprindu-l. Se

aplecă şi se uită la acele trupuri şi, pentru o clipă, am crezut că se va clătina. Dar Anne se îndreptă. Îşi controlă expresia feţei şi strigă tare către locuitorii oraşului:

— *Ce s-a întâmplat aici?*

Nimeni nu răspunse. Oamenii rămăseseră cu privirile în gol. Mă temeam că li s-or fi tăiat şi limbile.

Căpitanul le strigă:

— Vi se adresează lady Anne din Borée. *Ce s-a întâmplat aici?*

La aceasta, se auzi un urlet cum nu se poate mai înspăimântător, venind din spate. Toate capetele se întoarseră şi am văzut un bărbat vânjos îmbrăcat în haine zdrenţuite, ameninţându-ne cu un topor.

Când ajunse aproape de noi, unul dintre soldaţi îl lovi peste picioare şi atacatorul se prăbuşi la pământ. Alţi doi soldaţi se repeziră la el. Unul dintre ei îi puse sabia la bărbie şi se uită la Anne, aşteptând porunca.

O femeie ţipă şi alergă spre el, dar fu oprită. Bărbatul nu se întoarse către ea; se holba la Anne cu ochii plini de jale.

— Şi-a pierdut fiul, casa… strigă o voce. Venea dinspre o cocioabă, şi aparţinea unui bărbat cu părul alb, cu hainele înnegrite şi rupte.

Soldatul era cât pe ce să îl ucidă pe uriaş, dar Anne scutură din cap:

— Lăsaţi-l.

Bărbatul fu ridicat în picioare. Gărzile îl împinseră către soţia lui, unde rămase respirând greu şi fără să mulţumească.

— Ce s-a întâmplat aici? Spuneţi-mi, zise Anne către bărbatul cu părul alb.

— Au venit noaptea. Nişte laşi cu feţele acoperite şi cruci negre. Se ascundeau sub măşti. Ziceau că purifică oraşul în numele Domnului. Că am furat de la El.

— Furat? Ce anume? întrebă Anne.

— Ceva sacru, o comoară, ceva ce nu au găsit. Au luat fiecare copil de lângă mama lui. I-au tras în ţeapă sub ochii noştri. Le-au dat foc… Ţipetele lor încă ne mai răsună în urechi.

M-am uitat în jur. Aceasta era lucrătura lui Baldwin, o ştiam. Aceeaşi cruzime care îmi luase soţia şi îmi aruncase băiatul în flăcări. Cu toate acestea, un asemenea carnagiu părea mai mult decât orice ar fi putut face Baldwin. Norcross era mort, dar iadul continua.

— Şi ce au găsit aceşti ucigaşi? întrebă Anne.

Bărbatul cu faţa cenuşie răspunse:

— Nu ştiu. Ne-au trecut prin foc şi au plecat. Sunt primarul acestui oraş. Acum sunt primarul a nimic. Poate ar trebui să îl întrebaţi pe Arnaud. Da, întrebaţi-l pe Arnaud.

Anne descălecă. Se duse direct către primar şi îl privi în ochi.

— Cine este Arnaud?

Bărbatul pufni fără niciun pic de curtoazie. Fără să răspundă, începu să meargă. Anne îl urmă, cu gărzile în jurul ei încercând să îi facă loc.

Am mers prin oraşul devastat. Grajduri fumegânde, dezvăluind cadavrele cailor. O moară mai mult cenuşă decât piatră. O biserică din lemn, mânjită cu sânge, singura clădire lăsată în picioare.

Primarul se opri lângă o colibă mică din piatră. Intrarea era mâzgălită cu sânge – nu întâmplător, cu cruci mari, roşii. Dinăuntru venea un miros de măcelărie.

Ţinându-ne respiraţia, am intrat înăuntru. Anne icnea.

Locul era răvăşit. Orice mobilă ar fi fost acolo fusese despicată ca lemnele de foc, iar podeaua era distrusă. Două trupuri atârnate de mâni, un bărbat şi o femeie, cu piepturile golite de carne. La picioare se aflau capetele lor.

Trupul mi i se încovoie de oroare. Nu mai puteam respira. Mai văzusem asemenea lucruri îngrozitoare. Capete tăiate şi arse, trupuri jupuite de piele. Le mai văzusem, dar nu voiam să îmi amintesc.

Mă gândeam la: Nico, la Robert… la baia de sânge de la Antiohia. M-am întors.

— Mergeţi şi vorbiţi cu Arnaud, zise primarul. Poate vă va răspunde el la întrebări, ducesă.

Stăteam acolo îngroziţi.

— Arnaud s-a născut aici, şi zicea că aici este căminul lui. Era cel mai curajos om pe care l-a cunoscut oricare dintre noi, un cavaler la curtea din Toulouse. Cu toate acestea, l-au tăiat ca pe un porc. Au tăiat uterul soţiei sale, căutând nu ştiu ce *comoară.* „Furată de la Dumnezeu“, ziceau ei. Tocmai se întorsese din luptă.

— Din ce luptă? întrebă Gilles, căpitanul.

Ştiam. Mai văzusem ororile astea şi înainte. Ştiam, dar nu puteam răspunde.

— Din *Cruciadă,* răspunse primarul.

Capitolul 65

Am ieşit din colibă şi am încercat să îmi alung din minte imaginile îngrozitoare. Le mai văzusem pe toate înainte. Bărbaţi şi femei atârnaţi şi arşi, părţi ale trupurilor lor împrăştiate ca şi când aceste crime nu ar fi însemnat nimic.

Civetot. Antioh. Cruciada…

Aceşti călăreţi ai nopţii care nu purtau niciun fel de însemne şi nu îşi arătau feţele. Oraşele arse, măcelurile. Să fi fost acestea faptele lui Baldwin? Norcross era mort. Era posibil ca oamenii lui să fie încă liberi şi să terorizeze satele? Ce fel de comoară căutau?

Încearcă să le pui cap la cap, mi-am spus în sinea mea. *Ce semnificaţie are această ghicitoare? De ce nu o pot rezolva?*

Cruciada… Brusc, era prezentă peste tot. Arnaud tocmai se întorsese de acolo. Adhemar, la fel, de a cărui moarte îngrozitoare am auzit la curtea lui Baldwin. Satele lor erau arse şi distruse – ca şi hanul meu.

Groaza îmi îngheţă şira spinării. Aceşti cavaleri fără chipuri, care ucideau cu sălbăticia turcilor… erau aceiaşi care îmi uciseseră soţia şi copilul?

Răceala îmi cuprindea încet tot spatele. Totul începea să se lege.

Ucigaşii nu purtau însemne, ci doar o cruce neagră.

Nimeni nu ştia de unde vin şi ce caută.

Apoi, mi-am adus aminte de ceva. Matthew spusese că totul se petrecuse ca şi când casa mea sau hanul meu era ceea ce căutau ticăloşii.

Ce voiau de la mine?

În timpul lungii călătorii spre casă, am rămas tăcut. M-am tot gândit. Ce aveam eu ca să mă lege de aceste crime? Pusesem câteva nimicuri în traista mea. Vechea teacă inscripţionată pe care o găsisem în munţi? Crucea pe care o luasem din biserica din Antiohia? Nu avea niciun înţeles!

O priveam pe Anne cum călărea în frunte. Faţa ei era încordată şi aspră, ca şi când s-ar fi luptat cu o dilemă. Ceva nu era în regulă.

De ce veniserăm până aici? Ce voia ea să vadă?

Apoi, mă străbătu un fior. Soţul lui Anne, ducele, urma să se întoarcă din clipă în clipă. Din Cruciadă…

Anne ştia.

Ştia că astfel de atrocităţi vor continua.

Stomacul mi se strânse. Tot timpul crezusem că Norcross, prin tot ceea ce-mi făcuse, mă pedepsise pentru faptul că plecasem în Cruciadă. Era posibil să fi fost Anne? Era posibil ca răspunsurile pe care le căutam să nu se afle la Treille, ci la Borée?

Nu mai puteam rămâne acolo, mă gândeam. Exista un anume pericol pe care nu îl puteam numi.

— Nebunule, vino aici, strigă Anne. Înveseleşte-mă puţin. Spune-mi o glumă sau două.

— Nu pot, am răspuns. Mă prefăceam că vederea acelor lucruri groaznice mă îngreţoşase prea tare. Nici nu eram departe de adevăr.

— Înţeleg, încuviinţă Anne.

Nu, nu înţelegi, mi-am zis în sinea mea.

Am călărit restul drumului fără niciun cuvânt.

Capitolul 66

În următoarele câteva zile, am urmărit-o pe Anne, încercând să înţeleg ce fel de legături ar fi putut avea cu cavalerii ucişi. Şi cu uciderea lui Sophie şi a lui Phillipe.

Soţul ei urma să se întoarcă în câteva zile, şi tot palatul din Borée era în febra pregătirilor şi a nerăbdării.

De parapete se atârnau steaguri, negustorii îşi scoteau din cufere cele mai bune haine; castelanul îşi pregătea trupele pentru întâmpinarea lui. *În cine aş fi putut avea încredere?*

Am aşteptat-o pe Emilie în timp ce ieşea de la capelă împreună cu celelalte doamne de onoare. I-am prins privirea şi am aşteptat până când celelalte au dispărut.

Am luat-o deoparte.

— Doamnă, nu am niciun drept să vă cer ceva. Dar am nevoie de ajutor.

Îmi arătă o bancă de rugăciune într-o capelă alăturată. Se aşeză lângă mine şi îşi dădu jos gluga mantiei.

— Ce s-a întâmplat, Hugh?

Era foarte greu. Căutam cuvintele potrivite pentru a începe.

— Fiţi încredinţată că nu v-aş fi pomenit niciodată despre toate

astea, dacă nu ar fi fost absolut necesar. Ştiu că sunteţi devotată stăpânei cu toată inima.

Se încruntă.

— Te rog să nu ai niciun fel de reţineri faţă de mine. Nu ţi-am dovedit destul încrederea mea?

— Ba da. De multe ori, am spus eu.

Am tras aer în piept şi i-am vorbit despre ororile văzute în călătoria mea spre St. Cécile. I-am spus totul în amănunt: grămezile de cenuşă, cavalerul cu pieptul spintecat… Cuvintele aproape că-mi îngheţau pe buze, ca şi când acele grozăvii nu ar fi trebuit povestite niciodată.

I-am spus despre Adhémar, despre a cărui soartă similară auzisem la curtea lui Baldwin. Ambii cavaleri fuseseră măcelăriţi, iar satele lor fuseseră pârjolite. Amândoi se întorseseră de curând din Cruciadă, exact ca şi mine.

— De ce îmi spui mie toate astea? mă întrebă în cele din urmă.

— Nu ai auzit vorbindu-se despre asemenea fapte? La curte? În jurul castelului?

— Nu. Sunt groaznice. De ce să fi auzit?

— Despre cavaleri care dispar şi reapar? Sau vorbindu-se despre relicve sfinte de pe Pământul Sfânt? Lucruri mult mai valoroase decât cele despre care ar putea şti un nebun ca mine.

— Tu eşti singura mea relicvă de pe Pământul Sfânt. Ea zâmbi încercând să-mi schimbe starea sufletească.

O vedeam cum se străduia să pună totul cap la cap. De ce toate aceste crime oribile? De ce acum?

Trase adânc aer în piept.

— Nu ştiam de niciuna dintre aceste grozăvii. Doar că umblă vestea că Stephen a trimis un corp de soldaţi ca să se ocupe de afacerile lui înainte de întoarcerea sa.

Sângele îmi pulsa.

— Aceşti soldaţi – se află aici? La castel?

— L-am auzit pe castelan vorbind despre ei cu oarecare nemulţumire. L-a servit pe duce cu credinţă ani de zile, şi, totuşi, aceşti oameni par a avea o misiune specială, odioasă. Simte că nu sunt destul de bine pregătiţi ca să fie cavaleri.

— Nepregătiţi?

— *Lipsiţi de onoare,* zice el. Că nu se supun nici unei reguli. Zice că s-ar cuveni să doarmă cu porcii, din moment ce au asemenea inimi. De

ce mă întrebi toate aceste lucruri, Hugh? Emilie mă privea în ochi. Îi vedeam teama şi mă simţeam groaznic pentru că o speriasem.

— Oamenii ăştia caută ceva, Emilie. Nu ştiu ce anume. Dar stăpâna ta… nici ea nu este străină de aceste lucruri. Aceştia or fi oamenii lui Stephen, dar Anne ştie ce misiune au.

— Nu pot să cred aşa ceva. Emilie sări în picioare. Zici că pentru tine aceasta este o chestiune mai importantă decât orice pe lume. O simt în glasul tău. Lucrurile pe care le-ai descris… sunt cum nu se poate mai groaznice, şi dacă sunt din vina lui Anne sau a lui Stephen, vor da socoteală în faţa lui Dumnezeu pentru ceea ce s-a întâmplat. Dar de ce sunt atât de importante pentru tine? Tu de ce te expui riscului?

— Nu pentru Anne sau pentru Stephen, am spus eu înghiţind în sec. Ci pentru soţia şi copilul meu. Sunt sigur, Emilie, *acei ucigaşi sunt oamenii lor.*

M-am rezemat de bancă încercând să pun lucrurile cap la cap. Aceşti soldaţi făcând voia ducelui. Veniseră din Cruciadă. Ca şi Adhemar. Şi Arnaud. Şi eu.

— Trebuie să o înfrunt, zise Emilie. Dacă Anne se află în spatele unor asemenea fapte, nu mai pot rămâne în slujba ei.

— Nu trebuie să spui nici măcar un cuvânt! Sunt lucruri grave. Ei ucid fără să clipească, în numele Domnului.

— Este prea târziu. Emilie se uita la mine cu o privire sticloasă. Nu îngrijorată, ci uluită. Hugh, adevărul este că, atunci când erai plecat, este posibil să fi văzut şi eu ceva.

Capitolul 67

Anne tresări. Se afla în labirintul din gard viu de sub balconul ei când auzi paşi furişându-se spre ea. O prezenţă misterioasă, ca o pală de vânt. Se întoarse şi îl văzu.

Era masiv, cu faţa însemnată de cicatrici căpătate în bătălii. Dar nu acestea o făceau să se înfioare. Ci ochii lui. Neclintirea lor – nişte bălţi nemişcate, întunecate. Faţa îi era bine acoperită de gluga neagră. Pe glugă o cruce mică, neagră.

— Cavalere, nu în biserică? îl apostrofa ea ironic.

— Nu îţi face griji pentru mine. Vocea lui rece se strecura de sub

gluga trasă peste cap. Eu fac pace cu Domnul în stilul meu.

Venea spre ea ca un peţitor şi, totuşi, emana cea mai mare cruzime. Purta tunica unui cavaler, dar a unuia căzut în dizgraţie, îmbrăcat în zdrenţe. Şi, totuşi, era nevoită să trateze cu el.

— Îmi fac griji pentru tine, Morgaine, zise Anne acuzator, pentru că cred că vei putrezi în iad. Metodele tale sunt foarte crude. Te împiedică să îţi îndeplineşti ţelul pe care ţi l-ai propus.

— S-ar putea să ard în iad, doamnă, dar voi lumina calea pentru aceia care se vor odihni alături de Domnul. Poate chiar pentru dumneavoastră.

— Nu te amăgi cu ideea că ai fi Trimisul lui Dumnezeu, şuieră Anne. Faptul că eşti în slujba soţului meu, mă face să mă înfior.

El se înclină fără să se simtă jignit.

— Nu vă faceţi griji pentru felul în care îmi fac treaba, doamnă. Trebuie doar să ştiţi că lucrurile merg bine.

— Am văzut cât de bine merg, cavalere, am fost *acolo.*

— *Acolo,* doamnă? Cavalerul miji ochii.

— St. Cécile… Am văzut ce ai făcut. Nici creaturile iadului nu comit asemenea cruzimi. Am văzut în ce hal ai lăsat acel oraş.

— A rămas un loc mai bun decât cel pe care l-am găsit. Mai aproape de căile Domnului.

— Mai aproape de căile Domnului? făcu un pas spre el. Se uită în ochii lui lipsiţi de adâncime. Cavalerul, Arnaud. L-am văzut făcut bucăţi.

— Nu a vrut să se supună, doamnă.

— Şi copiii… nici ei nu au vrut să se supună? Spune-mi, Morgaine, pentru ce comoară de nepreţuit au fost arşi aceşti nevinovaţi ca nişte fripturi de vită?

— Doar pentru *asta,* zise cavalerul, misterios.

Băgă mâna sub mantie. Scoase o cruce din lemn de mărimea palmei sale. O puse încet în mâna lui Anne.

Deşi ar fi vrut să scuipe pe ea şi să o arunce cât mai departe în tufişuri, respiraţia lui Anne îngheţă.

— A călătorit foarte mult, doamnă, flecuşteţul ăsta. Din Roma la Bizanţ. O mie de ani. Iar acum e în mâna ta, doamnă. Vreo trei sute de ani a dormit într-un coşciug, coşciugul Sfântului Pavel însuşi, să mă crezi pe cuvânt. Până când a fost dezgropată de împăratul Constantin. Crucea asta a schimbat mersul istoriei. Pe faţă i se ivi un zâmbet. Iată

de ce nu mai e nevoie să te rogi pentru mine, stimată doamnă.

Mâinile lui Anne tremurau. Gura i se uscă.

— Soţul meu va fi desigur onorat, zise ea. Cu toate acestea, ştii foarte bine că este doar un aperitiv pe lângă ospăţul pe care îl aşteaptă. Cum merge adevărata misiune?

— Lucrăm, grăi cavalerul întunecat.

— Ar fi bine să lucrezi mai repede, cavalere. Toate celelalte sunt doar simple podoabe. Chiar şi aceasta este doar o jucărie în comparaţie cu adevăratul trofeu. Se află în Nîmes, la numai câteva zile distanţă. Dacă Stephen va afla că ai dat greş, capul tău va fi cel pe care îl vom vedea înfipt într-o ţepuşă.

— Atunci voi zâmbi, doamnă, ştiind că voi avea o viaţă veşnică.

— Eu voi fi cea care va zâmbi, Morgaine, cu siguranţă. Anne se înfăşură în mantie şi porni spre castel. Gândindu-mă cum putrezeşti în iad.

Capitolul 68

Nu am găsit nicio urmă a soldaţilor lipsiţi de credinţă pe care îi căutam sau nimeni nu ştia nimic despre cavalerii misterioşi înfăşuraţi în robe întunecate. Şi nici nu aveam nicio şansă de avea acces la cazărmi. Timpul se scurgea tot mai repede. Stephen era aşteptat la castel din zi în zi. Odată întors, ar fi fost mult prea periculos pentru mine să îmi susţin cauza.

Două zile mai târziu, Emilie mă luă deoparte în timp ce mă jucam cu fiul lui Anne, William. Văzuse că nu eram prea vesel.

— Nu mai fi aşa de trist, bufonule, zise ea zâmbind. Am ceva de lucru pentru tine. Şi o nouă sarcină.

În seara aceea, la castel, urma să aibă loc un banchet, îmi explică ea. O petrecere a burlacilor. Gilles, căpitanul gărzilor, avea să se însoare în zilele următoare. Vor fi prezenţi cavaleri, soldaţi, membri ai gărzii. Multe discursuri şi băutură. *Vor avea garda jos,* ca să spun aşa.

— Am aranjat ca tu să îi înveseleşti, mă anunţă Emilie.

— Pari să ai un talent deosebit la lucruri de genul ăsta, doamnă. Şi din nou îţi datorez mulţumiri.

— Mulţumeşte-mi găsind ceea ce cauţi, zise ea şi îmi atinse mâna. Şi,

Hugh, fii cu băgare de seamă, te rog.

În noaptea aceea, s-a băut foarte mult vin şi s-a ascultat multă muzică de proastă calitate. Prietenii lui Gilles se ridicau şi ţineau discursuri îndrăzneţe şi batjocoritoare până când li se împleticea limba şi cădeau înapoi pe bănci. Eu urma să dau ultima reprezentaţie înainte ca ei să îl târască pe Gilles la un bordel din oraş.

Trebuia să îi fac să râdă, dar eu eram atent la cavalerii cerniţi. Am făcut tot felul de trucuri uşoare pentru a-i încălzi, lucruri simple, pe care le învăţasem de la Norbert, scoteam tot felul de obiecte din tunicile lor, sub ochii lor uimiţi şi împăienjeniţi de băutură.

Apoi urmară glumele.

— Ştiu pe unul, am zis alunecând pe un stâlp şi aterizând pe masă în faţa viitorului ginere, a cărui sculă era mereu sculată.

— Mă flatezi, se prefăcu Gilles că roşeşte. Dar, glumeţule, chiar trebuie să mă dai de gol în faţa tuturor?

— Oricât de mult ar fi încercat, am continuat eu, nu putea să-şi calmeze năbădăiosul mădular cu niciun chip. În cele din urmă, se prezentă la spiţerul locului. Acolo, a văzut o femeie teribil de frumoasă. „Aş vrea să vorbesc cu tatăl dumitale“, zise cel cu problema. „Tatăl meu a murit“, spuse femeia. „Eu îl înlocuiesc împreună cu sora mea. Orice poţi spune unui bărbat ne poţi spune şi nouă.“ „Bine“, acceptă el. Neavând de ales, îşi scoase pantalonii. Uite, o am tot timpul ridicată. Ca un nenorocit de armăsar. Ce poţi să îmi dai pentru asta? „Hmmm“, făcu femeia, „trebuie să mă consult cu sora mea.“ Într-un minut, se întoarse cu o bocceluţă şi zise: „Ce zici de o sută de galbeni şi o jumătate din afacere?“

Sala bubui de hohote de râs.

— Mai spune-ne…

Începusem un altul – pe cel cu preotul şi vaca ce vorbea ca un om –, când se auzi un strigăt îngrozitor dinspre ziduri. Pe urmă tropote de cai ce tocmai se opriseră. Apoi, din nou strigătul unui bărbat.

— Te rog, Doamne, ajută-mă. Mă omoară.

Râsetele beţivanilor încetară. Mai mulţi petrecăreţi se repeziră la fereastra ce dădea spre curtea interioară. M-am dus şi eu. Prin deschizătura mică am văzut doi bărbaţi târând pe un al treilea de braţe.

I-am recunoscut imediat! Aveau coifuri şi săbii de război la cingători. Exact aşa mi-i descrisese Emilie. Nu purtau armuri, ci doar

robe. În picioare aveau sandale uzate.

Prizonierul urla îngrozitor, strigătele lui după ajutor răsunând dincolo de ziduri.

Apoi am aruncat o privire la faţa lui. M-am îngrozit.

Era primarul din St. Cécile – care o înfruntase pe Anne cu numai două zile înainte.

L-au târât pe bietul om spre temniţă.

— Cine sunt aceşti oameni? l-am întrebat pe unul dintre soldaţii de lângă mine.

— Câinii ăştia? Noii tovarăşi de afaceri ai ducelui. Cei *întorşi...*

— *Întorşi...?* am murmurat eu.

Ochii mei îi urmară pe ai soldatului şi am văzut cum cei doi îl târau pe primar în temniţă printr-o uşă masivă din lemn. Strigătele de moarte ale prizonierului se pierdură în noapte.

— Nu e treaba noastră, zise Bertrand, castelanul, suspinând. Se retrase de la fereastră. Haide, Gilles, te aşteaptă frumoasele în oraş. Ce ar fi să îţi mai scoatem sabia aia încă o dată?

Inima îmi bătea în galop. Trebuia să vorbesc cu primarul din St. Cécile. El ar fi putut şti de ce erau ucişi cavalerii şi erau arse satele. Şi ucigaşii ăştia nemernici... Cei *întorşi...* Aveam impresia că îi mai văzusem pe undeva.

Dar unde?

Capitolul 69

În noaptea următoare, am aşteptat mult timp după căderea întunericului. Norbert sforăia în patul lui. M-am ridicat încet şi am ascuns un cuţit în încălţări.

Am ieşit pe furiş din camera lui Norbert şi am luat-o grăbit pe scările din spatele bucătăriei către etajul principal. Trebuia să traversez întregul castel, de la încăperile destinate curtenilor până la capătul celălalt, unde se aflau cazărmile. Şi să duc cu vorba pe oricine m-ar fi putut opri. Păi, până la urmă, eu eram bufonul.

Holurile erau întunecate şi răcoroase. Făcliile agitate ale torţelor stârneau umbre ce dansau pe pereţi. Am trecut în grabă de uşile uriaşe ale sălii principale. La mese încă mai lâncezeau câţiva cavaleri, bând,

vorbind, în timp ce alţii sforăiau înfăşuraţi în mantii. Din loc în loc, întâlneam câte un paznic, dar niciunul nu mă opri. Eram bufonul stăpânei lor.

Castelul era construit în formă de U, iar o lojă din piatră înconjura curtea interioară. În faţă se aflau garnizoanele ducelui, încăperile ofiţerilor, cazărmile şi temniţa. Mi-am urmat liniştit drumul pe toată lungimea catului principal. Ajuns afară, am văzut înălţându-se turnul misterios în care îl duseseră cei doi pe primar, luminat numai de lună. M-am grăbit într-acolo, apoi m-am strecurat înăuntru.

Eram în turn, bun, dar nu ştiam încotro să o iau sau cine ar fi putut să mă oprească. Stomacul mi se strânse; respiraţia mi se opri.

Pe urmă, am simţit un curent, în sus, pe scări. Cu fiecare cat, mirosul devenea din ce în ce mai greu. Era mirosul morţii, pe care îl cunoşteam atât de bine.

La catul al treilea, am dat peste doi paznici care stăteau de o parte şi de alta a unei arcade. Unul era înalt şi părea leneş, celălalt gras, cu ochi vicleni. Nu erau tocmai gărzile de onoare ale ducelui, gândeam în sinea mea, atent la cele câteva suflete nefericite.

— Te-ai rătăcit, căpşună? bâigui cel viclean la mine.

— Nu am fost niciodată pe aici, am spus. Pot să arunc o privire?

— Plimbarea s-a încheiat, spuse el şi se ridică. Întoarce-te pe unde ai venit.

M-am apropiat de el şi, ca şi cum i-aş fi smuls ceva din ureche, am dat la iveală, din pumnul meu strâns, o lungă eşarfa de mătase.

— Ei, haide… Chiar şi un *suflet pierdut* are dreptul la un ultim hohot de râs.

Spre încântarea mea, se întinse şi pipăi eşarfa. Apoi, o luă – mita pentru el. Privi de-a lungul coridorului, asigurându-se că nu era nimeni, şi-o îndesă în uniformă.

— Doar o privire, zise el. Oricum, nu este nimic aici, decât purici. Apoi să îţi duci fundul înapoi unde ţi-e locul.

— Mulţumesc, domnule, am chicotit. Să ai o viaţă plină de bărbăţie.

Am luat-o pe sub arcade, prin spatele lui, şi apoi în sus, pe scări. Înaintea mea se întindea un culoar cu celule înguste de o parte şi de alta. Mirosul de putreziciune mă făcea să îmi ţin respiraţia. Speram ca omul pe care îl căutam să se afle aici.

Speram ca primarul din St. Cécile să fie încă în viaţă.

Capitolul 70

M-am strecurat înăuntru. Închisoarea era umedă şi întunecată.

O torţă îşi agita flacăra luminând slab un şir de celule. Abia dacă aveau o înălţime de patru picioare, erau închise cu gratii de metal ruginit şi strâmte ca nişte coşciuge. Prizonierii se chirceau pe podele ca nişte câini.

Mânat de miros şi de îngrijorarea de a nu fi găsit de paznici, m-am grăbit de-a lungul şirului de celule, căutându-l pe bărbatul pe care îl văzusem târât înăuntru. Mă rugam să fie încă aici.

În prima celulă, un bărbat cu o barbă lungă, neagră, gol, aproape un schelet, stătea culcat pe spate în mijlocul propriei mizerii. În următoarea, un bărbat masiv, cu piele de culoare închisă – măsliniu ca un turc – se chircea sub o manta ruptă, albă. Niciunul nu ridică ochii. Celulele duhneau. Un şobolan lingea un blid chiar sub ochii mei.

În cea de a treia celulă se afla cel pe care îl căutam: primarul din St. Cécile. Bietul om zăcea chircit, cu răni şi vânătăi pe braţe şi pe faţă. Spre disperarea mea, nu îmi puteam da seama dacă era viu sau mort.

— Domnule… M-am furişat mai aproape. Trebuia să aflu. Ce voiau acei cavaleri ai întunericului? În căutarea a ce arseseră tot oraşul? Ce comoară merita pierderea atât de multor vieţi? Vă rog… am şoptit iar, aproape implorându-l. M-ar fi recunoscut? Mi-ar fi vorbit sau ar fi ţipat?

Deodată, un geamăt înfiorător venit din celula alăturată îmi atrase atenţia. Am păşit într-acolo şi am văzut o fiinţă jalnică – o femeie, cu pielea albă ca a unei stafii, cu părul lipsit de viaţă, precum cânepa putrezită, murmurând în barbă ca o vrăjitoare nebună. Pielea îi era acoperită de răni ce supurau.

M-am înfiorat. *Ce privelişte! Ce păcat o fi comis să fie lăsată să putrezească în felul acesta?*

M-am întors iar la primar. Nu aveam prea mult timp.

— Vă amintiţi de mine, domnule? V-am văzut în St. Cécile, am şoptit.

Dar murmurul vrăjitoarei se auzi tot mai tare. Am sâsâit spre ea să tacă. Deodată, îmi îngheţă sângele în vine.

Cuvintele pe care le murmura – la început încet, aproape

imperceptibil, apoi din ce în ce mai tare. Şi mai tare. Doamne! Nu îmi venea să cred ceea ce auzeam:

— *O fecioară a întâlnit un hoinar, în lumina pură a lunii clare…*

Capitolul 71

Inima îmi bătea foarte tare. *Nu putea fi adevărat! Nu era posibil!*

Am fugit spre celula ei şi m-am lipit de gratii, străduindu-mă să îi deslușesc trăsăturile.

Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce am văzut… Nici Nico, alunecându-mi din mâini şi prăbuşindu-se în prăpastie. Nici bietul Robert, care se uita cum propriul lui trup era despicat în două. Nici măcar turcul, care se repezise la mine cu sabia ridicată în aer.

Mă holbam la soţia mea.

— Sophie…? am şoptit.

Nu se mişcă şi nici nu vorbi.

— Sophie! am strigat simţind cum mi se frânge inima. O parte din mine se ruga ca ea să nu se întoarcă.

Apoi, ea îşi întoarse faţa către mine.

— Sophie, tu eşti?

Zăcea în întuneric şi nu puteam să îmi dau seama dacă era ea sau nu. Lumina slabă a unei torţe din apropiere îi sublinia trăsăturile osoase. Părul ei, care odată mirosea a miere, îi atârna sălbatic, smuls pe alocuri şi alb. Din ochii ei înfundaţi, lucioşi şi ficşi, curgea un puroi galben. Şi, totuşi, nasul… linia fină a bărbiei ce se continua cu cea delicată a gâtului… erau aceleaşi, fără niciun fel de îndoială, deşi se chircea în faţa mea ca un animal cuprins de febră şi plin de răni.

Chiar ea era! Eram sigur de asta.

— *Sophie?* am strigat întinzând mâinile printre zăbrele.

Se întoarse în sfârşit spre mine, iar lumina slabă îi căzu pe faţă. Pur şi simplu nu îmi venea să-mi cred ochilor. Cum putea să fie aici? Cum putea să fie în viaţă după atâta vreme?

Lacrimi de recunoştinţă îmi umplură ochii. Am încercat s-o ating – oase macerate acoperite cu zdrenţe murdare.

Am încercat să vorbesc, dar eram prea copleşit. *Era Sophie. Nu era moartă.* Cel puţin atâta lucru ştiam sigur.

— Sophie… sunt eu, *Hugh.*

Încet, îşi ridică faţa cu totul spre lumină. Era ca o imagine sluţită a figurii frumoase pe care o aveam în minte: străvezie, ca o stafie, acoperită de răni. Ochii îi scânteiară la auzul vocii mele. Se vedea că era bolnavă, că abia mai rezista în această putreziciune. Nu eram sigur că ştia cine sunt.

— Trebuie să le-o înapoiem, zise în cele din urmă. Te rog, te implor. Dă-le ce le aparţine.

— *Sophie.* Acum strigam. Sunt aici… Hugh! Ce îi făcuseră? Mă cuprinse mânia. Îi vedeam suferinţa şi o simţeam şi eu. Eşti vie. Sfinte Doamne, *eşti vie…* Lacrimile îmi şiroiau pe faţă.

— *Hugh…?* Clipi. Apoi păru să zâmbească. Hugh se va întoarce. Este în Orient, se luptă… Dar îl voi revedea, iubitul meu. Mi-a promis.

— M-am întors, Sophie. Degetele mele încercau să îi atingă faţa. Te rog. Vino mai aproape. Lasă-mă să te iau în braţe. O, Doamne, lasă-mă să te iau în braţe, Sophie.

— Se va întrista din cauza hanului, continuă să murmure. Dar mă va ierta; vei vedea. Vei vedea.

— Am să te scot de aici. Ştiu de Phillipe, de han. Mă durea inima. Te rog, vino aici. Lasă-mă să te strâng în braţe.

Sophie se mişcă în direcţia vocii mele. Obrajii îi ardeau de febră, ochii îi sticleau. Se vedea că era foarte bolnavă. Nu voiam decât să o strâng în braţe. Doamne, voiam să o strâng în braţe.

Clipi ca un iepure speriat, pipăind peretele.

— Hugh…? şopti.

— Sophie, eu sunt… eu sunt, draga mea. Am şoptit cuvintele din cântecul nostru.

— Acum trebuie să o dai înapoi, murmură din nou. Ei spun că este a lor. Am încercat să le spun că Hugh se va întoarce. Au promis că ni-l vor reda pe Phillipe, copilaşul nostru. Tot ce trebuie să facem este să le dăm ce e al lor.

Am îngenuncheat şi mi-am pus braţele în jurul ei. Draga mea soţie! I-am mângâiat faţa. I-am şters sudoarea, îmi era atât de dragă chiar şi acum, în halul în care era.

— Ei vor ce este al lui Dumnezeu, zise ea, şi trupul i se zgudui de tuse. Te rog. Dă-o înapoi.

— Ce să le dau? am întrebat. Ce credea ea că aveam? Nu ştiam dacă febra era de vină sau nebunia. Sau măcar dacă Sophie era conştientă că

vorbea cu mine.

Deodată, se smulse din braţele mele şi se ascunse din nou în umbră. Îmi sfâşie inima. Ochii ei piereau dincolo de mine, plini de groază.

Am simţit că pierdeam încă o dată tot ceea ce iubisem în viaţă.

Apoi am înţeles ce o alungase. Inima aproape că mi se opri.

Unul dintre cavalerii negri ai ducelui stătea lângă mine.

Capitolul 72

L-am recunoscut pe unul dintre cei care îl târâseră pe primar în temniţă.

Capul îi era acoperit de o glugă neagră; i se zăreau doar ochii, la fel de negri ca nişte hăuri. Avea sabia la brâu, peste o robă simplă şi stătea cu mâinile înfipte în şolduri, rânjind către noi doi.

— Haide, trage-i-o. Târfa nu se va supăra, bufonule. Oricum va muri într-o săptămână. Vezi să nu iei şi tu mâncărime la sculă.

Mă holbam la faţa lui batjocoritoare, sugrumat de o ură incontrolabilă, clocotitoare.

Am întins mâna după o bară de fier ce zăcea pe podea lângă mine. În mintea mea, şopârla asta care rânjea era întruchiparea tuturor cruzimilor îndurate de soţia şi copilul meu, a tuturor suferinţelor la care fusesem martor din momentul în care plecasem să lupt în cruciadă. Lumea mea fusese întoarsă cu susul în jos.

Cu un urlet sălbatic, m-am repezit la el. L-am lovit cu fierul în cap, înainte ca el să fi apucat să scoată sabia. Tresărind, cavalerul ridică un braţ pentru a se apăra, dar fierul i-l zdrobi cu zgomot.

Scâncea şi se împleticea de durere, cu un braţ atârnându-i. Nu m-am oprit. L-am lovit iar şi iar, ca un nebun, cu o singură dorinţă – să-i înfig bucata de metal în ţeastă.

L-am zdrobit de gratiile celulei. Mi-am pus genunchiul pe gâtul lui şi l-am simţit gemând şi înecându-se. I-am înfipt fierul în gât.

— *De ce?* i-am urlat în faţă. Soldatul gâfâi, rotindu-şi în cap ochii bulbucaţi. *De ce este ea aici?*

Din gâtul lui ţâşni un urlet înfundat, dar în furia mea nu aşteptam niciun răspuns de la el. Am înfipt fierul şi mai adânc în el. Eram mânat de o forţă pe care nu o puteam stăpâni. Voiam să îl ucid.

— Cine eşti? i-am strigat. De unde ai venit? De ce ai adus-o aici? De ce mi-ai ucis fiul?

Degetele mi se încleştaseră pe gluga lui în timp ce îi înfigeam fierul în gât, lăsându-l fără suflare. Încet, încet, gluga îi căzu de pe cap.

Ochii mi se opriră pe semnul înfricoşător.

Crucea neagră bizantină.

Semnul mă duse înapoi, pe Pământurile Sfinte, la ororile pe care le văzusem acolo.

Ticăloşii aceştia erau *tafuri.*

Capitolul 73

M-am dat înapoi uluit. Ochii ni s-au întâlnit şi am avut senzaţia că devenisem amândoi conştienţi de acelaşi lucru teribil.

Tafurul profită de clipa de surpriză şi îşi înfipse mâinile în faţa mea. Am apăsat şi mai tare fierul în gâtul lui. Apoi am auzit zgomot de oase fărâmate. Ochii i se dădură peste cap, o ultimă rezistenţă, un fir de sânge îi ţâşni din gură. O clipă mai târziu, picioarele îi cedară. Când i-am dat în sfârşit drumul, tafurul se prăbuşi pe podeaua murdară a închisorii.

Am stat lângă el, respirând furios. *Tafuri…* i-am văzut cum îşi chinuiau prizonierii în corturile lor. I-am văzut măcelărindu-l pe turcul care îmi cruţase viaţa, apoi îmbulzindu-se ca bivolii spre criptă să ia bogăţiile. *Ce căutau aici, în Borée? Ce voiau de la mine? De la Sophie?*

Deodată, am auzit strigăte şi izbituri. Prizonierii trăgeau de gratiile celulelor lor.

În puţinul timp de care dispuneam, trebuia să o scot pe Sophie. Am pipăit febril trupul tafurului în căutarea unei chei.

Am aruncat o privire spre paznic. Cheile ar fi trebuit să fie pe aici pe undeva.

M-am întors către Sophie, nerăbdător să îi spun că aveam să o eliberez.

Dar vederea ei mă făcu să încremenesc. Stătea lângă gratii, cu faţa albă şi îngheţată. Privirea ei, care cu o clipă în urmă fusese plină de groază, părea calmă. Părea că nu mai respiră.

O, Doamne, nu…!

M-am târât spre ea şi, i-am luat faţa în mâini.

— Sophie, rămâi cu mine. Nu poţi muri. Nu acum.

Clipi. Un tremur uşor. O scânteie de viaţă apăru în ochii ei.

— Hugh…?

— Da, Sophie… Eu sunt. I-am şters sudoarea de pe frunte. Pielea ei era rece.

— Ştiam că ai să te întorci, zise ea părând în sfârşit să îşi dea seama cine eram.

— Îmi pare atât de rău, Sophie. Am să te scot de aici. Promit.

— Am avut un fiu, zise ea şi începu să plângă.

— Ştiu. Ştiu totul. I-am şters obrajii. Era un băieţel tare frumos. Phillipe.

M-am uitat disperat în jur căutând o modalitate de a o scoate de acolo.

— Vor veni paznicii, am spus. O să găsesc o cale de ieşire. Rezistă. Te rog, Sophie.

Te rog!

Îi ţineam mâinile între ale mele printre gratii. Am şoptit:

— Te voi lua acasă. O să îţi culeg floarea-soarelui. Îţi voi cânta.

Gura i se strâmbă şi trecu mult timp până respiră din nou. Dar când o făcu, i-am văzut şi zâmbetul – unul slab, lipsit de teamă.

— Nu am uitat niciodată, Hugh. Rosti cuvintele încet, unul câte unul: „O fecioară a întâlnit un hoinar…“

— Da, am spus. Şi ţi-am fost credincios încă de când eram copii.

— Te iubesc, Hugh, şopti Sophie.

Tresări în braţele mele. I-am simţit inima zbătându-i-se foarte tare. Ochii i se deschiseră larg.

Nu ştiam ce să fac pentru a o ajuta. Începu să se agite neliniştită. Tot ce puteam face era să o strâng puternic.

— Te iubesc, Sophie. Nu am iubit niciodată pe nimeni altcineva. Ştiam că aveam să te găsesc din nou. Îmi pare rău că te-am lăsat singură.

Mâna ei mă apucă de tunică.

— Hugh… atunci, nu…

— Nu, ce, Sophie?

Printre buze îi scăpă un ultim suspin.

— *Nu le da ceea ce vor.*

Capitolul 74

Apoi, dulcea mea Sophie muri în celula închisorii.

Îşi dădu sufletul în linişte. Pe buze îi flutura un zâmbet uşor, poate pentru că mă întorsesem în sfârşit, aşa cum promisesem.

Pe obraji îmi curgeau lacrimi. Aş fi vrut să ţip: *De ce a trebuit să moară Sophie? De ce ea?*

L-am înşfăcat pe tafurul mort de gulerul robei sale şi l-am izbit de gratiile celulei.

— De ce, nenorocitule? Spune-mi, ce a reprezentat ea? De ce mi-ai ucis fiul? De ce mor oameni nevinovaţi?

Apoi m-am prăbuşit cu capul în mâini. Voiam să o iau pe Sophie acasă. Ăsta era singurul lucru la care mă puteam gândi, să o îngrop alături de fiul ei. Îi datoram atâta lucru. Dar cum? Tafurul mort zăcea în faţa mea. În orice moment, paznicii ar fi putut să apară. Nu puteam nici măcar să deschid celula ei.

Realitatea mă izbi: Sophie se dusese. Nu mai puteam face nimic pentru ea de acum. Cu excepţia unui singur lucru – *„Nu le da ceea ce vor”.* Orice ar fi fost acel lucru.

Am dat de o zdreanţă prin acel loc. Am revenit şi am pus un colţ al ei sub capul lui Sophie. Cu restul i-am acoperit trupul, de parcă s-ar fi aflat în patul nostru de acasă, cu toate că ştiam că acum nimic nu o mai putea deranja. Pentru ultima dată, am privit-o cu o dragoste nemărginită pe Sophie, fiinţa care fusese totul pentru mine de la vârsta de zece ani. *Mă voi întoarce după tine, promit. O să te duc acasă.*

Apoi, m-am împleticit pe scări în jos şi am trecut de paznicii indiferenţi. Am fugit spre camera mea, traversând sălile întunecate ale castelului.

Tremuram din tot trupul şi mă chinuiam să înţeleg cum ajunsese ea aici?! Nu era un vis – soţia mea murise. Putrezise ca un câine mort. *Aici, în Borée…* Şocul îmi zdruncină creierii. Nu ar fi trebuit să o părăsesc. Aş fi vrut să mă întorc în celulă, să o iau de acolo şi să o duc acasă. Dar nu mai puteam face nimic.

Apoi un nou gând mi se furişă prin ceaţă în minte… Aveam ceva de făcut. Trebuia să îndrept răul. Ştiam, în sfârşit, cine era în spatele

acestor grozăvii. Vinovatul nu era la Treille, ci aici. *Anne!*

Furios, am alergat spre încăperile de locuit ale castelului. Nu se dăduse alarma. Gărzile îmi zâmbeau compătimitor – un bufon caraghios care, probabil, se îmbătase prea tare, împleticindu-se spre camera lui ca să doarmă.

În minte, aveam un singur gând: *Anne ştia!*

Am urcat scările spre apartamentele ei. Doi paznici stăteau în faţa uşii. Se priviră unul pe altul. *Ce rău puteam eu să fac?* Eram bufonul doamnei lor. M-au lăsat să trec. Aşa cum făcuseră întotdeauna.

Pe hol se aflau camerele de zi ale stăpânului şi ale stăpânei. Un alt paznic mă opri. *Un tafur.*

— Stai, nebunule, nu ai voie să intri, lătră el.

Nu m-am oprit ca să îi dau explicaţii. Am zărit o halebardă atârnată pe perete. Am smuls-o din cui şi am alergat spre paznicul abia trezit, luându-l prin surprindere.

Am lovit cu toată puterea, lama nimerindu-l chiar la baza gâtului. Scoase un geamăt neomenesc şi căzu imediat la podea, aproape despicat în două, ca un animal.

Acum ucisesem şi pe unul dintre paznicii lui Anne.

Unul dintre tafuri.

Capitolul 75

Din spatele meu se auziră strigăte, voci profunde, bărbăteşti, ce dădeau alarma.

M-am năpustit înainte ca un nebun. *Unde era? Anne!* Nu aveam decât un singur gând: să aud adevărul din gura ei, chiar dacă ar fi însemnat să mor pentru asta.

Doi paznici alergau dinspre scări spre mine, cu săbiile ridicate. Am împins cu putere o uşă grea şi mi-am continuat goana spre încăperile princiare. Nu mai fusesem niciodată aici.

Ştiam că era locul în care voi muri. Mă aşteptam ca în orice moment o sabie să îmi străpungă spatele şi să îmi văd propriul sânge curgând pe podea. Dar tot ce mai conta pentru mine era să ajung la lady Anne şi să o întreb: *De ce?*

Am înaintat şi mai mult în apartamentele doamnei. Dormitorul. O

masă din lemn, sculptată, cu un lighean pentru spălat. Pereţi împodobiţi cu tapiserii. Un pat mare, din stejar, cu aşternuturi, mai mare decât oricare altul pe care îl văzusem.

Dar gol. Nu era nimeni aici.

— Să te ia naiba, am urlat frustrat. De ce familia mea? De ce noi? Să îmi spună cineva!

Am stat acolo, descumpănit. Mă vedeam în costumul de bufon, stropit pe faţă cu sânge. De ce, de ce, de ce?

Deodată, se deschise o uşă. Am ridicat cuţitul, aşteptându-mă să o văd pe Anne sau pe unul dintre paznicii tafuri.

Dar nu apăru niciunul dintre ei. Pentru o clipă, am avut sentimentul că mă aflu din nou pe drumul spre Treille, fugind ca un sălbatic, şi am retrăit toate întâmplările petrecute de atunci: Norcross, St. Cécile, moartea lui Sophie – fragmente dintr-un vis, terori ce puteau fi spulberate cu o lovitură de sabie.

Priveam chipul lui Emilie.

Ea făcu ochii mari la hainele mele pătate de sânge.

— Dumnezeule, ce ai păţit?

Capitolul 76

— Sophie a murit, am şoptit.

Se holba la mine, nedumerită. Apoi s-a apropiat.

— Ce s-a întâmplat, spune-mi!

— Oamenii ducelui au ţinut-o închisă în tot acest timp, Emilie. Sophie a fost aici… Nu în Treille, cu duşmanii mei, ci *aici,* în turn, printre *prietenii* mei.

— Nu este cu putinţă.

— *Ba da,* Emilie. Este adevărat. M-am sprijinit cu spatele de perete. Jocul s-a terminat. Nu mai e nevoie de niciun fel de pretext. Aici se sfârşeşte totul.

La uşa pe care eu o zăvorisem se auzeau strigăte şi îmbulzeală. Ce privelişte de groază trebuie să fi oferit eu! Cu hainele rupte, plin de sânge, cu nebunia în priviri.

— Anne, am bâiguit. Ţi-am spus… Ea se află în spatele tuturor acestor fapte. Trebuie să aflu de ce a îngăduit acestor oameni să îmi

distrugă familia. Gărzile lui Stephen… am chicotit. Aceştia nu sunt cavaleri, Emilie. Ei pradă Pământurile Sfinte. Cea mai josnică speţă de măcelari. Chiar şi turcii fugeau de frica lor. Ei caută relicve, bogăţii. Acesta este motivul pentru care cei doi cavaleri au fost căsăpiţi. Dar familia mea… *noi nu aveam nimic.*

Zarva de la uşă spori. Oamenii lui Anne încercau să intre. Emilie mă apucă de braţ.

— Acum nu mai contează. Anne nu se află în castel. S-a dus să îşi întâmpine soţul în La Thanay. Vino cu mine.

— Este prea târziu. Vremea pentru politeţuri a trecut. Acum nu mi-a mai rămas nimic decât să îi înfrunt oamenii.

Şi-a apropiat faţa de a mea, încât îi simţeam respiraţia pe obraz.

— Orice ai fi făcut, dacă Anne este în spatele acestor lucruri, voi avea grijă să ţi se facă dreptate. Dar trebuie să vii cu mine. Nu te pot ajuta dacă mori.

Emilie mă zori afară din cameră, pe un coridor îngust din aripa princiară. Mă împinse într-o cameră mică şi baricadă uşa. Se vedea că îi era frică, şi asta mă înduioşă adânc.

Emilie scoase dintr-un sertar o mantie maronie, grea, care, la o privire mai atentă, părea să fie una de călugăr.

— Ia-o… M-am gândit că, la un moment dat, vei avea nevoie de ea ca să poţi ajunge în turn. Pune-o pe tine.

Mă holbam la ea, uimit că făcea asta pentru mine.

— Acum, du-te. Vor căuta în fiecare cameră. Să îmi dai de veste. Prin Norbert. Ai prieteni aici; să nu te îndoieşti de asta.

O clipă mai târziu, nu mai eram bufon, ci călugăr, cu gluga trasă peste faţă.

— Noul tău pretext, zâmbi Emilie curajoasă.

Am oftat adânc.

— Mă tem că acesta va fi mai greu de urmat decât celălalt.

— Atunci, lasă-mă să mai adaug ceva, zise Emilie şi mă trase de guler spre ea, apoi, spre surprinderea mea, mă sărută repede şi apăsat pe buze.

Sângele mi se opri. Buzele ei moi şi îndrăzneala atingerii ei. Genunchii mi s-au înmuiat, nu mai aveam aer. Sincer, nu ştiam ce ar fi trebuit să simt în acel moment. Mi se învârtea capul.

Mă privi în ochi.

— Ştiu că suferinţa ta este adâncă. Ştiu că toată fiinţa ta doreşte

răzbunarea morţii soţiei şi a copilului tău. Dar, om de rând sau nobil, ai ceva deosebit în tine. Am văzut asta de când te-am privit în ochi prima dată. Şi, de atunci, nu m-am îndoit niciodată. Vom găsi o cale să îndreptăm ceea ce este greşit. Acum, du-te.

Deasupra patului ei se afla o ferestruică. Era nevoie doar de o mică săritură pentru a ajunge în curtea interioară. De acolo, grădinile…

Mi-am luat avânt şi am ridicat un picior împingându-mă în celălalt. Am privit afară şi am văzut în depărtare umbrele întunecate ale acoperişurilor. M-am întors spre Emilie.

— Prin ce minune, doamnă, v-am câştigat prietenia?

— Pleacă, chiar acum! În această clipă!

Am zâmbit.

— În toată lumea asta, sper din tot sufletul să te revăd.

Se auziră zgomote la uşă. I-am făcut cu mâna lui Emilie, apoi am sărit pe fereastră.

— Mă vei mai vedea, Hugh De Luc, am auzit-o spunând. Dacă nădăjduieşti…, *mă vei vedea.*

Capitolul 77

Soarele de după-amiază scălda câmpia. Anne stătea în picioare lângă cortul ei, în La Thanay.

De o parte şi de alta stăteau aliniate două corpuri de infanterie din Borée. Steaguri cu însemnele verde cu auriu fluturau în briza uşoară.

Pe Anne o trecu un fior de teamă. Se pregătise pentru acest moment săptămâni întregi: întoarcerea soţului ei. Fuseseră clipe în care se rugase ca el să fi pierit în război.

Era măritată cu el de la şaisprezece ani, aproape jumătate din viaţa ei. Îi fusese promisă în semn de alianţă între ducatul familiei ei, Normandia, şi cel al tatălui lui Stephen. Dar, dacă această alianţă contribuise la dezvoltarea comerţului şi întărise încrederea între cele două ducate, pentru ea nu fusese decât o lungă şi profundă izolare.

Din momentul în care i-a născut un fiu, Stephen a uitat de ea, căutând-o numai atunci când se sătura de târfele lui din oraş. Când i se împotrivea, îi simţea degetele puternice înfigându-i-se în gât sau lovitura dosului aspru al palmei lui.

Deşi păstra aparenţele la curte şi în familie, ceea ce era de datoria ei, nu simţea decât ură faţă de Stephen, prinsă în închisoarea căreia îi erau sortite femeile – chiar şi ducesele şi reginele. Se simţea bătrână, cu mult mai bătrână decât îi era vârsta. Cât timp fusese plecat, se simţise aproape liberă. Dar acum, ştiindu-l aproape, simţea cum teama i se cuibăreşte din nou în suflet.

De după o colină, apăru un grup de vreo douăzeci de soldaţi, înaintând încet, cu coifurile de război uzate, abia mai scânteind în soare.

— Priveşte, doamnă, îi spuse Bertrand Morais, castelanul ducelui. Ei sunt! Ducele s-a întors.

Dinspre trupe se auzi un strigăt de bucurie.

Deci, s-a întors. Anne suspină, prefăcându-se că zâmbeşte. Era mai gras, desigur din pricina cărnii şi a gloriei cu care se împăunase în Cruciadă.

Anne făcu un semn din cap şi trompeţii sunară, anunţând sosirea ducelui. Un călăreţ se desprinse din formaţie şi porni spre ei. Anne simţea cum i se strânge stomacul de silă.

— Dumnezeu să îl binecuvânteze pe Stephen, duce de Borée, strigă castelanul. S-a întors.

Capitolul 78

Soldaţii stăteau încordaţi, cu săbiile şi lăncile ridicate în semn de salut. Ducele galopă în mijlocul lor. Ridică braţul să îi salute, apoi rânji triumfător spre Bertrand şi Marcel Garnier, administratorul moşiei sale.

Aproape ca într-o amintire se întoarse către Anne.

Apoi, sări de pe cal. De când îl văzuse ultima dată, părul îi crescuse lung şi sălbatic, ca al unui got. Obrazul îi era aspru şi cenuşiu. Cu toate acestea, tot mai avea acea sclipire severă în ochi. Aşa cum era de datoria lui, veni spre ea. Trecuseră aproape doi ani.

— Bun venit, bărbate. Anne făcu un pas înainte. Laudă Domnului că te-a adus înapoi sănătos.

— Laudă Domnului, zise Stephen zâmbind, că ai strălucit atât de tare şi m-ai călăuzit spre casă.

O sărută pe ambii obraji, dar îmbrăţişarea era lipsită de căldură.

— Mi-a fost dor de tine, Anne, zise el, pe un ton de parcă ar fi vorbit despre sănătatea armăsarului său.

— Am numărat şi eu zilele, răspunse ea rece.

— Bun venit, stăpâne, se grăbiră consilierii lui Stephen să îl întâmpine.

— Bertrand, Marcel. Întinse braţele spre ei. Bănuiesc că nu aţi venit până aici să mă întâmpinaţi ca nu cumva să rătăcim drumul spre frumosul nostru oraş.

— Vă asigur că frumosul dumneavoastră oraş a rămas la locul lui, rânji castelanul. Mai puternic ca oricând.

— Iar tezaurul chiar mai bogat decât era când ai plecat, adăugă trezorierul.

— Despre toate astea, mai târziu. Stephen îi făcu semn cu mâna. Am călărit fără odihnă de când am debarcat. Îmi simt fundul de parcă aş fi primit şuturi pe tot drumul de la Toulon până aici. La fel şi oamenii mei. Suntem toţi la fel de înfometaţi ca nişte cerşetori. Iar eu…, privi spre Anne, trebuie să vorbesc cu minunata mea soţie.

— Haide, bărbate, zise Anne, încercând să pară că-şi aţâţă soţul în faţa oamenilor lui. Voi încerca să te împing spre Paris, astfel încât fundul tău să nu sufere vreo lipsă de simetrie.

Toţi cei din jur râseră. Anne îl conduse spre cortul lor mare, îmbrăcat în mătase verde cu auriu. Odată intraţi, privirea drăgăstoasă a lui Stephen dispăru.

— Joci bine, nevastă.

— Nu am jucat. Mă bucur că te-ai întors. De dragul fiului tău. Mai ales dacă te-ai întors un om mai bun.

— Războiul are arareori un asemenea efect, răspunse Stephen. Se aşează pe un taburet şi îşi scoase mantia. Vino încoace. Ajută-mă să îmi scot cizmele. O să îţi arăt ce căţeluş iubitor am devenit.

Părul îi cădea peste tunică, gras şi albit. Faţa îi era murdară şi trasă de oboseala drumului. Mirosea ca un mistreţ.

— Arăţi de parcă războiul nici nu ar fi avut loc, remarcă Anne.

— Iar tu, Anne, Stephen întinse mâna şi o trase spre el, arăţi ca un vis din care încă nu vreau să mă trezesc.

— Atunci, trezeşte-te acum. Se trase în lături. Era de datoria ei să se îngrijească de el. Îi scoase cizmele, îi dădu pelerina la o parte din jurul gâtului. Dar pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat să o atingă. Nu am stat

singură timp de doi ani ca să fiu călărită de un porc.

— Atunci, dă-mi vasul şi mă voi spăla. Stephen râmji: Voi fi proaspăt ca un porumbel.

— Nu m-am referit la putoarea ta, zise ea.

Stephen încă îi mai zâmbea. Îşi scoase încet mănuşile.

În cort intră un servitor aducând un coş cu fructe. Îl puse pe o banchetă apoi, simţind încordarea din aer, se grăbi să iasă.

— Am văzut ce te preocupă în ultima vreme, zise Anne hotărâtă. Hoardele întunericului pe care le-ai trimis de pe Pământul Sfânt. *Nobilii* tăi în slujba crucii negre, care ucid şi măcelăresc femei şi copii, oameni de rând şi nobili deopotrivă. Guvernarea ta a coborât mai jos cu o treaptă, Stephen.

El se ridică şi se apropie încet de ea. Anne se înfioră, de parcă o insectă i se târa pe spinare. Stephen îi dădea ocol ca şi cum ar fi inspectat un armăsar. Nu îl privi.

Apoi Anne simţi mâinile lui mângâindu-i gâtul, reci şi lipsite de dragoste. Îi simţi buzele aproape de ale ei.

— Sunt soţia ta, zise ea întorcându-se spre el, şi de aceea, Stephen, voi avea grijă de sănătatea şi bunăstarea ta. De dragul fiului meu. Voi fi alături de tine, aşa cum îmi este datoria, la curte. Dar află, bărbate, că nu vei mai pune mâna pe mine niciodată. Nici când voi fi lipsită de apărare, nici când vei avea mai mare nevoie de mine. Mâinile tale nu mă vor mai pângări niciodată.

Stephen râmji, ca şi când ar fi fost impresionat. Îi mângâie obrazul, iar ea se trase înapoi, tremurând.

— De când te chinui, frumoasă Anne, pregătind acest discurs?

Înainte de a-şi da seama, el îşi înfipse mâna în ceafa ei. Durerea o săgetă. Încet, el sporea apăsarea, zâmbind tandru în tot acest timp.

Plămânii i se goliră de aer. Încercă să ţipe, dar nu avea putere. Şi, oricum, nu ar fi venit nimeni. S-ar fi crezut că ţipă de plăcere. Zvâcnetul sângelui îi răsuna în urechi.

Stephen o împinse la pământ. O urmă şi el, apăsându-şi degetul mare pe gâtul ei, desfăcându-i brutal picioarele cu coapsele lui.

Încercă să o sărute, dar Anne întoarse capul, iar el îşi lăsă saliva pe gâtul ei.

Apoi se lăsă pe pântecele ei. Îi simţea bărbăţia… şi era hidos şi grotesc… şi îl ura.

— Haide, şopti el, încăpăţânata şi puternica mea Anne… După atâta

vreme, îmi refuzi ceea ce vreau?

Ea încercă să se elibereze, dar el o ţinea prea strâns. Îi smulse corsetul, apoi îi desfăcu jupoanele, aproape pătrunzând-o.

Anne se abţinu să nu vomite. *Nu, asta nu se poate întâmpla.* Inima îi bătea puternic. *Am jurat, niciodată…*

La fel de repede, el se retrase râzând, lăsând-o tremurând. Îşi apropie buzele umede de faţa ei.

— Să nu mă înţelegi greşit, nevastă, îi şuieră el în ureche. Vreau să spun că nu mă interesează păsărica ta… *Mă refeream la relicvă.*

Partea a patra

COMOARA

Capitolul 79

Omul cu o piele de oaie aruncată peste vestă lovea în gard cu lovituri bine ţintite şi ritmate de baros.

M-am furişat din pădure, purtând încă veşmintele de bufon rupte şi cu mantaua pe care mi-o dăduse Emilie. Mă ascundeam în păduri de o săptămână. Înfometat, încercând să nu fiu văzut. Nu aveam nimic. Nici măcar o para sau ceva de valoare.

— Nu vei dărâma un gard bătând din copite ca o vacă grasă, am zis eu cu îndrăzneală.

Omul puse barosul jos şi îşi arcui sprâncenele groase şi stufoase. Făcu un pas înainte la provocarea mea.

— Ia uite ce a ieşit din pădure… o veveriţă ciudată, în straie de zână. Arăţi de parcă nu ai munci o zi în viaţa ta, dacă asta ţi-ar secătui vlaga din sculă.

— Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, Odo, dacă nu ţi-ai ţine-o tot timpul în mână.

Fierarul mătăhălos mă scrută cu privirea.

— Te cunosc de undeva, vierme de pământ?

— Da, am răspuns. Doar dacă nu cumva, de când ne-am văzut ultima dată, ţi s-a înmuiat şi creierul precum pântecele.

— Hugh…! exclamă fierarul.

Ne-am îmbrăţişat şi Odo m-a ridicat de la pământ, bucuros şi uluit.

— Am auzit că ai fi murit, Hugh. Apoi, că ai fi fost în Treille purtând un costum de bufon. Apoi s-a zvonit că ai fi fost în Borée. Că l-ai fi ucis pe ticălosul ăla de Norcross. *Cât este adevăr în toate astea?*

— Toate sunt adevărate, Odo. Cu excepţia zvonurilor despre moarte mea.

— Spune-mi sincer, vechi prieten. L-ai ucis pe castelanul ducelui?

Am tras aer în piept şi am zâmbit, ca un frate mai mic stânjenit de laudele primite.

— L-am ucis.

— Ha, ştiam eu că ai să fii mai şmecher decât ei, râse fierarul.

— Am multe de povestit, Odo. Şi multe de regretat, după cât se pare.

— Şi noi, Hugh. Vino, stai jos. Tot ce pot să îţi ofer este acest gard

nenorocit. Nu este la fel de confortabil ca pernele lui Baldwin…

Ne-am rezemat de el. Odo clătină din cap.

— Ultima dată când te-am văzut ai fugit în pădure ca un diavol, urmărind fantoma soţiei tale.

— Nu era o fantomă, Odo. Ştiam că supravieţuise şi aşa a fost.

Ochii lui Odo se făcură mari de uimire.

— Sophie este în viaţă?

— Am găsit-o. Într-o celulă în Borée.

— Blestematul! înjură fierarul. Ochii i se luminară de încântare. Apoi se uită în ai mei cu seriozitate. Cu toate acestea, văd că ai apărut din pădure de unul singur.

Mi-am plecat capul.

— Am găsit-o, Odo, dar numai atât cât să îmi moară în braţe. Au ţinut-o ostatică, crezând că aveam ceva care le aparţinea lor, ceva de foarte mare valoare. M-am întors ca să îi spun fratelui ei, Matthew, ce s-a întâmplat cu ea.

Odo clătină din cap.

— Îmi pare rău, Hugh. N-o să poţi face asta.

— De ce? Ce s-a întâmplat, Odo?

— Oamenii lui Baldwin au trecut din nou pe aici. Te căutau pe tine… Ziceau că eşti un ucigaş şi un laş, că ai fugit din Cruciadă şi că l-ai ucis pe castelanul ducelui. Apoi au răscolit satul, ameninţând că oricine te-ar fi ascuns va avea parte de o moarte groaznică. Câţiva dintre noi s-au împotrivit…

Un miros greu de ars îmi stârni un fior de panică şi mi se făcu un gol în stomac.

— A ce miroase, Odo?

— Matthew a fost unul dintre cei care ţi-au luat apărarea, continuă fierarul. Zicea că ţi se făcuse o nedreptate. Că Norcross dăduse foc casei tale şi îţi aruncase copilul în flăcări, şi îţi luase soţia, şi că dacă era mort, atunci o merita din plin pentru ceea ce făcuse. Le-a arătat hanul, pe care începuse să îl reconstruiască. Oamenii aceştia au fost îngrozitori, Hugh. L-au atârnat, cu gâtul vârât într-un ştreang şi cu picioarele legate de caii lor, apoi le-au dat bice, iar el a fost rupt în două.

— Nu! O durere ascuţită îmi săgetă pieptul. O greutate părea să îmi zdrobească inima. Bietul Matthew! De ce el? Acum mai murise unul… din cauza mea. Acest coşmar trebuia să ia sfârşit.

Am ridicat capul. O teamă cumplită îmi zvâcnea în stomac.

— Nu mi-ai răspuns. De unde vine mirosul ăsta?

Odo dădu din cap.

— Au dat foc oraşului, Hugh.

Capitolul 80

Am mers cu Odo în oraşul părăsit, locul pe care cu numai doi ani în urmă îl numisem căminul meu.

Totul împrejur, câmpii, colibe şi lanurile de grâu nu mai erau acum decât nişte grămezi de cenuşă şi de piatră. Unele locuinţe erau prăbuşite şi transformate în scrum, altele începeau să fie reconstruite. Am trecut pe lângă moară, ce odinioară fusese cea mai arătoasă clădire din oraş, iar acum – doar o grămadă de ruine.

Oamenii îşi lăsau jos ciocanele, se opreau din cioplirea lemnelor.

Un grup de copii strigau şi arătau spre mine.

— Priviţi, este Hugh. S-a întors. Este Hugh!

Toţi se uitau la mine, nevenindu-le să creadă. Oamenii alergau spre mine.

— Tu eşti, Hugh? Chiar te-ai întors?

Se strânseră în jurul meu. Ce privelişte trebuie să fi oferit, în tunica zdrenţuită, cu pantalonii verzi rupţi! Am mers pe străduţele înguste direct spre piaţa mare. Ultima dată când fusesem aici, aflasem îngrozit despre soarta soţiei şi a copilului meu. Acum, totul era nou, ireal şi atât de trist.

Se auziră aclamaţii zgomotoase: „Laudă Domnului, este Hugh. S-a întors!“ În timp ce alţii scuipau în calea mea: „Pleacă, Hugh. Eşti diavolul. Uite ce ai adus pe capul nostru“.

Până să ajung în piaţă, în jurul meu se adunaseră cam vreo şaptezeci de oameni, aproape toţi cei din oraş.

Mă holbam la hanul nostru. Fuseseră ridicaţi doi pereţi noi din bârne masive, sprijiniţi în coloane de piatră. Matthew se străduise să îl clădească, mai solid decât fusese înainte. Mă cuprinse un val de mânie. Să îi ia naiba! Eu îl ucisesem pe Norcross. Eu eram cel care se strecurase la curte. Ce drept aveau să se răzbune pe acest oraş?

Ochii mi se umplură de lacrimi. Şi am plâns, am plâns, aşa cum nu

mai plânsesem de pe vremea când eram copil.

Să îl ia naiba pe Baldwin! Şi să mă ia naiba şi pe mine pentru orgoliul meu prostesc.

Am căzut în genunchi. Soţia mea, fiul meu… Matthew… Totul se dusese de râpă. Atâţia oameni muriseră.

Orăşenii stăteau în jurul meu, lăsându-mă să jelesc. Apoi, am simţit o mână pe umăr. Mi-am înghiţit suspinele şi am privit în sus. Era părintele Leo. Capul lui mic şi predicile sale mă făcură să nu îi dau prea multă atenţie. Acum mă rugam să nu îşi ia mâna de pe mine pentru că era singurul lucru ce mă oprea să nu mă tăvălesc pe jos, urlând de ruşine şi de durere.

Preotul îmi strânse uşor umărul cu afecţiune.

— Acestea sunt faptele lui Baldwin, Hugh, nu ale tale.

— Da, sunt faptele lui Baldwin, strigă cineva din mulţime. Hugh nu a vrut să ne facă niciun rău. Nu este vina lui.

— Ne plătim dările şi iată cum ne răsplăteşte ticălosul, strigă o femeie.

— Hugh trebuie să plece, zise un altul. El l-a ucis pe Norcross. Vom fi arşi toţi.

— Da, l-a ucis pe Norcross, într-adevăr, strigă altcineva. Dumnezeu să-i dea sănătate. Care dintre noi a mai avut un asemenea curaj?

Se auzeau tot mai multe voci. Se iscase o zarvă – unii erau în favoarea mea, alţii împotrivă. Câţiva, printre care Odo şi preotul, îndemnau la înţelepciune, în timp ce alţii începură să arunce cu pietre în mine.

— Ai milă de noi, Hugh, strigă cineva. Pleacă, te rugăm, înainte de a se întoarce cavalerii!

În miezul larmei generale, se auzi limpede o voce de femeie. Toţi s-au întors şi au rămas tăcuţi.

Era Marie, soţia morarului. Îmi aminteam faţa ei drăguţă. Ea şi Sophie fuseseră cele mai bune prietene; merseseră împreună la fântână în ziua în care fiul ei fusese înecat.

— Noi am pierdut mai mult decât oricare dintre voi. Privi mulţimea. Doi fii. Unul ucis de Baldwin. Unul ucis în război. Plus moara noastră… Dar Hugh a suferit mai mult decât oricare dintre noi! Arătaţi cu degetul cu ură către el pentru că tuturor ne este prea frică să arătăm cu degetul către cel care o merită cu adevărat. Pe Baldwin ar trebui să îl facem să plătească pentru suferinţele noastre, nu pe Hugh.

— Marie are dreptate, zise soţul ei, Georges, morarul. Hugh este cel care l-a ucis pe Norcross şi mi-a răzbunat fiul. Mă ajută să mă ridic şi îmi întinse mâna. Mă bucur că te-ai întors, Hugh.

— Şi eu, spuse Odo cu vocea lui ca tunetul. M-am săturat să tremur ori de câte ori aud tropote de copite de cai apropiindu-se de oraş.

— Ai dreptate, întări şi Martin, croitorul. Stăpânul nostru este vinovat, nu Hugh. Dar ce putem face? Suntem proprietatea lui.

Am fost izbit de vorbele lui. În acel moment, am văzut neajutorarea şi teama vecinului meu. Ştiam ce aveam de făcut.

— *Atunci, sfărâmaţi jugul,* am spus eu.

Pentru o clipă se lăsă o tăcere mormântală.

— Să sfărâmăm jugul? întrebă croitorul uluit.

Oamenii se întorceau unii către alţii şi clătinau din cap ca şi când cuvintele mele ar fi fost o dovadă că eram nebun.

— Dacă sfărâmăm jugul, Baldwin se va întoarce. De data aceasta, nu ne va pârjoli numai casele.

— Atunci, data viitoare, dragi prieteni, vom fi pregătiţi să-l întâmpinăm, am spus privindu-i pe fiecare în ochi.

O tăcere apăsătoare umplu piaţa. Oamenii aceştia mă priveau ca şi când cuvintele pe care le rosteam ar fi fost erezii ce aveau să aducă blestemul asupra tuturor.

Ştiam că aceste cuvinte aveau să ne elibereze.

Mă uitam la ei şi strigam:

— *Sfărâmaţi jugul!*

Capitolul 81

Emilie se năpusti pe lângă gărzi către dormitorul lui Anne.

— Vă rog, doamnă. Unul dintre gardieni o reţinu. Stăpâna se odihneşte.

Sângele îi vâjâia în urechi. Ducele se întorsese cu o noapte în urmă, dar nu Stephen era în gândurile ei, ci Anne, stăpâna ei, persoana pe care o slujea, *cea care pierduse simţul dreptăţii.*

Toată dimineaţa, Emilie se rugase ca Domnul să-i arate ce avea de făcut. Ştia că încălcase o limită. Dumnezeule, ajutase pe cineva care ucisese pe unul dintre membrii gărzii ducelui. Putea fi întemniţată pentru asta. Se întrebase de nenumărate ori, dacă depăşesc o astfel de

limită înseamnă că sunt pregătită să pierd totul? Binecuvântarea familiei mele, poziţia mea la curte. Numele meu… Şi, de fiecare dată, răspunsul fusese acelaşi, clar şi răspicat: *Cum să nu?*

Deschise uşa masivă a camerei lui Anne.

William, fiul lui Anne, în vârstă de nouă ani, era pe cale să iasă din încăpere, gata îmbrăcat. Anne îi făcu semn să plece.

— Du-te. Te aşteptă tatăl tău, fiule. Să iei un trofeu pentru mine.

— Aşa voi face, mamă, zise băiatul, alergând afară. Anne era în pat la această oră târzie, încă înfăşurată în aşternuturi.

— Sunteţi bolnavă, doamnă? o întrebă Emilie.

— Dai buzna în camera mea, zise Anne întorcându-şi faţa, de parcă n-ai avea nimic altceva de făcut.

— Dimpotrivă. Avem multe de discutat, spuse Emilie.

— Să discutăm, copilă… Fără îndoială că şi acum, ca de fiecare dată, vom vorbi despre protejatul tău, nebunul.

— E adevărat, doamnă, este un nebun. Dar numai pentru că a avut încredere în tine. La fel ca mine.

— Deci nu mai este vorba despre el, după câte înţeleg. Este vorba de noi două…

— L-ai nedreptăţit foarte rău, doamnă şi, prin aceasta, m-ai nedreptăţit şi pe mine.

— Te-am nedreptăţit pe tine? Anne râse brutal. Hugh al tău este un om căutat acum. Un criminal şi un dezertor în aceeaşi măsură. Este căutat în două ducate şi va fi prins. Şi, odată prins, va fi spânzurat în piaţa mare.

— Vă aud vocea, doamnă, zise Emilie, dar cuvintele nu par să vă aparţină. Ce s-a întâmplat cu femeia care mi-a fost ca o mamă? Unde este Anne aceea care l-a înfruntat pe soţul ei? Care a domnit în absenţa lui cu atâta cumpătare şi milostenie?

— Du-te, copilă. Te rog, pleacă. Nu îmi ţine predici despre lucruri pe care nu le cunoşti.

— Ştiu un singur lucru. Că oamenii tăi i-au prădat oraşul. I-au ucis fiul, i-au răpit şi închis soţia şi au întemniţat-o. Acum e moartă. A murit. În închisoarea ta. Ştiai de toate astea.

— De unde era să ştiu? ripostă Anne. De unde era să ştiu că o târâtură neînsemnată, aruncată în temniţa noastră, era de fapt soţia acestui om? Tafurii nu sunt în slujba mea, ci în a soţului meu. Nu ştiu pe cine atacă şi ce lucruri îngrozitoare fac.

— Aceste fapte, doamnă… Emilie o privi în ochi. Îţi sunt acum atribuite ţie.

— Pleacă, o alungă Anne. Crezi că dacă aş fi ştiut că persoana pe care am căutat-o în tot acest timp a fost de fapt aici, în Borée, la curtea noastră, bufonul tău ar mai fi hoinărit acum, rănit, dar viu? Ar fi fost mort ca şi soţia lui.

— Îl căutai pe Hugh? Emilie clipi. Pentru Dumnezeu pentru ce?

— Pentru că bufonul deţine cel mai de preţ lucru al creştinătăţii şi nici măcar nu este conştient de asta.

— Ce anume? Nu are nimic. I-ai luat totul.

— Pleacă. Anne se cufundă din nou în aşternuturi. Şi ia cu tine şi afurisitul ăsta de spirit de dreptate. Asta te-a făcut să te îndepărtezi de tatăl tău, să fugi de destinul tău. Pleacă, Emilie! În furia ei, Anne se întoarse spre Emilie, dând la iveală ceea ce ascunsese.

O crestătură mare, roşie. Şi ceva mai rău.

— Ce este asta? Emilie înaintă.

— Rămâi acolo, şuieră Anne chircindu-se în aşternuturi.

— Te rog, doamnă, nu te ascunde de mine. Ce e cu rana de pe faţa ta?

Anne inspiră adânc. Lasă capul în jos.

— Este propria mea temniţă, copilă. Vrei să vezi? Ei bine, priveşte!

Emilie ţipă uşor. Se năpusti şi, în pofida protestelor lui Anne, îi mângâie rana.

— Stephen ţi-a făcut asta?

— Ar trebui să ştii copilă, pentru că este *adevărul* gol-goluţ pe care vrei atât de mult să îl afli. Adevărul unei femei.

Emilie se înfioră de groază. Obrazul lui Anne era umflat, părând de două ori mai mare.

Capitolul 82

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să urc pe dealul unde se afla mormântul fiului meu, Phillipe.

Am îngenuncheat la mormântul lui.

— Mama ta a vorbit despre tine cu ultima ei suflare, am şoptit. Apoi m-am aşezat pe pământul tare. Dragul meu Phillipe!

Tot nu înţelegeam ce voiau aceşti ticăloşi de la mine. Oare ce credeau ei că aş avea? Şi era limpede că nu aveam. De ce muriseră soţia şi copilul meu?

Am săpat lângă mormânt, am scos obiectele pe care le adusesem din cruciadă şi le-am întins pe iarbă.

Cutia aurită pentru parfum, luată pentru Sophie din Constantinopol… Cât de sigur fusesem că aveam să i-o dau, şi cât de mândru. Numai gândindu-mă la toate cele întâmplate – Nico, Robert, Sophie – îmi simţeam ochii umplându-se de lacrimi.

M-am uitat la semnele incrustate de pe teaca pe care o găsisem atunci când trecusem munţii. Apoi, crucea de aur pe care o luasem din biserică. Acestea să fi fost comorile? Obiectele ce aduseseră blestemul pe capul meu? Dacă le-aş da înapoi, m-ar lăsa în pace şi pe mine şi oraşul unde locuiam?

Mă cuprinse o furie amestecată cu durere.

— *Care dintre voi este?* am urlat la lucrurile mele. Care dintre ele a provocat moartea fiului şi a soţiei mele?

Am luat crucea şi m-am dus să o arunc înspre copaci. *Prostii! Tâmpenii! Nimic nu valorează vieţile soţiei şi a fiului meu!*

Apoi m-am tras înapoi, aducându-mi aminte ultimele cuvinte ale lui Sophie: „Nu le da ceea ce vor“.

Să nu le dau ce, Sophie? Ce să nu le dau?

Am rămas lângă mormânt şi am plâns, smulgându-mi părul din cap.

— Ce să nu le dau? şopteam iar şi iar.

În cele din urmă, m-am ridicat, sleit de puteri. Am luat lucrurile şi le-am pus înapoi în groapă, aşezând la loc pământul peste ele. Am inspirat adânc şi mi-am luat rămas-bun.

Nu le da ceea ce vor.

Bine, Sophie, nu le voi da.

Fiindcă, pentru Dumnezeu, nu ştiam ce să nu le dau.

Capitolul 83

Vara făcu loc toamnei şi, încet-încet, îmi reluai viaţa în oraşul meu.

Reconstruiam.

Am reluat lucrul la han, început de Matthew. Toată ziua încărcăm

bârne grele, le fixam şi le legam una de alta, cu o funie, ca să înalţ pereţii. Noaptea dormeam în coliba lui Odo, împreună cu el şi cu soţia acestuia şi cei doi copii ai lor, adunaţi în jurul vetrei într-o singură încăpere, până când am reclădit locuinţa din spatele hanului.

Oraşul reveni la viaţă. Fermierii se pregăteau de recoltat. Casele dărâmate erau ridicate din nou din mortar şi piatră. Vremea recoltei avea să aducă în oraş negustorii. Negustorii aduceau bani. Iar banii ne asigurau hainele şi hrana. Oamenii râdeau din nou şi priveau spre viitor.

Iar eu am ajuns un mic erou. În scurt timp, povestirile despre felul cum pătrunsesem la Treille şi mă luptasem cu cavalerul Norcross deveniseră parte din folclorul local. Copiii se agăţau de mine: *Fă o piruetă, Hugh. Şi mai ieşi o dată din lanţuri.*

Îi distram cu trucurile mele. Scoteam pietre sau monede de după urechile lor, le spuneam poveşti despre război. Îmi simţeam sufletul mângâiat de râsetele lor. Da, râsul vindecă într-adevăr. Îndeletnicirea de bufon mă învăţase această importantă lecţie.

Şi o plângeam pe biata mea Sophie. În fiecare zi, înainte de asfinţit, urcam colina de la marginea oraşului şi mă aşezam lângă mormântul fiului meu. Vorbeam cu Sophie ca şi când şi ea s-ar fi odihnit acolo. Îi povesteam cum înaintau lucrările la han. Cum se unise oraşul în jurul meu.

Şi, uneori, îi povesteam despre Emilie. Ce dar minunat fusese prietenia ei. Cum văzuse ea în mine, încă din prima zi, ceva deosebit, cum nu văzuse la niciunul dintre nobili. Şi de câte ori mă salvase! Aş fi fost o grămadă sângerândă lipsită de viaţă dacă ea nu ar fi dat peste mine în ziua aceea, după lupta cu mistreţul.

Nu îmi scăpa pasiunea ce mă cuprindea ori de câte ori vorbeam despre Emilie. Mă pomeneam gândindu-mă la sărutul nostru. Nici nu ştiam dacă fusese menit să mă readucă definitiv cu picioarele pe pământ după o zi foarte agitată sau fusese un ultim bun-rămas de la un prieten adevărat. Ce văzuse la mine ca să fi riscat atât de mult? *Ceva deosebit… Ceva deosebit, Sophie!* Uneori, simţeam chiar că roşesc.

Într-o astfel de după-amiază, în timp ce mă îndreptam spre oraş venind de la mormânt, l-am văzut pe Odo alergând spre mine pe cărare.

— Repede, Hugh, nu te poţi întoarce. *Trebuie să te ascunzi!*

Am privit în spatele lui. Patru călăreţi se apropiau pe podul de

piatră. Unul era un trimis al ducelui, purtând haine viu colorate şi o pălărie cu pene. Ceilalţi erau soldaţi, în culorile alb şi purpuriu ale curţii de la Treille. Inima mi se opri.

— E vechilul lui Baldwin, zise Odo. Dacă te va găsi aici, suntem morţi toţi.

M-am ascuns în spatele unui pâlc de copaci, căutând în gând o scăpare. Odo avea dreptate; nu puteam să mă întorc acolo. Dar dacă mă dăduse cineva de gol? Nu ar fi fost de ajuns să fug. Oraşul tot ar fi fost în pericol.

— Adu-mi o sabie, i-am spus lui Odo.

— O sabie? îi vezi pe soldaţii aceia, Hugh? Trebuie să pleci. Fugi ca şi când ţi-ar fi luat cineva punga.

M-am ghemuit să nu fiu văzut şi m-am îndreptat spre pădurile dinspre est. Puţini oameni mă văzuseră furişându-mă. Am trecut pârâul printr-un loc ferit şi m-am strecurat în desiş.

Din apropierea pieţei mari, l-am privit pe vechil înaintând călare pe armăsarul său, maiestuos ca Cezar.

O mulţime neliniştită se adună în jurul lui fremătând. Un vechil nu venea niciodată cu veşti bune; numai dări mărite şi decrete nemiloase.

Scoase două documente ce păreau oficiale.

— Onorabili cetăţeni ai Veille du Père. Îşi drese vocea. Stăpânul vostru Baldwin vă transmite salutări. În conformitate, continuă el, cu legile locului, datând de pe vremea lui Philip Capet, rege al Franţei, Baldwin, duce de Treille, dă următorul decret: toţi aceia care vor ajuta sau vor adăposti pe fugarul cunoscut cu numele de Hugh De Luc, un criminal laş, vor fi consideraţi complici ai sus-numitului fugar şi vor fi pedepsiţi conform legii. Ceea ce pentru voi, porcari nenorociţi, care nu înţelegeţi întru totul, înseamnă că veţi fi atârnaţi de gât până veţi muri. În plus, continuă el, toate proprietăţile lui, pământ şi alte bunuri, deţinute sau date în arendă de către duce, vor fi confiscate pe loc, iar toţi urmaşii, copiii, nepoţii vor fi legaţi pe viaţă în serviciul ducelui.

Sângele îmi clocotea. Oraşul era pedepsit pentru crimele mele. Am aşteptat aproape fără suflare ca o voce să se ridice şi să mă dea în vileag. O soţie, un unchi, de teamă să nu piardă şi mai mult. Un copil neştiutor…

Vechilul privi lung şi scrutător în jurul său..

— Staţi pe gânduri, orăşeni…? Oare inima vă dă ghes să mărturisiţi ceva? Se lăsă o tăcere apăsătoare. Dar nimeni nu spuse nimic. *Nici*

măcar unul.

Apoi, părintele Leo făcu un pas înainte.

— O dată în plus, stăpânul nostru, Baldwin, ne arată cât este de milostiv şi de înţelept.

Vechilul ridică din umeri.

— Sunt măsuri ce trebuie luate, părinte. Se spune că nenorocitul s-ar fi întors pe aceste meleaguri.

— Ce veşti *bune* ai mai adus şi în celălalt decret? strigă cineva.

— Aproape că uitasem…, zâmbi el şi înălţă capul. Desfăcu pergamentul şi fără a-l citi îl bătu în cuie pe zidul bisericii. O majorare a dărilor. Toate cu zece procente.

— *Ce!* se auzi din mulţime. Nu este cinstit. Nu se poate.

— Îmi pare rău. Vechilul ridică din umeri. Ştiţi şi voi motivul… vara secetoasă, recolta proastă…

Apoi, ca din senin, se opri din vorbit. Ceva îi atrăsese atenţia. Stătea acolo neclintit. *Privea hanul.* Inima mi se opri.

— Nu este acela hanul care numai cu câteva săptămâni în urmă a ars din temelii? Cel ce aparţine celui pe care îl căutăm? Nimeni nu răspunse. Cine îl reconstruieşte? Dacă nu mă înşală memoria, ultimul lui proprietar a fost, să zicem… sfâşiat de durere.

Câteva perechi de ochi se rotiră neliniştite.

— *Cine îl reconstruieşte, am spus?* Vechilul ridică o piatră. Am început să tremur. *Era sfârşitul pentru mine.*

Apoi, o voce răsună din mulţime.

— Oraşul îl reconstruieşte, stăpâne. Era părintele Leo.

— Este nevoie de un han.

Ochii vechilului se aprinseră.

— Prea milostiv părinte. Sunt foarte mulţumit să aud asta din gura ta, un om al cărui cuvânt este dincolo de orice îndoială. Deci, spune-mi, cine îl va avea în grijă?

O altă tăcere.

— Eu, strigă o voce. Marie, soţia morarului. Eu voi servi la han în timp ce soţul meu se va ocupa de moară.

— Eşti foarte întreprinzătoare, doamnă. O alegere bună, cred, din moment ce nu păreţi să aveţi angajat pe nimeni să se ocupe de moară.

Vechilul continua să scruteze mulţimea. Se vedea că nu prea îi venea să creadă un cuvânt. Apoi aruncă piatra pe care o ţinuse în mână şi se îndreptă spre cal.

— Sper ca toate acestea să fie adevărate. Pufni şi trase frâiele calului. Poate că la viitoarea mea vizită voi sta mai mult, doamnă. Abia aştept să mă bucur de ospitalitatea voastră.

Capitolul 84

De îndată ce vechilul cel detestat de toţi nu se mai zări, peste oraş se lăsă panica. Am ieşit din desiş, recunoscător că nimeni nu mă dăduse în vileag. Dar am văzut că starea de spirit se schimbase.

— Acum ce facem? Martin, croitorul, scutură din cap speriat. L-aţi auzit; nenorocitul bănuieşte ceva. Cât timp am putea să îi ascundem adevărul?

Jean Dueux, un fermier, se uită pieziş.

— Dacă pământul pe care l-am muncit se întoarce la arendaş, suntem ruinaţi. Viaţa noastră, a tuturor, depinde de acest pământ.

Oamenii s-au adunat în jurul meu, speriaţi. Eu fusesem cauza nenorocirii lor.

— Dacă vreţi să plec, voi pleca. Mi-am înclinat capul.

— Nu tu eşti de vină, zise croitorul, uitându-se în jur după susţinători. Tuturor le este frică. Ne-am ridicat în sfârşit din ruine. Dacă oamenii lui Baldwin se întorc…

— Chiar se vor întoarce, Martin, i-am spus. Se vor întoarce iar şi iar, fie că rămân, fie că plec.

— Te-am primit printre noi, strigă nevasta brutarului. Acum ce vrei să mai facem?

M-am dus la han şi am simţit sufletul soţiei mele rătăcind printre dărâmături.

— Credeţi că eu car la pietre în fiecare zi pentru a reconstrui hanul, aşa cum i-am promis soţiei mele, numai pentru a fi din nou dărâmat?

— Toţi simţim la fel, Hugh, zise croitorul. Toţi ne-am reclădit casele. Dar ce am putea face pentru a ieşi din situaţia asta?

— Putem să ne apărăm, am strigat.

— *Să ne apărăm?* Oamenii îşi şopteau cuvântul unul altuia.

— *Da, să ne apărăm.* Ajunge! Înfruntaţi-l! Arătaţi-le că nu vor mai fi stăpâni pe vieţile noastre, niciodată.

— Să ne luptăm? Cu stăpânul nostru? Oamenii păreau înmărmuriţi.

Dar îi suntem cu toţii supuşi pe viaţă, Hugh.

— V-am mai spus şi înainte… *Sfărâmaţi jugul.*

Murmurele încetară.

— Sfărâmaţi-l, am spus din nou.

— Dar asta ar fi trădare, obiectă croitorul.

M-am întors către morar:

— O trădare mai mare, Georges, decât uciderea fiului tău? Tu ce zici, Marie – soţul tău zace îngropat nu departe de fiul meu. Când a fost ucis în timp ce îşi apăra căminul a fost o trădare mai mică? Sau propriul meu fiu, care a fost aruncat în flăcări când nici măcar nu ştia să vorbească?

— Baldwin este un ticălos, răspunse morarul. Dar aceste obligaţii ale noastre, pe care tu vrei să le înlături, reprezintă legea. Baldwin va veni asupra noastră cu toate forţele lui. Ne va strivi ca pe nişte molii.

— Putem reuşi, Georges. Am văzut cum un detaşament mic şi umil se poate organiza şi apăra luni întregi împotriva unei forţe mai mari. Nu încerc să vă înflăcărez ca micul eremit, pentru ca apoi să vă duc la ruină. Dar îl putem învinge dacă ne împotrivim.

— Ducele are oameni bine antrenaţi. Odo făcu un pas înainte. Arme. Noi nu suntem decât fermieri şi fierari. Un orăşel – cincizeci de oameni.

— Da, şi în fiecare sat dintre noi şi Treille sunt alţi cincizeci care îl urăsc pe Baldwin la fel de mult ca şi voi. Sute, care au îndurat aceleaşi umilinţe şi opresiuni. Dacă îi învingem o singură dată, toţi aceşti oameni ni se vor alătura. Cum ar putea Baldwin să lupte împotriva tuturor?

Unii dădeau din cap aprobator; pentru alţii, ideea de a se ridica împotriva stăpânului era aproape imposibil de înţeles.

— Hugh are dreptate, zise Marie, soţia morarului. Toţi am pierdut soţi şi copii. Casele noastre au fost ruinate. M-am săturat să tremur în aşternut ori de câte ori aud tropote de cai.

— Şi eu la fel, sări Odo. Ne-am închinat acestui nenorocit pentru tot restul vieţii. Şi ce a ieşit din asta? Umilinţă şi moarte. Făcu un pas către mine şi ridică din umeri. Eu sunt fierar. Mă pricep la topit fier, nu la militărie. Dar dacă ai nevoie de mine, pot să fac un ciocan al naibii de bun. Poţi conta pe mine!

Una câte una, vocile se ridicau aprobator. Fermieri, căruţaşi, cizmari… oameni care pur şi simplu ajunseseră la capătul răbdării.

— Tu ce părere ai, părinte? se rugă croitorul sperând la un aliat.

Chiar dacă îl vom învinge pe Baldwin, vom supravieţui unui iad numai pentru a pieri în altul?

— Nu pot spune nimic. Părintele Leo ridică din umeri. Tot ce pot spune este că, data viitoare, când vor veni trupele lui Baldwin, să contezi pe mine – pot să arunc şi eu o piatră sau două.

Strigăte de aprobare peste tot. Dar satul era tot împărţit. Croitorul, dogarul şi alţi câţiva fermieri împietriseră la gândul că şi-ar putea pierde pământurile.

M-am dus către croitor.

— Pot garanta un singur lucru… Oamenii lui Baldwin vor veni oricum. Veţi reclădi şi veţi plăti până când palmele voastre se vor umple de bășici. Dar ei se vor întoarce de fiecare dată. Până când le vom arăta că n-o mai pot face.

Croitorul clătină din cap.

— Tu porţi o fustanelă din petice colorate, ai clopoţei la bonetă şi vrei să spui că ne vei învăţa cum să luptăm?

— Aşa voi face.

L-am privit în ochi.

Croitorul mă măsura din cap până în picioare. Îmi atinse tunica.

— Oricine a făcut asta, a făcut o treabă bună. Apoi îmi strânse mâna. Dumnezeu să ne ajute, declară el.

Capitolul 85

— Aici! i-am strigat lui Jean Dueux, care era cocoţat în vârful unui copac. Puţin mai la dreapta. Unde se îngustează drumul.

Sus, deasupra drumului, Jean ridicase un sac pentru grâu plin cu bolovani şi pietre. Legă sacul cu o funie lungă şi înnodă celălalt capăt de două ori de o creangă solidă.

— Dau drumul calului, i-am spus. Când ajunge în dreptul meu, să dai drumul pietrelor.

De la vizita vechilului, începuserăm să ne pregătim pentru apărare. Pădurarii aduceau buşteni şi îi plasau de-a lungul marginii de vest a oraşului. Înfigeam adânc în pământ ţepuşe ascuţite, înclinate, astfel încât nici cei mai îndrăzneţi cai de război nu ar fi avut curajul să le înfrunte. Pe drum, bolovani mari din piatră, fuseseră îngropaţi pe

jumătate.

Şi am început să ne facem arme. Câţiva bătrâni şi-au scos săbiile vechi şi ruginite. Odo le lustruia şi le ascuţea în atelierul lui. Restul arsenalului nostru era alcătuit din bâte şi arcuri, câteva suliţe şi arcane, unelte din oţel. Din acestea am făcut săgeţi care să poată trece prin armuri. Fiecare dintre noi era ca un David care se pregătea să îl înfrunte pe Goliat.

M-am dat la o parte şi am făcut un semn. Apples, fiul brutarului, dădu bice calului şi-l lăsă să pornească spre mine. Jean se ţinu mai strâns de copac, făcând vânt sacului. Când calul a trecut pe lângă mine, am strigat:

— Dă-i drumul!

Sacul porni spre pământ cu viteză, ca o lance aruncată cu putere. Vâjâi deasupra calului cam la nivelul la care ar fi trebuit să se afle un trup omenesc. Ţâşnise ca şi cum fi fost aruncat de o catapultă. Nici cel mai masiv dintre călăreţi nu ar fi rezistat forţei unei asemenea lovituri.

Jean şi Apples chiuiră.

— Acum este rândul tău, Alphonse. M-am întors către fiul cel mai mare al tăbăcarului, ce se bâlbâia. Se apropia de cincisprezece ani şi muşchii abia începeau să i se dezvolte. I-am pus o bâtă în mână. Cavalerul căzut va fi uluit. Pentru câteva clipe, va fi ţintuit la pământ de armura sa. Nu ai voie să şovăi. L-am privit în ochi şi am agitat bâta ca şi cum aş fi lovit un trup căzut la pământ. Trebuie să fii pregătit s-o faci.

— V-voi f-fi, încuviinţă băiatul. Era mare şi puternic, dar nu mai luase parte la o bătălie. Cu toate acestea, îşi văzuse fratele mai mic tăiat în bucăţi de oamenii lui Baldwin. Luă bâta şi lovi cu sete în pământ. Nu îţi f-face griji în p-privinţa mea, zise el.

Am dat din cap aprobator.

Mă simţeam atât de bine văzând oamenii uniţi. Fiecare putea face ceva folositor. Pădurarii puteau trage cu arcul, copiii puteau arunca cu pietre, iar cei mai maturi puteau face armuri din piele şi săgeţi.

Dar pentru a-i izgoni pe oamenii lui Baldwin, era nevoie de mult mai mult decât de entuziasm şi nerăbdare. Trebuia să simtă nevoia de a lupta. Mă rugam la Dumnezeu să ne ajute. Doar nu îi conduceam ca, Petru Eremitul, la un măcel sigur.

— Hugh! am auzit o voce strigându-mă din direcţia oraşului.

Pipo, fiul mai mic al lui Odo, alerga spre mine. Pe faţă avea o expresie gravă. Am simţit un fior de panică.

— A venit cineva, zise dintr-o suflare.

— Cine? Pentru o clipă, inima mi se strânse. Cine ştia că sunt aici?

— Un vizitator, zise băiatul. Şi încă unul drăguţ. Zice că a venit tocmai din Borée.

Capitolul 86

Emilie!

Am alergat pe drumul prăfuit până în oraş, cu inima zvâcnindu-mi de bucurie şi de nerăbdare. Mă gândisem la ea de multe ori, deşi îmi spuneam că speranţa de a o revedea era doar un vis prostesc.

Am luat-o pe o scurtătură, printre grajduri şi atelierele de fierărie şi am văzut-o în piaţă – împreună cu camerista ei. Avea părul prins sub o boneţică, purta o rochie simplă de pânză şi o mantie de călărie obişnuită. Cu toate acestea, era atât de frumoasă! Trebuia să îmi spun mie însumi că nu era un vis. Era aici!

Am apărut de după hambar şi m-a văzut. Nu ştiam dacă trebuia să alerg spre ea şi să o ridic la cer sau să rămân pe loc.

— Nu ai nici cea mai mică idee, doamnă, am zis în sfârşit, ce bucurie imensă îmi faci.

— Măi să fie, *este chiar* Hugh De Luc. Zâmbea, ochii îi sclipeau. Pentru că mi se pare că am străbătut întreaga lume ca să te găsesc.

Cât de mult doream să o strâng în braţe! Nu ştiam ce sentimente o aduseseră aici – şi nici măcar ce sentimente aveam eu însumi. Aşa că m-am tras înapoi. Era totuşi de viţă nobilă, iar eu eram în zdrenţe, cu o cămaşă peticită.

— Îmi pare rău pentru necazurile tale. Dar eşti o imagine de vis de oricât de departe ai fi venit. Dar *cum…?* Cum de m-ai găsit?

— Ziceai că eşti din sud. Emilie îşi ridică bocceaua şi se îndreptă spre mine. Aşa că am mers direct către locul în care te-am găsit zăcând pe drum şi apoi mi-am continuat drumul spre sud. Şi tot spre sud. Şi tot mai mult spre sud. În fiecare sat prin care treceam întrebam: „Există în satul acesta un om foarte ciudat ce spune că vine din Borée şi care poartă un costum de bufon?“ Am mers atât de mult spre sud, încât am crezut că o să aud vorbindu-se în spaniolă, când băiatul acesta deosebit de săritor mi-a spus: „Da, doamnă. Probabil că vă referiţi la

Hugh.“ I-am mulţumit lui Dumnezeu în clipa în care am auzit acest nume pentru că nu mai eram în stare să facem niciun pas mai departe. Ea este Elena. Îi făcu semn însoţitoarei sale. Mi-a fost alături în această călătorie.

— Elena, am spus înclinându-mă, te-am văzut în Borée.

Camerista se înclină la rându-i, evident bucuroasă de sfârşitul călătoriei lor.

M-am întors din nou spre Emilie.

— Deci, spune-mi, cum de ai venit aici? Şi *de ce?*

— Păi, promisesem că te voi revedea. Că voi face tot ce îmi va sta în putinţă ca să îţi aduc răspunsurile pe care le căutai. Îţi voi explica mai târziu.

— Şi ai călătorit tot timpul singură? Doar voi două? Vă daţi seama de riscul la care v-aţi expus?

— I-am spus lui Anne că am plănuit o vizită la mătuşa mea, Isabel, din Toulon. A fost aşa o agitaţie în Borée de la întoarcerea lui Stephen, încât sunt sigură că s-a bucurat să scape de mine. Am fost escortate pe o bucată de drum de un grup de preoţi plecaţi în pelerinaj.

— Dar mătuşa ta? Dacă nu vei ajunge în Toulon, vei fi dată dispărută.

Emilie îşi muşcă buza vinovată.

— Mătuşa mea Isabel nu ştie. Nu a fost vorba despre nicio vizită. Am inventat totul.

Am zâmbit larg.

— Ai înfruntat lumea pentru a mă vizita. Dar destul cu întrebările. Tu şi Elena trebuie să fiţi obosite. Şi înfometate. Mă tem că prin aceste locuri nu există castele. Dar nu ducem lipsă de ospitalitate. Vino, ştiu eu un loc.

Am aruncat sacul ei din piele pe umărul meu şi am traversat împreună cu ele piaţa. Toată lumea ieşise din case şi se holba la noi. Trebuie să fi fost o imagine de necrezut: Hugh, care se întorsese din peregrinările sale fără nicio leţcaie în buzunar, cu acele haine ciudate, rupte, alături de un oaspete atât de distins.

O femeie de viţă nobilă. Şi încă una foarte frumoasă.

Le-am dus pe Emilie şi pe Elena la han.

— Acesta a fost hanul nostru. Am început să-l reclădesc.

Am observat o scânteie de aprobare luminând ochii lui Emilie.

— Este o treabă foarte bună, Hugh.

— Nu este un castel, ştiu. Dar va fi cald şi confortabil şi pentru tine. Are un acoperiş bun şi o vatră.

— Sunt onorată. Nu crezi, Elena? Am auzit că mulţi călători poposesc prin locurile astea. Şi se spune că şi hangiii sunt drăguţi.

Am zâmbit.

— Atunci, fiţi bine venite, doamnelor. La Château De Luc. Veţi fi primii mei oaspeţi!

Capitolul 87

În acea noapte, în oraş a fost o mare sărbătoare.

Am mâncat la masa lui Odo, mare cât aproape toată casa. Soţia lui, Lisette, a gătit, ajutată de Marie, soţia morarului. Au fost Odo şi Georges, cei mai buni prieteni ai mei şi părintele Leo. Şi, desigur, Emilie.

S-au pregătit mâncăruri deosebite: gâscă gătită în vatră, cu morcovi şi napi, şi mazăre, o supă de legume cu aromă de usturoi, şi pâine proaspătă pe care o înmuiam în supă. Nu aveam vin, dar preotul a adus o carafa de bere belgiană pe care o păstra pentru vizita episcopului. Pentru posibilităţile noastre, era ceva rar.

Odo cânta la flaut, şi ne-am alăturat toţi cu cântece. Copiii dansau de parcă ar fi fost sărbătoarea recoltei. Eu am făcut câteva giumbuşlucuri, o tumbă sau două. Toată lumea râdea şi dansa, chiar şi Emilie. Timp de câteva ore, am uitat de trecut.

În tot acest timp, nu puteam să îmi iau privirea de la strălucirea ochilor lui Emilie. Erau la fel de luminoşi ca luna, şi la fel de puri. Bătea din palme şi râdea în timp ce copiii lui Odo încercau să mă imite, ca şi când aceasta ar fi fost cea mai naturală postură din lume pentru ea. Le povestea despre viaţa la castel. Era o seară scăldată într-o lumină aurie, în care viaţa părea să curgă nestingherită.

După aceea, ne-am înapoiat împreună la han. Aerul era rece, iar Emilie se înfăşură mai strâns în mantia ei. O parte din mine ar fi vrut să o înconjoare cu braţul; o alta tremura de emoţie.

Am mers însoţiţi de zgomotele nopţii – vaietele bufniţelor şi bătăile de aripi ale păsărilor prin copaci.

Printre nori se arăta o lună strălucitoare şi rotundă. Am întrebat-o:

— Ce face Norbert? Cum stă cu sănătatea?

— S-a făcut din nou bine, zise Emilie, doar că tot nu este în stare să facă poanta aia cu lanţurile. Dar lucrurile s-au schimbat de la întoarcerea lui Stephen. Tafurii sunt peste tot şi ducele este în spatele lor.

— Stephen şi *Anne,* am spus eu.

— Anne… Emilie se opri ezitând. Cred cu toată inima că nu a acţionat din voinţă proprie.

— Vrei să spui că în lipsa ducelui, raidurile, măcelurile şi distrugerile nu au fost făcute la porunca ei?

— Am vrut doar să spun că a acţionat de frică. Nu îi caut scuze. Mi-a spus ceva, Hugh, ce nu pot să înţeleg. Am insistat, întrebând-o de ce a îngăduit să se întâmple asemenea lucruri şi mi-a spus: „Dacă aş fi ştiut că persoana căutată a fost tot timpul în Borée, bufonul tău ar fi fost la fel de mort ca şi soţia lui".

Nu înţelegeam.

— Te numea *hangiul* din Cruciadă. De aceea ţi-au luat soţia. Dar pretinde că nu ştia că era vorba despre tine.

— De ce? Pentru numele lui Dumnezeu, ce vor de la mine?

— Pentru că deţii cel mai de preţ lucru al creştinătăţii. Emilie îşi înclină capul spre mine. Şi nu ştii. Aşa mi-a spus Anne.

— Cel mai de preţ lucru al creştinătăţii… Am început să râd. Sunt nebuni? Uite-te bine în jurul tău. Nu am nimic. Tot ce am avut mi-au luat deja.

— I-am spus şi eu acelaşi lucru. Dar ai fost acolo, Hugh, în Cruciadă. Poate că te confundă cu altcineva.

Ajunseserăm la han. Emilie tremura în aerul rece al nopţii, iar eu tânjeam să o strâng în braţe, măcar pentru o clipă. Aş fi dat orice să o ţin în braţe. Chiar şi „cel mai de preţ lucru al creştinătăţii".

— Ţi-am adus ceva, Hugh. Am intrat pe uşă. În spatele vetrei încinse, Elena dormea deja pe salteaua ei. Emilie se duse la sacul ei.

Se întoarse cu o legătură din piele de viţel, strânsă la gură, din care scoase o cutie din lemn de mărimea celor două palme ale mele. Era gravată de o mână de artist, iar pe capac se afla litera C, frumos decorată.

Puse cutia în mâinile mele şi se dădu înapoi.

— Este a ta, Hugh. De aceea am venit.

Am rămas acolo cercetând cutia o vreme, apoi am ridicat clapa mică

şi am deschis capacul.

Ochii mi se umplură de lacrimi fierbinţi. Am ştiut imediat ce conţinea cutia.

Cenuşă.

Cenuşa lui Sophie…

— Trupul ei a fost ars a doua zi, zise Emilie încet. M-am dus şi am adunat cenuşa. Preoţii spun că nu va ajunge în rai până nu va fi înmormântată.

În gât mi se puse un nod. Am tras aer în piept cât am putut de adânc, cu fiecare fibră a trupului meu.

— Nu ştii cât de mult preţuiesc acest dar, Emilie.

— După cum ţi-am spus, Hugh, îţi aparţine.

Mi-am pus braţele în jurul ei şi am tras-o aproape.

I-am simţit inima bătând lângă a mea.

Am şoptit, astfel încât să aud numai eu:

— *Mă refeream la tine.*

Capitolul 88

În dimineaţa următoare, m-am trezit înainte de a răsări soarele. Am luat săculeţul din piele de viţel de lângă patul meu şi m-am strecurat afară din han.

Lângă magazia de lemne, am găsit câteva unelte uzate. Am luat o lopată. Cocoşii nu cântaseră încă.

Alţi oameni treziţi cu noaptea în cap îşi vedeau deja de treburile lor. Un căruţaş înhăma catârul şi se pregătea de plecare. Din coliba brutarului, mirosul de pâine proaspătă înmiresma aerul.

M-am îndreptat spre colina ce străjuia oraşul. Visasem la această clipă de atâtea ori din momentul în care Sophie îmi murise în braţe. Să o aduc acasă. Gândul că sufletul ei nu-şi găsise liniştea, lipsit de slujbe şi binecuvântări, mă tulbura. Acum, viaţa ei avea să fie împlinită. Avea să se odihnească pentru totdeauna.

Pe lângă pârâu, am început să urc dealul. Dimineaţa era însufleţită de ciripitul păsărelelor. Soarele încerca să încălzească prin ceaţă. Am urcat o vreme; curând, mă aflam mult deasupra oraşului. M-am uitat înapoi la valea ce se trezea la viaţă. Am văzut piaţa şi hanul. Acolo

dormea Emilie.

Pe vârful dealului, m-am apropiat de un ulm stufos, unde era mormântul fiului meu.

Am îngenuncheat şi am pus jos săculeţul din piele de viţel. Apoi am început să sap. Am făcut o groapă în pământ, lângă Phillipe. Lacrimile se adunau în ochii mei.

— În sfârşit, eşti acasă, Sophie, am şoptit. Tu şi Phillipe.

Am deschis săculeţul şi am luat cutia marcată cu litera C. Apoi am împrăştiat cenuşa ei în groapa săpată şi am acoperit-o cu pământ. Stăteam la mormântul ei şi mă uitam înapoi spre oraşul ce prindea viaţă.

Eşti acasă, Sophie. Sufletul tău se poate odihni.

Capitolul 89

Stephen de Borée şedea în scaunul lui cu spătar înalt în mijlocul curtenilor. O mulţime de linguşitori încercau să-i intre în graţii în timp ce vechilul său îl informa despre o nouă taxă. În spatele lui, vistierul îi dădea raportul cu privire la bunurile sale. Gândurile îi zburau departe.

Îi lipsea ceva. De când se întorsese, treburile moşiei, proprietăţile lui, lucruri ce altădată fuseseră totul pentru el, acum i se păreau neînsemnate, fără valoare. Slujbaşii ăştia turuiau întruna, dar el nu se putea concentra. În mintea lui era un singur lucru, o lumină aflată la mare distantă.

Trofeul. Comoara.

Îl bântuia, îi invadase visurile. Această relicvă sfântă supravieţuise în mod miraculos timp de secole în mormintele din Pământul Sfânt. Tânjea după ea cu o lăcomie pe care nu o nutrise faţă de nicio femeie. Ceva ce îl atinsese pe El. Se trezea adesea noaptea visând relicva, cu trupul scăldat în sudoare. Buzele i se uscau numai la gândul atingerii ei.

Cu un asemenea trofeu, Borée avea să fie unul dintre cele mai puternice ducate din Europa. Ce măiastră catedrală avea să construiască pentru a-l slăvi! Ce însemnau oasele sfântului său patron ce se odihneau în relicvar? Nimic, în comparaţie cu acest trofeu. Oamenii aveau să vină din întreaga lume în pelerinaj la Borée. Niciun

preot nu va fi mai adulat decât el, sau mai aproape de Dumnezeu.

Şi ştia şi cine îl deţine.

În pieptul lui Stephen creştea furia. Supuşii îi dădeau înainte cu proprietăţile lui, cu bunăstarea lui. Prostii! Simţea că ia foc.

— *Ieşiţi afară,* zise ridicându-se în picioare. Cei doi se uitară unul la altul, surprinşi. Ieşiţi afară! Lăsaţi-mă în pace! Tot vorbiţi de noua taxă sau de noua turmă de oi. Nu vedeţi decât ce e aici, pe pământ. Eu visez la viaţa veşnică.

Împinse cu mâna o tavă cu pahare aflată pe masă şi acestea, împreună cu o carafa de vin, se răsturnară pe podea. Toţi se retraseră în grabă, temători.

Numai Norbert, bufonul, rămase locului şi, ţinându-se de picioarele scaunului, şi tremurând ca un om aflat în primejdie, încercă să îl facă să râdă.

— Degeaba, Norbert. Nu îţi irosi gluma. Lasă-mă.

— Nu glumesc. Norbert se zvârcolea, buzele îi tremurau. Scaunul tău stă pe mâna mea.

În sfârşit, Stephen îi zâmbi, iar bufonul credincios îşi trase mâna umflată.

Un servitor se apropie să cureţe cioburile şi vinul vărsat. Stephen îi făcu semn să dispară. Ochii lui urmară dâra lăsată de vin, ce ducea la cizmele cuiva.

Cine avea curajul să se apropie? se gândea Stephen. Înălţă privirea şi văzu chipul lui Morgaine, şeful tafurilor. *Cruce Neagră.*

— Ai venit să mă deprimi şi mai tare, Morgaine, cu vestea despre încă un sat distrus fără a fi găsit trofeul?

— Nu, am venit să vă înveselesc, sire, cu vestea că ştiu unde se află comoara.

Ochii lui Stephen se măriră.

— Unde?

— Verişoara dumneavoastră, lady Emilie, m-a dus direct la ea, zise Cruce Neagră cu un zâmbet şiret.

— Emilie? Stephen făcu o strâmbătură. Ce are a face Emilie cu acest trofeu? Ea este în Toulon.

— Nu este în Toulon, zise Cruce Neagră. Se apropie şi şopti: E într-o mică gaură de şarpe, în ducatul Treille, Veille du Père.

— Veille du Père? Mi se pare cunoscut acest nume. Am crezut că ai răscolit deja…

— Da. Morgaine încuviinţă din cap văzând că Stephen înţelegea în sfârşit. Chiar în acest moment, ea este acolo împreună cu hangiul. Şi acolo este şi comoara.

Capitolul 90

Spre uimirea şi încântarea mea, Emilie nu plecă de îndată ce îmi dădu acest dar. Mai rămase şi în zilele următoare. Mă simţeam ca în rai.

I-am arătat cum întăream oraşul pentru confruntare. Porţiunea cu ţepuşe destul de puternice pentru a rezista unui atac neaşteptat; avanposturile instalate în copaci, de unde puteam prăvăli o ploaie de săgeţi şi pietre asupra invadatorilor noştri. A văzut înflăcărarea cu care îi încurajam pe prietenii şi vecinii mei. Şi mă aproba cu entuziasm.

Între timp, făceam plimbări prin locurile cele mai plăcute. Heleşteul din pădure în care îmi plăcea să mă scald. Câmpul dintre dealuri, ce vara era plin de floarea-soarelui. Şi mă ajuta la treburile de la han. Îi arătam cum să fixeze bârnele ca să alcătuiască o coloană solidă de susţinere. Mă ajută să ridic o bârnă ca să fac o grindă. Apoi i-am scrijelit iniţialele în lemn: *Em. C.*

Ştiam că acest vis avea să se sfârşească. Urma în curând să plece. Şi, totuşi, părea fericită. Aşa că mi-am permis să-mi fac iluzii. Că Emilie nu va fi căutată şi că nu i se va simţi lipsa. Că aici era în siguranţă, în afara oricărui pericol. Că, totuşi, ceva la care nu îndrăzneam să mă gândesc se petrecea între noi doi.

Într-o după-amiază caldă, câteva zile mai târziu, mi-am pus uneltele deoparte, înainte de prânz.

— Vino, i-am spus lui Emilie luând-o de mână. În ziua asta nu pot lucra. Vreau să îţi arăt un loc frumos. Te rog, doamnă.

Am dus-o sus pe dealuri, dincolo de colina pe care se odihneau Sophie şi Phillipe. Soarele ne încălzea plăcut. Mult deasupra oraşului se întindea sub cerul albastru o pajişte largă, cu iarbă înaltă aurie.

— E minunat! exclamă Emilie, şi în ochi îi luceau toate nuanţele de albastru şi de verde. Se aruncă pe iarbă. Vino şi tu, Hugh. Aici este raiul.

M-am întins lângă ea. Părul blond, moale îi cădea pe umeri şi se

vedea linia fină a sânilor din decolteul rochiei. Sângele mi-o luase razna şi mă îngrozea din motive evidente.

— Spune-mi, am rostit, sprijinindu-mă în coate, de la ce vine iniţiala C?

— C-ul?

— Numele tău de familie… era incrustat pe cutia pe care mi-ai dat-o, iar iniţialele tale sunt scrijelite şi la han. Nu ştiu nimic despre tine. Cine eşti… De unde eşti… Care este familia ta.

— Te temi, zise ea râzând, că nu sunt destul de demnă de tine?

— Bineînţeles că nu, doar că…

— M-am născut la Paris, dacă vrei să ştii. Sunt al patrulea copil la părinţi, am doi fraţi şi o soră, toţi mai mari decât mine. Tatăl meu este un om puternic, dar nu din motivele pe care ţi le închipui tu.

— Este de viţă nobilă, atât lucru ştiu. Membru al curţii regale?

— Este o persoană importantă, să spunem doar atât. Şi educat. Dar, uneori, vederile lui sunt la fel de înguste ca ale unei muşte.

— Tu eşti copilul. I-am făcut cu ochiul. Şi, cu toate acestea, ai fugit din cuib.

— Cuibul nu este întotdeauna locul cel mai sigur. Emilie privi în depărtare. Cel puţin nu pentru o femeie care trebuie să se supună regulilor. Ce aş avea altceva de făcut decât să fiu instruită în artele nobile şi să mi se vâre în cap o mulţime de concepte pe care nu le voi folosi niciodată? Sau să mă mărit pentru avere cu un bărbat care are de două ori vârsta mea. Mă vezi amuzându-mă cu vreun libidinos bătrân şi primind cadouri de la el?

— Am întâlnit numai două ducese, am spus clipind, iar tu le depăşeşti şi în ceea ce priveşte inima şi în ceea ce priveşte frumuseţea.

Îşi puse mâna într-a mea, şi am rămas aşa o clipă, tăcuţi. Apoi, Emilie îmi dădu un brânci:

— Fă-mă să râd, vrei?

— Să te fac să râzi?

— Da. Ai fost bufon cândva. Chiar unul bun. Ochii îi luceau. Haide. Nu ar trebui să îţi fie greu.

— Nu este chiar aşa de uşor, am protestat eu. Vreau să spun că nu scoţi o glumă din mânecă pur şi simplu, într-un asemenea loc, şi care să fie şi una bună.

— Te sfieşti? De mine…? Haide! Mă ciupi de braţ. Suntem numai noi. O să închid ochii. Nu ar trebui să îţi fie atât de greu să îţi dai seama ce

anume m-ar face să râd.

Emilie închise ochii şi rămase cu bărbia ridicată. Mă uitam la faţa ei, la părul delicat ce îi cădea pe umeri.

Am simţit că mi se taie răsuflarea. Era incredibil de frumoasă… şi bună, şi generoasă, şi deşteaptă.

Deodată, între noi nu mai exista nimic: nici cuvinte, nici bariere, doar două inimi, ale noastre, bătând. Am pus mâna pe şoldul ei. Emoţionat – mă rugam să nu se simtă jignită –, am mângâiat-o, înaintând spre talia ei.

Nu se opuse. Am simţit cum mă cuprindea cea mai ciudată dorinţă. Respiraţia îmi era precipitată, spatele îmi tremura. Oare avusesem acelaşi simţământ de la bun început? Din primul moment când deschisesem ochii şi îi zărisem chipul?

Am continuat mângâierea spre umărul ei şi mi-am lăsat mâna să alunece uşor pe rotunjimea sânilor. I-am simţit inima bătând. Nu mai simţisem asta decât o singură dată înainte. Şi, cu toate acestea, iată-mă simţind-o din nou.

Încet, mi-am pus gura pe buzele ei.

Emilie nu se împotrivi, ci doar veni mai aproape, deschizând uşor gura. Limbile noastre păreau să se înlănţuiască precum dansul norilor pe cer.

Îşi puse mâna pe obrazul meu, cu respiraţia la fel de grea ca şi a mea. Pielea îi mirosea a lavandă şi a răşină. În intimitatea caldă a sărutului nostru, am simţit cum o nouă lume se deschidea în faţa mea.

Brusc, ne-am îndepărtat. Ea zâmbi.

— Profiţi de mine. Am fost avertizată în legătură cu flăcăii din provincie.

— Vorbeşte-mi ca să mă trezesc, am spus. Ştiu foarte bine că visez.

— Atunci, trezeşte-te. Îmi luă mâna şi o puse peste inima ei. Şi află că aceasta este ceva adevărat.

Propria mea inimă aproape că se făcu bucăţi de bucurie. Nu îmi venea să cred ce se întâmpla.

Apoi, am auzit dinspre oraş dangătul puternic al clopotului de la biserică.

Capitolul 91

Știam că era un semnal de alarmă.

Am revenit la realitate. M-am ridicat grăbit în genunchi şi am privit spre oraş. Nu am văzut niciun fel de călăreţi. Încă niciun semn de panică. Nu eram atacaţi.

Dar în piaţă se aduna mulţimea. Ceva se întâmplase.

— Haide. Am ridicat-o pe Emilie. Trebuie să ne întoarcem.

Am alergat în josul dealului cât am putut de repede. De îndată ce am ajuns în apropierea oraşului, am auzit rostindu-mi-se numele.

Georges veni în fugă spre mine.

— Hugh, vin. Oamenii din Borée sunt pe drum.

M-am uitat la Emilie, apoi din nou la Georges.

— De unde ştii?

— Un mesager ne-a avertizat. Hai repede la biserică. Pe tine te caută. Am alergat împreună cu Georges spre piaţa principală. Oraşul se adunase acolo, iar vocile răsunau îngrozite.

Mi-am făcut loc prin mulţimea din jurul bisericii şi am dat de un tânăr care se odihnea pe treptele ei. Nu avea mai mult de şaisprezece ani şi răsufla greu din cauza alergăturii. Când mă văzu, se ridică şi mă privi:

— Tu eşti Hugh, zise băiatul. Te recunosc după părul roşu.

— Eu sunt, am răspuns. Mi se părea oarecum cunoscut. Vii din Borée?

— Da, băiatul încuviinţă. Am alergat tot drumul. M-a trimis prietenul tău, Norbert, bufonul.

— Norbert te-a trimis? M-am apropiat de el. Ce veşti aduci?

— Mi-a zis să îţi spun că vin. Să fiţi toţi pregătiţi.

— Ar trebui să mă întorc, zise Emilie, strângându-mă de braţ. Trebuie să le spun că este o greşeală.

— Nu poţi. Băiatul scutură din cap alarmat. Norbert a spus că nu trebuie să te întorci. Că Stephen ştie că eşti aici. Ai fost urmărită. Gărzile ducelui sunt pe drum. Vor fi aici la noapte, poate. Cel târziu mâine.

În mulţime se auziră ţipete alarmate. O femeie leşină. Martin,

croitorul, arătă spre mine.

— Acum ce facem? Asta este opera ta, Hugh. Ce trebuie să facem?

— Să luptaţi, i-am răspuns. Ne aşteptam la aşa ceva.

Forfotă şi feţe îngrijorate. Soţiile îşi căutau bărbaţii şi îşi strângeau copiii la piept.

— Suntem pregătiţi, am spus. Oamenii aceştia vin să ne ia ce este al nostru. Nu ne vom înclina în faţa lor.

Teroarea cuprinse întreaga mulţime. Apoi, Odo făcu un pas înainte. Privi în jurul lui şi lovi cu ciocanul de pământ.

— Sunt alături de voi. Şi ciocanul meu la fel!

— Ş-şi eu s-sânt cu t-tine, zic Alphonse. Şi toporul meu ascuţit.

— Şi eu, strigă Apples.

Alergară spre locurile stabilite, în timp ce mulţimea încremeni. Apoi îi urmară şi alţii, unul câte unul.

M-am întors din nou către mesager.

— De unde ştiu că eşti cine spui că eşti? Că vii din partea lui Norbert? Zici că lady Emilie a fost urmărită. Ar putea fi o capcană.

— Îmi cunoşti chipul, Hugh. Eu sunt Lucien, băiatul brutarului. Am încercat să învăţ meserie de la Norbert.

— Învăţăceii pot fi mituiţi, l-am provocat în continuare.

— Norbert mi-a spus că mă vei pune la încercare. Aşa că a trimis şi o dovadă. Ceva de valoare pentru tine, ce nu ar fi putut veni de la nimeni altcineva decât de la el. În spatele lui, pe treptele bisericii, se afla o învelitoare de lână. O despături. Pe faţă mi se ivi un zâmbet. Ce adusese băiatul era într-adevăr de o mare valoare pentru mine. Nu îl mai văzusem din momentul în care plecasem din Borée, în miez de noapte.

Lucien ţinea în mână toiagul meu.

Capitolul 92

În următoarele câteva ore, tot oraşul fu cuprins de o mare fierbere, cum nu mai văzusem până atunci.

Ţepuşe ascuţite erau înfipte în pământ chiar lângă pod. Sacii erau umpluţi cu pietre şi urcaţi în copaci. Unii îşi ascuţeau săgeţile şi îşi întăreau arcurile; alţii stăteau pregătiţi cu sape şi bâte.

La căderea nopţii, toţi eram încordaţi, dar pregătiţi.

Planul era ca bătrânii, femeile şi copiii să se ascundă în pădure înainte de începerea luptei. I-am spus lui Emilie că şi ea trebuia să se ducă. Dar, când sosi clipa, nimeni nu plecă.

— Rămân cu tine. Emilie scutură din cap. Îşi sfâşiase mânecile şi corsetul pentru a se mişca mai uşor. Aş putea să aduc săgeţi, să împart arme.

— Oamenii aceştia sunt ucigaşi, am spus, încercând să o conving. Nu vor face niciun fel de deosebire între nobili şi oamenii de rând. Nu este lupta ta.

— Te înşeli. Deosebirea între nobili şi cei de rând este foarte limpede aici şi acum, răspunse ea cu aceeaşi hotărâre de nezdruncinat, ca şi atunci când mă salvase în Borée. Şi a devenit şi lupta mea.

Am lăsat-o să adune pietre şi am alergat spre primele linii de rezistenţă de la pod. Alphonse şi Apples strângeau funiile.

— Câţi vor veni? întrebă Alphonse.

— Nu ştiu, am spus. Doisprezece, douăzeci, poate mai mulţi. Câţi este nevoie pentru a face treaba asta.

Mi-am ocupat poziţia la catul al doilea al casei croitorului, aproape de intrarea în oraş. De acolo puteam supraveghea apărarea. Aveam o sabie ascuţită şi un scut.

Stomacul mi se strânse. Tot ce aveam de făcut acum era să aşteptăm.

Emilie a venit la mine pe la asfinţit. Ne-am apropiat de un zid, şi ea şi-a rezemat capul de umărul meu. *Ca întotdeauna, îmi dădea puteri.*

— Orice s-ar întâmpla, zise ea, cuibărindu-se în mine, mă bucur că sunt aici, cu tine. Nu ştiu cum să îţi explic, dar simt că îţi este hărăzit un mare destin.

— Când turcul mi-a cruţat viaţa, credeam că destinul meu era acela de a-i face pe oameni să râdă. Am chicotit.

— Şi ai devenit bufon.

— Da. Mulţumită ţie.

— Nu mie. Emilie se depărtă şi mă privi. Ţie. Tu eşti cel care i-a făcut pe cei de la curtea din Borée să îţi mănânce din palmă. Dar acum cred că Dumnezeu ţi-a găsit o menire mai nobilă. Cred că aceasta este.

Am strâns-o tare la piept, simţindu-i sânii pe pieptul meu, şi ritmul inimii. Nutream o dorinţă disperată. Ne-am uitat unul la celălalt şi ceva îmi spunea că aşa trebuia să se întâmple. Că ea se afla acolo unde îi era locul. Şi eu la fel.

— Nu vreau să mor, zise Emilie, şi să nu ştiu cum este să fiu cu tine.

— Nu te voi lăsa să mori. I-am strâns pumnul în mâna mea. Ne-am sărutat. Nu ca prima dată, cu fiorul prieteniei devenind ceva mai mult, ci mai profund, mai aprins. Respiraţia i se înteţi.

Mi-am vârât mâinile sub rochia ei şi i-am simţit pântecele plat. Trupul meu se însufleţi cu totul.

Se ridică în poala mea. Ne priveam în ochi şi nu ezitam nicio clipă.

— Te iubesc, i-am spus. De la început. Nu a existat nicio îndoială.

— A existat o îndoială, şopti ea, dar şi eu te iubesc.

Veni peste mine şi gemu când am pătruns-o. Curând, se linişti. O ţineam de coapse şi am început să ne legănăm. Ochii i se aprinseră de plăcere, iar pielea mea se încinse şi se umezi pe măsură ce măream ritmul. Eram ochi în ochi, legănându-ne împotriva timpului, iar ea zâmbea şi strălucea de patimă.

— O, Hugh. Îşi lipi pântecele de al meu. Te iubesc.

La sfârşit, ţipă uşor, cu trupul tremurând. Am strâns-o de umeri atât de tare, de parcă nu aş fi vrut să îi mai dau drumul niciodată. Se mai înfioră o dată în braţele mele.

— Nu mă trezi, zise suspinând. Visez cel mai frumos vis.

Îşi îngropă faţa în pieptul meu, şi aş fi stat aşa o veşnicie. Mă uitam la lună şi mă gândeam că era un miracol că o întâlnisem pe această femeie. Voiam să o strâng în braţe şi să o apăr cu toată fiinţa mea, aşa cum şi ea riscase totul pentru a mă apăra pe mine.

Oare de aceea fusesem salvat? Nu aş fi putut să cer un scop mai bun.

Apoi am auzit un strigăt şi un ţipăt alarmat. O zarvă îndepărtată, înfiorătoare venind de sub noi. Am alergat spre fereastră. O săgeată aprinsă zbură pe deasupra noastră. Era semnalul de avertizare.

M-am uitat la Emilie, al cărei calm de acum o clipă fusese înlocuit de o groază imensă.

— *Au venit!*

Capitolul 93

Oamenii lui Cruce Neagră se aflau chiar la porţile oraşului adormit. Noaptea fără lună le ascundea apropierea. Vreme de aproape două zile călăriseră la galop, călcând oameni şi animale în drumul lor prin

păduri şi oraşe mici. Cruce Neagră ştia că această călătorie nebună nu făcuse decât să le crească apetitul pentru sânge.

O iscoadă se întoarse din pădure.

— Oraşul doarme. Este numai bun de atacat.

— Şi apărarea lor? întrebă Morgaine.

— Doar una. Cercetaşul rânji compătimitor. Au înălţat grămezi de rahat pe drum, încât caii noştri să nu mai poată înainta.

Morgaine chicoti. Ar putea fi o joacă de copii. Copii ucişi în somn. Îl căutase pe acest gândac tot drumul dinspre Antiohia. Acum îl mai despărţeau doar câteva minute de clipa în care îşi va lua trofeul. Cel mai preţios dintre toate. Gângania asta nu va scăpa din nou.

Morgaine le spuse oamenilor lui:

— Cel care va găsi trofeul va fi răsplătit cu un castel. Ucideţi pe oricine trebuie, trageţi-i-o oricui vreţi, dar găsiţi-l pe roşcat. Băgaţi-i o sabie în fund şi aduceţi-l pe vierme la mine.

Ochii oamenilor se aprinseră. Cu simţurile aţâţate de perspectiva bătăliei, şi-au acoperit pieptul şi umerii cu platoşe, peste armurile din piele. Şi-au ales armele – iatagane, suliţe şi săbii grele. Şi-au tras mânuşile bătute în oţel. Într-o clipă, aveau să transforme această grămadă adormită de gunoi într-o mocirlă de sânge. Şi-au pus coifurile. Ochii le scânteiau prin deschizătură.

Locotenentul lui Morgaine întrebă:

— Care sunt ordinele, domnule?

— Faceţi totul una cu pământul, zise Morgaine. Fiecare casă, fiecare copil. În afară de hangiu, niciunul nu rămâne în viaţă. Vreau să nu mai rămână nimic, şi asta o include şi pe lady Emilie.

Tafurul încuviinţă. Când Morgaine aprobă din cap, acesta dădu semnalul de atac.

Capitolul 94

Podeaua se zgudui sub picioarele mele. Tropotul de copite se auzea din ce în ce mai tare, ca o avalanşă ce se apropia cu repeziciune.

Am alergat în stradă. Oamenii îşi scoteau capul din posturile lor, iar teroarea le sporea în ochi.

— Nu intraţi în panică, i-am îndemnat. Ei cred că aceasta va fi o

joacă de copii. Ţineţi toţi minte planul.

Simţeam gheara fricii care acum probabil că îi cuprindea pe fiecare din ce în ce mai tare. M-am grăbit spre Alphonse şi Apples, strângând funia de ambele părţi ale podului. Le-am spus:

— Aduceţi-vă aminte ce le-au făcut prietenilor şi familiei voastre ultima dată când au trecut pe aici. Amintiţi-vă ce aţi jurat în sinea voastră să le faceţi dacă veţi avea vreodată ocazia. Acum aveţi această ocazie!

Zgomotul ca de tunet se auzea acum îngrozitor de tare. Nu puteam să îmi dau seama dacă zbuciumul pe care îl simţeam crescând în mine venea de la copitele cailor ce se apropiau sau de la bătăile propriei mele inimi.

În sfârşit, i-am văzut – un nor negru năvălind peste noi din păduri, cu torţele în mâini. Doisprezece sau paisprezece, urlând ameninţări de moarte.

În inimă îmi scânteie speranţa. Oraşul era întunecat. Ştiam că nu ne puteau vedea liniile de apărare.

— Rămâneţi pe poziţii, am strigat, dar cuvintele mele se pierdură în vacarmul iscat de caii ce se apropiau.

Primii călăreţi dădură buzna peste pod, drept peste frânghia întinsă. Caii căzură învălmăşiţi. Călăreţii au fost aruncaţi din şa. Unul dintre ei urlă când fu azvârlit în ţepuşele care îi străpunseră pieptul. Celălalt fu luat în copitele cailor ce înaintau.

Văzând ambuscada, linia următoare de călăreţi încercă să se oprească, dar viteza lor era prea mare. Un al treilea călăreţ căzu urlând, apoi altul.

În timp ce unul încerca să se ridice, l-am văzut pe Odo ieşind de sub pod, agitându-şi bâta grea şi năpustind-o peste capul bărbatului. Coiful i se turti ca o tigaie. Aţâţat de privelişte, Apples ţâşni şi el, înfigându-şi sabia în gâtul celuilalt călăreţ.

Torţele pe care le purtaseră cavalerii aprinseră întăririle din lemn. Caii nechezau şi se opreau. Săgeţile zburau dintre copaci şi alţi doi călăreţi căzură la pământ loviţi în gât şi în cap. Ceilalţi prădători, văzând ce se întâmplase, se regrupară pe pod. Apoi au intrat în grup compact, printre întăririle aprinse, în oraş.

Acum, tafurii străbăteau străzile, aruncând cu torţe în casele noastre. Mi-am agitat sabia spre copaci.

— Acum, Jean, *acum!*

O formă neagră zbură din cer, izbi un călăreţ, iar acesta căzu de pe cal cu un urlet îngrozitor. Rămase acolo, uluit, ţintuit la pământ de armura grea. Mi-am ridicat sabia şi am urlat:

— Asta este pentru Sophie, ticălosule. Să vezi şi tu cum este să fii ucis de un nebun. Am lovit cu sabia chiar în locul descoperit de deasupra pieptului. Rămase adâncită acolo. N-am mai putut s-o scot.

Pentru o clipă, chiar şi fără sabie, m-am simţit triumfător. Mergea. Oamenii luptau. Şapte dintre prădători erau la pământ, poate chiar ucişi. Alţi doi, traşi de pe cai, erau înconjuraţi de localnici care îi tăbăceau cu bâte şi cu pietre. Încercau să se apere, copleşiţi din toate părţile, dar se zbăteau în gol.

L-am văzut pe Alphonse căţărându-se în spatele unuia şi înfigând un cuţit în viziera coifului. Tafurul se opinti. Se împletici înainte şi înapoi, rotindu-şi iataganul şi încercând să se descotorosească de băiat. Un alt băiat îl lovi peste genunchi şi tafurul căzu la pământ. Apoi Alphonse îi trecu sabia peste gât şi omul se rostogoli mort.

Peste tot urlete, învălmăşeală. Câţiva călăreţi au reuşit să intre în oraş, aruncând torţe peste acoperişuri, care se aprindeau pe loc. Am numărat numai şapte invadatori în viaţă, dar cinci erau înarmaţi şi înverşunaţi, încă pe cai. Dacă dădeam înapoi acum, ar fi putut distruge oraşul.

Am început să alerg – fără armă – spre piaţă.

— Prinde, strigă Emilie şi îmi aruncă toiagul.

Pe drum, am văzut-o pe biata Jacqui, lăptăreasa cu faţa roşie, aruncând cu pietre în unul dintre agresori, în timp ce altul veni din spate şi o puse la pământ cu o lovitură de iatagan.

Săgeţile continuau să curgă din copaci, şi căzu un al doilea prădător. Imediat fu înconjurat de localnici, lovit şi tăiat cu uneltele lor.

Deodată, piaţa fu cuprinsă de flăcări.

Aimée, fiica morarului şi părintele Leo dăduseră foc gardului viu din jurul ei. Caii atacatorilor se agitau. Unul dintre ei fu aruncat din şa şi căzu în flăcări. Ceilalţi se smuceau şi tropoteau în cercuri, incapabili să înainteze.

Călăreţul căzu şi apoi se ridică, cuprins de flăcări. Se zbătea înnebunit, iar prin crăpăturile armurii ieşea fum.

Focul îl cuprinsese pe dedesubt, pielea îi fierbea ca un vas pus pe foc.

Alţi doi călăreţi rămăseseră prinşi în cercul de flăcări. Unul încercă

să iasă, dar Martin alergă şi împiedică picioarele calului. Călăreţul se repezi la el, însă fu aruncat de pe cal. Căzu la pământ, cu arma departe de el. Din întuneric, ţâşni Aimée. Ridică o secure şi izbi cu putere capul bărbatului.

Câştigam! Oraşul continua să se lupte aşa cum numai nişte oameni care se agăţau de ultima lor speranţă ar fi fost capabili să o facă. Totuşi, doi sau trei prădători tot mai erau în picioare.

Apoi, spre oroarea mea, ultimul dintre tafurii care fuseseră prinşi în cercul de flăcări reuşi să scape. Îşi struni calul şi porni învârtind securea spre Aimée ce rămăsese privind la bărbatul pe care tocmai îl ucisese.

— Ai grijă, Aimée, am strigat. Am pornit spre ea urlând disperat, din toţi rărunchii. Nu aş fi putut suporta să îl văd pe morar pierzându-şi şi ultimul copil. Fata nu se mişcă, nevăzând moartea ce se apropia de ea. Eram la douăzeci de yarzi distanţă, şi alergam cât puteam de tare. Călăreţul se ridică în şa şi înălţă toporul.

La douăzeci de picioare distanţă… Am urlat:

— *Nu…*

Am reuşit cu greu s-o prind, chiar când tafurul coborî securea. Am pus-o pe Aimée la pământ, acoperind-o cu trupul meu şi aşteptând în orice clipă să simt lama toporului înfigându-mi-se în spate. Dar nu veni nicio lovitură.

Tafurul se apropie, apoi se întoarse. Aşteptă o clipă strângând frâiele, cântărind şansele tovarăşilor lui.

Ştiam ce avea de gând, văzusem asta de o mie de ori în Cruciadă. Era momentul când îţi dai seama că totul este pierdut; singura şansă care îţi mai rămâne este să lupţi cu înverşunare, aproape orbeşte, cu orice îţi venea la îndemână şi să omori orice fiinţă întâlnită în cale, până când îţi venea şi ţie rândul.

Am împins-o pe Aimée afară din piaţă şi m-am ridicat în picioare. Am rămas acolo înfruntându-l pe atacator, fără a avea altă armă în afară de toiagul meu din lemn.

Nu voiam să mor aici. Dar nici nu voiam să fug.

Călăreţul îşi struni calul uriaş. Am rămas locului în timp ce silueta întunecată porni spre mine. Mi-am îndreptat spatele şi am strâns toiagul.

Capitolul 95

Cavalerul ridică securea. M-am ferit din calea armei sale şi am lovit cât am putut de tare picioarele armăsarului. Animalul se zbătu de durere, apoi îşi azvârli călăreţul. Tafurul căzu greoi, izbindu-se de pământ, apoi se rostogoli de mai multe ori şi se opri la zece picioare de locul în care mă aflam.

Scăpase din mână toporul lui uriaş de război. Am alergat să apuc arma. Până să ajung la ea, tafurul apucă să se ridice în picioare şi să îşi scoată sabia.

— *Deus adjuvat,* tună el în latină, Dumnezeu să mă ajute, să îl trimit pe şobolanul ăsta amărât înapoi la creatorul lui.

— Doamne, întoarceţi privirea spre noi, Doamne, am rostit eu.

Se repezi la mine cu un urlet înfricoşător.

Armele noastre s-au întâlnit, într-un scrâşnet cumplit. Ne priveam în ochi, fiecare încercând să înfigă sabia în gâtul celuilalt… Deodată, tafurul mă izbi cu genunchiul.

Plămânii mi se goliră de aer. Am gemut şi m-am încovoiat, în aceeaşi clipă, l-am simţit că îşi îndreptă sabia spre genunchii mei şi m-am încordat să-i ţin piept.

Din nou ne-am privit în faţă, cu ochii sticlind. A încercat să mă taie cu creasta ascuţită a coifului său, dar m-am ferit.

M-am împiedicat şi tafurul a venit spre mine, agitându-şi sabia cu furie.

Îşi dădea seama că mişcările mele se domoliseră. Râse.

— Vino încoace, frumoaso. Arăţi de parcă ai vrea să simţi o pereche de boaşe adevărate.

M-am tras înapoi prevăzător. Sabia lui era prea iute. Într-o astfel de luptă, nu mă puteam măsura cu el. Toporul era greu şi nu-l puteam mânui cu repeziciune.

— Vino… Îmi trimise o bezea.

L-am privit în ochi, mişcându-mă cu greutate. Ştiam că nu mă mai puteam împotrivi multă vreme. Simţeam cum mi se împleticesc picioarele; eram sleit de puteri. Am încercat să mă gândesc la toate trucurile pe care le văzusem în război. Îmi amintii de unul. Era nebunesc, disperat, nu era demn de un soldat, ci de un bufon.

— De ce să mai aştept? am zis coborând toporul, prefăcându-mă

învins, scos din luptă. De ce nu acum?

M-am întors cu spatele la el. Speram că nu-mi pierdusem minţile.

M-am aplecat mult, mi-am ridicat tunica şi i-am arătat fundul.

— *Haide*… am spus. Am aşteptat un bărbat adevărat, dar tu eşti singurul de pe aici. Am aruncat toporul la vreo cinci picioare înaintea mea.

Aşa aplecat cum stăteam, l-am văzut ridicând sabia şi pornind spre mine. Chiar când se pregătea să mă străpungă, am făcut un salt înainte. Tafurul tăie aerul şi sabia lui se înfipse în pământ.

Am aterizat în picioare şi, în acelaşi moment, am întins mâna şi am luat toporul. Am făcut un salt înapoi în timp ce tafurul, surprins, se chinuia să îşi elibereze sabia.

Pe faţa lui se citi panica. De această dată, era rândul meu să râd şi i-am trimis o bezea.

Am ridicat toporul şi am zburat capul tafurului ca pe o minge.

M-am prăbuşit în genunchi, fără suflare. Fiecare muşchi mă durea. Am lăsat toporul să cadă şi am tras cu disperare aer în plămâni.

Apoi m-am ridicat şi mi-am luat toiagul. Deodată, o voce şuieră.

— Bine lucrat, hangiule. Dar trebuie să îţi păstrezi bezelele. S-ar putea să mai ai nevoie de una sau două pe aici…

M-am întors. Alt tafur. Cu o cruce neagră pe coif, cu vizeta ridicată, dezvăluind o faţă rece şi însemnată de cicatrici, pe care mă gândeam că o mai văzusem.

Dar nu pe faţa lui mi se oprise privirea.

Ticălosul o ţinea strâns pe Emilie.

Capitolul 96

— Dă-i drumul, i-am spus. Ea nu are nicio vină.

Tafurul era bine clădit şi puternic, şi o ţinea pe Emilie de păr, cu sabia la gâtul ei. Părul lung şi negru cădea în plete pe faţa plină de cicatrici. Pe gât avea un semn, o cruce, făcut cu fierul înroşit.

— Să-i dau drumul? Tafurul râse, strângând-o pe Emilie şi mai tare. Dar este atât de frumoasă şi de dulce. Ce delicatesă va fi pentru mine. Îi mirosi părul. Ca şi tine, nici eu nu sunt obişnuit să îmi înfig scula în târfe de viţă nobilă.

Am făcut un pas spre el.

— Ce vrei de la mine?

— Cred că ştii, hangiule… Cred că ştii şi unde ne-am mai întâlnit.

M-am uitat mai bine la ochii lui răi şi batjocoritori. Brusc, trecutul îmi reveni în minte. Biserica din Antiohia.

El era nenorocitul ce îl ucisese pe turc.

— Tu eşti cel care comite aceste grozăvii?

Tafurul rânji, recunoscând.

— Eşti liber… hangiule. Nu îţi aminteşti? Când te-am văzut ultima dată, un păgân era gata să îţi pătrundă fundul. Dar destul cu vremurile de odinioară. O împinse pe Emilie în genunchi. Voi fi bucuros să îi dau drumul. Nu trebuie decât să îmi dai ceea ce mi se cuvine.

— Spune-mi ce vrei! am strigat. Ai luat deja tot ce am avut.

— Nu totul, hangiule. Mişcă sabia pe gâtul lui Emilie ridicându-i bărbia. Ea trase aer în piept şi rămase nemişcată. Unde este? E-n joc viaţa ei.

— *Unde este ce?* am strigat. O vedeam pe Emilie atât de neajutorată. Sângele îmi fierbea de furie.

— Nu te juca cu mine, Roşcatule. Tafurul îmi aruncă o privire. Ai fost în Antiohia, în biserică. Te-am văzut. Nu te rugai mai mult decât mine. Grăbeşte-te sau îmi trec sabia prin capul ei frumos.

Da, fusesem acolo… brusc, mi se limpezi totul. Crucea. Crucea de aur pe care o furasem din biserică. Acesta era motivul pentru care se întâmplaseră toate astea. Motivul pentru care muriseră atât de mulţi oameni.

— Este îngropată pe deal, am spus. Dă-i drumul, ai ceea ce căutai.

— Nu mă târguiesc cu tine. Faţa tafurului se schimonosi de furie. Dă-mi ceea ce vreau, altminteri o voi tăia ca pe o scroafa şi apoi vei urma tu.

— Atunci, ia-o. Am furat-o din biserică. Nu era decât o tinichea pentru mine. Nici măcar nu ştiu ce însemnătate are. Dă-i drumul şi îţi aduc crucea de aur. Dă-i drumul.

— *Cruce…?* Nu îmi puteam da seama dacă mânia sau nedumerirea îi strâmba buzele atât de tare. O împunse pe Emilie cu sabia şi scuipă. Nu vreau nenorocita ta de cruce, nici dacă ai fi scos-o din fundul Sfântului Petru. Ştii foarte bine ce trofeu deţii.

— *Ba nu ştiu!* Capul mi se învârtea. Mă cuprinse panica. Altceva nu mai am.

— Trebuie să ai. Împinse capul lui Emilie pe spate.

— Nu! am strigat.

Ce altceva ar fi putut fi? Mă uitam la acest monstru. Cruce Neagră. El o ucisese pe Sophie. El îmi aruncase fiul în flăcări. Îmi luase tot ce iubisem. Iar acum avea să o facă din nou. Pentru ce? *Pentru un lucru pe care nu-l aveam!*

— Orice ar fi fost, merită să mă fi urmărit tot drumul înapoi, de pe Pământul Sfânt până aici? Să măcelăreşti sate întregi de nevinovaţi şi copii? Copilul meu şi soţia mea?

— Merită! Ochii i se aprinseră. Sufletele acelea, ca şi o mie alţii ca soţia şi copilul tău, sunt neînsemnate în comparaţie cu asta. Acum, hangiule! urlă el. Sau voi pune capăt vieţii încă unei fiinţe pe care o iubeşti.

— Nu. Am scuturat din cap, mai întâi fără să îmi dau seama, apoi cu furie. Nu îmi vei mai lua nimic altceva.

M-am uitat la Emilie. Mă privea cu curaj.

Ştiam că dacă îl atacam, nu o va omorî. Tafurul pe mine mă voia. Eu eram calea spre trofeul lui preţios, nu ea. Nu ar fi riscat să rămână descoperit. Am strâns toiagul în mână. Era tot ce aveam, băţul acesta împotriva sabiei lui. Şi mâinile mele, şi voinţa mea.

Capitolul 97

L-am atacat cu toate puterile mele.

O împinse pe Emilie deoparte şi se pregăti să mă întâmpine. Era masiv şi iute, şi îmi pară lovitura cu uşurinţă.

— Ce este acest trofeu, am urlat eu lovind cu toiagul, pentru care ai ucis atâţia oameni care nici măcar nu au auzit de el? A meritat viaţa soţiei mele, a fiului meu? Sau măcar cel mai umil suflet pe care l-ai ucis în calea ta? M-am repezit la el iar şi iar, în timp ce loveam cu înverşunare. Pentru Sophie. Pentru Phillipe. Fiecare lovitură cădea fără a provoca nici cea mai mică pagubă sabiei lui. Mă gândeam că toiagul meu avea să se despice în orice moment sau că, din clipă în clipă, aveam să simt sabia lui pătrunzându-mi în pântece.

— Ţi se pare o glumă, bufonule? Îţi baţi joc de mine cerându-mi să îţi explic importanţa trofeului pe care l-ai furat? Mă forţă să mă retrag

şi începu să înainteze, rotindu-şi sabia numai pe jumătate şi obligându-mă să îi parez loviturile cu toiagul.

— *Nu e la mine,* am strigat. Nu l-am avut niciodată. Te înşeli.

Ţinti la picioarele mele. M-am dat înapoi. Sabia lui tăia bucăţi din toiagul meu.

— Ai fost acolo, bufonule. Biserica din Antiohia. Toţi am scotocit-o. Crezi că aceşti nobili au luptat pentru sufletele câtorva călugăriţe? Pentru ce te aflai acolo, bufonule, pentru rugăciuni? Vrei să spui că nu ştii că relicva pentru care te-ai luptat cu păgânul, relicva care a stat secole întregi în acel cavou, a fost folosită pentru a-l jertfi pe Domnul nostru şi poartă numele sângelui Lui sfânt?

Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. S-a repezit să mă lovească în piept. M-am ferit din nou şi lama mi-a pătruns în braţ, dar nu era decât o chestiune de timp până când avea să îmi dea lovitura fatală.

— Ai vândut-o? Ai profitat de vreun evreu? Dacă ai făcut-o, moartea ta este justificată. Mă atacă din nou. De această dată, mă trânti la pământ, pe spate, şi mai ciopli o bucată din toiagul meu, pe care abia îl mai ţineam în mână.

Îmi sângerau încheieturile degetelor.

— Nu este la mine. Jur!

Mă lovi din nou, şi aproape îmi rupse toiagul în două. Ştiam că nu ar mai fi rezistat decât la vreo două lovituri.

Am auzit strigăte în spatele meu. Emilie ţipa. Încerca să sară pe el şi să îl îndepărteze de mine, dar el o azvârli ca pe o jucărie.

Ochii tafurului scânteiară.

— Dă-mi-o, hoţule, *acum.* Pentru că în următoarea clipă vei fi în iad.

— Dacă voi fi, am spus agitându-mi bâtul către el, va fi numai pentru a te întâmpina pe tine.

Eram sfârşit. Nu mai aveam nici putere, nici suflare. Îi param loviturile, dar fiecare dintre ele pătrundea încă puţin în toiag. Voiam din tot sufletul să îl ucid pe acest om – pentru Sophie, pentru Phillipe –, dar nu mai aveam putere.

Mă aruncă într-un şanţ de pe marginea drumului. Am privit în jur după o armă, orice. Ridică sabia deasupra capului meu.

— Îţi dau o ultimă şansă, tună el. Dă-mi-o. Încă mai poţi scăpa cu viaţă.

— Nu am nimic, am strigat la el. Nu înţelegi?

Năpusti sabia peste mine. Cred că am închis ochii, pentru că ştiam că această ultimă încercare disperată de a mă apăra nu avea soţi de izbândă. Din toiagul meu sări o porţiune mare. Surprins, am zărit o bucată de metal.

Cruce Neagră mă lovi iar, şi iar şi, totuşi, de fiecare dată, toiagul rezista în chip miraculos. Învelişul din lemn se crăpă ca o stinghie. De sub el se ivi ceva.

Fier.

Mă holbam la lama lungă, ruginită a unei sulițe vechi.

Tafurul se opri transfigurat. Mânerul suliței era modelat în forma unui vultur, un *vultur roman.* Lama ce ieșea din el – întunecată, tocită, ruginită – era pătată de ceva ce părea a fi sânge.

Sfinte Dumnezeule! m-am auzit rostind. Am clipit de două ori, ca să mă asigur că nu mă aflam deja în rai.

Toiagul meu… toiagul de lemn pe care îl luasem din biserica din Antiohia, din mâna preotului ce murea… Nu era deloc un toiag.

Era lancea.

Capitolul 98

Nu aş şti cum să explic ce s-a întâmplat apoi.

Timpul părea să se fi oprit. Am rămas împietriţi, vrăjiţi, de priveliştea de necrezut. După uluirea tafurului, mi-am dat seama că lancea fusese ceea ce căutase tot timpul. Acum, în chip miraculos, se afla chiar în faţa lui. Deşi era ruginită şi tocită, din ea părea că izvorăşte o lumină strălucitoare.

Deodată, se întinse după ea! Am ferit-o de atingerea lui. Eram încă sub ameninţarea tafurului. Îşi trase sabia. De data aceasta, avea să îmi străpungă pieptul cu siguranţă. Am atacat cu singurul lucru pe care îl aveam – lancea. Lama îi tăie platoşa şi îi pătrunse în coaste. Cruce Neagră urlă, cu ochii negri bulbucaţi, dar chiar şi aşa, cu lancea înfiptă în trup, ridică sabia din nou. Am împins lancea în el şi mai adânc. De această dată, ochii i se reîntoarseră în cap. Mai încercă o dată. Înălţă sabia până în dreptul capului strângând mânerul cu ambele mâini.

Dar, dintr-o dată, mâinile i se lăsară în jos. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar din gura deschisă îi ţâşni sângele.

Am mai împins o dată lancea, iar el îngheţă, nevenindu-i să creadă că pierdea totul chiar acum, când avea trofeul în faţa ochilor, atât de aproape. Apoi, cu un ultim geamăt, Cruce Neagră se clătină şi căzu pe spate.

Am stat aşa o secundă, uimit că mai eram încă în viaţă. M-am străduit să mă ridic în genunchi şi m-am târât până la cel care murea cu mâinile încleştate pe mânerul lancei.

— *Ce este asta?* l-am întrebat.

Nu răspunse. Doar a tuşit: sânge şi fiere.

— *Ce este asta?* am strigat. Ce este lucrul ăsta? Fiul şi soţia mea au murit pentru ea.

Am tras lancea din trupul lui şi i-am apropiat-o de ochi. Scoase un horcăit, dar de această dată nu tuşea, ci râdea.

— Nu ştii? Pieptul îi hârâi, apoi zâmbi uşor. Ai fost orb tot timpul?

— Spune-mi! L-am tras de platoşă. Înainte de a muri.

— *Eşti* un prost. Horcăi din nou. Eşti cel mai bogat om din toată creştinătatea şi nici măcar nu o ştii. Nu ştii ce a stat îngropat în acele morminte timp de o mie de ani? Nu recunoşti sângele propriului tău Mântuitor?

M-am holbat la lancea pătată de sânge, veche de secole. Sabia lui Longinus, centurionul care îl străpunsese pe Hristos în timp ce El murea pe cruce.

Am rămas fără grai. Mâinile începură să îmi tremure.

Aveam în mână lancea sfântă.

Capitolul 99

M-am ridicat în picioare, ţinând preţioasa relicvă în mâini. Emilie veni în grabă şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu. Bătălia se terminase, iar noi câştigaserăm. Georges, Odo şi părintele Leo alergară spre mine.

S-au apropiat şi alţi oameni, veseli, dansând de bucurie, dar eu nu îmi puteam dezlipi privirea de la lance.

— Toiagul meu… Abia dacă eram în stare să vorbesc. Era de fapt lancea sfântă.

Oamenii se opriră uluiţi.

— *Lancea sfântă?* repetă cineva. Lumea se aduna în jurul nostru.

Murmure de mirare şi de bucurie. Toţi ochii s-au aţintit pe lama ruginită, cu vârful puţin ciobit.

— Sfântă Marie! Georges făcu un pas înainte, cu tunica pătată de sânge. Hugh are lancea sfântă.

În sfârşit, am îngenuncheat toţi.

Părintele Leo privea lancea fără să o atingă, atent la sângele întărit de pe ea.

— Sfinte Dumnezeule! Scutură din cap cu o expresie de uimire în ochi. Rosti cuvintele scripturii: „Doar unul dintre soldaţi îl străpunse cu lancea în coastă şi de acolo ţâşni sânge şi apă."

— Este o minune! exclamă cineva.

— Este un semn, am spus eu.

Odo vorbi cu vocea răguşită, aproape râzând:

— Doamne sfinte, Hugh, tu chiar ai încercat să o păstrezi până când am fi avut cu adevărat nevoie de ea?

Nu puteam vorbi. Oamenii îmi strigau numele. Măcelarii lui Stephen erau morţi. Nu ştiam dacă a fost voinţa noastră sau lancea a fost cea care făcuse totul dar, oricum, îi învinseserăm.

M-am uitat la Emilie. Zâmbea ca şi când ar fi vrut să spună *„Ştiam, Ştiam… "*Am întins mâna spre a ei.

Toţi aclamau şi strigau.

— Hugh, *Lancea Dei.* Sabia lui Dumnezeu.

Fusesem salvat. Nu doar o dată. Ci de mai multe ori.

Cine ar fi putut înţelege? Ce misiune îmi fusese încredinţată? Ce voia Dumnezeu de la un hangiu? De la un bufon?

— *Sabia sfântă,* strigară cu toţii, iar eu mi-am aruncat capul spre spate.

Dar, în sinea mea, îmi spuneam: „Doamne Sfinte, Hugh, oare ce mai urmează?"

Capitolul 100

Au urmat vremuri mai măreţe decât mi-aş fi putut imagina vreodată. Victoria noastră fusese deplină, dar avusese un preţ foarte mare. Treisprezece dintre mercenarii lui Stephen zăceau morţi, dar şi noi pierdusem patru dintre ai noştri: Apples, Jacqui, curajoasa şi vesela

lăptărească, şi un fermier, Henri; şi Martin, croitorul. Mulţi alţii, ca Georges şi Alphonse, îşi îngrijeau rănile grave.

Când fumul se împrăştie, trupul tafurului pe care îl înjunghiasem nu mai fu de găsit. De fapt, nu murise.

În zilele următoare, am îndepărtat urmele pârjolului şi ne-am luat rămas-bun de la bravii noştri prieteni care pieriseră în luptă. Pentru prima dată în viaţa oricăruia dintre noi, vasalii se împotriviseră unui senior. Ne învinsesem teama că eram neputincioşi în faţa lor doar pentru faptul că ei se născuseră având toate drepturile, iar noi nu.

Vestea se întinse rapid. Despre luptă şi despre lance. Oamenii din satele din vecinătate veneau să o vadă. La început, nimeni n-a crezut că fermierii şi negustorii se ridicaseră împotriva unui nobil şi a oamenilor lui.

Cu toate acestea, nu am stat prea mult să petrec. În următoarele câteva zile, am rămas pe vârful dealului frământat de gânduri. Nu puteam munci la han. Trebuia să înţeleg ce se petrecuse. Că eu luasem lancea din mâna preotului mort în biserica din Antiohia. Că eu, care nu aveam o leţcaie, deţineam acum un trofeu ce valora cât regate întregi. *De ce fusesem ales eu? Ce voia Dumnezeu de la mine?*

Şi o teamă mai adâncă se lăsă asupra mea. Ce avea să se întâmple mai departe – când vestea bătăliei avea să ajungă la urechile lui Stephen? Când avea să afle că deţineam într-adevăr trofeul pe care el îl râvnise cu atâta patimă. Sau când vestea avea să ajungă la Baldwin, în Treille.

Să fi avut oare dreptate bietul croitor*? Îi salvasem oare de un măcel doar ca să îi conduc spre un altul?*

Emilie fu alături de mine în tot acest timp. Eu rămâneam cu ochii la lance şi nu ştiam ce să fac, dar pentru ea răspunsul era limpede. Ea înţelesese.

— Trebuie să îi conduci, Hugh.

— Să îi conduc? Să îi conduc *încotro?* am întrebat-o.

— Cred că ştii încotro. Când Stephen va afla, va trimite şi mai mulţi oameni. Şi Baldwin… Oraşul vostru îi este supus. Nu va permite o asemenea revoltă pe domeniul lui. Piatra a fost pornită, Hugh. Ai vrut un destin mai înalt. Iată-l, este în mâna ta.

— Eu sunt doar un nebun norocos, am spus, care a găsit un flecuşteţ antic, un suvenir. Voi sfârşi ca unul dintre cei mai mari nebuni ai tuturor timpurilor.

— Te-am văzut de multe ori în acel costum, Hugh De Luc. Ochii lui Emilie scânteiau puternic. Şi nu m-am gândit nici măcar o singură dată la tine ca la un nebun. Cu puţin timp în urmă, ai plecat din acest sat pentru a te elibera. Acum pleacă din nou şi eliberează-i pe toţi.

Am luat lancea, şi am cântărit-o în mână.

Să îi conduc împotriva lui Baldwin? M-ar urma cineva? Emilie avea dreptate într-o privinţă. Nu puteam rămâne aici. Când va afla vestea, Baldwin ne va ataca. Stephen va trimite şi mai multe trupe. Ceva se pornise şi nu mai putea fi oprit.

— Vei fi alături de mine? I-am luat mâna şi am privit-o în ochi. Nu te vei răzgândi atunci când ne vom ridica împotriva lui Baldwin, şi vom fi doar noi doi?

— Nu vom fi numai noi doi, zise ea, îngenunchind lângă mine. Cred că ştii şi tu asta.

Capitolul 101

În ziua aceea, am adunat toţi sătenii în biserică. Stăteam în faţa lor, cu aceleaşi haine însângerate pe care le purtasem în bătălie, ţinând lancea în mână. Mi-am rotit privirea prin încăpere. Era plină – morarul, Odo şi chiar oameni care nu mergeau niciodată la biserică.

— Unde ai fost, Hugh? Georges se ridică de la locul lui. Toţi am petrecut.

— Da, lancea aceea *trebuie* să fie sfântă. Se ridică şi Odo. Din clipa în care te-a găsit, n-ai mai băut nici măcar o bere.

Toţi râdeau.

— Nu îl învinuiţi pe Hugh, interveni părintele Leo. Dacă pe mine m-ar fi vizitat o doamnă atât de distinsă, nici eu nu mi-aş pierde vremea bând cu nişte caraghioşi ca voi.

— Dacă ai avea tu o asemenea doamnă, toţi am fi venit la biserică mult mai des, chicoti Odo.

Râseră din nou. Până şi Emilie zâmbi.

— Chiar vă datorez o bere, am spus. Tuturor vă datorez o bere, pentru curajul vostru. Toţi am făcut un lucru măreţ. Dar berea trebuie să mai aştepte. Nu am terminat încă.

— Este foarte adevărat că nu am terminat. Marie, soţia morarului,

se ridică. Ţin un han şi, când vechilul acela gras se va întoarce, am de gând să îi prepar o mâncare cu atât de multă cucută, încât să dea pe dinafară până moare.

— Iar eu voi fi fericit să îl servesc. I-am zâmbit lui Marie. Dar şi hanul trebuie să mai aştepte.

Atunci observară toţi expresia de pe chipul meu. Râsetele se potoliră.

— Sper din tot sufletul că nu v-am târât în treaba asta împotriva voinţei voastre, dar nu mai putem rămâne aici. Viaţa nu va mai fi niciodată cum a fost. Baldwin v-a făcut tuturor o promisiune pe care şi-o va ţine. Trebuie să plecăm.

— *Să plecăm?* Vocile răsunau nedumerite. Încotro?

— La Treille, am răspuns. Trebuie să plecăm noi împotriva lui Baldwin.

În biserică se lăsă o tăcere adâncă. Apoi, unul câte unul, oamenii începură să vorbească.

— Dar acesta este căminul nostru, protestă un fermier, Jean Dueux. Nu vrem decât ca lucrurile să revină la normal.

— Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel, Jean, am spus. Când Baldwin îşi va trimite trupele şi vor năvăli asupra noastră cu toată furia, va şterge oraşul de pe faţa pământului.

— Vorbeşti despre marşul împotriva oraşului Treille, zise Jocelyn, soţia dogarului. Dar vezi vreun cal de luptă sau vreo maşină de război? Suntem doar fermieri şi văduve.

— Nu, nu sunteţi. Am scuturat din cap. Acum sunteţi luptători. Şi în fiecare oraş sunt alţii, care au muncit pământul şi s-au chinuit toată viaţa numai pentru a ceda totul stăpânului lor.

— Şi ni se vor alătura? întrebă femeia. Sau doar îşi vor face cruce şi ne vor binecuvânta în timp ce trecem pe lângă ei?

— Hugh are dreptate, se auzi vocea profundă a lui Odo. Baldwin va dori să se răzbune, aşa cum ne-a promis vechilul lui. Este prea târziu pentru a mai da înapoi.

— Oricum îmi va lua pământurile, după cele petrecute aici, se plânse Jean.

— H-Hugh are lancea, zise Alphonse. Este o armă mai bună decât toate săgeţile din Treille.

Biserica se umplu de murmure şi strigăte. Unii erau de acord, dar celor mai mulţi le era teamă. Se vedea pe chipurile lor. Oare sunt

soldat? Sunt în stare să lupt? Dacă plecăm, ne vor urma şi alţii?

Deodată, pe treptele din faţa bisericii se auziră paşi grei. Oamenii s-au privit speriaţi. *Toţi orăşenii erau înăuntru.*

În uşă au apărut trei bărbaţi. Erau îmbrăcaţi în haine de lucru şi tunici. Au îngenuncheat, au făcut semnul crucii.

— Îl căutăm pe Hugh, zise un bărbat corpolent, scoţându-şi pălăria. Cel cu lancea.

— Eu sunt Hugh, am spus eu.

Bărbatul rânji faţă de tovarăşii lui, aparent uşurat.

— Mă bucur că exişti cu adevărat. Păreai să fii mai mult o poveste. Eu sunt Alois, un pădurar. Am venit din Morrisaey.

Morrisaey? Morrisaey se afla la jumătatea distanţei spre Treille.

— Am auzit despre lupta voastră, zise unul dintre ceilalţi doi. Fermieri şi şerbi luptându-se ca nişte diavoli, împotriva stăpânului nostru. Voiam să ştim dacă este adevărat.

— Uitaţi-vă în jur. *Aceştia* sunt diavolii voştri, am spus. Apoi, i-am arătat lancea. Iar aceasta este furca lor.

Ochii lui Alois se bulbucară.

— Lancea cea sfântă. Umblă vorba că ea va schimba starea noastră. Că ar fi un semn. Nu putem să stăm cu degetul în gură în timp ce în jurul nostru se dau lupte.

Pieptul mi se umflă.

— Aceasta este o veste bună, Alois. Câţi oameni ai? Speram să fi fost mai mult decât aceştia trei.

— *Şaizeci şi doi*, strigă pădurarul mândru. Şaizeci şi şase, dacă nu cumva se răzgândesc nenorociţii de zidari.

M-am uitat în jurul meu în biserică.

— Întoarce-te în satul tău şi spune-le alor tăi că acum sunteţi o sută zece. O sută *paisprezece* dacă ni se alătură şi nenorociţii de zidari.

Bărbatul din Morrisaey rânji din nou către însoţitorii lui. Apoi se întoarse:

— Prea târziu pentru asta…

Deschise larg uşile bisericii. Am văzut o mulţime de oameni în piaţă: pădurari cu topoare, fermieri cu sape şi spade, ţărani îmbrăcaţi în zdrenţe cărând coteţe cu găini şi gâşte. Alois zâmbi:

— I-am adus deja.

Capitolul 102

Aşa începu totul.

Aproape o sută dintre noi, fermieri, croitori şi ciobani, cu armele în mâini şi cu desagi cu mâncare în spate, am început marşul spre Treille.

Dar până să ajungem la următorul oraş, eram deja două sute. Oamenii îngenuncheau în faţa lăncii, îşi luau în grabă lucrurile şi ne urmau. Până în Sur le Gavre, numărul nostru crescuse la trei sute, şi la răscrucea dintre nord şi sud, ne mai aşteptau încă o mie, înarmaţi cu bâte şi topoare şi cu scuturi din lemn.

Eu mergeam în frunte, purtând lancea. Nu îmi venea să cred că toţi aceşti oameni mă urmau pe mine, în costum de bufon şi, cu toate acestea, ni se mai alăturau mereu alţii.

Îngenuncheau – soţii şi soţi – sărutând lancea şi sângele lui Iisus, cântând imnuri şi jurând că nobilii nu îi vor mai asupri niciodată. Steaguri cu însemnele alb cu purpuriu de la Treille erau întoarse cu susul în jos şi rupte.

Totul se petrecea exact ca în marşul eremitului. Aceeaşi speranţă şi promisiune ce îmi câştigase sufletul în urmă cu doi ani. Oameni simpli – uniţi de dorinţa de a-şi recâştiga dreptul la viaţă. Cu credinţa că venise vremea, în sfârşit. Că dacă ne ridicam, prin puterea numărului nostru, oricât ar fi durat bătălia, puteam să devenim liberi.

— V-aţi săturat să fiţi asupriţi? continua refrenul în timp ce noi treceam pe lângă o turmă de capre.

— Da, veni răspunsul păstorului. Da, toată viaţa mea am fost sătul de asta.

— Şi ce ai fi dispus să rişti, striga un altul, pentru a-ţi dobândi libertatea?

— Tot ce am, adică nimic. De ce crezi că mă aflu aici?

Rândurile ni se îngroşau cu oameni venind din toate părţile. *Urmaţi lancea,* era îndemnul. *Lancea pe care o deţine nebunul.*

Până la St. Felix, devenisem şapte sute. Până în Montres, pierdusem socoteala. Nu îi mai puteam hrăni; nu mai aveam provizii. Ştiam că nu am fi rezistat unui asediu prelungit, cu toate acestea, oamenii continuau să ni se alăture.

Aproape de Moulin Vieux, Odo îşi făcu loc în faţă. În spatele nostru se formase o coloană de ţărani numărând cel puţin o mie de suflete. Fierarul cel corpolent rânji mergând în pas cu mine.

— Ai un plan, nu-i aşa, Hugh? Mă privi cercetător.

— Bineînţeles că am un plan. Tu crezi că i-am adunat pe toţi aceşti oameni pentru o petrecere în pădure?

— Bine, oftă el şi rămase din nou în rândurile din spate. Nu m-am îndoit niciodată.

Apoi l-am auzit şoptindu-i lui Georges morarul, cu un pas în urmă.

— Bineînţeles că Hugh are un plan.

De la Moulin Vieux, Treille se afla la două zile de mers. În noaptea aceea, am stat cu Emilie lângă foc. În spatele nostru, cerul era luminat de sutele de făclii ale oamenilor noştri. I-am mângâiat părul. Se cuibări lângă mine.

— Ţi-am spus că nu a fost doar o întâmplare, zise ea. Ţi-am spus că dacă vei lua conducerea, ei te vor urma.

— Mi-ai spus. Am luat-o în braţe. Cu toate acestea, adevăratul miracol nu vine de la ei, ci de la tine. Tu m-ai urmat.

— Eu nu am avut de ales. Se juca cu ciucurele tichiei mele de bufon. Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru uniforme.

Am râs.

— Dar abia acum urmează adevăratul miracol. Treille este la două zile de aici. Am o mie de oameni şi numai cincizeci de săbii.

— Am auzit că ai avea un plan, zise Emilie.

— O schiţă de plan, am recunoscut eu. Părintele Leo zice că ar trebui să ne facem o petiţie cu toate doleanţele: că dările trebuie reduse de îndată; că toate fiefurile ar trebui să cedeze o parcelă de pământ pentru a putea fi răscumpărată de cel ce o munceşte, că orice nobil care participă la raiduri trebuie adus în faţa sfatului.

— Priveşte câţi sunt, spuse Emilie arătând spre mulţime. Baldwin ar trebui să cadă la pace. Nu se poate lupta cu noi toţi.

— Nu se va lupta cu noi toţi. Am clătinat din cap. Cel puţin nu imediat. Ştie că noi nu putem întreţine o asemenea armată într-un asediu prelungit. Ne va face să aşteptăm. Va aştepta, până când cântecele vor amuţi, până când se va termina mâncarea şi oamenii îşi vor pierde răbdarea şi vor începe să plece acasă. Abia atunci va deschide porţile şi-şi va trimite câinii să ne măcelărească. Ne va vâna şi ne va arde casele şi satele încât nu va mai rămâne nicio urmă că acolo

ar fi fost vreodată ceva. Cunosc strategia lui Baldwin. Nu va ceda niciodată.

— Ai ştiut aceste lucruri de la bun început, nu-i aşa? Ai ştiut că ducele nu va ceda niciodată. Asta te frământa când eram la Veille du Père.

Am aprobat din cap.

— Şi, atunci, dacă ştii toate astea, ce facem? Aceşti oameni şi-au pus speranţa în tine şi ţi-au încredinţat vieţile lor.

— Ceea ce înseamnă… Mi-am pus capul în poala ei pe jumătate adormit… că trebuie să îl învingem.

Emilie se ridică în capul oaselor.

— Să îl învingem? Ca să îl învingi pe Baldwin trebuie să pătrunzi în castel.

— Da. Am căscat. Cam asta ar fi ideea.

Emilie mă scutură.

— Nu face glume cu mine, Hugh. Pentru asta este nevoie de alimente şi arme. Ai un plan pentru asta?

— Doar o schiţă, ţi-am spus. Îi lipseşte un singur lucru. M-am încolăcit în jurul ei. Din fericire, este lucrul la care tu te pricepi cel mai bine.

— Şi care ar fi acesta, Hugh? Mă zgâlţâi de umăr.

— *Un pretext,* doamnă. M-am uitat la ea şi i-am făcut cu ochiul.

Capitolul 103

Daniel Gui se grăbea spre camera de întrunire a ducelui şi sabia îi zăngănea în mers. Era noul castelan al lui Baldwin, luându-i locul lui Norcross.

— Nu ai voie să intri acolo, zise un paj, făcându-i cu ochiul. Ducele ţine sfat.

— Ducele va considera această veste mai importantă decât orice întâlnire, zise Daniel şi trecu de paj.

Stăpânul lui era în picioare, lângă un perete, cu pantalonii în vine, trăgându-i-o unei cameriste tinere.

Daniel îşi drese glasul.

— Stăpâne.

Femeia tresări şi îşi trase fusta, dispărând pe o altă uşă.

— Îmi pare rău că te deranjez, zise castelanul, dar am veşti pe care trebuie să le auzi.

Baldwin îşi trase pantalonii ca şi când ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, apoi îşi puse tunica.

— Sper că este o veste crucială, castelane, pentru că mi-a luat luni de zile să o lipesc pe scrofiţa aia mică de zid. Îşi şterse gura cu mâna.

Baldwin nu îl plăcea pe tânărul castelan. Daniel vedea în poziţia lui la curte o şansă de a-şi sluji oraşul natal, şi nu de a jefui şi a ucide oameni nevinovaţi. Îşi spunea că a fi în serviciul ducelui nu însemna să fii şi porc.

— Voiai veşti despre roşcat. Bufonul care a fugit după ce l-a ucis pe Norcross.

— Hugh. Măscăriciul ăla mic. Baldwin se însufleţi. Ce este cu el? Vorbeşte.

— A revenit, în oraşul lui, până la urmă. Se pare că a condus o revoltă împotriva unei trupe de călăreţi care au năvălit din Borée.

— Revoltă? Ce vrei să spui prin *revoltă?* Acolo nu este nimic în afară de şoareci de câmp şi buruieni.

— Se pare că aceşti şoareci de câmp s-au apărat destul de bine. Mesagerul nostru spune că toţi oamenii lui Stephen au fost ucişi.

Baldwin ţâşni de pe scaunul său.

— Vrei să îmi spui că râma asta a condus nişte fermieri şi cosaşi împotriva luptătorilor lui Stephen?

— Exact, dar asta nu este decât o parte din veste, sire. Pe Daniel îl cuprinse un tremur de bucurie, ştiind că cealaltă parte a veştii îl va înfuria pe Baldwin. Ceea ce căutau oamenii lui Stephen… aceasta vă va amuza…, se pare că era o relicvă furată în timpul Cruciadei. Un fel de lance.

— Lancea sfântă? Ducele îşi strâmbă buzele neîncrezător. Lancea sfântă aparţine unui bufon? Probabil că te înşeli, castelanule. Lancea sfântă, dacă există, e mai valoroasă decât toate bogăţiile mele. Este o copilărie fie şi să te gândeşti că a ajuns în mâinile acelui şoarece de bucătărie.

— Atunci, se pare că este o poveste pentru copii pe care o cred copiii de pretutindeni. Şi adulţii deopotrivă. Pentru că îl urmează ca într-o Cruciadă. Întregul ţinut s-a revoltat.

— *Revoltă!* Ochii lui Baldwin se înceţoşară. Pe domeniul meu nu

există revolte. Adună oamenii, castelane. Vom porni în această noapte călare şi îl vom răstigni pe micul nenorocit de o cruce, dacă tot este atât de sfânt.

— Nu cred că ar fi înţelept, sire.

— Nu e înţelept…? Baldwin înaintă spre el cu ochii mijiţi. Şi de ce nu ar fi *înţelept?*

— Deoarece, spuse castelanul, râma asta mică, cum îi spuneţi dumneavoastră, conduce o armată de peste o mie de astfel de viermi.

Culoarea din obrajii lui Baldwin păli.

— O mie… Nu este posibil. Aceasta înseamnă toate oraşele din ţinutul împădurit. Asta înseamnă de trei ori cât garnizoana noastră.

— Poate chiar mai mulţi, zise Daniel. Veştile sunt de acum câteva zile. Se pare că fiecare ţăran din ducat i s-a alăturat.

Baldwin se aşeză pe o banchetă. Faţa îi era palidă, de culoarea fructelor stricate.

— Oricum, pregăteşte oamenii, castelane. Voi apela la vărul meu din Nîmes, pentru trupe suplimentare. Împreună îi vom tăia în pădure ca pe nişte dobitoace.

— Atunci, cred că ar trebui să te grăbeşti, zise Daniel. Pentru că în acest moment, această cohortă este în Moulin Vieux. Se pare că vin ei *la tine.*

Capitolul 104

Am ajuns la marginea pădurii, la numai o jumătate de zi de Treille.

Iată-l, în depărtare – cu multe turnuri ce păreau să atârne de undeva din cer, cu soarele reflectându-se din zidurile lui cărămizii. Buna dispoziţie a trupelor noastre se diminuă, fiind înlocuită de o tăcere încordată. Acum, nu îi mai puteam păcăli. Toţi cei de la Treille – inclusiv Baldwin – ştiau că suntem aici.

I-am adunat în jurul meu pe toţi. Odo, Georges, Emilie, părintele Leo şi Alois, pădurarii din Morrissaey. Îmi făcusem un plan, dar depindea de ajutorul din interior.

— Trebuie să intru în Treille, le-am spus.

— Şi eu, mi se alătură Odo. Şi Georges. Şi Alois. Vreau să îi deschid ochii lui Baldwin. Cu un cleşte.

— Nu. Am zâmbit la gluma lui. Am să intru singur. În palat am prieteni care mă vor ajuta.

— Dar cum ai de gând să pătrunzi acolo? mă întrebă Georges. Să te strecori printre gărzi în timp ce Odo va jongla cu nişte bile? Nu te vor lăsa să intri, în veci.

— Ascultaţi, dacă trebuie să cucerim acest castel, o putem face numai prin şiretlicuri, şi nu prin forţa armelor. Baldwin are puţini prieteni, chiar şi în interiorul zidurilor sale. Trebuie să agit spiritele în interior.

— Bine, dar este un mare risc, încuviinţă Alois. Deci, care e măreţul tău plan?

Am arătat spre oraş.

— Părinte, tu vezi cel mai limpede. Aceia sunt călăreţi care vin spre noi?

Toţi întoarseră capul.

— Unde? întrebă părintele Leo. Nu văd pe nimeni.

Când părintele îşi întoarse din nou capul spre mine, i-am întins mătăniile pentru rugăciune pe care i le scosesem de sub tunică. Ochii i se măriră de uimire. Emilie zâmbi. Toată lumea izbucni în râs.

— Sunt bufon. Nu crezi că aş fi capabil să intru acolo cu un truc sau două?

Odo mormăi neîncrezător:

— Trucurile tale pot fi destul de măiestrite aici, dar dacă acolo scapi o bilă, noi ceilalţi nu mai avem altceva de făcut decât să arăm pământul din nord cu sapa dată de Dumnezeu, dacă înţelegi ce vreau să spun. Trimite pe altcineva.

— Nu văd nicio altă soluţie. Am ridicat din umeri. Decât să înconjurăm castelul cu sapele şi furcile noastre şi să ne năpustim asupra armatei lui Baldwin.

Odo şi Georges înghiţiră în sec şi se priviră, cumpănind posibilitatea lipsită de sorţi de izbândă.

Fierarul aruncă o privire în jur, apoi mă bătu pe spate.

— Deci, Hugh, când pleci?

Capitolul 105

În noaptea aceea, şedeam cu Emilie lângă un foc. O strângeam în braţe şi o simţeam neliniştită.

— Nu îţi face griji pentru mine, i-am spus.

— Cum aş putea să nu îmi fac? Te duci în vizuina leului… Şi mai sunt şi alte lucruri care mă frământă.

— Cum ar fi? Stelele s-au stins. Noi suntem aici. Îţi simt bătaia inimii…

— Te rog, nu îţi bate joc de mine, Hugh. Emilie se răsuci în braţele mele. Nu mă pot stăpâni. Mintea mi se tot întoarce la Borée.

— Borée…?

— Anne. Emilie se ridică într-un cot. Furia lui Stephen va fi mare, acum că oamenii lui au dat greş. Va dori această lance mai mult ca niciodată. Îmi fac griji pentru ea.

— Nu îţi împărtăşesc grija.

— Ştiu că nu ai sentimente prea bune pentru ea. Îmi mângâie faţa. Dar şi Anne este o prizonieră, e ca şi când s-ar afla în spatele gratiilor. Trebuie să înţelegi asta. Este stăpâna mea, Hugh. Este o legătură pe care nu o pot rupe cu uşurinţă, de care nu pot fugi.

— Acum eşti cu mine. I-am gâdilat coastele. De asta poţi să fugi?

— Nu. Suspină şi mă sărută pe frunte. Pe asta nu o voi rupe niciodată.

M-am aplecat spre ea şi am sărutat-o. Deschise gura să-mi primească sărutul, dar păru să ezite puţin. În jurul nostru erau alţi o mie de oameni. Pe sub rochie, sânii i se înviorară la atingerea mea, tari şi dornici. Mi-am simţit bărbăţia înviorându-se la rândul ei.

— Vino cu mine, am spus.

— *Unde?* Suntem în pădure.

— Încrede-te într-un băiat de ţară. I-am făcut cu ochiul, uşor misterios. Ştiu un loc. Numai pentru noi.

Am tras-o după mine şi ne-am furişat în noaptea adâncă, la lumina focurilor, printre trupurile adormite.

— Cum poţi fi atât de pătimaş, mă întrebă Emilie prefăcându-se că dă înapoi, când ştii ce te aşteptă mâine dimineaţă?

Ajunşi într-un luminiş, ne-am aruncat unul în braţele celuilalt, cuibăriţi într-un mic pat de frunze. Fără să vorbim, ne-am lepădat hainele, iar trupurile noastre se înfierbântau la fiecare atingere.

Emilie îmi luă mâna şi o puse pe pieptul ei. I-am simţit inima bătând ca a unei căprioare. Sfârcul i se întări la atingerea mea.

— Îţi convine locul meu? am întrebat-o.

— Depinde, zâmbi ea. Despre care loc vorbeşti?

Mă sărută, limba ei căutând-o pe a mea cu o ardoare pe care nu o mai simţisem din partea ei până acum. Se ridică în poala mea şi îmi puse capul între sânii ei moi. Parcă fiecare fior şi tremur de pasiune se aduna într-o izbucnire unică.

În momentul plăcerii, am ţipat amândoi. Apoi ne-am strâns în braţe, zâmbindu-ne.

Emilie se odihnea cu capul pe umărul meu, iar focurile din depărtare luminau noaptea. Ea suspină, iar eu ştiam că era fericită, dar apoi o străbătu un fior.

— Ce se va întâmpla, zise îngrijorată, după ce Baldwin va fi învins? Lucrurile nu vor mai putea fi ca înainte. Pământurile acestea au aparţinut familiei lui de generaţii întregi.

— Şi eu m-am gândit la asta, i-am spus. Nu am nicio dorinţă să cârmuiesc. Numai să îndrept aceste nedreptăţi. Mă gândeam să îi scriu regelui. Am auzit că ar fi un om cinstit.

I-am întors faţa către mine.

— Zici că îl cunoşti pe rege. Zici că tatăl tău a fost membru al curţii.

— Păi, da… l-am întâlnit, dar…

— Atunci ai putea interveni, am continuat. Ai putea să îi spui că suntem oameni simpli care nu vor decât să îşi reia viaţa de dinainte şi să muncească în pace. Nu avem de gând să furăm titlurile nimănui şi nici teritoriile.

Am simţit-o pe Emilie încuviinţând, cu bărbia pe pieptul meu, dar părea distantă, ca şi când nu ar fi fost convinsă.

— Nu îţi face atâtea griji pentru mine. Am strâns-o în braţe. Tu m-ai făcut puternic.

— Nu îmi fac griji numai pentru tine, ci pentru tot ce va urma. Iar pentru tine am o vrajă secretă.

— Şi care este această vrajă care mă va proteja? Am râs şi i-am mângâiat părul.

— Vin cu tine.

— Ce? Am îndepărtat-o puţin de mine. Nici să nu te gândeşti, Emilie. Niciodată.

— Ba da, cu orice preţ, zise ea fără să clipească. Sunt implicată în asta la fel de mult ca şi tine, Hugh De Luc. Ţi-am spus, suntem împreună, iar destinele noastre sunt îngemănate. Merg cu tine. Am hotărât.

Am încercat să o conving, dar mă opri punând un deget pe buzele mele. Apoi îşi lăsă din nou capul pe pieptul meu şi mă îmbrăţişă ca şi când nu ar fi vrut să îmi mai dea drumul vreodată.

Capitolul 106

Daniel Gui năvăli în sala sfatului.

— Sire, armata bufonului tău se apropie. Se află la o jumătate de zi de oraş, la marginea pădurii.

— Vrei să spui gloata, şuieră Baldwin. Consilierii lui, vechilul şi şambelanul păreau încântaţi de această veste.

— Atunci trebuie să îi atacaţi. Vechilul chicoti. Îi ştiu pe ţărani. Curajul lor va dispărea la primul semn de luptă. Hotărârea lor este la fel de puternică precum ultima halbă de bere.

— Se pare că hotărârea lor s-a întărit, observă Daniel. Bufonul ăsta le-a dat speranţă. Ne depăşesc numeric de trei ori.

— Dar noi avem cai şi arcuri cu săgeţi, zise Baldwin. Ei nu au decât unelte şi scuturi din lemn.

— Dacă îi atacăm în pădure, zise Daniel, toţi caii şi săgeţile noastre vor fi de prisos. Oamenii tăi ar fi măcelăriţi ca şi ai lui Stephen. Bufonul are lancea. Le întăreşte hotărârea.

— Castelanul are dreptate, sire, zise şambelanul. Chiar dacă ai câştiga, ai transforma fiecare trup într-un mormânt de erou. Trebuie să le asculţi doleanţele. Să te prefaci că le iei în seamă. Să le promiţi câştiguri neînsemnate cu condiţia să se întoarcă pe pământurile lor.

— Eşti înţelept, şambelane, rânji Baldwin. Ţăranii ăştia nu au provizii pentru un asediu prelungit. Se vor plictisi şi vor obosi de îndată ce nu vor mai avea nimic de mâncare.

Vechilul şi şambelanul pufniră aprobator.

— Nu uita, sire, continuă Daniel, că bufonul are lancea. Ei cred că

asta le dă drepturi.

— Lancea asta va ajunge la Treille înainte de încheierea negocierilor, zise Baldwin. Vor renunţa la ea pentru un sac de grâu. Şi îl vor vinde şi pe acela. Voi avea capul bufonului în vârful lăncii sale preţioase şi îl voi aşeza înaintea scăldătoarei mele.

— Am vrut să spun, insistă Daniel, că vă asumaţi un risc forţând un astfel de asediu.

Baldwin se ridică încet. Înconjură masa şi îşi puse mâinile pe umerii lui Daniel.

— Vino. Baldwin îi făcu semn către foc. Vreau să vorbesc cu tine la lumină.

Lui Daniel i se puse un nod în gât. Mersese oare prea departe? Îl înfuriase oare pe stăpânul său căruia îi datora supunere?

Ducele îşi încolăci braţele pe după umerii lui Daniel, mai strâns, îl trase aproape de flăcări, apoi zâmbi.

— Tu crezi că eu intenţionez să le dau acestor trădători nenorociţi măcar o cană cu grâu? Aş fi bătaia de jos a întregii Franţe. Am luat legătura cu vărul meu. Îmi trimite o mie de soldaţi. Lasă-i pe proşti să înceapă asediul. Noi ne vom ospăta cu carne în timp ce ei vor fierbe rădăcini. Când vor ajunge întăririle, vom deschide porţile şi îi vom zdrobi. Tu şi cu mine, Daniel, ne vom asigura că niciun bunic cu părul alb din gloata asta nu va pleca viu din Treille.

Baldwin apropiase mâna lui Daniel atât de mult de flăcări, încât acesta abia se stăpânea să nu ţipe.

— Nimeni nu îmi ameninţă domnia, cu atât mai puţin vreunul dintre aceşti mizerabili. Ce zici de un astfel de plan, castelane?

Inima lui Daniel zvâcnea cu furie. Gura îi era uscată. Se uită în ochii stăpânului său şi nu văzu decât nişte găuri negre.

— Foarte înţelept, sire.

Capitolul 107

În noaptea următoare, la intrarea în Treille, un negustor evreu, cărându-şi sacul cu marfa în spate, se apropie de porţile ce începeau să se închidă.

Purta o tunică din lână închisă la culoare, şalul cu franjuri al

sefarzilor, o bonetă pe cap, iar în mână ţinea un toiag ruginit.

Alături de el era tânăra lui soţie, îmbrăcată în haine modeste, cu părul prins sub o basma neagră.

— Căraţi-vă, evreilor, urlă unul dintre paznici. Punctul de trecere era păzit de un grup de soldaţi cu coifurile decolorate, ce îi zoreau pe călători ca pe nişte vite într-un ţarc. Paznicul îl opri pe negustor când acesta ajunse la poartă.

— De unde vii?

— Din sud. Mă uitam de sub boneta mea. Roussillon.

— Şi în sac ce ai?

— Tot felul de lucruri pentru bucătărie. Ulei de măsline, oale, o ustensilă nouă numită furculiţă. O înfigi în carne. Vrei să vezi una?

— Ce-ar fi să o înfigem în *tine,* ciumelor ce sunteţi? Zici că vii din Roussillon? Ce ai văzut acolo? Am auzit că pădurile sunt pline de rebeli.

— În est, poate, dar în sud sunt numai veveriţe. Şi italieni. Oricum, nu e treaba noastră.

— Nu, pe voi nu vă priveşte nimic, decât un eventual câştig. Haide. Ne împinse brutal. Mişcă-ţi fundul înăuntru.

Eu şi Emilie ne-am grăbit să trecem. Dincolo de zidurile din piatră, buşteni grei fixau porţile pentru a nu ceda la un eventual atac. Am aruncat o privire împrejur. Turnurile şi parapetele erau ticsite cu zeci de soldaţi. Erau înarmaţi până în dinţi cu halebarde şi lănci şi priveau spre est.

De sub boneta mea, i-am făcut cu ochiul lui Emilie.

— Haide.

Am urcat dealul ce ducea spre centrul oraşului şi spre castelul lui Baldwin. În jur, soldaţi călare, tropăind pe piatra brută. Spre pereţii exteriori treceau căruţe cu pietre şi scuturi. Se pregătea apărarea. În aer plutea un miros înţepător de sulf şi smoală topită.

— Aici… pe aici, am spus. Era strada pe care se afla piaţa. Dughenele brutarilor şi ale măcelarilor, pline de muşte, încă îşi mai aşteptau muşteriii. Altele, în care se vindea cositor, şi unelte şi haine, erau deja închise pentru noapte.

Eu şi Emilie am zorit printre ceea ce părea a fi locuinţele acestor negustori. Nu erau numai colibe, ci şi case din piatră, unele prevăzute cu porţi din fier, ce închideau şi o curte mică. Mirosul de slănină friptă se întindea peste tot.

M-am oprit în faţa unei locuinţe cu două caturi, cu un mic sul de

aramă drept ornament pe ciocănaşul de lângă uşă.

— Emilie, am ajuns.

Am bătut la uşă. Dinăuntru se auzi un strigăt, câteva foşnete, apoi uşa se întredeschise. O faţă cunoscută s-a ivit de sub o căciuliţă.

— Am călătorit drum lung, am zis. Ni s-a spus că vom găsi prieteni pe aici.

— Dacă ai necazuri, suntem prieteni, răspunse bărbatul. Dar cine ţi-a spus asta?

— Doi oameni din pădure, i-am răspuns.

Omul ridică o sprânceană, încurcat.

— Unul pe nume Piticul. L-am întrebat din ce poziţie ies cei mai urâţi copii. Cum nu a ştiut răspunsul, i-am spus: „Întreab-o pe maică-ta“.

Ochii omului se măriră, apoi zâmbi.

— Geoffrey, am râs scoţându-mi boneta, se poate să nu îţi aminteşti de bufonul tău?

Capitolul 108

Negustorul a cărui viaţă o salvasem pe drumul spre Treille zâmbi larg. Mă apucă de umeri, apoi mă îmbrăţişă, şi ne împinse pe mine şi pe Emilie înăuntru. Mi-am scos boneta şi mi-am scuturat părul roşu.

Geoffrey râse.

— Mi-am spus eu că nu arăţi ca niciunul dintre evreii pe care i-am văzut până acum.

— Noi suntem evrei din aceia care se hrănesc cu carne de porc. Ne-am îmbrăţişat din nou, ca nişte vechi prieteni. Mi-am pus toiagul jos şi mi-am desfăcut tunica. Ea este Emilie. E o prietenă apropiată. El este Geoffrey, care odată a ajutat la salvarea vieţii mele.

— Şi am fost în stare de asta, zise Geoffrrey, pentru că Hugh o salvase deja pe a mea. Pe a noastră…

Isabel şi Thomas veniră din cealaltă încăpere.

— Cum mă vezi şi cum te văd, exclamă ea, iată bufonul care are şapte vieţi, ca pisica.

Am fost conduşi într-o cameră de odihnă în care erau împletituri şi covoare vechi. Geoffrey ne pofti să ne aşezăm pe o banchetă.

— Care este starea de spirit a oraşului? l-am întrebat.

Se încruntă.

— Proastă. Ceea ce cândva a fost un oraş viu, acum nu este decât o crescătorie de porci ce îl hrăneşte pe duce. Şi totul se înrăutăţeşte. Se vorbeşte despre o răscoală pe undeva, de o armată de ţărani care şi-au luat armele şi au pornit-o încoace. Fermieri, ciobani, pădurari, conduşi de un nebun care are un fel de relicvă pe care a căpătat-o în cruciadă… O lance cu sângele Mântuitorului pe ea.

— Te referi la asta? Am scos toiagul. Apoi am zâmbit. Am auzit şi eu despre o astfel de răscoală.

Ochii negustorului se măriră.

— Tu eşti… Tu eşti bufonul… *Hugh.*

Am încuviinţat. Apoi i-am povestit lui Geoffrey planul meu.

Capitolul 109

În dimineaţa următoare, treaba mea se terminase şi mă îndreptam spre pădure.

Emilie a fost de acord să rămână în oraş. Era mai sigur pentru ea acolo, având în vedere bătălia cruntă ce avea să urmeze. Se contrazise cu mine în joacă, dar de această dată nu am vrut să cedez. Când a venit vremea de plecare, am îmbrăţişat-o şi i-am spus că ne vom revedea în câteva zile.

I-am luat faţa în mâini şi i-am zâmbit.

— Frumoasa mea Emilie, când ne-am întâlnit prima dată mi-era teamă până şi să îţi vorbesc. Acum îmi e teamă să te las să pleci. Îţi aminteşti când râdeai de mine şi mi-ai spus: „E posibil, dar poate că nu o să fie *întotdeauna?* “

— Într-o zi sau două, probabil că vom afla, zise ea, încercând să pară curajoasă. Mă sărută. Dumnezeu să te binecuvânteze, Hugh. Ochii i se umplură de lacrimi. În toată lumea asta, sper să te revăd.

Mi-am ridicat sacul şi am luat-o pe câmpie, făcându-i pentru ultima oară cu mâna. Mi-am îngropat faţa în mantie şi m-am ascuns sub şal, ca să nu atrag atenţia soldaţilor. Am ajuns pe deal, am privit o dată în urmă, spre oraş. Durerea îmi sfâşia inima. Tot ce iubeam rămăsese în acel loc. Un fior de panică m-a străbătut la gândul că s-ar putea să nu o

mai văd pe Emilie niciodată.

Când m-am întors în pădure, i-am găsit pe oamenii mei aşteptând şi gata de luptă. Am pornit la ivirea zorilor.

Fermierii, tăietorii de lemne, dogarii şi fierarii, îmbrăcaţi în tot felul de haine, purtând arcuri făcute în casă şi scuturi de lemn, se întindeau cât vedeai cu ochii.

Mergând în fruntea mulţimii, îmi simţeam sângele zvâcnind cu mândrie. Oricare ar fi fost rezultatul, oamenii aceştia se ridicaseră cu demnitate. Erau oameni curajoşi şi oneşti. Pentru mine, erau toţi de viţă nobilă.

În fiecare aşezare prin care treceam, eram înconjuraţi de localnici ce ne încurajau.

— Uite, este bufonul, exclamau toţi. Îşi aduceau şi copiii să vadă.

— Priveşte, copile, îţi vei aminti întotdeauna că ai văzut lancea sfântă.

Vestea se împrăştie ca un foc de paie. Ni se alăturau din ce în ce mai mulţi oameni.

Treille era tot mai aproape, cu zidurile lui de culoarea arămie a amurgului. Turnurile sale ajungeau până la cer. Pe măsură ce ne apropiam mai mult, în rândurile noastre îşi făcea loc îngrijorarea. Oamenii deveneau tăcuţi.

Când am ajuns la periferia oraşului, soarele era în tării. Încă nu ieşiseră niciun fel de trupe ca să ne atace.

În schimb, oamenii din oraş, îmbrăcaţi sărăcăcios, stăteau deoparte şi ne priveau.

— Este bufonul. *Uite-l,* există! *Este adevărat!*

Zidurile masive din piatră se ridicau deasupra noastră, cu meterezele lor crenelate. La fiecare deschidere, am văzut grupuri de soldaţi, cu coifurile sclipind.

Cu toate acestea, nu ne atacau. Ne lăsau să ne apropiem. Când am ajuns la distanţă de o aruncătură de săgeată, am făcut semn coloanei să se oprească.

Am dat ordin să fie înconjurat perimetrul, şi s-a format un cerc gros de circa douăzeci de oameni. Nimeni nu ştia ce să facă, dacă să strige sau să atace.

— Haide, Hugh, zise Georges zâmbind. Du-te şi spune-le pentru ce suntem aici.

Am păşit în faţă, încercând să îmi potolesc bătăile inimii. Am strigat

către cei ce apărau porţile:

— Suntem din Veille du Père, şi din Morrisaey, şi din St. Felix, şi din toate oraşele din ducat. Avem treburi de discutat cu lordul Baldwin.

Capitolul 110

Nu veni niciun răspuns. Mă gândeam: *Acum ce fac? Repet aceleaşi cuvinte?*

Apoi, un bărbat cu o figură distinsă, bine îmbrăcat, pe care îl cunoşteam din perioada şederii mele aici ca fiind şambelanul ducelui, se aplecă peste ziduri.

— Stăpânul trage un pui de somn, strigă el. Nu ştie să aibă vreo întrunire de judecată astăzi. Întoarceţi-vă la soţiile şi la fermele voastre.

Din mulţime începură să se audă înjurături şi blesteme.

— Porcul doarme? rosti cineva. Să fim atenţi să nu îl trezim, prieteni.

Se auzi un hohot general. Armele zăngăniră şi se auziră din nou strigăte. Un bărbat înaintă şi îşi trase pantalonii jos.

— Haide, Baldwin, uite-mi fundul. Încearcă să mi-o tragi acum.

Unii se repeziră la ziduri scuipând şi înjurând.

— Rămâneţi pe loc, am strigat, dar era prea târziu. De pe metereze veni, şuierând, o ploaie de săgeţi. Un bărbat horcăi cu gâtul străpuns de o săgeată. Altul se prinse cu mâna de cap. Un băieţel ţâşni şi aruncă o piatră, care căzu la jumătatea înălţimii zidului.

Un val de smoală topită se prăvăli peste el. Băiatul se chirci la pământ, cu pielea sfârâind.

— Căraţi-vă acasă, nemernicilor, scuipă un soldat de sus.

Acum, toţi înaintau furioşi. Unii dintre noi trăgeau cu săgeţi aprinse, ce brăzdau cerul şi se loveau de ziduri fără să provoace nici cel mai mic rău.

Drept răspuns, valuri de săgeţi şuierau peste noi, şi treceau atât de uşor prin scuturile de lemn încât îi despicau pe oameni în două.

În minte îmi reveneau imagini din Cruciadă. Făceam semne disperate ca toată lumea să dea înapoi. Unii erau furioşi şi voiau să atace. Mă urmaseră zile întregi, aproape înfometaţi. Un singur gând le

dăduse putere: să lovească zdravăn cu furcile, ciocanele şi săbiile lor în zidurile castelului Treille, şi să-l sfărâme bucată cu bucată. Alţii, văzând sânge şi moarte pentru prima dată în viaţă, se dădeau înapoi speriaţi.

Asta voia şi Baldwin. Să ne arate că armele făcute de mâna noastră nu ne foloseau la nimic. Furia creştea şi noi nici măcar nu începuserăm asediul. Sângele îmi vâjâia. Adusesem o mie de oameni aici. Înconjurasem oraşul. Aveam voinţa să luptăm, dar nu şi armele pentru a o face. Tot ce trebuia Baldwin să facă era să deschidă porţile, iar eu ştiam că până şi cei mai înverşunaţi luptători ar fi făcut cale întoarsă şi ar fi fugit mâncând pământul.

Dar porţile rămâneau zăvorite. Niciun călăreţ nu ieşi în goană. Probabil că Baldwin se amuza văzând lipsa noastră de hotărâre.

Încrederea oamenilor în izbândă era pusă în cumpănă. Toţi ochii erau îndreptaţi spre mine.

Un fermier, cu o sapă ruptă în mână, veni spre mine.

— Ne-ai adus aici, bufonule. Cum o să cucerim castelul? Cu astea? Aruncă sapa pe jos ca şi când ar fi fost o buruiană.

— Nu. Mi-am apăsat pieptul în dreptul inimii. O să cucerim castelul acesta cu *asta.* Adunaţi călăreţii, i-am spus lui Odo. Mi-am îndreptat spatele şi am spus cu hotărâre: Atacăm în noaptea asta.

Capitolul 111

În noaptea aceea, în timp ce majoritatea luptătorilor moţăiau, i-am strâns în jurul meu pe cei mai curajoşi doisprezece oameni care erau dispuşi să intre în castel.

Erau Odo şi Alphonse din oraşul nostru, Alois şi patru dintre cei mai buni ai lui din Morrisaey. Restul, oameni curajoşi şi în care puteam avea încredere, ce nu s-ar fi sfiit să ucidă chiar şi cu mâinile goale.

Unul câte unul s-au adunat în jurul focului, întrebându-se *de ce se aflau acolo?*

— Cum ai de gând să cucereşti castelul ăsta numai cu noi? mă întrebă Alois. Când tu nu poţi să clinteşti o piatră din el cu o mie de oameni?

— Va trebui să îl cucerim fără pietre, am spus. Ştiu o cale de a intra. Veniţi cu mine acum sau întoarceţi-vă la somnul vostru.

Ne-am înarmat cu săbii şi cuţite. Părintele Leo ne binecuvântă. I-am dat lancea.

— Dacă cumva nu mă mai întorc…

Am privit în jur la oamenii mei.

— Sunteţi gata? Luaţi-vă adio de la prieteni. Rugaţi-vă să ne revedem de cealaltă parte.

— Vorbim cumva de rai? întrebă Odo.

— Vorbeam de zid, am zis şi m-am prefăcut că râd.

La adăpostul întunericului, am ieşit din tabără şi ne-am furişat prin spatele locuinţelor dărăpănate şi pe străzile înguste de lângă zidurile oraşului. Apărătorii de pe metereze luminau cu torţele, căutând semne de viaţă. Ne-am chircit la umbra zidurilor.

Odo mă bătu pe umăr.

— Aşadar, Hugh, s-a mai auzit vreodată despre aşa ceva?

— Despre ce?

— Despre oameni ca noi, supuşi care să se ridice împotriva stăpânului lor.

— Un grup de fermieri s-a ridicat împotriva ducelui de Bourges, i-am spus.

Fierarul păru satisfăcut. Ne-am furişat ceva mai departe. Mă bătu din nou pe spate.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei?

Mi-am lipit spatele de zid.

— Cred că au fost măcelăriţi până la ultimul.

— Ah, gemu fierarul. Faţa i se albi.

I-am ciufulit părul.

— Au fost prinşi în timp ce şuşoteau pe sub ziduri. Acum, gura!

Am continuat să ne furişăm de-a lungul laturii de est a oraşului. Am dat peste o mică adâncitură. Puţea a apă stătută şi a mizerii deversate. Părea mai mult un şanţ; puteam să îl trecem dintr-o săritură.

Cercetam cu atenţie baza zidului, căutând semnul ce marca intrarea în tunelul ce îmi fusese arătat odată de către Palimpost. *Nimic…* În timp ce înaintam, terenul deveni mai dur şi zidurile se ridicau mult deasupra noastră, prea înalte pentru orice fel de atac. Era bine; aici nicio santinelă nu ar fi păzit zidul.

Dar unde naiba era afurisitul de tunel?

Am început să mă îngrijorez. În curând avea să se lumineze. O altă zi. Exista posibilitatea ca Baldwin să îşi trimită trupele să ne slăbească

voinţa.

— Eşti sigur că ştii ce faci, Hugh? întrebă Odo.

— Ţi-ai găsit un moment al naibii de bun ca să mă întrebi, am şuierat.

Apoi am găsit locul: o îngrămădire de pietre, în spatele unui tufiş, pe malul şanţului. Am suspinat uşurat.

— *Acolo!*

Am coborât şi am îndepărtat pietrele. Am dat de intrarea tunelului.

— Nu m-am îndoit de tine nici măcar o clipă, râse Odo.

Capitolul 112

Locul era aşa cum mi-l aminteam – întunecos, strâmt, abia dacă se putea târî un singur om. Şi plin de mucegai şi mirosuri grele de la apele ce se scurgeau prin el.

Nu existau torţe care să ne lumineze drumul. Trebuia să mă încred în instinctele mele, înaintând în întuneric, pipăind pereţii stâncoşi şi reci. Ştiam că toţi cei care mă urmau îşi simţeau la rândul lor inimile în gât. Era ca şi când ne furişam în iad – rece, întunecos şi împuţit. Rahat plutitor şi alte mizerii ni se lipeau de picioare. Minutele ni se păreau ore. Cu fiecare pas, eram tot mai puţin sigur că ne aflam pe drumul cel bun. După nenumărate rugăciuni, am ajuns la o răscruce. O potecă o lua înainte, iar o alta, la stânga. Am hotărât să merg înainte, din moment ce castelul se afla pe dealul din faţă.

— E bine, am şoptit. Dar nu eram chiar aşa de sigur. Cuvântul trecu din gură în gură. Am urcat tot mai sus şi mai sus, străbătând muntele pe care era construit castelul lui Badwin. Deasupra noastră, Treille dormea.

Deodată, mă lovi un curent de aer din faţă. Am observat o lumină căzând pe zid. Am grăbit pasul şi am ajuns într-un loc pe care mi-l aminteam vag. Temniţa. Pe unde Palimpost mă dusese în tunel.

— Pregătiţi-vă armele, am spus. Apoi am apăsat o piatră din peretele grotei, unde se strecura lumina.

Se mişcă. Am împins un pic mai tare. Piatra cedă.

În curând, toţi cei douăzeci de oameni ieşiră din tunel. După bănuiala mea, era încă înaintea zorilor. Locul rămânea întunecat.

Doi paznici dormeau pe o masă. Unul era porcul de Armand, cel care se amuzase chinuindu-mă cât timp stătusem închis aici. Un al treilea paznic sforăia pe scări.

Le-am făcut semn lui Odo şi lui Alois, şi ei se furişară pe nesimţite în spatele paznicilor. Trebuia să scăpăm repede de ei. Orice zgomot ar fi fost la fel de rău ca şi o alarmă.

La semnul meu, am tăbărât pe ei. Odo îl luă pe cel de pe trepte, şi îşi încolăci braţele musculoase în jurul gâtului bărbatului.

Alois astupă cu mâna gura unuia dintre cei care dormeau pe masă. Ochii acestuia se deschiseră. Dădu să strige, dar pădurarul îi trecu o sabie ascuţită peste gât. Picioarele paznicului se zbătură ca într-un spasm.

Armand era al meu. La zgomotul loviturii, se trezi ameţit. Frecându-şi ochii, se ridică şi îşi văzu tovarăşii trântiţi la pământ, apoi o faţă cunoscută rânjind la el.

— Îţi aminteşti de mine? I-am făcut cu ochiul.

Apoi l-am lovit în faţă cu mânerul sabiei. Se dădu înapoi poticnindu-se, dărâmând masa, şi căzu pe spate cu gura plină de sânge.

Întinse mâna în spatele lui, încercând să apuce un drug de fier rezemat de perete. François, unul dintre oamenii din Morrisaey, păşi înainte.

— Nu e nevoie să fii politicos. Tăietorul de lemne ridică din umeri şi îl trânti pe Armand la pământ cu bâta. Apoi îşi puse piciorul pe gâtul lui, oprindu-i respiraţia cu talpa lui mare. Armand îşi agită braţele dar, după un minut, nu mai mişca.

— Repede, le-am spus lui Odo şi lui Alois, puneţi-vă uniformele lor.

I-am dezbrăcat pe paznici şi ne-am pus hainele lor alb cu purpuriu şi coifurile şi ne-am înarmat cu săbiile lor. Am tras trupurile înapoi pe coridor.

Deodată, se auzi scârţâind o uşă ce se deschidea deasupra noastră. Voci care coborau în jos pe scări.

— E timpul să vă treziţi, somnoroşilor, a strigat cineva. E aproape ziuă. Hei, ce se întâmplă aici?

Capitolul 113

Bette, bucătăreasa ducelui, se trezise devreme în dimineaţa aceea. Se grăbise spre bucătărie şi, până în zori, îşi văzuse de treburile ei obişnuite, pregătind masa de dimineaţă.

Amestecă terciul până când ajunse la consistenţa potrivită. Luă dintr-un bol scorţişoară, un condiment dulce, nou, adus din Orient, şi o presără în ceaun. Pregătea carne de porc la foc mic, iar încăperea se umplea de mirosul gras, delicios. Apoi făcu budinca cu stafide.

După câte ştia ea, paznicii care stăteau la uşă ar fi trebuit să iasă din schimbul de noapte. Leneşii de Pierre şi Imo. Să păzeşti bucătăria princiară nu era o sarcină tocmai uşoară, atunci când la porţi aştepta o gloată ameninţătoare.

Bette ştia că vor fi morţi de oboseală, gata să adoarmă, şi că pântecele îi vor durea de foame. Mirosurile mâncărilor de dimineaţă aveau să îi mâne ca la târfe.

În timp ce soarele se strecura prin ceaţa dimineţii, Bette legă doi saci plini cu resturile de cu seară. Apoi scoase capul din bucătărie.

— Ce găteşti? Miroase nemaipomenit, zise Pierre, cel mai gras dintre paznici.

— Orice mâncare ar fi, ducele pare să o aprecieze. Bette îi făcu cu ochiul. Şi în dimineaţa asta este un pic mai multă, dacă găsesc pe cineva să îmi facă un serviciu.

— Arată-ne, bucătăreaso, zise Pierre.

Bette zâmbi mulţumită şi îi conduse prin bucătărie. Le arătă cei doi saci mari cu gunoi.

— Goliţi-i în spate, îi instrui Bette. Dar aveţi grijă, căpetenii de război ce sunteţi, să nu îi vărsaţi.

— Mai pune nişte stafide, ne întoarcem imediat, rânji Imo ridicând sacul.

— Desigur, încuviinţă Bette.

Se uită pe fereastră. În inimă i se cuibări un fior. De data aceasta trecuse peste o limită periculoasă, dar în mintea ei o trecuse cu mult timp înainte. Atunci când ducele o spânzurase fără nicio remuşcare pe prietena ei, Natalie, ca pe o hoaţă, pentru că luase un pic de salvie din

camera spiţerului şi atunci când turma vărului ei de al doilea, Teddy, fusese confiscată, iar el fusese silit să o dea de bună voie ducelui. L-ar fi otrăvit pe nemernic ea însăşi, şi ar fi făcut-o cu plăcere, dacă Hugh i-ar fi cerut-o.

Cei doi soldaţi se duseră în spate şi goliră cu nepăsare cei doi saci peste grămada de gunoi, salivând de nerăbdare.

Din spatele lor, alţi doi soldaţi îmbrăcaţi cu haine alb cu purpuriu le-au sărit la gât. Ochii lui Pierre şi ai lui Imo se bulbucară în timp ce erau rostogoliţi la pământ.

Bette îşi şterse mâinile pe o cârpă. Da, trecuse peste o limită periculoasă… dar ce altceva ar fi putut face?

Suspină. Erau vremuri tulburi, când trebuia să alegi între un nebun şi un tâmpit.

Capitolul 114

Într-o oră, paisprezece dintre oamenii noştri stăteau în curtea castelanului, îmbrăcaţi precum soldaţii lui Baldwin.

Ceilalţi erau ascunşi, protejaţi de uşa temniţei. Ca şi Bette, trei dintre prietenii lui Geoffrey ne-au ajutat să îi atragem pe soldaţi în capcană.

Eu şi Odo stăteam de pază la uşa temniţei, aşteptând semnalul când ducele se ducea la sfat. În curte, doi soldaţi cu halebarde stăteau lângă intrarea în castel. Alţii mişunau dintr-o parte în alta, grăbiţi, agitând tot felul de arme spre metereze.

De pe drum, îi auzeam pe ai noştri adunându-se în jurul zidurilor oraşului, strigând şi ameninţând, aşa cum le ordonasem.

În sfârşit, l-am zărit pe Geoffrey intrând în curte. Se scărpină în cap, apoi îmi făcu semn.

— *E timpul,* am spus bătând uşor în lemnul uşii. Odo o deschise. Oamenii noştri, unii încă în hainele lor, au ieşit afară. În învălmăşeala ce domnea peste tot, nimeni nu observă nimic. Ne-am făcut loc prin mulţimea din curte. Ni s-au alăturat ceilalţi, îmbrăcaţi în uniformele lui Baldwin.

Ne-am apropiat de paznicii castelului şi unul dintre ei îşi coborî halebarda în faţa noastră.

— Astăzi în castel intră numai personalul militar.

— Oamenii aceştia vor să-i vorbească ducelui, am spus arătând spre cei care nu aveau uniforme de soldaţi. Au venit din păduri şi au veşti despre bufon.

Paznicii au ezitat. Ne-au măsurat din cap până în picioare. Inima îmi bătea cu putere.

— Am venit de pe zid, am spus cu o voce mai fermă. Ai timp să stai la îndoială când avem veşti atât de importante pentru duce? În sfârşit, privindu-ne uniformele, paznicul retrase halebarda şi ne lăsă să trecem.

Am intrat în castel. Am condus grupul cu curaj spre sala principală.

Spre uimirea mea, sălile nu erau chiar aşa de populate cum m-aş fi aşteptat. Cei mai mulţi dintre oamenii ducelui apărau zidurile. De câte ori fusesem pe aici înainte, sălile acestea erau pline de oameni, fiecare cu câte o doleanţă.

Le-am arătat drumul spre marea sală. Alţi doi paznici stăteau la posturi în faţa intrării. Auzeam vocea ducelui. Stomacul mi se încordă.

— Suntem aşteptaţi înăuntru. Am dat din cap către paznici. Purtam haine alb cu purpuriu. Ajunsesem până aici. Nimeni nu schiţase niciun gest ca să ne oprească.

Am pătruns în sala cea mare. Era exact cum mi-o aminteam de pe vremea când fusesem bufonul curţii, doar că atunci fusese plină cu oameni care veneau să ceară un favor sau cu alte treburi, iar astăzi se vedeau mai mult soldaţi şi cavaleri ai lui Baldwin.

Ducele şedea în jeţul lui. Purta o tunică militară şi cizmele înalte din piele. Sabia era vârâtă într-o teacă frumos ornamentată.

Porcul!

Un ofiţer de rang înalt citea un raport despre situaţia de dincolo de ziduri. Doi dintre oamenii mei au rămas în urmă, lângă paznicii de la uşă.

— Sire, zise şambelanul, gloata a făcut o petiţie pe care, cică, ar trebui să o iei în seamă.

— O petiţie? Baldwin ridică din umeri.

— O listă de doleanţe, îi explică noul castelan care, probabil, îi luase locul lui Norcross.

Oamenii mei făceau înconjurul camerei. Odo şi Alphonse au luat poziţie în spatele ducelui. Alois şi alţi doi din Morrisaey şi-au ocupat posturile lângă castelan şi şambelan.

— Cine aduce această petiţie? Baldwin se uită în jur. *Nenorocitul de bufon al nostru?*

— Nu, sire, zise şambelanul. Bufonul tău nu este de găsit. Poate că îi este frică să se dea jos din pat. Dar fă aşa cum te-am sfătuit. Lasă-i să îţi prezinte plângerile. Şi dă-le impresia că le vei lua cu adevărat în seamă.

— *În seamă...* Baldwin îşi mângâie barba. Se întoarse către castelan. Castelane, alege-l pe cel mai mic în grad dintre ai tăi, cel mai slab pregătit soldat, urcă-l pe un măgar şi trimite-l afară să ia această petiţie. Pune-l să le promită că ne vom ocupa de plângerile lor cât putem de repede.

Câţiva dintre cavaleri chicotiră.

Castelanul se ridică.

— Te implor, sire, să nu îţi baţi joc de aceşti oameni.

— Protestul tău a fost consemnat. Acum, grăbeşte-te şi găseşte-l pe acel spălător de latrine. Şi, Gui, după ce omul tău se va întoarce în siguranţă, omoară câţiva dintre ei. Doar ca să îi asigurăm că petiţia lor se află în fruntea priorităţilor noastre.

— Dar, sire, ei vor fi protejaţi de starea de armistiţiu, ezită castelanul.

— Iar te plângi? *Şambelane,* crezi că poţi da o fugă până la ziduri ca să transmiţi acest decret? Omul din fruntea trupelor mele pare să aibă o sculă bleagă.

— Sigur că pot, sire. Grasul se târî afară.

În sală, toţi rămaseră fără grai la auzul împotrivirii castelanului.

— Aşa, deci. Baldwin se ridică, holbându-se prin sală. Mai e cineva aici care are un plan asemănător?

— Da, am strigat din spatele sălii. Cred că ar trebui să *atacăm.* Atacaţi duşmanii din vest.

Capitolul 115

Baldwin lovi cu pumnul.

— Nu avem niciun fel de duşman în… Apoi rămase complet nemişcat. Ochii i se bulbucară ca nişte prune negre. Cine a spus asta? Cine este acest bărbat? Arată-te!

Am păşit în faţă, din mulţime, şi am lăsat tunica militară să cadă de

pe umerii mei. Am rămas în haina şi pantalonii mei obişnuiţi. Mi-am scos şi coiful. I-am privit ochii care mă cercetau.

— Ba ştii… I-am făcut cu ochiul.

Baldwin păli. Se ridică şi arătă cu degetul spre mine.

— El este. Bufonul!

Soldaţii se repeziră la arme, dar au fost imediat opriţi de bărbaţi purtând aceleaşi uniforme ca şi ei, *oamenii mei,* care le puseseră săbiile în gât.

Castelanul făcu o mişcare spre mine, dar Alois îl opri înainte de a apuca să tragă sabia.

— Luaţi-l. Mă auziţi? le ordonă Baldwin gărzilor din spatele jilţului său.

Gărzile porniră spre mine dar, aproape în aceeaşi clipă, puseră mâna pe duce. Odo era unul dintre ei. Puse un cuţit la gâtul lui Baldwin; Alphonse îl înghionti pe duce cu sabia în spate.

Ochii lui Baldwin se măriră de uimire. Se uita la cavalerii lui, mulţi dintre ei repezindu-se la arme.

— Dacă atacă, vei fi un ticălos mort, i-am spus. Ar fi plăcerea mea.

Baldwin privi în jurul lui, cu muşchii gâtului încordaţi. Furia i se citea în priviri. În jur, oamenii loiali ducelui erau ţinuţi pe loc de cuţite. Unii dintre cavaleri scoaseră săbiile, uitându-se la Baldwin pentru încuviinţare.

— Spune-le să arunce armele, i-am zis.

Odo apăsă cuţitul şi făcu să apară o şuviţă de sânge nobil.

Baldwin privi disperat de la unul la celălalt, încercând să cântărească sorţii de izbândă ai unei eventuale lupte.

— Crede-mă pe cuvânt, stăpâne, oamenii ăştia, în puterea cărora eşti acum, te urăsc chiar mai mult decât mine, i-am spus. Nu ştiu nici măcar dacă mă vor asculta, atât de tare vor să îţi verse maţele. Dar, presupunând că vor să-şi vadă copiii trăind în pace, mai mult decât vor să vadă maţele tale împrăştiate pe jos, te implor, spune-le cavalerilor să pună armele jos. Altminteri, dacă eu cobor mâna, eşti un om mort.

Baldwin nu răspunse, ci continuă să se uite în jur. Apoi dădu din cap aproape imperceptibil. Una câte una, săbiile cavalerilor fură aruncate la pământ.

Din piept îmi scăpă un suspin de uşurare.

— Acum mergem afară, stăpâne. Le vei spune oamenilor tăi de pe ziduri să lase armele.

Ducele înghiţi în sec.

— Eşti nebun, scuipă el cuvintele.

— Şi tu pari un pic lovit de nebunie, stăpâne, dacă nu te superi că observ.

În încăpere se auziră chicote.

— Vei fi mort până la căderea nopţii. Baldwin îşi înfipse privirea de foc în ochii mei.

— Oraşele vor veni în apărarea mea. Să te ridici împotriva unui stăpân în felul acesta, nu face decât să intri în istorie ca fiind cel mai mare nebun.

Mi-am rotit privirile încet în jurul încăperii. Odo îmi întoarse un zâmbet, apoi Alphonse, apoi Alois.

— Poate al doilea ca mărime, am răspuns.

Capitolul 116

L-am târât pe lordul Baldwin afară, obligându-l, cu sabia la gât, să iasă la porţile castelului.

Fiecare soldat pe lângă care treceam se uita uluit la noi. Unii, fără îndoială nerăbdători să sară la luptă, îşi priveau stăpânul aşteptând un semn dar, la vederea ochilor trişti ai lui Baldwin, şi ai şambelanului, ai castelanului şi ai vechilului care îl urmau, îşi coborau armele.

Oamenii se îmbulzeau pe marginea străzilor să ne vadă trecând. Probabil că se considerau ameninţaţi.

Unii au început să strige:

— Uitaţi-vă la Baldwin. Este exact ceea ce meriţi, porc lacom. Râdeau şi aruncau cu resturi de mâncare în el.

Cum ne apropiam de ziduri, mi-am dat seama că vestea trebuie să se fi răspândit. Soldaţii se holbau pur şi simplu la noi, cu armele atârnându-le pe lângă trup.

— Spune-le că bătălia s-a sfârşit. L-am împins pe Baldwin înainte. Spune-le să pună armele jos şi să deschidă porţile.

— Doar nu te aştepţi să stea nepăsători şi să lase gloata asta să intre, pufni Baldwin. Vor fi făcuţi bucăţi.

— Nimeni nu va avea de suferit; îţi garantez eu asta. Cu excepţia ta, desigur, am continuat, apăsând sabia mai tare, dacă tu nu te supui. Şi bănuiesc că pe niciunul dintre ei nu îi va deranja acest lucru.

Baldwin înghiţi în sec.

— Puneţi armele jos, zise scrâşnind din dinţi.

— Mai tare. L-am înghiontit.

— Puneţi armele jos, strigă Baldwin. Castelul e pierdut. Deschideţi porţile.

Toţi rămaseră nemişcaţi. Nu le venea să creadă. Apoi, doi dintre oamenii mei alergară şi dădură la o parte bârnele mari ce blocau porţile. Deschiseră poarta, şi un grup dintre oamenii noştri, cu Georges, morarul, în frunte, au dat buzna înăuntru.

— De ce v-a luat aşa de mult? zise morarul, venind spre mine.

— Stăpânul nostru a fost atât de absorbit de analizarea fiecăreia dintre doleanţele noastre că am pierdut noţiunea timpului, am rânjit eu.

Georges se uită la ducele captiv. Fără nicio îndoială că se gândise de nenumărate ori la acest moment.

— Scuzele mele, stăpâne. Ne-ai mărit dările, cred că îţi datorez ultima mea proprietate.

Zicând aceasta, scuipă o flegmă groasă, galbenă pe faţa ducelui. Ochii lui Georges rămaseră pe el o vreme, în timp ce scuipatul curgea încet spre bărbia lui Baldwin.

— Acum iată ce vreau eu. Îşi apropie faţa de a ducelui. Eu sunt Georges, morarul din Veille du Père. Îmi vreau fiul înapoi.

Între timp, oamenii noştri se împrăştiaseră pe străzi şi se urcaseră pe metereze. Soldaţii coborâseră şovăind de pe turnuri şi fugeau îngroziţi cât mai departe de ziduri.

Câţiva începuseră să îmi scandeze numele: *„Hugh, Hugh, Hugh… “* M-am uitat cu mândrie la Odo şi la morar şi ne-am ridicat braţele în aer, victorioşi.

Capitolul 117

L-am azvârlit pe Baldwin în propria lui temniţă – în celula întunecată în care zăcusem eu însumi.

În acele prime ore trebuia să mă ocup de foarte multe lucruri. Soldaţii ducelui trebuia dezarmaţi, iar şambelanul şi vechilul, care cu siguranţă complotau, trebuiau puşi sub pază. Şi castelanul, chiar dacă,

în mod ciudat, nu îl simţeam ca pe un duşman. Şi în rândurile noastre trebuia menţinută ordinea dacă voiam să-i prezentăm în pace petiţiile noastre regelui.

Gândul îmi zbura la Emilie.

Oare unde era? Trebuia să împărtăşesc aceste lucruri cu ea. Victoria noastră era în aceeaşi măsură a mea, ca şi a ei. Mă trecu un fior de îngrijorare.

Am ieşit din castel şi am luat-o grăbit pe străduţele înguste spre casa lui Geoffrey. Oamenii mă opreau să mă felicite, dar eu continuam să merg, încercând să păstrez aparenţele, dar în sinea mea îi imploram să mă lase să trec. *Ceva nu era în regulă!*

Pasul mi se iuţi pe măsură ce mă apropiam de piaţă. Unii dintre negustori mă strigau pe nume, dar eu i-am ignorat şi am ajuns în sfârşit la strada pe care se afla casa lui Geoffrey.

Am bătut la uşă. Acum, ceva mă îngrozea de-a dreptul. Am lovit cu pumnul în uşă, inima luându-mi-o razna la fiecare bătaie disperată.

În sfârşit, uşa se deschise. Isabel era aici! La început, fu mulţumită să mă vadă teafăr apoi, brusc, expresia i se schimbă şi deveni gravă şi alarmată. Ştiam că se întâmplase ceva.

— A plecat, Hugh, murmură ea.

— A plecat? *Unde a plecat…? Cum?* Mă părăsiseră puterile.

— La început, am crezut că s-a dus să te caute pe tine, dar numai acum puţin timp am văzut asta.

Isabel îmi dădu un bilet, scris de o mână grăbită.

Curajosul meu Hugh,

Să nu te sperii când vei citi asta, pentru că inima mea îţi aparţine – pentru totdeauna. Dar trebuie să plec.

Până acum, victoria trebuie să fi fost definitivă. Nu m-am înşelat, nu? Ce a fost odată va fi întotdeauna. Ai urcat o treaptă spre propriul tău destin. Nimic în lumea asta nu mă face mai mândră decât faptul că te-am văzut împlinind acest lucru, că mi-ai întărit convingerea că ai acel ceva special pe care l-am văzut la tine de la prima întâlnire.

Dar acum trebuie să mă întorc în Borée. Nu fi supărat. Anne îmi este ca o mamă. Nu o pot părăsi, în timp ce mă bucur de triumful tău.

Te rog să nu îţi faci griji. Sunt câteva lucruri pe care nu ţi le-am împărtăşit, şi nici măcar Stephen nu va îndrăzni să îmi facă vreun rău. Scrie-i regelui, Hugh. Fă ca victoria ta să fie definitivă şi adevărată. Eu

îmi voi face datoria.

Era atât de dureros. Ochii mi se umplură de lacrimi usturătoare. Nu o puteam pierde. Nu acum, după ce se întâmplaseră atât de multe. Am înghiţit cu greu, străduindu-mă să citesc şi sfârşitul:

Ai fost adevărata mea dragoste din clipa în care te-am văzut pentru prima dată. Ştiu că îţi voi mai spune asta şi când ne vom revedea. Îmi ridic palma. Adu-ţi aminte cuvintele,
În toată lumea asta…
Emilie

Mă cuprinse o durere sfâşietoare, însângerând victoria şi bucuria. Câştigasem lupta. Dar pierdusem femeia pe care o iubeam.

Capitolul 118

— Cine e acolo? întrebă o voce răstită de dincolo de uşă. Răspunde!

Emilie îşi trase mai bine gluga întunecată. Ţâfna bine cunoscută era ca o veche prietenie şi o făcu să zâmbească.

— Ai devenit la fel de nesărat ca şi glumele tale, Norbert? îl întrebă la rândul ei.

Încet, uşa se deschise. Norbert privi afară, cu tunica deschisă la piept şi părul răvăşit.

La început, privi cu suspiciune silueta înfăşurată în mantie. Apoi, după ce ea îşi dădu jos gluga, ochii i se măriră.

— Lady Emilie!

Norbert aruncă o privire pe coridor şi se asigură că era singură, apoi întinse mâinile şi o îmbrăţişă.

— Ce bucurie să te revăd.

Emilie îl strânse şi ea la piept.

— Şi eu mă bucur să te văd, bufonule.

Norbert o băgă repede înăuntru. Închise uşa, apoi se încruntă.

— Mă bucur că te văd, doamnă, dar nu neapărat aici. Ai riscat foarte mult întorcându-te. Dar, spune-mi repede – ai fost cu Hugh?

Emilie îi vorbi despre toate cele întâmplate. Mai întâi îi spuse de

raidul asupra oraşului Veille du Père şi despre existenţa lăncii.

— *Acelaşi toiag pe care tu i l-ai trimis lui Hugh.*

Apoi, despre incredibilele evenimente ce se petrecuseră după aceea. Despre oamenii care s-a răsculat o dată cu el. Despre Treille. Cu fiecare veste pe care i-o dădea, ochii bufonului se măreau, de parcă nu-i venea să creadă, şi chicotea din ce în ce mai tare de bucurie.

Când i-a povestit despre capturarea lui Baldwin, ţopăi în jurul ei şi se rostogoli pe saltea, dând din picioare de bucurie.

— Ştiam eu că băiatul ăla avea un dar de la Dumnezeu, dar asta…

Se ridică din nou, încetând să mai râdă. Îi privi cu atenţie faţa, petele roşii din obraji.

— Dar, spune-mi, doamnă, de ce eşti aici, acum?

Emilie coborî ochii.

— Pentru stăpâna mea. Este datoria mea.

— Stăpâna ta! Atunci, ai bătut drum lung fără niciun folos. Lucrurile s-au schimbat foarte mult pe aici. Ducele visează să îl ucidă pe Hugh cu nerăbdarea cu care un câine salivează la o friptură proaspătă. Mai ştie cineva că ai venit?

— M-am amestecat printre nişte călugări care se întorceau dintr-un pelerinaj. La tine am venit mai întâi.

— Foarte înţelept. Ultima ta fugă a fost descoperită. S-a presupus că ai fost cu Hugh. Dacă nu ar fi protestat lady Anne, gărzile lui Stephen te-ar fi căutat.

Capitolul 119

Ne luă câteva zile pentru a pune totul la punct în Treille. Mai erau câţiva cavaleri încăpăţânaţi care îi erau loiali lui Baldwin. Şi se împrăştiase vestea despre o reprimare din partea presupuşilor aliaţi ai ducelui. Dar se dovedi neîntemeiată.

Treille era în mâinile noastre.

Acum se punea întrebarea ce era de făcut cu el.

Mai era şi problema comorilor ducelui, ce sporiseră pe spinarea celor care acum ocupau acest oraş. Şi mari rezerve de grâne şi de animale care trebuia împărţite oamenilor în mod cinstit.

Între cei care fuseseră de partea noastră de la bun început şi cei

care ni se alăturaseră mai târziu se iscase o dispută. Georges zicea să le dăm cheile de la hambarele de grâu. Să ia fiecare câte un sac de grâu şi o găină. Alois zicea că nu trebuia să ne oprim aici. *Să punem mâna pe comoară şi să împărţim toţi banii. Să îi punem nemerniculuı ştreangul de gât.*

Îmi doream ca Emilie să fi fost aici. Nu aveam talentul de a cârmui şi nici dorinţa de a o face. Nu ştiam exact ce ar fi fost drept să fac.

Era doar o chestiune de timp până să îmi pierd armata. Oamenii deveneau tot mai nerăbdători. Voiau să se întoarcă la casele lor.

— Este vremea recoltei, spuneau ei. Când vom primi ceea ce ni s-a promis?

Şi nu numai mâncare şi bani. Aveau nevoie de legi care să îi protejeze. Dreptul de a alege unde vor să trăiască, pe cine vor să servească. Dacă un om îi era supus unui stăpân, trebuia neapărat ca şi copiii lui şi copiii copiilor lui să se supună aceluiaşi stăpân? Cineva trebuia să judece aceste lucruri.

Într-o noapte, am găsit o coală de hârtie, cu sigiliul lui Baldwin şi o sticluţă cu cerneală groasă, roşie. M-am aşezat şi am început să scriu cea mai importantă scrisoare din viaţa mea.

Maiestăţii Sale, Philip Capet, Regele Franţei,

Mă rog ca Dumnezeu să îmi ajute să găsesc cuvintele potrivite ca să vă scriu această scrisoare, deoarece sunt doar un om de rând, un ţăran, de fapt.

Se spune că aş fi conducătorul unui grup de oameni curajoşi. Unii îi spun gloată; eu îi spun mulţime de fermieri, dogari, pădurari – toţi în slujba Domniei Voastre – care ne-am ridicat împotriva stăpânului nostru după ce ne-a atacat, cu cruzime, de mai multe ori.

Vă scriu din Treille, Maiestatea Voastră, unde stau chiar la masa ducelui Baldwin, care este ţinut prizonier, în timp ce eu aştept un cuvânt de la Înălţimea Voastră cu privire la ce trebuie să fac mai departe.

Nu suntem trădători, nici pe departe. Ne-am unit pentru a lupta împotriva nedreptăţilor apăsătoare, şi numai în momentul în care ne-au fost ameninţate siguranţa şi bunăstarea. Ne-am unit pentru a cere legi, care să nu permită să fim ucişi şi siluiţi fără ca niciun răufăcător să-şi primească pedeapsa, şi să nu ne mai fie distruse proprietăţile fără niciun motiv. Ne-am unit pentru a ne elibera de o

sclavie fără sfârşit.

Să fie oare, Maiestate, chiar aşa un vis deşart faptul ca toţi oamenii lui Dumnezeu, fie nobili, fie de rând, să fie guvernaţi de legi drepte?

Mulţi dintre cei care au venit cu noi v-au slujit în războaie ori s-au alăturat Sfintei Cruci în lupta împotriva turcilor. Nu cerem decât ceea ce ni s-a promis pentru aceste servicii: dreptul la dări cinstite; dreptul la petiţii şi recompense pentru nedreptăţile care ni se fac; dreptul de a avea parte de un proces cinstit împotriva unui atacator, fie că este nobil sau nu; dreptul de a deţine pământ, plătit cinstit stăpânului nostru, prin anii de trudă şi chin.

Am făcut toate astea cu puţină vărsare de sânge. Am acţionat paşnic şi cu respect. Dar oamenii noştri au început să obosească. Vă rog, trimiteţi-ne o veste, Maiestatea Voastră, asupra părerilor dumneavoastră despre aceste lucruri.

În schimbul judecăţii Domniei Voastre, vă ofer singurul lucru pe care îl am – da, cred, unul foarte valoros: cea mai sfântă comoară a creştinătăţii, ajunsă în posesia mea în Antiohia.

Lancea care l-a străpuns pe Domnul nostru Iisus Hristos pe cruce.

Este o comoară pe care merită să o ai dar, oricât ar părea de uluitor, nu este la fel de mare ca inimile acestor oameni care vă slujesc.

Aşteptăm răspunsul Maiestăţii Voastre,

Cu credinţă, umilul dumneavoastră slujitor,

Hugh De Luc, hangiu, din Veille du Père.

Am aşteptat să se usuce cerneala.

Mi se puse un nod în gât. Muriseră atât de mulţi. Sophie, Matthew, copilaşul meu, Nico, Robert, turcul. *Toate, ca să ajung eu aici?*

Lancea era sprijinită de masă. Ce s-ar fi întâmplat dacă în biserica aceea aş fi murit de mâna turcului? Ce ar fi fost dacă nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat?

În sfârşit, am împăturit scrisoarea şi am pecetluit-o cu sigiliul ducelui. Mi-am văzut mâinile tremurând.

Tocmai se întâmplase un lucru cât se poate de minunat. Eu, un ţăran, un bufon, un om fără casă, fără nicio proprietate…

Tocmai îi scrisesem o scrisoare regelui Franţei.

Partea a cincea

ASEDIUL

Capitolul 120

Stephen, ducele de Borée, tresări când spiţerul îi aplică încă o lipitoare greţoasă pe spate.

— Dacă îmi mai iei mult sânge, va fi mai mult în lipitorile astea decât în mine.

Spiţerul îşi văzu de treabă.

— Te plângi de proastă dispoziţie, stăpâne, dar te plângi în aceeaşi măsură şi de leac.

Stephen pufni.

— Nici toate lipitorile din lume nu mi-ar putea lua suficient sânge pentru a mă putea binedispune.

De când atacul lui Morgaine dăduse greş, Stephen căzuse într-o melancolie adâncă. Cei mai valoroşi şi cei mai de încredere oameni ai lui fuseseră ucişi. Mai rău, irosise cea mai mare şansă de a pune mâna pe lance. Apoi, ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, blestematul acela arogant avusese curajul de a mărşălui spre Treille. Clocotea atât de tare de mânie, încât îi creştea febra.

Apoi, chiar ieri, primise vestea de necrezut că nebunul chiar reuşise să cucerească Treille; că Baldwin, idiotul idioţilor, îi predase castelul lui.

Deci, lancea încă mai putea fi luată! Se gândise să pornească o cruciadă ca să elibereze Treille, să ia trofeul ce fusese furat de acel dezertor şi să îl readucă acolo unde îi era locul. În Borée, desigur. Dar cine ştie unde avea să se afle până atunci? În Paris, Roma sau poate chiar înapoi în Antiohia.

În momentul acela, lucrurile se înrăutăţiră şi mai mult – Anne intră în cameră. Se uita la el, pieziş, cu faţa plină de vânătăi, şi îşi dădu capul pe spate zâmbind înveselită.

— Ai trimis după mine, domnule?

— Da. Spiţerule, lasă-mă o clipă cu soţia mea.

— Dar lipitorile, stăpâne… nu s-a terminat încă…

Stephen sări în sus, scuturând micile creaturi de pe spatele lui.

— Te porţi ca un călău, nu ca un vindecător. Ia creaturile astea de aici. De acum încolo mă voi trata de indispoziţie în felul meu.

Anne îl privea cu un zâmbet uşor.

— Mă mir că fiinţele astea mici te supără atât de tare, când suferi din atâtea alte motive.

Se apropie şi îşi trecu mâna pe spatele lui, plin de mici dungi roşietice.

— După cum arată astea, indispoziţia ta trebuie să fi fost foarte gravă. Să pun salvie?

— Dacă nu te deranjează prea mult să mă atingi. Stephen îi susţinu privirea.

— Bineînţeles că nu, bărbate. Îşi băgă mâinile adânc în pomada unsuroasă şi albă, întinzând-o la întâmplare pe spatele lui. Sunt chiar obişnuită cu deranjul. Ce voiai de la mine?

— Speram să vorbim despre bunăstarea verişoarei tale Emilie. Sper că vizita la mătuşa ei i-a priit.

— Aşa bănuiesc. Anne întindea salvia. Era chiar rumenă în obraji.

Rumenă… amândoi ştiau că nenorocita nu mersese nici câţiva paşi în direcţia vizuinii găinii aceleia bătrâne, mătuşa sa.

— Lipitorile astea par să fi supt destul de mult, zise Anne apăsând pe o rană anume. Stephen tresări. Starea asta de linişte nu pare să îţi priască, bărbate. Poate ar trebui să te reîntorci pe Pământul Sfânt pentru ceva distracţie. În ceea ce o priveşte pe Emilie, mi-e teamă că este mult prea obosită pentru a putea da foarte multe detalii. Obosită… zise ea apăsând din nou şi, cu toate acestea, rumenă în obraji după cum îţi spun.

— Destul. Stephen îi prinse braţul. Ştii că nu am nevoie de aprobarea ta.

— Nu ai. Anne îi aruncă o privire. Dar mai ştii şi că ea rămâne în grija mea. Şi chiar şi tu, soţul meu uneltitor, trebuie să ştii preţul pe care îl vei plăti dacă va suferi cel mai mic rău.

Îşi înfipse vârful unei unghii într-o rană deosebit de umflată. Stephen aproape se prăbuşi de pe masă.

Ridică braţul ca şi când ar fi vrut să lovească. Anne nu tresări. În schimb, abia dacă se uită la el, ura arzându-i în ochi. Apoi trecu uşor la zâmbet.

— Sunt aici, bărbate, dacă vrei să mă loveşti. Sau pot chema una dintre cameriste, dacă faţa mea ţi se pare prea aspră.

— Nu îţi permit să-ţi baţi joc de mine în propria mea casă, zise Stephen împingând-o la o parte.

— Atunci, poate că ar fi înţelept să mă mut. Anne zâmbi ironic.

— Ieşi afară, strigă el, aproape atingându-i faţa cu mâna. Nu te mai minţi singură, Anne, închipuindu-ţi că micul tău jurământ de a o proteja m-ar face să ezit fie şi o secundă. În final, vei regreta această batjocură. Tu şi târfa cu obrajii trandafirii care te serveşte, şi nenorocitul de bufon cu care şi-o trage cu atâta patimă.

Capitolul 121

— Sfinţia Ta! Stephen îngenunche şi sărută inelul cu rubin al lui Bartholomeu, episcopul de Borée, deşi îl considera cel mai înfumurat şi bine hrănit slujbaş din Franţa. Ce drăguţ din partea dumitale să vii atât de curând. Te rog să te aşezi aproape de mine.

Episcopul Bartholomeu era corpolent, cu ochi de bufniţă şi o guşă ce părea să se confunde cu veşmântul lui purpuriu. Stephen se mira cum de un asemenea om putea să facă un pas sau să urce o treaptă, sau chiar să îşi ţină slujbele. Ştia că episcopul nu suporta să fie ameninţat. Se credea prea bun pentru această dioceză şi tânjea după o poziţie mai bună. În Paris sau chiar în Roma.

— M-ai luat din paraclis pentru asta? şuieră episcopul.

La încuviinţarea lui Stephen, un paj tânăr umplu două cupe cu bere.

— Se cheamă alambic. Stephen îşi ridică pocalul. Este făcută de călugării de lângă Flandra.

Episcopul catadicsi să zâmbească.

— Dacă este vorba despre lucrul lui Dumnezeu, atunci nu cred că am bătut un drum prea lung.

Amândoi au sorbit îndelung.

— Aaah! Clericul îşi linse buzele. Este foarte dulce. Are gust de mere şi mied. Cu toate acestea, am sentimentul că nu m-ai chemat ca să îţi spun părerea mea despre bere.

— Te-am chemat, zise Stephen, deoarece există un mare gol în sufletul meu pe care numai Sfinţia Ta mă poate ajuta să îl umplu.

Bartholomeu încuviinţă şi ascultă mai departe.

Stephen se aplecă spre el.

— Ai auzit de răscoala asta din sud, unde un bufon a condus o gloată de ţărani.

Bartholomeu pufni.

— Ştiu că un om mai prost decât Baldwin nu există, aşa că nu e greu de crezut că a putut fi înşelat de un nebun. Cu toate acestea, se mai spune că omul ăsta a fost şi bufonul tău odată, sire?

Stephen îşi puse pocalul jos şi se uită la episcopul care zâmbea batjocoritor.

— Să trec la subiect, Sfinţia Ta. Ştii ce poartă cu el bufonul ăsta, ştii care este izvorul curajului său?

— Mesajul despre o viaţă mai bună. Eliberarea de sclavie, zise episcopul.

— Nu despre mesajul lui vorbesc, ci despre toiagul lui.

Clericul încuviinţă din cap.

— Am auzit că se făleşte cu o suliţă despre care se spune că ar fi lancea sfântă. Dar profeţeii ăştia afirmă întotdeauna că deţin una sau alta… apă sfântă de la botezul Sfântului Ioan, giulgiul de înmormântare al Sfintei Fecioare.

— Deci, nu te interesează? îl întrebă Stephen. Nu te interesează că un băiat de târfa de la ţară se foloseşte de numele Domnului nostru pentru a ridica oamenii la revoltă?

— Profeţii ăştia locali, suspină episcopul. Apar şi dispar ca şi gerul, în fiecare an.

Stephen se înclină.

— Şi nu te preocupă faptul că acest ţăran umblă încolo şi încoace, incitând mulţimea, în numele lui Hristos, la răsturnarea stăpânilor?

— Mi se pare că tu eşti cel îngrijorat, Stephen. Pe de altă parte, am auzit că băiatul ăsta nu caută graţie divină, ci grâu pământesc.

Pe faţa episcopului se lărgi un zâmbet, zâmbetul unui jucător de zaruri ce ştie care va fi rezultatul.

— Ce vrei, Stephen, ca Biserica să se ocupe de bătăliile tale? Să ne plângem Romei şi să începem o cruciadă împotriva unui nebun?

— Ce vreau eu, Sfinţia Ta, este să îi lovim pe aceşti maimuţoi unde îi doare mai tare. Mai mult decât stomacul sau dorinţele lor, sau visurile lor idioate despre mult râvnita libertate pe care tânjesc să o guste.

Bartholomeu aştepta, cu un zâmbet jucăuş.

— Sufletele lor, Sfinţia Ta. Vreau *să le sfâşii sufletele.* Iar tu eşti cel care îmi poate garanta acest lucru.

Episcopul îşi puse băutura jos. Trecu de la amuzament la îngrijorare.

— Şi ce anume vrei să fac eu?

Capitolul 122

De la rege nu veni niciun răspuns şi, cu fiecare zi ce trecea, oamenii deveneau din ce în ce mai nerăbdători şi mai obosiţi. Aceştia nu erau soldaţi, pregătiţi să ocupe un oraş ca Treille. Erau fermieri, negustori, soţi şi taţi. Tânjeau să ajungă acasă.

Pe drumul spre nord fuseseră postate santinele, dar nu venea niciun mesager.

De ce? Oare dacă Emilie i-ar fi scris şi ea? Dacă ar fi putut… şi dacă nu putea?

Apoi, într-o zi, iscoadele zăriră un grup îndreptându-se, spre castel. Eram în sala cea mare. Alphonse dădu buzna.

— H-Hugh, se apropie o trupă de soldaţi. Par să fie trimişii regelui!

Am luat-o spre zidurile oraşului cât de iute ne duceau picioarele. M-am urcat pe metereze şi m-am uitat la grupul care se apropia, cu inima bătându-mi cu putere. Din nord, veneau şase călăreţi în galop. Cavaleri ce purtau un steag, dar nu cu purpuriul şi auriul regal.

Ci cu o cruce pe el. Cavaleri ai Bisericii.

L-au însoţit pe călăreţul din centrul grupului, purtând hainele închise la culoare ale clerului.

Am deschis porţile exterioare şi grupul intră în oraş. În piaţă s-a adunat o mulţime de oameni. Cu toţi ai noştri – Odo, Georges, oamenii din Morrisaey. Majoritatea rânjeau optimişti.

— E de bine sau de rău? întrebă Alphonse.

— Cred că e de bine, zise părintele Leo. Regele nu ar trimite un preot ca să ne atace. Veţi vedea.

Un cleric uscăţiv, cu ochii limpezi, coborî încet de pe cal. Nu pierdu nicio clipă şi se adresă mulţimii:

— Sunt părintele Julian, emisar al Eminenţei Sale, episcopul Bartholomeu. Aduc un decret urgent.

— Eu sunt Hugh, i-am spus. M-am înclinat şi am făcut semnul crucii în semn de respect.

— Mesajul meu trebuie ascultat de toţi, zise preotul, fixându-mă cu privirea. Scoase un sul rulat din tunică şi îl desfăcu.

— Ocupanţi ai castelului Treille, începu clericul cu voce tare şi limpede. Fermieri, pădurari, negustori, şerbi şi oameni liberi, toţi cei ce îl urmaţi pe cel cunoscut sub numele de Hugh De Luc… un dezertor din Armata Crucii care încă mai poartă bătălii şi astăzi pentru eliberarea Pământului Sfânt…

Un fior de îngrijorare îmi îngheţă sângele. Mulţimea amuţi.

— Eminenţa Sa episcopul Bartholomeu vă dojeneşte pentru falsa voastră răscoală şi vă îndeamnă, astăzi, 17 octombrie 1098, să vă risipiţi, să renunţaţi pe dată la toate doleanţele şi la pământurile luate ducelui Baldwin de Treille şi să vă întoarceţi în satele voastre, altminteri veţi suporta consecinţele imediate ale acţiunilor voastre: excomunicarea definitivă din Biserica Romei şi despărţirea pentru totdeauna a sufletelor voastre de cele sfinte.

Preotul se opri pentru a privi chipurile uluite, inclusiv al meu.

— Eminenţa Sa insistă, continuă el, să vă lepădaţi de toate sfaturile şi promisiunile ereticului Hugh De Luc; să-i negaţi legitimitatea, să confiscaţi orice relicvă sau simboluri ce se pretind a fi de origine divină şi care se află în posesia lui; şi să nu credeţi niciunul din argumentele pe care le prezintă, cum că ar fi trimis al Domnului Iisus Hristos.

— Nu. Oamenii scuturau din cap. Nu este posibil… Se uitau speriaţi, unul la altul, apoi la mine.

Tânărul preot le strigă:

— În speranţa că veţi urma acest decret şi pentru ca sufletele voastre să poată primi din nou la Sfânta împărtăşanie, se declară o perioadă de două zile de punere a lui în aplicare, sub supravegherea mea. Edictul este semnat de Eminenţa Sa abatele Bartholomeu, episcop de Borée, reprezentant al Sfântului Scaun.

Borée! mă gândeam eu. *Stephen făcuse asta!*

Un şuşotit speriat plutea prin mulţime.

— Este o nebunie, vorbi părintele Leo. Aceşti oameni nu sunt eretici. Nu au luptat decât pentru hrana familiilor lor.

— Atunci, le sugerez să mestece mai repede, zise tânărul preot, şi să se întoarcă la fermele lor înainte ca sufletele să le rămână flămânde pentru totdeauna. Şi tu la fel, popă de ţară. Bătu în cuie edictul pe peretele bisericii.

— Acesta este şantajul lui Stephen, le-am strigat celor din jurul meu. Vrea lancea, cu orice preţ.

— Atunci, dă-i-o, strigă cineva, dacă ne răscumpără sufletele.

— Îmi pare rău, Hugh. Am venit să lupt, spuse un altul, clătinând din cap. Dar nu sunt pregătit să fiu blestemat pentru vecie.

Oamenii noştri păreau îngroziţi şi copleşiţi. Unii coborâră de pe ziduri şi şerpuiră încet către porţile oraşului.

— Aşa este, încuviinţă preotul. Biserica vă primeşte cu drag, dar numai dacă vă supuneţi pe dată. Întoarceţi-vă la fermele şi la soţiile voastre.

Cum aş fi putut lupta împotriva unui atac atât de veninos? Oamenii aceştia curajoşi au crezut că fac un lucru bun atunci când m-au urmat. Un lucru ce l-ar fi bucurat pe Dumnezeu.

Am văzut cum un grup de prieteni vechi trece pe lângă mine îndreptându-se spre porţile oraşului. O furie şi mai apăsătoare îmi clocotea în piept.

Tocmai pierdusem războiul.

Capitolul 123

În noaptea aceea, Odo mă găsi ghemuit, de unul singur, în capelă.

Mă rugam. Mă rugam la Dumnezeu să îmi arate ce trebuia să fac. Dacă exista într-adevăr un Dumnezeu, nu ar fi permis unui grup de fanfaroni bine hrăniţi, ca părintele Julian, căruia nu îi păsa nici cât negru sub unghie dacă oamenii mei trăiesc sau mor, să le slăbească hotărârea.

— Ştiu că eşti în rahat rău de tot, zise Odo, dacă tu ai ajuns să te rogi.

— Câţi oameni dintre ai noştri au mai rămas? l-am întrebat.

— Jumătate, poate mai puţini. Până mâine… cine ştie? Poate nu destui pentru a stăpâni oraşul. Ne-au mai rămas totuşi câţiva de nădejde. Georges, Alphonse, băieţii din Morrisaey… chiar şi părintele Leo. Cei mai mulţi dintre cei care au fost de partea noastră de la bun început.

I-am aruncat un zâmbet slab.

— Încă mai cred în mine?

— Nu, nu aş spune asta. Să zicem că dacă fac un rămăşag cu Dumnezeu au mai multă încredere în lancea cea sfântă decât în şoarecele acela de biserică.

Am tras lancea de pe banca de lângă mine şi am strâns-o în mâini.

— Aşadar…? zise Odo. Chestia aia ţi-a dat vreun răspuns? Ce urmează?

— Urmează, i-am răspuns, urmează că Stephen mă vrea pe mine sau, cel puţin, lancea… şi nu sufletele voastre. Edictul este o provocare: „Vino şi înfruntă-mă dacă ai curajul". Nu am de ales, trebuie să mă duc.

— Să te duci? Odo începu să râdă. Te duci spre Borée cu oamenii care au mai rămas?

— Nu, prietene. Am clătinat din cap. Voi pleca spre Borée *de unul singur*.

Lui Odo îi luă câteva clipe ca să hotărască dacă să obiecteze sau să îşi dea ochii peste cap.

— Te duci la Borée? Doar tu şi lancea aia?

— Nu vezi ce mesaj îmi trimite, Odo? A ars sate ca să pună mâna pe lancea asta. Mi-a ucis soţia şi copilul. Acum o are pe Emilie. Ce altceva aş putea să fac?

— Putem aştepta. Să îl ţinem pe Baldwin în temniţă până când primim veşti. Regele va pune cu siguranţă capăt acestei nebunii.

— Vorbim despre cuvântul regelui. Regele este nobil. Va fi de partea lui Baldwin şi a lui Stephen fără ca măcar să ne audă păsurile. Oamenii aceştia îi sunt credincioşi, înmulţesc armatele pentru a purta războaiele lui. Noi… înmulţim găini?

— Chiar şi un rege poate fi înduplecat cu o omletă bună. Fierarul corpolent chicoti. Apoi se uită drept în ochii mei. Eu sunt alături de tine, Hugh, până la sfârşit.

L-am prins de încheietura mâinii.

— Ajunge, Odo. Mi-ai fost un prieten de nădejde, toţi mi-aţi fost. Aţi avut încredere în mine mai mult decât ar fi visat orice nebun. Le-am zâmbit. Dar acum e lupta mea. Lucrul ăsta… mi-a adus în cea mai mare parte numai necazuri. Dar alte lucruri – oraşul răsculându-se, mândria cu care am mărşăluit spre Treille, faţa lui Baldwin – au fost bucurii.

— Ai devenit un filosof destul de prost de când ţi-ai pus fusta aia, comentă Odo.

— Poate… dar plec singur.

Odo nu mi-a răspuns, doar a oftat adânc şi a zâmbit. Apoi s-a uitat în jur.

— Deci, aşa e pe dinăuntru o biserică. Scaunele sunt tari şi nu e nimic de mâncare. Nu văd ce te atrage.

— Suntem doi de aceeaşi părere, i-am răspuns râzând. Am stat o clipă cufundaţi în tăcere.

— Păi, unde am fi fost acum dacă nu aş fi plecat în ziua aceea în Cruciadă? Dacă nu aş fi plecat niciodată, iar Sophie şi Philipe ar fi fost încă în viaţă. Şi părintele Leo ar fi continuat să ţină slujbe plictisitoare. Iar tu ai fi continuat să munceşti cinstit zi de zi.

Odo se uită spre fereastră.

— Cred că am fi sorbit o bere. Şi ţi-am fi ascultat glumele caraghioase.

M-am ridicat şi l-am bătut pe spate.

— Atunci, hai, prietene. Sigur există o cârciumă pe aici. Şi tot mai ştiu câteva glume pe care nu le-ai auzit încă.

Capitolul 124

A doua zi în zori, mi-am pus tunica de bufon uzată, mi-am luat rămas-bun de la prietenii mei care fuseseră alături de mine de la bun început, mi-am pus lancea cea sfântă subraţ şi am plecat.

Georges, Odo, părintele Leo şi Alphonse m-au întâmpinat la porţile oraşului. I-am îndemnat să nu se predea, ci să rămână acolo şi să păstreze oraşul în bună ordine. Le-am mai spus că tot ceea ce făcusem noi era un lucru drept şi că într-o bună zi vom primi răsplata.

Dar şi ceea ce aveam de făcut acum era drept. Şi trebuia să o fac singur, cu orice preţ.

În timp ce mă pregăteam să urc pe cal, i-am îmbrăţişat cu drag pe Odo şi pe Georges.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze pe amândoi, am spus. Le-am mulţumit pentru faptul că m-au urmat, pentru că au crezut în mine. Pentru că au riscat. În îmbrăţişarea lor fierbinte în lacrimile ce stăteau să curgă, am simţit apăsarea unei tristeţi. S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

Apoi am urcat pe cal şi, aruncând o ultimă privire în urmă, zâmbind şi făcându-le cu ochiul, am coborât dealul. Am jurat să nu mai privesc niciodată înapoi.

La poalele dealului, mi-am încălcat promisiunea. Am privit în urmă la zidurile de nepătruns şi la turnurile înalte de neurcat. Oraşul ce nu

putea fi cucerit. Îmi venea să pufnesc în râs. O scânteie de mândrie îmi încălzi sângele. Şerbii şi fermierii cuceriseră castelul stăpânului fără nicio luptă. Faţa damblagită a lui Baldwin mi se ivi în minte – fie şi numai pentru acel moment unic, meritase totul.

Dar Baldwin rămânea acum în urma mea. O ultimă provocare mă aştepta. Confruntarea cu cel care ne arsese satul, care îmi ucisese soţia şi copilul. Şi care acum o deţinea pe cea pe care o iubeam. Ştiam că acum această luptă nu mai era legată de drepturi şi libertate. Acum se restrânsese la ceva mai profund, ceva personal.

Am întors spatele oraşului Treille pentru ultima dată şi am dat pinteni calului.

Mintea îmi era deja la Boree.

Capitolul 125

Tocurile cizmelor grele ale lui Stephen răsunară tare atunci când intră într-o încăpere mică, de lângă cazărmi. Înghesuit într-un colţ întunecat, ocupantul ei se întoarse – un bărbat murdar şi plin de răni.

— Vino, Morgaine. Stephen deschise larg uşa. A sosit din nou clipa ta. Trebuie să mă folosesc de talentele tale. Încă mai eşti cavaler, nu-i aşa?

Cavalerul dezonorat îşi ridică încet trupul musculos de la podea. Hainele rupte şi murdare ascundeau locul în care îl pătrunsese sabia, iar mica rană încă mai supura.

— Sunt aici ca să te servesc, stăpâne.

— Bine, zise Stephen. Trebuie să aeriseşti locul acesta. Igiena ta a lăsat întotdeauna de dorit, Morgaine, dar acum o latrină ar mirosi ceva mai puţin decât încăperea asta.

— Mirosul îmi păstrează vie în amintire rana mea şi pe nenorocitul josnic care mi-a provocat-o.

— Mă bucur că amintirile tale sunt vii, zise Stephen. Pentru că, dacă vrea Dumnezeu, vei avea o a doua şansă ca să te răzbuni.

Ochii tafurului scânteiară.

— Respir numai în speranţa unei asemenea şanse. Dar cum?

— Evenimente mai mari decât îţi poţi tu imagina îl vor aduce pe nebun înapoi la mine.

— Nebunul! Vine în Boree? Eşti sigur?

— Crezi că mi-aş murdări cizmele în groapa asta infectă din alt motiv? Acum, ridică-te. Îl voi pune pe spiţer să îţi acopere rana aia.

Tafurul îşi ridică tunica de război de la podea, încă ruptă şi pătată de sânge în locul în care îl pătrunsese sabia bufonului. Îşi linse buzele, aşa cum un om înfometat ar fi făcut-o, aşteptând o friptură proaspătă.

— Gândul răzbunării te-a adus din nou la viaţă, războinicule. Stephen rânji. Instinctele nu îl înşelaseră. Făcuse bine că îl salvase pe acest animal bălos şi nu îi tăiase capul când se târâse înapoi fără lance.

— Îl voi spinteca, zise tafurul arătându-şi dinţii, şi voi lăsa rănile mele să supureze peste ale lui, ca să moară cunoscând această otravă.

— Aşa te vreau. Stephen îl bătu peste umăr, apoi se uită la propria lui mână cu dezgust. Se plecă spre războinicul rănit, ca şi când ar fi fost tovarăşi de pahar, apoi înfipse mânerul propriei săbii în rana lui Morgaine. Acesta gemu.

— De data asta să ai grijă să te întorci cu lancea, şuieră Stephen. Dar, mai întâi, ar mai fi ceva de făcut, continuă Stephen, revenind la tonul anterior. În lipsa ta, au venit tot felul de ticăloşi în Borée. De aceea am nevoie de tine. În cine altcineva aş putea avea încredere?

— Spune-mi doar ce trebuie făcut.

— Bun. Privirea lui Stephen se lumină. Asta speram să şi aud din partea ta. Arăţi ca un om care ar avea nevoie de un pic de distracţie, Morgaine. Ce-ar fi să îl chemăm pe bufonul Norbert, nu-i aşa, Morgaine? Ce-ar fi să vedem dacă reuşeşte să ne facă să râdem?

Morgaine încuviinţă din cap, iar Stephen ştia că acesta înţelesese perfect. Nu conta al cui sânge avea să fie pe sabia lui, atâta vreme cât ducea la nebun.

— Şi, Morgaine… zise Stephen în timp ce părăsea încăperea împuţită. Dacă tot este vorba de petrecere, de ce să nu o invităm şi pe lady Emilie?

Capitolul 126

Mersesem prin pădure două zile, călărind de la ivirea zorilor până când spatele mi se încovoia de durere apoi, când se lăsa întunericul, mă ghemuiam într-un tufiş, iar mintea îmi rămânea trează în timp ce

trupul se cufunda într-un somn agitat. Mă gândeam la toate necazurile mele. La prietenii pe care i-am lăsat în urmă, la siguranţa lui Emilie. La ce voi face când voi ajunge în Boree, ce se afla la două zile de mers călare.

În dimineaţa aceea, tocmai terminasem de înghiţit câteva guri de pâine şi brânză şi mă pregăteam să pornesc la drum când mi-am dat seama că, din urmă, se apropia încet un călăreţ.

M-am ascuns după un copac şi mi-am scos cuţitul.

Călăreţul singuratic apăru la vedere. Un om al Bisericii, poate un călugăr, acoperit de veşmântul lui cernit, călărind de unul singur prin păduri periculoase.

M-am liniştit şi am păşit afară din ascunzătoare.

— Trebuie să fii ori nebun, părinte, pentru a străbate aceste păduri de unul singur, am strigat către silueta care se apropia, ori mort de beat.

Omul Bisericii se opri.

— Ăsta este un avertisment neobişnuit, răspunse de sub gluga lui, venind de la un om îmbrăcat într-o tunică din petice.

Spre mirarea mea, vocea mi se părea cunoscută!

Îşi ridică gluga, şi l-am văzut pe părintele Leo, cu un zâmbet de la o ureche la alta.

— Ce cauţi aici?! am exclamat.

— M-am gândit că un om cu o misiune ca a ta ar avea nevoie să fie îndrumat în sufletul său. Suspină, străduindu-se să coboare de pe cal. Sper că nu te superi.

— Să mă supăr? Mă bucur de companie, bătrâne prieten.

— Ştiam că există pericole, zise părintele scuturându-şi tunica de praf. Adevărul este că am aşteptat atât de mult un adevărat semn de la Dumnezeu, că nu am putut suporta ideea de a mă despărţi de lance.

Am râs şi l-am ajutat să se scuture de praful de pe drum.

— Pari obosit, părinte. Bea!

I-am întins părintelui Leo plosca mea din piele de viţel, iar el o dădu peste cap.

— Vom alcătui o adevărată armată atunci când vom ajunge în Boree. Am zâmbit. Nebunul şi preotul.

— Da, zise preotul şi îşi şterse gura, foarte impunătoare. Ştiu că nu vom sperria pe nimeni, aşa că sper că nu te superi că am mai cerut ajutorul unui prieten.

— Un prieten…?

De pe drum se auziră copitele unui alt cal. În timp ce se apropia, am clipit de două ori şi am recunoscut în călăreţ pe Alphonse. Tropoti către mine îmbrăcat ca de luptă. Îmi aruncă zâmbetul lui ciudat, timid.

— Sunteţi nebuni amândoi, am spus.

— Priveşte, eşti îmbrăcat, mărşăluieşti către Boree ca să ataci castelul de unul singur, şi ne spui nouă că suntem *nebuni?* mormăi părintele Leo.

— Ei bine, acum suntem trei nebuni. Am râs cu inima încălzită.

— Nu. Alphonse pufni şi scutură din cap. Ba nu, nu suntem.

— Ai ceva bun de mâncare? mă întrebă o altă voce din pădure. Orice mi se pare bun după ce am alergat după veverițe şi şopârle.

— Odo!

M-am uitat la fierar, purta armura lui din piele, şi ciocanul lui greu, iar una dintre tunicile în alb cu purpuriu ale lui Baldwin îi atârna pe un umăr.

— Ştiam eu că tu trebuie să fii în spatele chestiei ăsteia, am spus încercând să par aspru.

— Da' de unde! rânji Odo. Arătă cu capul. *El* a fost.

În spatele lui, morarul îşi croia drum prin pădure.

— V-am spus că aceasta este lupta mea, am protestat prefăcându-mă supărat.

— Ne-ai mai spus şi că eram *liberi,* zise Odo. Aşa că, eu cred că este hotărârea *mea.*

Am pufnit.

— Te-am însărcinat să răspunzi de cetate, Georges. Te-am lăsat cu Baldwin şi cu patru sute de oameni.

— Aşa ai făcut, nu? îmi făcu cu ochiul.

Din josul drumului, se auzea limpede acum târşâitul paşilor grei. Paşii unei mulţimi de oameni care mărşăluiau. De după cotitură, apăru primul dintre ei. Era Alois, din Morrisaey şi alţi trei dintre oamenii lui, cu topoare şi scuturi.

Coloana devenea din ce în ce mai mare. Cei patru oameni ai lui Alois deveniră patruzeci. Apoi alţi patruzeci. Le recunoşteam chipurile. Din Morrisaey, din Moulin Vieux, din Sur le Gavre. Unii pe cai, alţii pe jos. Cu feţele arse, tăcuţi, mândri. Mi se puse un nod în gât. Nu am spus nimic. Continuau să vină, val după val, oameni care încă mai credeau în mine. Cărora nu le mai rămăsese nimic altceva decât sufletele lor.

Apoi, pe un armăsar obosit, legat fedeleş, se afla Baldwin şi, imediat în urma lui, castelanul.

Nu îmi venea să cred ce vedeam!

— Au venit toţi? Toţi cei patru sute? l-am întrebat pe Alois.

Clătină din cap.

— Patru sute patru. Râse. Dacă vin şi zidarii.

Odo îmi spuse:

— Ne-am gândit că dacă sufletele noastre sunt oricum pierdute, ce mai avem de pierdut?

Inima aproape că îmi plesnea de mândrie. Am rămas acolo, privind coloana cum se mărea. Simţind voinţa comună a acestor oameni. Unii mă salutau: „Hei, generale, mă bucur să te văd din nou“. Alţii dădeau pur şi simplu din cap. Multora nici nu le ştiam numele. La sfârşitul coloanei, se vedeau patru bărbaţi grăbindu-se să ţină pasul, ţinând un steag pe care era pictat un ochi – semnul breslei zidarilor.

Le-am spus doar: „Mulţumesc“ lui Odo şi lui Georges, şi n-am mai putut rosti alte cuvinte. Am vrut să le spun cât de mândru eram de ei. De fiecare dintre ei.

Mi-am pus un braţ pe umărul morarului.

— Cred că ne îndreptăm spre Borée, a spus Odo ridicând din umeri, iar eu am dat din cap, uitându-mă la coloana ce se întindea pe drum. De data asta, ar fi bine să ai un plan adevărat dacă vrei să cucereşti şi *acest* loc, mormăi el.

Capitolul 127

Aşa cum se întâmplase şi cu câteva săptămâni în urmă, când am mers spre Treille, în fiecare sat prin care treceam, la fiecare răscruce de drumuri ni se alăturau şi alţii. Ni se dusese vestea.

Fermierii de pe câmpuri, dulgherii, ciobanii cu turmele lor alergau spre garduri pentru a vedea un lord ca Baldwin legat în spatele unui nebun.

— Cum poţi merge mai departe? se întrebau oamenii miraţi. Stephen v-a blestemat sufletele.

— Este foarte posibil, le răspundeam noi, din moment ce doar atât ne-a mai rămas.

Încă o dată, mergeam în hainele mele rupte de bufon, în fruntea unei mulţimi, purtând lancea sfântă. Dar de această dată armata era bine înarmată. Aveam săbii adevărate şi armuri, şi scuturi rezistente, pe care le luaserăm de la soldaţii lui Baldwin şi pe care le vopsisem în roşu cu verde, culorile noastre. Aveam, de asemenea, catapulte, arcuri şi arcane pentru asediu, vaci şi provizii de mâncare pentru a susţine o armată întreagă.

— Nu puteţi cuceri Borée, ne râdeau în nas unii. Nicio mie de oameni nu ar putea cuceri Borée.

— Nu am putut cuceri nici *Treille*, nu-i aşa? le răspundea Odo batjocoritor.

— Avem încredere în lance, zicea Alphonse. Este mai adevărată decât judecata oricărui episcop.

Acum, ni se alăturau tot mai mulţi recruţi. *„Vin şi eu. Este o lume nouă din moment ce un lord este târât de un nebun!"* Tineri şi bătrâni îngenuncheau în faţa lăncii şi ni se alăturau.

Şi, cu toate acestea, pe măsură ce înaintam, îmi dădeam seama că aceasta nu avea să fie o bătălie la fel de uşoară ca ultima. Stephen nu va permite armatei noastre de pârliţi să se apropie fără să o atace. Avea o armată mult mai mare şi mai înspăimântătoare decât a lui Baldwin. Şi mai bine antrenată. El însuşi era un luptător vestit.

Şi, bineînţeles, *eu nu eram chiar un general.* Singurele talente militare pe care le aveam erau cele pe care le deprinsesem în Cruciadă. Şi nici Georges sau Odo, sau oricare dintre oamenii noştri. Erau fermieri şi pădurari. Iar vechea grijă reîncepu să mă chinuie: că aş putea conduce oameni nevinovaţi, care credeau în chemarea mea, la un măcel.

Aveam nevoie de un conducător de oşti, dar de unde să-l fi luat?

În cea de a treia noapte, m-am avântat spre locul unde erau ţinuţi Baldwin şi oamenii lui. Ducele mă privi cu ură. Abia dacă am clătinat din cap şi am râs.

Am îngenuncheat lângă castelanul Daniel Gui. Era chipeş şi se ţinea semeţ. Nu s-a plâns niciodată că era prizonier, spre deosebire de Baldwin, care scuipa ameninţări şi înjurături la adresa oricui l-ar fi privit în ochi. Mai auzisem şi alte lucruri bune despre el.

— Am o problemă, am zis aşezându-mă pe jos lângă el. L-am privit pe Daniel Gui în ochi, ca de la bărbat la bărbat.

— *Ai* o problemă? Castelanul râse, arătându-mi legăturile lui.

— Ale mele mai întâi. Am zâmbit. Sunt în fruntea unei armate, dar ştiu foarte puţine despre felul cum se poartă o mare bătălie.

— Este cumva o ghicitoare, bufonule? Dacă este, lasă-mă să ghicesc. Eu ştiu să port o bătălie, dar armata mea este dezarmată şi risipită.

I-am oferit o gură de bere.

— Se pare că încă mai suntem de acord, dar în tabere diferite. Dar tu conduci armatele ducelui.

— Eu conduc armatele oraşului Treille, răspunse el hotărât. Treaba mea era să le dau ordin să apere oraşul, nu să măcelărească oameni nevinovaţi în care ducele nostru nu avea încredere.

— Cu toate acestea, Treille înseamnă Baldwin. Încearcă să le separi şi nu vei reuşi.

— Problema mea. Castelanul zâmbi. Îmi arătă încheieturile mâinilor sale. De care sunt acum, din nefericire, legat.

— Am nevoie de un general, castelane. Dacă ne ducem la Borée, nu îi vom învinge pe cei de acolo cu un semn al mâinii.

Mai luă o gură de bere, părând să se gândească la asta.

— Ce primesc dacă vă ajut să cuceriţi acest oraş?

Am zâmbit.

— Cel mai sigur, nişte probleme cu vechiul tău stăpân.

Daniel Gui rânji.

— Oricum, nu cred că aş mai putea reveni la aceeaşi slujbă.

Într-adevăr, Baldwin abia aştepta prilejul să dea vina pe cineva.

— Doar o şansă, i-am răspuns. Aceeaşi şansă ca pentru oricare dintre noi. Să ne cerem drepturile şi să ne întoarcem să ne vedem de vieţile noastre, ca oameni liberi.

— Este un fel de ironie pe aici, chicoti castelanul. Până acum, ne-ai cucerit castelul şi l-ai pus pe stăpânul meu în lanţuri. Nu pari un soldat tocmai rău pentru un om care poartă un costum de bufon.

— Am fost la Antiohia şi Civetot, i-am spus, în Cruciadă…

Castelanul dădu din cap, în semn că înţelege.

— Deci, ne ajuţi? Ştiu că asta înseamnă să-ţi renegi cuvântul dat stăpânului tău, Baldwin. Cariera ta s-ar putea să nu aibă nimic de câştigat. Cu toate acestea, nu suntem o gloată chiar aşa de rea, pentru nişte rebeli, eretici şi nebuni.

Daniel inspiră adânc şi zâmbi.

— Cred că voi reuşi destul de bine să fac parte din ea.

Capitolul 128

Am ieşit din pădure în ziua următoare şi ne-am pomenit în faţa unui râu. Înaintea noastră se întindea o privelişte cu adevărat înfricoşătoare.

Pe o movilă înaltă de pământ, chiar în dreptul nostru, ne aştepta o hoardă de războinici. Să fi fost vreo trei sute.

Nu purtau însemne, ci doar piei tari şi cizme înalte, săbii şi scuturi scânteind în lumina soarelui.

Aveau părul lung şi murdar, şi ne priveau ieşind din pădure fără niciun fel de teamă. Erau gata de luptă. Un fior de panică trecu prin rândurile noastre. Şi prin mine la fel.

Cornii sunară. Caii nechezară. Câteva căruţe se îmbulziră. În orice moment, mă aşteptam să ne atace.

Am ordonat trupelor noastre să se oprească. Mulţimea din faţa noastră părea neliniştită. *La naiba, oare condusesem oamenii într-o capcană?*

Odo şi Daniel veniră spre mine. Nu îl mai văzusem în viaţa mea pe Odo atât de speriat.

— Grohăie ca saxonii, zise Odo. Sunt nişte bestii. Se spune despre ei că trăiesc în peşteri şi că îşi mănâncă propriii copii atunci când recolta nu este bună.

— Nu sunt saxoni, spuse Daniel. Sunt din Languedoc. Din sud. Oameni de la munte. Dar este recunoscut că îşi mănâncă propriii copii chiar şi când recolta e bună.

Descrierea lui îmi dădu fiori.

— Sunt ai lui Stephen? l-am întrebat.

— S-ar putea. Ridică din umeri. Îi vedeam cum se uitau la noi, fără să le pese că eram mulţi. Mercenari. I-a mai folosit şi cu alte prilejuri.

— Pune oamenii să se împrăştie prin râpă, i-am spus. Speram să dau o dovadă de curaj. Această ameninţare venise asupra noastră dintr-o dată. Toţi cei cu săbii în faţă, în caz că ne atacă.

— Păstraţi caii la urmă, zise Daniel. Dacă ticăloşii ăştia se năpustesc asupra noastră, vor veni pe jos. Pentru un om din Languedoc, este o laşitate să nu o facă.

Toţi se grăbiră în formaţie. Apoi noi am rămas pe loc, cu inimile încordate, strângându-ne scuturile. Pe câmpie se aşternuse liniştea.

— Mi se pare o zi destul de bună pentru a mă întâlni cu creatorul meu. Odo îşi încercă ciocanul. Dacă mă mai *asculţi,* Doamne.

Dintr-o dată, în tabăra celor din Languedoc se simţi mişcare. Mi-am luat sabia.

Apoi doi călăreţi se desprinseră din rândurile lor şi galopară către noi.

— Vor să ne vorbească, zise Daniel.

— Mă duc eu, i-am spus. Iată, m-am întors spre Odo, ţine lancea.

— Vin cu tine, zise Daniel.

Eu şi Daniel am mers călare între cele două armate. Doi dintre mercenari aşteptau nepăsători să ne apropiem. Unul era mare şi solid, clădit ca un taur. Celălalt, mai subţire. Dar părea la fel de rău. Timp de o clipă, nimeni nu vorbi. Doar ne-am privit, rotindu-ne în cerc.

În sfârşit, Taurul tună câteva cuvinte într-o franceză pe care abia o înţelegeam.

— Tu eşti bufonul Hugh? Cel cu lancea?

— Da, am răspuns.

— Tu eşti băşina aia mică şi curajoasă ce i-a condus pe şerbi şi pe fermieri la răscoală împotriva stăpânilor lor? grohăi celălalt.

— Ne-am ridicat împotriva crimei şi a opresiunii, i-am răspuns.

Taurul pufni.

— Nu pari aşa de mare. Ni s-a spus că ai opt picioare înălţime.

— Dacă va trebui să ne luptăm, aşa vi se va părea, i-am spus.

Mercenarii mă măsurară din cap până în picioare, într-un fel pe care nu îl puteam înţelege. Apoi se uitară unul la altul şi pufniră în râs.

— *Să ne luptăm* cu tine? chicoti Taurul. Am venit să ne alăturăm ţie, nebunule. Am auzit că vrei să ataci Treille. Suntem duşmani de moarte ai blestematului ăla de Baldwin. Ne duşmănim de două sute de ani.

M-am uitat la Daniel şi am început să râdem.

— Asta este o veste bună… Dar aţi ajuns prea târziu. Treille a fost deja cucerit. Acum ne îndreptăm spre Borée.

— *Borée?* zise cel mai tânăr. Adică împotriva ticălosului de Stephen?

Am încuviinţat din cap.

Timp de un minut, cei doi languedocieni se apropiară călare unul de altul. Abia dacă înţelegeam limba în care vorbeau. Apoi Taurul se uită

înapoi spre mine şi ridică din umeri.

— Bine, mergem la Borée.

Ridică sabia către trupele lui şi aceştia au izbucnit – înălţând săbiile şi suliţele – într-un chiot general.

— Ai noroc, rânji Taurul în barbă. Suntem duşmanii celor din Borée de *trei* sute de ani.

Capitolul 129

Stephen era în odaia cu haine când Anne dădu buzna peste el şi îl găsi şezând pe un scaun şi decojind un măr. Annabella, o doamnă de la curte, era aplecată peste el, ocupată cu scula lui.

La vederea lui Anne, Annabella se înecă. Sări, trăgând violent pantalonii lui Stephen, ca şi când ar fi vrut să ascundă dovezile. Lui Stephen nu părea să îi pese.

— O, nu te deranja, Annabella. Anne suspină. Când stăpânul va auzi ce veste îi aduc, ne vom distra toţi văzând la ce dimensiune i se va reduce bărbăţia.

Doamna îşi îndreptă hainele mototolite, se înclină, apoi o şterse pe uşă afară.

— Acesta este apartamentul meu privat, nu budoarul tău, zise Stephen ridicându-se. Şi nu te arăta ofensată, draga mea soţie, doar ştiai foarte bine ce vei găsi aici.

— Nu sunt ofensată. Anne îi aruncă o privire ascuţită. Regret doar că te-am întrerupt de la o treabă atât de urgentă.

— Deci, spune-mi. Care este marea surpriză?

— A venit un sol de la Sardoney. Aduce vestea că micul tău bufon este pe drum. La două zile de aici. Cu lancea.

— Asta este vestea despre care credeai că mă va dezarma? Stephen căscă, apoi muşcă din nou cu poftă din măr. Că amărâtul ăla de nebun mărşăluieşte spre noi? De ce ar însemna asta pentru mine mai mult decât o muşcătură din acest măr? Dar, vino, zise el arătându-i umflătura din hainele lui, din moment ce masa este întinsă, de ce să nu hrănim nevăstuica?

Anne i se furişă pe la spate şi îşi lipi mâinile de pieptul lui, chiar dacă aparenţa unei asemenea afecţiuni i se părea la fel de

respingătoare ca şi când ar fi sărutat un şarpe. Se aplecă la urechea lui şi şopti:

— Nu bufonul mă gândeam că te interesează, bărbate, îşi frecă mâna pe lângă scula lui. Ci cei o mie de oameni care vin cu el.

— Ce? Stephen se răsuci. Se strâmbă nevenindu-i să creadă.

— O, s-a întors nevăstuica în mica ei vizuină? Anne râdea. Da, stăpâne, se pare că îl urmează o armată chiar mai mare decât cea dintâi. O armată de suflete pierdute, de eretici, mulţumită ţie. Şi mulţumită lui Baldwin, înarmaţi până în dinţi.

Stephen sări de la locul lui clocotind de furie.

— De necrezut! Am atras blestemul asupra sufletelor lor ca să îl urmeze pe el.

— Nu, bărbate, sufletul tău este cel blestemat.

— Dă-te la o parte din calea mea. Stephen ridică mâna. O plesni pe Anne peste faţă, trântind-o la podea. Dacă mai ai vreo speranţă pentru nenorocita aia mică pe care o numeşti verişoara ta, nu îţi vei mai râde de mine.

— Dacă îi faci vreun rău, Stephen… Anne se sprijini în palme.

Stephen o săgetă cu o privire de foc. Se mişcă de parcă ar fi vrut să o lovească din nou. Ea nu tresări. Apoi, culoarea îi reveni în obraji, şi el se potoli şi îngenunche, prinzându-i faţa tremurândă în palme.

— De ce aş vrea să îi fac vreun rău, draga mea soţie? Este parte din tine. Se ridică îndreptându-şi tunica, având venele de pe frunte acum întinse. Am reţinut-o numai pentru propria ei siguranţă. În jurul nostru sunt destui complotişti care vor să ne facă rău, chiar între aceste ziduri. *Nu ştii asta?*

Capitolul 130

— Priviţi. Oamenii arătau cu mâna. *Sus pe deal. Iată-l. Castelul Borée!*

Deasupra dealurilor acoperite cu podgorii şi ferme, turnurile din piatră, cu acoperişuri albastre ca azurul se ridicau în soare. Aceea era faţada faimoasei catedrale, de un alb sclipitor; şi castelul în care stătusem eu, cu donjoanele ce ajungeau la cer – unde se afla şi Emilie.

Pe măsură ce ne apropiam, nerăbdarea creştea:

— Îi voi lua pe Stephen într-o mână şi pe găina aia mare a lui în cealaltă, şi o să-i strâng până când vor face câte un ou, striga un fermier înfuriat.

În spatele meu, noua mea armată se întindea pe distanţă de o milă. Croitori, pădurari şi fermieri, fiecare în portul lui caracteristic, dar cu platoşe şi coifuri asemănătoare, pe care le luaseră de la Baldwin. Aveau sape şi furci, şi bâte, şi arcuri în spinare. Unii vorbeau chiar dialecte diferite.

Coloana groasă cuprindea oameni şi cai, şi căruţe trase de boi greoi, şi catapulte, şi aruncătoare de pietre, cu încărcăturile lor grele.

Toţi lăsau în urmă un nor gros de praf ce părea să întunece cerul.

Dar ameninţările ghiduşe şi înjurăturile încetau pe măsură ce ne apropiam de Borée. Acesta nu mai era un muşuroi de furnici în frunte cu un duce care nu voia să îşi mânjească mâinile cu o bătălie. Acesta era un oraş, cel mai mare pe care îl văzuseră cei mai mulţi dintre noi. Trebuia să cucerim acest loc! Era protejat de cercuri de ziduri, fiecare păzit de soldaţi înarmaţi. Cavalerii care îl apărau erau de două ori pe câţi eram noi, mulţi dintre ei încurajaţi de victoriile sângeroase din Cruciadă. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât mi se păreau mai înalte turnurile. Ştiam că aceeaşi încredinţare îşi făcea loc în sufletele tuturor: mulţi dintre noi vor muri aici.

Peste tot, în apropierea oraşului, fermele erau distruse şi părăsite, vite nu se vedeau pe nicăieri. Spre cer se ridicau şuviţe de fum din căpiţele de fân şi carele cu grâne ce fuseseră arse. Stephen nu voia să ne lase niciun mijloc de subzistenţă. Se pregătea pentru un asediu.

Oamenii pe lângă care treceam nu ne salutau, ca la Treille. Ne scuipau său îşi întorceau capul.

— Plecaţi acasă, răzvrătiţilor, ereticilor. Sunteţi blestemaţi de Dumnezeu!

— Uite ce aţi adus asupra noastră, se văicări o femeie cerând de mâncare. Haideţi, solia de întâmpinare vă aşteaptă.

Solia de întâmpinare…? Ce voia să spună cu asta?

Pe măsură ce ne apropiam de oraş, oamenii începeau să arate spre ceea ce părea să fie un şir de cruci pe marginea drumului. Câţiva se grăbiră înainte.

Cu cât înaintau, cu atât feţele lor păleau. Tăcerea se abătu asupra oamenilor care acum o clipă făcuseră zarvă, spunând ce le vor face ei celor din Borée.

Solia de întâmpinare.

Nu erau cruci, ci trupuri, unele încă în viaţă, gemând, mişcându-se încet, înfipte în ţepe lungi ce aproape le despicau.

Unii erau pătrunşi prin anus. Alţii, şi mai rău, erau ţintuiţi cu capul în jos. Bărbaţi, tineri şi bătrâni, ţărani. Şi femei, dezbrăcate de haine ca nişte târfe, gemând, sufocându-se, cu ochii sticlindu-le în agonie. Erau cam treizeci.

— Daţi-i jos, am strigat. Inima mi se opri ca şi la Civetot sau ca în raidul din satul St. Cécile. Ce făcuseră amărâţii aceştia oare? Am trecut printre ei, aproape incapabil să îi privesc.

Apoi am rămas pe loc lângă unul dintre trupuri. Sângele mi se opri. Ochii mi se împăienjeniră.

Era Elena. Însoţitoarea lui Emilie.

Am sărit de pe cal şi, cu sabia, am început să tai ţepuşa până când aceasta cedă, apoi am luat-o pe Elena şi am pus-o uşor jos.

I-am ridicat capul în mâini şi m-am uitat la faţa ei albă, printre şuviţele de păr pline de cheaguri de sânge. Era în zdrenţe, schingiuită. Tot ce făcuse biata fată era să o fi servit pe stăpâna ei.

Furia îmi cuprindea pieptul, ascuţită ca un cuţit. Dacă asta era Elena, ce i se întâmplase lui Emilie?

Ce fel de avertisment îmi trimitea monstrul acela?

Abia mai puteam să respir. M-am întors către omul din spatele meu.

— Îngropaţi-o.

Capitolul 131

Ne-am continuat drumul şi am ajuns la un pod de piatră ce traversa râul de-a lungul periferiilor oraşului.

Era păzit de un turn din piatră. Am oprit oamenii cam la şaizeci de yarzi distanţă. Trei sau patru dintre cavalerii lui Stephen aşteptau aici călare, purtând hainele stăpânului lor, cu verde şi auriu.

Primul semn din partea duşmanului.

Au început să ne batjocorească, punându-ne la îndoială mărimea boaşelor.

— Gloata asta o numeşti tu armată? strigă unul. Îşi ridică piciorul aşa cum se uşurează un câine. Este o adunătură de ţărani care nu poate

face diferenţa între o bătălie adevărată şi o băşină.

— Vor să ne îndemne să facem ceva prostesc, ne atenţionă Daniel. Rămâneţi pe loc. Se vor retrage pe măsură ce înaintăm.

Câţiva dintre oameni, încă pătrunşi de grozăvia priveliştii pe care tocmai o văzuseră, îl ignorară şi se luară după soldaţii care îi sâcâiau, gata să se lupte cu săbiile şi bâtele lor.

Când erau la numai vreo douăzeci de yarzi, în turn au apărut arcaşi înarmaţi cu arbalete. Un rând de săgeţi a şuierat spre noi. Patru oameni căzură imediat, ţinându-se de gât, ceilalţi se traseră înapoi.

În spatele meu, l-am auzit pe Alphonse strigând:

— Dacă vor o bătălie, o vor avea!

— Nu, am strigat, nu ne putem permite să mai pierdem oameni. Dar, în pofida strigătului meu, el o luă din loc. El şi grupul său alergară curajoşi spre turn.

Săgeţile şuierau spre ei, lovindu-se de scuturile lor. Mai căzu unul, lovit în coapsă. Arcaşii noştri ripostară şi ei cu săgeţi aprinse.

Acum, oamenii noştri erau prinşi, ghemuiţi sub scuturile din lemn. L-am văzut pe Alphonse ţâşnind şi scoţând un bărbat rănit dintre rânduri.

Apoi una dintre săgeţile noastre lovi acoperişul din lemn al turnului. Printre arcaşi se aşternu haosul, în timp ce flăcările se întindeau. Oamenii noştri începură se chiuie. O clipă, arcaşii duşmanului nostru dispărură, apoi i-am văzut cum coboară din turn şi fugiră cu arbaletele lor grele spre zidurile oraşului.

Oamenii noştri porniră în urmărirea lor, cu Alphonse în frunte.

La început, au fost întâmpinaţi de cavaleri călare, care s-au luptat cu curaj. Dar, în curând, au fost copleşiţi de numărul luptătorilor noştri. Soldaţii lui Stephen erau doborâţi de pe cai şi măcelăriţi cu bâte şi săbii. Mai mulţi au luat urma arcaşilor care se retrăgeau, ajungându-i la râu. Unul îngenunche, gata să tragă pe la spate o săgeată într-unul din oamenii noştri, dar Alphonse îl pocni cu bâta.

Până la ultimul, arcaşii au fost făcuţi bucăţi. În rândurile noastre se auzi un chiot. Trupa noastră de salvatori se întoarse, târându-i pe cei morţi şi pe cei răniţi, adunând totodată arbaletele şi armele lăsate în urmă.

A fost primul nostru atac, şi îi arătasem lui Stephen că eram aici ca să luptăm.

Alphonse trecu pe lângă mine şi aruncă o arbaletă într-un car. Deşi

eram uşurat să-l văd teafăr şi m-am abţinut să îl dojenesc pentru nesăbuinţa lui, şi-a dat seama că eram furios. Patru dintre ai noştri erau morţi.

Îmi aruncă o privire pocăită.

— Nu aş putea face diferenţa dintre o bătălie şi o băşină zdravănă, aşa-i?

Capitolul 132

Emilie se acoperi mai bine cu pătura, pentru a se încălzi. Se afla în încăperea întunecată şi rece din turn, ce îi fusese adăpost în ultimele zile. Deschiderea mică, făcută sus de tot în zid, abia dacă lăsa să pătrundă o rază de lumină de afară. Nu ştia sigur dacă era zi sau noapte.

În ultimele câteva ore, auzise hărmălaia iscată de soldaţi şi de carele grele ce erau trase de-a lungul zidurilor. Ceva se întâmpla. Inima îi spunea că toată această zarvă avea legătură cu Hugh.

Un urcior cu apă de băut şi o farfurie de mâncare din care consumase numai jumătate stăteau pe o masă lângă ea, împreună cu câteva din cărţile şi broderiile ei. Da, nu avea poftă de mâncare şi nici chef să citească sau să croşeteze.

Stephen era un câine hăituit de lăcomie. Pentru a o reţine, lăsase deoparte orice onoare şi respect pentru lege. Şi orice simţ al raţiunii.

Dar grija pentru Hugh, cuibărită în sufletul ei, o măcina în nopţile de singurătate.

Hugh… Stephen nu va îndrăzni să îi facă ei niciun rău, dar îl va ucide pe Hugh cu cruzimea unui copil care smulge aripile unei muşte. Îşi pregătea armata, odioşii lui tafuri, arcaşii şi maşinile lui de ucis.

— Nu veni, se ruga ea în şoaptă. Te rog, Hugh… nu veni.

Dar astăzi ceva era schimbat. Se auzea un freamăt în depărtare. Şi voci aspre în apropiere. Tremurul maşinăriilor mari ce erau împinse la locul lor.

Maşini de luptă!

Emilie aruncă pătura de pe pat. Trebuia să ştie ce se întâmpla. Zgomotul de afară devenea din ce în ce mai copleşitor. Cai, strigăte, bătaia neîntreruptă în lemn. Pregătiri de război.

Emilie se înfăşură în pătură şi trase masa în dreptul ferestrei. Apoi ridică o banchetă şi o puse pe masă. În copilărie se jucase de-a „regele dealului“ cu băieţii. Se urcă pe masă, apoi pe banchetă şi se ridică pe vârfurile picioarelor.

Întinse gâtul pentru a putea vedea peste marginea ferestrei mici.

Dedesubt, între zidurile interioare ale castelului Borée, soldaţii în uniforme verde cu auriu se agitau pe metereze.

Emilie se întinse şi mai mult. Ceea ce se petrecea afară era o privelişte ce îi tăie răsuflarea.

O mulţime imensă de oameni dincolo de ziduri, cât vedeai cu ochii.

În haine ţărăneşti, cu arme, boi şi arbalete.

I se umplu inima de bucurie.

O armată întreagă. Blestemat fie edictul lui Stephen! Începu să râdă. Nu se putea abţine. Părea că toţi cei care mărşăluiseră cu Hugh erau acum aici. Fiecare ţăran din păduri!

Apoi, altceva îi atrase privirea.

Se ridică pe vârfuri atât cât putu de mult.

Da, mai departe de trupe, un cap cu părul roşu ca focul. Era posibil?

Inima aproape că îi sărea din piept. Ar fi vrut să strige din toţi rărunchii, dar ştia că era mult prea departe şi nu ar fi putut să o audă. Totuşi, a făcut cu mâna, şi a strigat, şi a chiuit. Se pomeni chicotind fără să îşi dea seama.

Stătea acolo cu aceeaşi tunică pe care i-o croise ea însăşi, cu faţa spre Borée, ca şi când ar fi ştiut *exact* unde se afla ea – era Hugh.

Capitolul 133

În dimineaţa următoare, am împins maşinile noastre de război chiar sub ochii soldaţilor lui Stephen. Aruncătoarele de pietre, cu corzile întinse, urmate de carele pline cu bolovani uriaşi, bârne imense făcute din trunchiuri de copac.

Am început să construim turnuri din lemn la fel de înalte ca şi zidurile exterioare, şi altele mai mici, şi adăposturi umezite care să îi protejeze pe oamenii noştri de ploaia de săgeţi şi de smoală topită.

Eram în cortul lui Daniel, uitându-ne peste planurile de asediu, când afară se auzi un strigăt. Am ieşit în grabă şi am văzut că toţi se

repezeau să pună mâna pe arme şi arătau spre porţile oraşului. Podul era coborât. *Venise clipa!*

Ne aşteptam ca în orice moment să iasă o trupă de soldaţi cu însemnele verde cu auriu şi să se năpustească asupra noastră.

În timp ce se deschideau porţile, pe pod apărură doi preoţi, înaintând călare în sunetul clopotelor de la biserică.

După un răstimp, Bertrand Morais, castelanul lui Stephen, îi urmă. Şi, după el, ca şi când numai prezenţa lui ar fi fost de ajuns pentru a-i face pe toţi cei de pe câmp să îngenuncheze, un nobil cu armura de luptă, călare pe un armăsar alb.

Stephen însuşi.

Capitolul 134

— Vrea să vorbească, zise Daniel. Îi foloseşte pe preoţi ca pe o flamură albă.

— Mai curând, vrea să îţi întindă o cursă, zise Odo. Ai fi un prost.

Plin de ură, abia aşteptam să dau ochii cu acel ticălos.

— Nu uita. Mi-am pus tichia de bufon. *Sunt* un nebun.

Am luat-o înainte, mi-am găsit calul şi l-am strigat pe părintele Leo:

— Vino, ai cea mai bună şansă să te afli pe poziţii de egalitate cu preoţii din Borée. I-am găsit şi lui un cal. Şi, Daniel? Vrei să ai privilegiul să vezi un duce cum face în pantaloni?

Am încălecat pe cai şi am pornit la drum spre jumătatea de teren neutru ce despărţea cele două tabere.

Stephen a aşteptat să ajungem într-un anumit loc. Apoi, măsurând distanţa dintre el şi arcaşii noştri, îşi îndemnă propriii companioni să mă întâmpine. Făptura lui mă făcu să mă înfior. Nu purta coif; părul negru îi atârna lung şi slinos. Pe pieptul platoşei din zale se vedea însemnul lui: dragonul. Mâinile îi erau acoperite de mănuşi din oţel, iar la cingătoare îi atârna sabia grea, de cruciat.

Când ajunse la noi, nu îşi opri calul. Ne ocoli, privind când la mine, când la lance.

Apoi, Stephen trase de frâiele armăsarului. Zâmbi amabil.

— Deci tu eşti laşul dezertor care ridică oamenii împotriva stăpânilor lor în numele unei erezii.

— Iar tu eşti ticălosul care mi-a ucis soţia şi copilul, am spus. M-am înclinat în faţa preoţilor: Cu tot respectul.

— Ce păcat ar fi, zise Stephen, dacă încă un suflet drag ţie ar avea aceeaşi soartă.

Furia mă strângea de gât.

— Dacă îi faci vreun rău, va fi nevoie de mai mult de un sobor de preoţi pentru a te salva. Lady Emilie s-a întors aici de bunăvoie, din dragoste şi recunoştinţă faţă de stăpâna ei. Nu are nimic împotriva ta.

— Iar tu ai? Bufon, rebel, eretic… Cum ar trebui să îţi spun?

— Hugh, am răspuns, privindu-l drept în ochii reci şi aroganţi. Sunt Hugh De Luc. Soţia mea a fost Sophie. Fiul meu, care nu a apucat un al doilea an de viaţă, se numea Phillipe.

— Suntem toţi încântaţi, desigur, să aflăm despre arborele genealogic al familiei tale, dar ce vrei de aici, Hugh?

— Ce vreau? O parte din mine ar fi vrut să îl tragă de pe cal chiar acolo, şi să ne înfruntăm, doar eu şi el. Mi-am îndemnat calul să facă un pas către el. Vreau să recunoşti nedreptăţile pe care le-ai făcut. Vreau să plăteşti despăgubiri fiecărui bărbat, femeie şi copil pe care i-ai ucis în căutarea acestui lucru. Am întins lancea. Vreau să o trimiţi pe lady Emilie la mine, acum.

Ducele se uită la acoliţii lui ca şi când s-ar fi abţinut să nu râdă.

— Am auzit că ai fi amuzant. Dar acum mă amuzi şi pe mine. Vrei ca un lord să fie un grăjdar. Ridici oamenii în numele unei relicve sfinte ce aparţine Bisericii şi, cu toate acestea, rişti sufletele a o mie dintre ei.

— Oamenii aceştia sunt aici de bunăvoie, i-am spus. Mă îndoiesc că ar pleca acasă chiar şi la cererea mea.

— Izbăvirea sufletelor lor nemuritoare nu contează deloc pentru ei? interveni unul dintre preoţi.

— Nu ştiu. Hai să vedem. M-am întors către oamenii noştri. Plecaţi acasă. Puneţi armele jos. Toţi. Lupta s-a terminat. Mi s-a promis că ducele vă va cruţa sufletele.

Cuvintele mele răsunară peste câmpie, dar nici măcar un singur om nu se mişcă. M-am întors din nou către preot. Am ridicat din umeri.

— Şi dacă aş spune că lady Emilie se află aici tot de bunăvoie? şuieră Stephen. Că este alegerea ei să rămână, chiar fără să i-o cer eu.

— Atunci, aş spune că eşti un mincinos, Stephen. Sau un prost fără leac.

— Bufonule, zise el, smucindu-şi calul, pierzi timp preţios pe glume.

Noul tău castelan poate să îţi spună, te afli în pragul unei băi de sânge.

— Suntem pregătiţi. Bătălia asta, dacă va avea loc, va fi scăldată în sânge de mâna ta, nu de a mea.

Stephen rânji.

— Să ştii doar că eu nu voi fi la fel de blând cu voi cum a fost blegul de Baldwin. Ai văzut soarta satelor şi-a oamenilor care deţineau ceea ce voiam eu. Să te aştepţi la aceeaşi soartă, bufonule. Îţi voi arde inima din pieptul tău de trădător. Veţi fi atârnaţi cu capul în jos, precum ereticii, toţi… şi măruntaiele vi se vor scurge pe faţă spre pământ. Chiar şi Dumnezeu îşi va întoarce privirea!

— Atunci, ce părere ai, Daniel? I-am aruncat o privire lui Gui zâmbind. Ar trebui să avem grijă să pornim această bătălie cu burţile pline, ca nu cumva să dezamăgim.

Stephen pufni în râs. Apoi îşi aruncă privirea spre lance.

— Ştii că dacă mă întorc cu asta, tot ceea ce ţi-am descris ar putea fi evitat. Ţi-ai primi mica târfa şi ai putea să te duci cu ea până la capătul pământului, din partea mea. Iar în ceea ce îi priveşte pe oamenii tăi, voi avea grijă ca sufletele lor să fie salvate.

— Foarte ispititor, i-am răspuns prefăcându-mă a cântări oferta lui. Problema este că oamenii mei nu s-au adunat aici pentru lady Emilie, ci pentru simplul fapt de a vedea nelegiuirile tale pedepsite. Ca să te vadă plătind pentru crimele tale. Ca să te vadă cum te pleci în faţa lor, lordule. Apoi îţi voi da lancea. Asta este oferta mea. Între timp, cu tot respectul pentru episcop, ne vom asuma riscul pentru sufletele noastre.

— Aş putea să o iau foarte uşor, ştii bine. Arcaşii mei te-ar putea tăia în două, la un simplu semn de-al meu.

— Şi ai mei la fel, domnule. Atunci, Dumnezeu ar trebui să hotărască.

Un fir de păr tremură pe nasul lui Stephen.

— Crezi că mi-aş pune în joc demnitatea numelui meu, fie şi pentru o comoară ca această lance?

— Nu ar trebui să ţi se pară atât de greu, i-am spus, apropiindu-i sabia de faţă, din moment ce deja l-ai terfelit numai pentru a ajunge atât de aproape de ea.

Stephen trase de frâiele calului şi râse.

— Înţeleg de ce curtenii te îndrăgesc. Pregăteşte-te, bufonule. Îţi voi răspunde. Într-o oră. Dădu pinteni calului şi se îndreptă către poartă.

Capitolul 135

Armata noastră a rămas pe loc, la numai două sute de yarzi de zidurile ce înconjurau Borée, în aşteptare.

Arcaşii şi-au strunit arcurile, săgeţile au fost înmuiate în ulei. Unii purtau nişte scări ca pe nişte cruci, atenţi la ziduri, la şirul de apărători îmbrăcaţi în verde cu auriu.

O mie de oameni, pregătindu-şi armele, şoptind ultimele rugăciuni, aşteptau un semn.

— La ce te gândeşti acum? întrebă Odo.

Am tras aer în piept.

— Că Emilie este dincolo de aceste ziduri… Dar tu?

— Că sunt cele mai înalte afurisite de ziduri pe care le-am văzut vreodată. Fierarul ridică din umeri.

Apărătorii lui Stephen au împânzit zidul cu arcurile îndreptate în jos, către noi. Nu se strigau cuvinte grele dintr-o parte în alta, doar o tăcere apăsătoare ce plutea ca o ceaţă între cele două armate. În depărtare, se putea auzi ciripit de păsări. În orice clipă, tăcerea încordată putea să fie spartă, ca o bucată de sticlă lovită cu o bâtă.

Odo se aplecă spre mine, strângând de furca lui enormă.

— Unul dintre cei din Languedoc mi-a spus una bună. Ai timp să asculţi?

Mi-am ţinut ochii aţintiţi spre poartă.

— Dacă trebuie…

— Ce are păr dedesubt, stă drept şi ridicat în aşternut, are pielea roşie şi poate face chiar şi o măicuţă să plângă?

M-am uitat la trupe. Toţi erau pregătiţi.

— Nu ştiu.

Fierarul corpolent scutură din cap.

— Nu ştii? Ce fel de rahat de bufon eşti? E de mirare că încă îmi mai încredinţez viaţa în mâinile tale.

— Dacă pui problema în felul ăsta… Mi-am aplecat capul către el. Atunci, este o ceapă.

Odo mormăi:

— A, pe asta o ştii. Se simţi forfotă între rânduri. Apoi îmi dădu un

cot şi rânji. Aşa te vreau.

Deodată, de dincolo de ziduri, un bubuit de catapultă rupse tăcerea şi un proiectil negru se ivi pe cer. Se auziră murmure, oamenii arătând spre un obiect ce cobora spre linia noastră din faţă.

— Pregătiţi-vă! Vine, strigă cineva.

Proiectilul se lovi de pământ şi se rostogoli oprindu-se la numai câţiva paşi de locul în care mă aflam. Mi se strânse stomacul.

Avea trăsături umane… păr ars şi însângerat… ochi bulbucaţi şi rotunzi ieşiţi din orbite.

Am ţipat de scârbă.

Faţa părea să se holbeze la mine. Avea un rânjet, în acelaşi timp diabolic şi neruşinat. Ochii se retrăseseră în momentul morţii şi mi se păreau familiari, dincolo de orice îndoială.

Norbert!

Ochii lui mă priveau cum o făcuseră în acea primă zi, când Emilie mă dusese în camera lui. Aproape că mă aşteptam să îmi facă cu ochiul. „Te-am păcălit, nu-i aşa, băiete? Asta este tot ce poţi face…? Uite aici!“

Am ieşit din rând şi am îngenuncheat lângă rămăşiţe. Urechile îmi bubuiau asurzitor. Nenumărate imagini cu tot ceea ce se schimbase de când plecasem de acasă pentru prima dată îmi treceau prin faţa ochilor.

Bubuitul încetă în sfârşit. Am ridicat lancea sfântă şi, poate pentru prima dată, am crezut în ea. M-am uitat la oamenii mei care, aşa cum stăteau în aşteptare, îmi aminteau de caii ce nu voiau să fie opriţi.

— *Libertatea voastră se află în spatele acelor ziduri. Acum,* am strigat, *acum este momentul!*

Apoi, strigătul meu fu înăbuşit de urletele a o mie de oameni care s-au năpustit urlând spre zidurile cetăţii Borée.

Capitolul 136

Primul sunet al bătăliei fu vuietul catapultei. Un bolovan imens porni spre cer şi apoi se prăbuşi cutremurând pământul şi izbind poarta principală. Săriră bucăţi de piatră, şi scântei, şi pământ. Dar, după ce praful se împrăştie, am văzut că zidul era încă în picioare.

Încă un bolovan şuieră spre cer. Urmat de un al treilea, amândouă

izbind zidul la înălţime, zguduind posturile de pază şi aruncând trupurile şi armurile ca pe nişte lucruşoare neînsemnate. Apoi, un val de săgeţi aprinse. Unele s-au lovit de ziduri, înfigându-se în apărătorile din lemn, unde aprindeau focuri mici; altele cădeau la pământ fără să fi provocat vreo pagubă.

Apoi, iarăşi catapultele, de această dată cu o încărcătură de smoală topită. Apărătorii se chirceau; unii urlau de durere, ţinându-se de părţile de trup lovite. Alţii alergau de colo-colo cu găleţi, stingând flăcările. Mirosul de gudron şi de carne arsă sufoca aerul.

Am ridicat braţul.

— Acum, oameni buni. Ceea ce vă aparţine se află între acele ziduri. *Atacaţi!*

Oamenii noştri alergară către ziduri ca un val uriaş de oţel – săbii, lănci şi arcuri. Optzeci de yarzi. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât zidurile se făceau tot mai mari. Şaizeci de yarzi…

Se puteau distinge feţele apărătorilor – gata să ne atace, încordaţi, aşteptând să venim în bătaia armelor lor.

Cincizeci de yarzi…

Apoi, deodată, strigătul: *„Trageţi!“*

Săgeţile şuierară în jos de la înălţime. Războinicii noştri se poticniră, cu piepturile şi gâturile străpunse de săgeţi. Se apucau cu mâinile de părţile neacoperite.

Urletul nostru de luptă fu înlocuit de strigăte de durere, urmate de gemete şi horcăieli de moarte.

M-am împiedicat de unul dintre languedoci, chircit la pământ, cu o săgeată ieşindu-i din genunchi. La stânga mea, se zbătea un bărbat cu o piele de oaie pe el, cu ochii bulbucaţi, ţinând ambele capete ale unei săgeţi care-i străpunsese faţa. Oamenii cădeau în genunchi, urlând de durere şi rugându-se.

— *Nu* vă opriţi, l-am auzit pe Daniel strigând. Apăraţi-vă cu scuturile. *Trebuie* să cuceriţi zidul.

Înaintarea noastră rapidă se domoli până când am ajuns să ne târâm, dar am continuat. I-am văzut pe Odo şi pe Daniel, şi pe Georges în prima linie a atacului. *La douăzeci de yarzi de zid.*

De deasupra noastră cădea o ploaie de săgeţi. Ca răspuns, se agitau săbii. Unii apărători se apucau de piept, icneau şi cădeau urlând de pe metereze.

S-au aruncat zeci de arcane peste ziduri. Oamenii se căţărau.

Apărătorii se străduiau să îi împingă înapoi.

— Aduceţi pisicile, am strigat, în timp ce peste noi se prăvăleau valuri de smoală topită, urmate de urlete şi de miros de carne arsă. Oamenii care înaintau ne împingeau din spate. Cei din faţă încercau să se urce pe ziduri, dar erau întâmpinaţi cu catran topit şi cu săbii. Cădeau în braţele celor care veneau din urma lor, împroşcându-i cu sânge din rănile deschise.

Pisicile înalte fură aduse în faţă. Pentru moment, ne-au ferit de catranul topit. Sub acest adăpost, bărbaţii loveau poarta cu o bârnă, iar şi iar. Arcurile trăgeau acum chiar de deasupra noastră. Un bărbat de lângă mine, care nu purta coif, fu izbit de o săgeată chiar în creştetul capului. Din spate, catapultele continuau să lovească poarta şi turnul imens. Se ridică un fum gros şi, după ce acesta se împrăştie, am văzut că vârful turnului se prăbuşise, iar trupurile sfârtecate cădeau ca nişte crengi. Urletele şi groaza domneau peste tot.

— Unde este băutura? întrebă unul care îşi pierduse minţile.

— Doamne, ajută-mă, urla un altul, ţinându-şi într-o mână celălalt braţ.

În învălmăşeală, am pierdut legătura cu toţi cei pe care îi cunoşteam.

Zidurile, altădată strălucitoare ale castelului Borée, erau acum pline de noroi, smoală şi sânge. Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă învingeam sau eram pe cale de a fi făcuţi una cu pământul.

La mai mulţi yarzi distanţă, l-am văzut pe Odo căţărat pe o scară, conducând atacul. Îşi încleştase mâinile pe lancea unul cavaler şi se lupta cu el, apoi Odo câştigă, trăgându-l pe adversarul său peste zid.

Apoi apăru un altul şi, alergând, îşi înfipse sabia în piciorul fierarului.

— Odo! am strigat, dar vuietul bătăliei făcea ca strigătele să nu se poată distinge de la unul la celălalt.

L-am văzut apucând de tunică doi soldaţi din Borée, apoi a căzut pe spate izbindu-se de zid, strivit de o mulţime de oameni. Am încercat să îmi fac loc prin mulţime, spre zid ca să ajung la el, dar a fost în zadar.

De sus, săgeţile cădeau cu o forţă ucigătoare. Oamenii se ascundeau sub scuturi, începând să urle atunci când îşi dădeau seama că erau prinşi în capcană. *Unde era Odo?*

Aceia dintre oamenii noştri care reuşiseră să se urce pe scări erau împinşi înapoi sau se străduiau să îşi facă loc tot înainte. Am înţeles că

pierdeam. Am văzut cum voinţa oamenilor începea să cedeze.

Apoi, o voce strigă: *„Fereşte!”* Un val imens de pietre se prăbuşi peste noi. Una dintre pisici se sfărâmă sub greutatea lor, prinzându-i sub ea şi pe cei cu bârna.

— Turnurile înseşi se dărâmă, strigă cineva. Daţi-vă înapoi, altminteri veţi fi striviţi.

Dar nu erau turnurile. Soldaţii lui Stephen răsturnau peste margini care cu pietre grele.

Oamenii au început să îşi împingă propriii tovarăşi înapoi. Nu îi puteam opri. Ochii mă usturau de la fum; tuşeam în mijlocul unui nor de praf.

Am încercat să îl zăresc pe Odo.

— Înapoi, înapoi! se auzeau de pretutindeni strigătele de panică.

— Rămâneţi! am strigat cu toată puterea, şi Daniel la fel.

— Nu renunţaţi la luptă acum! Nu cedaţi teren!

Dar am înţeles că pierdusem. Oamenii fugeau mâncând pământul, cât mai departe de ziduri. Apoi, primele rânduri, dintr-o dată fără apărare, căzură. Dinspre apărători se auzi un strigăt de bucurie.

Neliniştea mi se cuibărea în stomac, în timp ce oamenii o luau la goană ca să îşi salveze vieţile. Erau fermieri şi tăietori de lemne, şi ţesători, nu soldaţi.

Am cercetat câmpul şi m-am uitat după Odo, în timp ce săgeţile îmi şuierau pe lângă cap. Dar fierarul nu era de găsit. Pământul era acoperit de cadavre. Nu îmi venea să cred ce pierderi suferiserăm. În sfârşit, m-am împleticit înapoi, ieşind din bătaia săgeţilor. Dinspre câmp se auzea un geamăt îngrozitor, răniţi care mureau repede. Oameni în toată firea plângeau şi bolboroseau rugăciuni. L-am văzut pe Georges şchiopătând, sprijinit de umărul lui Daniel, amândoi albi ca nişte stafii.

— L-aţi văzut pe Odo? i-am întrebat. Au clătinat din capete şi au mers mai departe şchiopătând.

M-am întors înapoi către castel. Oamenii de pe ziduri chiuiau. Trăgeau cu săgeţi în tot ce mişca. Prietenul meu cel mai bun era încă acolo. Ceea ce odată fusese o câmpie înfloritoare era acum o mlaştină de sânge. Nici măcar un om nu trecuse zidul viu.

Niciunul.

Nici Odo.

Capitolul 137

Pierduserăm!

Alphonse îşi trânti sabia la pământ, incapabil să vorbească, aşa cum eram toţi ceilalţi. Georges se aruncă la pământ, vlăguit. Părintele Leo se străduia să îi consoleze pe toţi, dar şi faţa lui era la fel de tristă ca a oricui.

— Oameni buni, trebuie să rămâneţi pe poziţii, strigă Daniel. Stephen ar putea să îşi trimită călăreţii la noapte.

Oricât de întemeiat ar fi fost avertismentul lui, părea la o mie de mile distanţă. Se lăsa întunericul. Din fericire, căci mantia lui neagră oferea un pic de intimitate. Luptătorii noştri se aşezară în jurul focurilor, sleiţi de puteri, ungându-şi cu salvie rănile deschise şi arsurile. Unii îşi plângeau prietenii; alţii îi mulţumeau lui Dumnezeu că erau încă vii.

— L-a văzut cineva pe Odo? am întrebat pe cei din jur. Îl cunoşteam pe Odo de când eram un băieţaş. Alois şi Georges abia dacă dădură din cap.

— Este un luptător, zise în sfârşit Georges. Dacă vreunul ar fi în stare să se întoarcă, atunci acela este el.

— Da, încuviinţă Alphonse încercând să pară optimist. Era a-atât de ap-proape, că probabil că s-a pitit în spatele zidului ca să fure o bucată din cel mai fin mied al lui Stephen.

— Astăzi au murit mulţi, suspină Daniel, întinzând o hartă a castelului Boree. Nu ne mai putem permite să pierdem niciunul.

— Castelanul are dreptate, încuviinţă Taurul. Treizeci dintre oamenii mei au murit. Poate mai mulţi.

M-am uitat în ochii lui.

— Oamenii tăi au dat dovadă de curaj când au hotărât să ni se alăture. Dar acesta nu este războiul vostru. Vă eliberez de promisiune. Plecaţi, duceţi-i pe ceilalţi acasă.

Taurul se uită la mine jignit.

— Cine a zis ceva de plecat acasă? rânji el. În Languedoc se spune că o adevărată bătălie nu este adevărată decât dacă se varsă ceva sânge. Dumnezeu ne-a dat tuturor câte două braţe dar, la naiba, oricum unul nu e bun decât la scărpinat boaşele.

Toţi am izbucnit în râs. Apoi, veselia încetă. Georges ridică din

umeri.

— Deci, ce facem acum?

M-am uitat la oameni, la fiecare chip.

— Continuăm lupta, zise Alphonse. Stephen ne-a masacrat oraşul. De aceea am venit aici, nu?

— Ai strâns multă ură, prietene, spuse Georges. Dar mâine ai putea să fii tu cel care zace gemând acolo.

— Vom continua să lovim zidurile, insistă Daniel. De-a lungul râului, nu sunt la fel de bine fortificate… Le-am putea lovi cu catapultele noastre toată ziua. Mai devreme sau mai târziu, se vor prăbuşi.

Părintele Leo interveni:

— Poate, în curând, vom primi şi veşti de la rege!

— Este toamnă, continuă Daniel. Tu ai fost în Antiohia, Hugh. Ştii foarte bine că un asediu nu se hotărăşte într-o singură zi. Stephen şi-a pârjolit propriile pământuri. Nu au putut să-şi facă provizii de hrană şi apă pentru toată iarna.

Trebuia să îi întreb:

— Este cineva de acord să acceptăm condiţiile impuse de Stephen? M-am uitat în jur, aşteptându-le răspunsul. Nu veni decât tăcerea.

În sfârşit, Georges se ridică de la pământ.

— Eu am fost crescut să cultiv grâu, nu să fiu soldat. Dar toţi am făcut o alegere. Toţi am pierdut pe câte cineva. Băiatul meu, Alo. Prietenii tăi, Taurule… Odo. La ce ar servi sacrificiul lor dacă ne-am întoarce acum?

— De a cui moarte vorbeşti tu acolo? lătră o voce din întuneric.

Ne-am ridicat toţi privirile. O siluetă uriaşă se apropia şchiopătând. La început, am crezut că era o iluzie.

— Sfinte Dumnezeule! Morarul scutură din cap.

Fierarul corpolent şchiopăta spre focul nostru. Pielea lui Odo era jupuită şi plină de sânge. Barba lui brună şi stufoasă era plină de Dumnezeu ştie ce.

Am întâlnit privirea lui Odo şi am văzut oroarea cu care se confruntase. Eram atât de obosit, că nici măcar nu eram în stare să mă ridic să îl îmbrăţişez.

— Ce dracu' ţi-a luat atât de mult?

— A fost al dracului de greu să îţi faci loc printre rahaţii ăia în verde şi auriu care au căzut peste mine. Suspină, sleit de puteri. Aveţi ceva de băut?

În sfârşit, m-am ridicat, l-am îmbrăţişat cu căldură, l-am bătut pe spate. Îi simţeam umerii largi încordaţi. Braţele îi erau pline de arsuri, iar unul dintre picioare îi sângera, cu pielea jupuită. Cineva îi puse în mână o cană pe care el o goli dintr-o singură înghiţitură. Dădu din cap, cerând o alta.

Apoi se uită la noi, cum zâmbeam nevenindu-ne să credem.

— A fost o zi proastă, nu?

Ne-am holbat şi noi la el.

— *Păi...* Odo îşi întinse piciorul, iar rana îl făcu până şi pe Taur să se strâmbe. Luă a doua cană şi o turnă peste rană, sâsâind de durere. Nu contează. Ridică din umeri la privirile noastre prostite. O să le tăbăcim fundurile mâine.

Capitolul 138

În zilele următoare, am lovit Borée iar, şi iar. Catapultele noastre izbeau zidurile cu bolovani grei. Cele mai groase bârne loveau porţile. Atac după atac, oamenii ajungeau la metereze numai pentru a fi îndepărtaţi şi ucişi.

Trupurile tovarăşilor noştri formau grămezi mari de-a lungul zidurilor. Mă temeam că nu vom putea cuceri oraşul. Era prea puternic, prea bine fortificat. Cu fiecare atac respins, speranţa în izbândă scădea. Mâncarea şi apa de băut se împuţinau. De la rege nu venea niciun răspuns. Zelul nostru începea să se domolească.

Mi-am dat seama că pe asta contase Stephen. Nu mai era nevoie decât de un raid al cavalerilor săi asupra trupelor noastre demoralizate şi am fi fost terminaţi.

I-am adunat pe comandanţii noştri la grânarul pe care îl foloseam pentru sfat… Oamenii erau îngrijoraţi. Mulţi prieteni fuseseră lăsaţi pe câmpie. Pe fiecare chip se citea dezamăgirea, chiar şi pe a lui Daniel.

M-am dus către cel din Languedoc.

— Taurule, câţi oameni mai ai?

— Două sute, zise mohorât, din câţi au fost.

— Atunci, vreau să îi iei… *în noaptea asta,* şi să pleci din tabără. Şi cei din Morrisaey… Alois, şi tu să îţi iei oamenii.

Taurul şi Alois au înmărmurit.

— Să renunţ? Să îl las pe ticălosul ăsta să câştige?

Nu am răspuns. Stăteam în mijlocul grupului, uitându-mă în ochii lui Odo şi ai lui Alphonse, văzându-i dezamăgiţi şi furioşi.

Taurul scutură din cap.

— Am venit de departe ca să luptăm, Hugh, nu ca să fugim.

— Şi noi, Hugh, protestă Alois. Ne-am câştigat meritele.

— Da, aşa este. Am dat din cap. Toţi.

M-am întors şi i-am privit pe fiecare în ochi pentru a le mulţumi.

— Şi le veţi primi, am declarat, cu vocea înviorată. Veţi avea şansa pe care au căutat-o prietenii voştri care au fost făcuţi bucăţi.

Se holbau la mine, între nedumerire şi îngrijorare.

— O, la naiba. Falca lui Odo se lăsă. Încă un *pretext* din acela afurisit. Se uită la mine ca şi când ar fi încercat să înţeleagă. Lui Emilie trebuie să îi cerem socoteală pentru asta. Care este planul tău, Hugh?

— O să cucerim acest oraş, am spus în sfârşit, dar nu în calitate de soldaţi. Am încercat să fiu soldat, chiar general dar, de fapt, sunt bufon… Şi, ca bufon, nici Carol cel Mare nu m-ar putea învinge.

— Nu sunt sigur că mi-aş încredinţa bucuros viaţa acestei revelaţii. Taurul se uită la mine cu îndoială. Dar sunt dispus să te ascult. Spune-ne despre ce e vorba.

Capitolul 139

Stephen se pregătea să înfulece o bucată de şuncă la micul dejun, când pajul lui strigă:

— Priveşte, stăpâne, la fereastră, repede. Gloata a fugit.

Cu numai câteva minute în urmă, ducele se trezise într-o dispoziţie foarte proastă. Rebelii se dovediseră mult mai rezistenţi decât socotise el. Veniseră asupra lui val după val; nu putea înţelege dorinţa lor de a muri. În plus, de două săptămâni, Anne se mutase în apartamentele doamnelor. Dormise singur.

La strigătul pajului său, se grăbi spre fereastră. Stomacul lui gol se umplu de bucurie. Băiatul avea dreptate! Rândurile rebelilor se subţiaseră, aproape la jumătate.

Blestemaţii aceia din Languedoc, cu braţele cât picioarele boilor şi cu hainele lor din păr de cal, fugiseră. Rămăseseră doar câţiva amărâţi,

care stăteau adunaţi ca nişte găini gata să îşi piardă capul.

Şi, tot acolo, în fruntea lor, cocoşul în verde şi roşu însuşi, în toată splendoarea lui. *Cu lancea!* Pentru oamenii lui, a isprăvi cu gloata asta de tăietori de lemne şi fermieri era ca şi cum ar fi făcut puţină curăţenie.

În încăpere dădură buzna ajutoarele lui. Bertrand, castelanul, urmat de Morgaine.

— Uite, chicoti Stephen, laşii au renunţat. Uită-te la cocoşul ăla fudul, cum stă de parcă încă ar mai avea ce să comande.

— Ai spus că atunci când se va ivi ocazia, nebunul va fi al meu, scrâşni Morgaine.

— Aşa am spus. Stephen dezvălui un rânjet de bucurie. Ţi-am promis asta. Spune-mi, Bertrand, ce putere crezi că mai au?

Castelanul examină câmpul.

— Sunt aproape trei sute, stăpâne. Toţi pe jos, cu arme puţine. Nu ar trebui să fie foarte greu să îi încercuim cu călăreţii noştri şi să îi obligăm să se predea.

— Să se predea? Ochii lui Stephen se măriră. Nu la asta m-am gândit. Ar fi bine să le întindem o mână de ajutor şi să le dăm acestor amărâţi prost conduşi ceva mai mult sânge. Cum îţi sună asta, Morgaine? Să se predea?

— Oamenii aceştia nu au suflete, stăpâne. I-am face un serviciu lui Dumnezeu tăindu-le capul.

— Atunci, ce mai aştepţi? Stephen îl lovi în piept. Lancea nenorocitului încă îţi mai dă dureri în coastă, nu? Ai auzit sfatul castelanului. Ia-i pe cavaleri cu tine.

— Stăpâne, aceia sunt oamenii mei, îi întrerupse Bertrand. Sunt gărzile castelului nostru.

— Ştii, Bertrand, interveni Stephen. Chestia asta cu predatul… Nu mi-a plăcut niciodată foarte mult. Morgaine are dreptate. Oamenii aceştia şi-au lepădat deja sufletele. Nu mai are niciun sens să le lăsăm să bântuie pe lumea asta.

Castelanului i se strânse stomacul.

— Lancea sfântă sau demnitatea mea – aceasta a fost alegerea lui, nu? Ochii lui Stephen se luminară. Acum se pare că le voi avea pe amândouă. Nu-i aşa, castelane? Şi Morgaine… încă ceva. Ştiu cât de mult îţi place ceea ce faci, dar nu uita adevăratul scop pentru care te duci acolo.

— Lancea sfântă, stăpâne. Gândurile mele nu s-au îndepărtat niciodată de acest trofeu.

Capitolul 140

— Priviţi! Un strigăt de alarmă străbătu rândurile. Mai mulţi arătau spre castel. Porţile oraşului se deschiseră dintr-o dată. Toţi ochii erau aţintiţi într-acolo, neştiind la ce să ne aşteptăm. Apoi, am auzit tropote de copite grele pe podul coborât şi am văzut oameni în armuri călare pe armăsari uriaşi, galopând pe două şiruri.

În tăcere, priveam grupul de ucigaşi.

Nimeni nu se mişcă. Ştiam că până şi cei mai puternici dintre noi se întrebau dacă să lupte sau să arunce armele.

— Fiecare la locul lui! am strigat. Oamenii rămaseră pe loc, privind spre războinicii care deveneau din ce în ce mai mulţi. *Ocupaţi-vă poziţiile!* am strigat din nou.

Apoi, încet, Odo îşi ridică bâta uriaşă. Şi Alphonse, trăgând aer în piept, înălţă sabia. Apoi, Georges şi Daniel s-au înarmat, la rândul lor.

Şi-au ocupat locurile în tăcere. Unul câte unul, se aliniară şi ceilalţi. Ne-am strâns într-o formaţie compactă, ca o falangă romană, acoperiţi de scuturi. Mă rugam ca acest ultim truc să ne ajute.

Alphonse trase aer în piept.

— Câţi crezi că sunt?

— Două sute. Toţi înarmaţi până în dinţi. Daniel ridică din umeri. Continuă să îi numere în timp ce ieşeau întruna pe poartă şi îşi ocupau poziţiile pe câmp. Să zicem trei sute.

— Şi noi câţi suntem? întrebă băiatul.

— Nu contează, pufni Daniel, ridicându-şi arma. Oricum, ce înseamnă un cal de război şi o suliţă faţă de o bâtă bună?

Oamenii râseră uşor.

— Şi, apoi, ce este acest oraş, dacă nu doar o afurisită de garnizoană întărită? adăugă Odo.

Pe ziduri, apărătorii în verde cu auriu ai castelului Borée stăteau tăcuţi, tot mai încrezători pe măsură ce rândurile călăreţilor lor se îngroşau. Caii nechezau şi zornăiau ţinuţi în frâu, în timp ce cavalerii îşi strângeau mai bine armurile şi îşi pregăteau săbiile.

Când, în sfârşit, ieşiră toţi soldaţii, un singur călăreţ îşi conduse calul pe poartă afară şi se aşeză în fruntea armatei. Mă aşteptam să fie Bertrand, castelanul, dar nu era el.

Pe coiful călăreţului am văzut conturul negru al crucii bizantine. Sângele îmi îngheţă. Încă o dată îl înfruntam pe omul care îmi ucisese soţia şi copilaşul.

Odo înghiţi în sec. Se aplecă spre mine.

— Hugh, ştiu că te-am mai întrebat şi înainte…

— Da, cred că vom reuşi, i-am spus. Dar dacă nu… ce mai ai de pierdut? Eu te-am considerat întotdeauna mai potrivit ca soldat decât ca fierar.

— Iar tu, mai potrivit ca bufon decât ca general, îmi replică el.

Am început să râd, dar vocea îmi fu acoperită de un tropot îngrozitor.

— Vin! strigă Daniel. Scuturile!

Un murmur grăbit şi disperat. Oamenii îşi rosteau ultimele rugăciuni. Mi-am trecut pe spate cureaua de care atârna lancea sfântă şi am apucat o sabie grea.

Pământul începu să se cutremure. De pe zidurile castelului izbucniră chiote şi strigăte.

Ne-am strâns unii în alţii, apăraţi de un zid de scuturi. Tropotul de copite grele se auzea tot mai aproape, ca o alunecare de teren.

— Rămâneţi adunaţi, am strigat.

Patruzeci de yarzi… treizeci… Apoi erau deasupra noastră!

Capitolul 141

Valul de călăreţi se năpusti asupra noastră cu forţa unor talazuri uriaşe ce ar fi înghiţit o corabie. În aer fluturau săbii şi scuturi, şi armuri.

Ne-am retras, cu scuturile ridicate deasupra capului. Oţelul scrâşnea lovindu-se de ele, dar oamenii nu se împrăştiară.

Un cavaler se năpusti asupra mea, lovind furios în scutul meu cu o suliţă lungă. Picioarele mi se împleticeau de puterea loviturilor. În jurul meu, doar sunetul terorii şi gemete, clănţănitul înfiorător al oţelului, sub geamătul căruia scuturile se fărâmau, nechezatul cailor, urletele soldaţilor.

Am reuşit să îndrept vârful suliţei atacatorului meu în calul unui cavaler din apropiere. Apoi am împuns cu sabia sperând să nimeresc ceva. Se înfipse chiar deasupra apărătorii genunchiului. Cavalerul urlă, iar armăsarul se împletici. L-am tras de pe şa şi l-am aruncat sub copitele propriului cal.

Eram deja înconjuraţi pe două treimi. Oamenii mei gemeau şi cădeau pe loc; rândurile se subţiau. Nu mai puteam rezista mult acestui asalt.

— Înapoi, am strigat. Acum!

Am început să ne retragem încet, încă luptând în formaţie, încercând să ne facem loc spre adăpostul pădurii.

L-am văzut pe Cruce Neagră luptând cu furie, tăind oameni dintr-o singură lovitură, îndepărtându-şi propriii cavaleri din calea lui. Ştiam că mă căuta pe mine.

Am ajuns înapoi în pădure, iar călăreţii lui Stephen se apropiară gata să ne ucidă. Am continuat să rezistăm în formaţie. Sabia unuia îmi pătrunse braţul. Am fost încercuiţi, ca prinşi într-un laţ care ne sugruma. L-am văzut pe Cruce Neagră apropiindu-se, calm, cu privirile aţintite asupra mea.

Brusc, din pădure se ridică un urlet. Copacii au părut să prindă viaţă. De după ei şi din tufişuri au năvălit călăreţi şi bâte. Cavalerii prinşi între noi şi pădure se rotiră uluiţi. Dintr-o dată, se confruntau cu un duşman care îi ataca din spate. Caii lor se zbăteau şi îşi aruncau călăreţii din şa. Am început să îi lovim noi, folosindu-ne săbiile ca pe nişte bârne, până când îi rostogoleam de pe cai şi le zdrobeam armurile, apoi le înfigeam în trupurile lor.

Oamenii lui Stephen erau acum prinşi la mijloc, luptându-se cu un duşman ce îi lovea din toate părţile. Sorţii se schimbaseră, iar ei erau îngroziţi. Tot mai mulţi cavaleri piereau. Era un masacru – dar nu cel pe care îl plănuiseră ei.

În curând, abia dacă mai rezistau jumătate din oamenii lui Stephen. Mulţi îşi pierduseră caii şi, în armurile lor greoaie, erau atacaţi de doi sau trei de ai noştri deodată. Urletele lor de nimicire au fost înlocuite de strigăte de îndurare. Unii au încetat să lupte şi au ridicat mâinile. Armele le căzeau la pământ.

Mă cuprinse un sentiment de uşurare, la fel de ascuţit ca şi sabia mea.

— Te bucuri prea devreme, bufonule. Înainte de sfârşitul zilei, o să

vedem câtă putere are micul tău toiag.

Capitolul 142

Îşi ridicase viziera şi i-am văzut privirea îngheţată pe faţa plină de cicatrici. M-am uitat fix în ochii aspri ai lui Cruce Neagră, omul pe care îl uram mai mult decât pe oricine altcineva pe lumea asta.

— *De două ori,* am scrâşnit.

— *De două ori ce,* hangiule?

— De două ori trebuie să mântui lumea de ticălosul care mi-a ucis soţia şi copilul.

M-am apropiat de el, cu sabia îndreptată către gâtul lui.

Tafurul îşi coborî viziera şi rămase pe loc parându-mi cu uşurinţă lovitura. L-am atacat iar, şi iar. M-a respins de fiecare dată.

— M-ai făcut de râs, zise Cruce Neagră. Prin crăpăturile strâmte ale vizierei, mă străfulgera cu privirea.

Cu un urlet îngrozitor, se avântă şi îşi năpusti sabia asupra mea cu forţa unei catapulte. M-am tras înapoi, sabia lui aproape atingându-mi faţa.

Tafurul nu se opri nici măcar să îşi tragă răsuflarea. Se năpusti din nou, încercând să îmi taie picioarele. Am parat, dar forţa loviturii lui aproape că îmi înfipse propria mea sabie în coapsă.

Am rămas aşa, cu săbiile încrucişate, şi am avut nevoie de toate puterile mele pentru a-l respinge. Mă simţeam ca un băieţel luptându-se cu un bărbat în toată firea.

— Îţi meriţi din plin reputaţia de nebun, chicoti Cruce Neagră. Când te voi ucide, Stephen va lua o dată cu lancea şi viaţa oamenilor tăi. Capul tău va zăcea la picioarele patului târfei tale.

Mă ataca din nou, şi îmi era tot mai greu să-i ţin piept.

M-am ferit spre stânga, încercând să îmi trag răsuflarea. Numai iuţeala mea făcea să nu fiu tăiat în două. Dar agilitatea îmi scădea. Mi-am dat seama că nu îl puteam învinge pe Cruce Neagră.

M-a lovit cu coiful în frunte. M-am tras înapoi împleticindu-mă, cu creierii zguduiţi de lovitură. Respiraţia îmi era grea. În sinea mea o voce implora: *Te rog, Doamne, arată-mi calea.*

Tafurul se apropie şi mai mult, iar eu mă poticnii, încercând să scap.

M-am târât pe malul râului, știind că voi fi mort peste numai câteva secunde. Până la urmă, Stephen avea să capete lancea sfântă.

Cruce Neagră stătea în fața mea. Nu aveam nicio posibilitate de a scăpa de el. Își ridică viziera ca să îi văd fața îngrozitoare, plină de cicatrici.

Pufni.

— Sufletul tău este deja pierdut. Eu nu fac decât treburile murdare ale lui Dumnezeu, trimițând trupul tău la El.

Pentru o clipă, am fost orbit de soarele ce se reflecta din armura lui. Mă simțeam în alt loc, în Antiohia, holbându-mă la turc, trăgând ultimele guri de aer din viața mea.

Încă o dată, mă apucă cea mai nebunească dorință.

Am început să râd. Nu știam de ce. Că ultimul cerc se închisese, că mă întorsesem din nou la momentul morții mele? Că, în pofida tuturor speranțelor mele, viața în ducat avea să rămână așa cum era? Că aveam să mor în haine de bufon?

Prin minte îmi trecu un vers dintr-o glumă proastă. Nu știu de ce mi se păruse amuzantă, dar nu mă puteam abține. Eram nebun, nu?

— *Este adâncă, într-adevăr,* am spus. Apoi am început să râd din nou, tăvălindu-mă, cu picioarele ridicate.

— Mori fără niciun pic de creier, bufonule. Spune-mi, ce gând este atât de amuzant încât să îl iei cu tine în mormânt?

— Cea mai veche glumă din carte. Mi-am tras răsuflarea. Nu știam dacă ceea ce mă cuprinsese era șiretenie sau o nebunie totală. Doi bărbați se pișau de pe un pod, fiecare încercând să îi arate celuilalt a cui este mai mare. Unul își scoate scula. *„Brr... ce rece este apa asta“*, zice. „Da“, zice celălalt, „și este și foarte *adâncă. “*

Cruce Neagră se uita prostit. Stătea pe malul râului gata să mă trimită în iad.

— Și este și foarte adâncă, am spus din nou, de această dată cu o siguranță nouă în glas.

N-a fost decât o fracțiune de secundă, dar știu sigur că am văzut pe fața lui că a înțeles că *nimic nu era ceea ce părea,* că îi scăpa ceva.

Înainte de a-și da seama, l-am lovit puternic între picioare. Lovitura îl trimise chircit pe malul râului.

Cruce Neagră se străduia să își țină echilibrul. Și a reușit! pufni plin de dispreț, ca și când ar fi vrut să spună: *Om mic! Asta este tot ce poți?*

Deodată, nu se mai putu ține pe picioare și începu să se clatine. Și,

totuşi, în privirea lui nu era teamă, ci iritare. *Om mic, probleme mici.*

Apoi, începu să cadă. Armura îl apăsa şi, cu un sunet metalic, îl trăgea înapoi, iar el prinse a se rostogoli, apucându-se de pietrele şi de buruienile de pe margine ale râpei, până când se prăbuşi în apă.

Alunecă la fund. Sigur, ultimul gând care îi trecu prin minte a fost acela că se va ridica şi va veni să mă ucidă. Au trecut câteva clipe. Nici mie nu îmi venea să cred. Tafurul nu apăru la suprafaţă. O mănuşă se ridică în aer şi se agită, încercând să apuce ceva.

Mai trecu ceva timp. Pe luciul apei au apărut bule de aer. Mănuşa continua să se agite. Dar tafurul nu se mai ridică niciodată. Cruce Neagră se dusese, se înecase, *era mort.*

Am încercat să mă târăsc spre marginea malului. Lupta se potolise. Oamenii lui Stephen îngenuncheau, gemând, cu mâinile ridicate. Unii dintre ai noştri chiuiau, rotindu-şi săbiile deasupra capului.

Apoi, au chiuit toţi. Câştigasem! Stephen fusese învins. *Noi câştigaserăm!*

În jurul meu, oamenii se adunau în grabă. Nu ştiam dacă să râd sau să plâng. În sfârşit, lacrimile îmi umplură ochii, lacrimi de bucurie şi de sfârşeală. Oamenii îmi strigau numele de parcă aş fi fost vreun erou.

Am întins mâna la spate după lancea cea sfântă. Cu ultimele puteri, am ridicat-o cât am putut de sus.

Spre rai.

Capitolul 143

Emilie nu auzise strigătele de bucurie. De ce?

Ştia că jos se dădeau lupte crâncene. Auzise tropotele puternice de copite. Zidurile se zguduiseră de galopul cavalerilor care ieşeau din oraş.

O, Doamne, se gândea, asta nu poate să însemne decât că Stephen a atacat. Armata lui Hugh se lupta acum pentru a supravieţui.

Emilie nu se putea ridica pentru a privi pe fereastra celulei sale. *Cum putea Dumnezeu să îl lase pe acest tiran nemilos să câştige? Luptă, Hugh, luptă!* Dar ştia că sorţii erau împotriva lui.

Aştepta urletul care să anunţe victoria. Asta însemna că ucigaşii plătiţi de Stephen îşi făcuseră treaba. Că Hugh era mort.

Dar nu veni niciun urlet.

După trecerea primului val de călăreţi, nu se auzi decât clinchetul de metal şi hărmălaia îndepărtată a luptei. Apoi, după un timp, un chiot general. De ce trupele de pe ziduri erau atât de tăcute? Se ridică, în sfârşit, în capul oaselor pe salteaua ei.

Să fi câştigat Hugh? Ar fi fost posibil?

Brusc, zăvorul zbură şi uşa se deschise larg. Stephen stătea în prag, cu ochii fioroşi. Doi soldaţi îl urmară în celulă.

Încercă să zâmbească.

— Nu aud niciun chiot de pe ziduri. De ce am impresia că bătălia nu s-a încheiat în favoarea ta?

— În favoarea *nici unuia* dintre noi. Stephen pufni şi o apucă de braţ. În curte este un ştreang ce aşteaptă gâtul tău delicat. Mâine dimineaţă, târfă trădătoare!

— Nu ai niciun drept să faci o asemenea judecată. Emilie încercă să scape. Cu ce acuză mă condamni la moarte?

— Răzvrătire, încurajarea rebelilor, a nenorociţilor de eretici… Stephen le enumeră ridicând din umeri.

— Ţi-ai pierdut minţile? Nu mai ai niciun pic de demnitate? Te-ai vândut cu totul diavolului pentru o bucată de metal? Pentru lance?

— Lancea aceea, zise Stephen, cu o privire scânteietoare, valorează pentru mine mai mult decât tine şi nebunul tău, şi toate amărâtele de „suflete“ părăsite din Franţa.

Emilie strigă:

— Nu îl vei învinge, Stephen, fie că mă spânzuri, fie că nu. A venit la tine de unul singur; acum îl urmează o armată. Nu îl poţi opri, nici cu titlurile tale şi nici cu mercenarii tăi, oricât de mulţi oameni ai trimite împotriva lui.

— Da, da, amărâtul tău de bufon. O, acum chiar că îmi tremură genunchii. Stephen râse.

— Va veni să mă ia de aici.

Stephen scutură din cap şi suspină.

— Uneori, cred că voi doi chiar vă meritaţi unul pe altul. Bineînţeles că va veni să te ia, proastă mică. Exact pe asta contez.

Capitolul 144

Oamenii deveniră conştienţi că bătălia se sfârşise. Destul cu luptele. Destul cu sângele.

Se uitau în jurul lor, înmărmuriţi şi exaltaţi.

Cei care supravieţuiseră îşi căutau prietenii şi îi îmbrăţişau. Georges şi cei din Languedoc, Odo şi părintele Leo, Alphonse şi Alois, fermierii şi zidarii, bucurându-se toţi că erau în viaţă.

Mi-am condus oamenii înapoi spre zidurile castelului, sleiţi de puteri, dar *învingători!*

Aceiaşi apărători care ne respinseseră atacurile ne priveau acum întristaţi, cu mâinile legate. Cavalerii capturaţi din armata lui Stephen erau împinşi în faţă. Li se luaseră armurile şi erau obligaţi să îngenuncheze. Se auzi un strigăt. Nu un strigăt de victorie, ci un cântec, o voce care devenea tot mai puternică, până când se alăturară toţi.

— *Supuneţi-vă, supuneţi-vă,* cântau ei.

În sfârşit, pe un parapet de deasupra porţii, apăru Stephen, îmbrăcat într-o tunică de ceremonie purpurie. Ne privea de parcă nu îi venea să creadă că gloata asta de amărâţi îi înfruntase şi îi învinsese pe soldaţii lui.

— Acum ce se va întâmpla? l-am întrebat pe Daniel.

— Trebuie să vorbeşti cu el. Stephen trebuie să se supună, altminteri cavalerii lui îşi vor pierde capul. Este legat prin jurământul de onoare.

— Du-te. Odo mă împinse înainte. Spune-i ticălosului că îşi poate păstra afurisitul de grâu. Vezi dacă au ceva bere pe aici.

Mi-am luat lancea. Cineva îmi aduse un armăsar.

— Vin cu tine, zise Daniel.

— Vin şi eu, zise morarul.

Mă uitam la Stephen. Nu aveam încredere în ticălosul ăsta, indiferent cât de tare ar fi fost legat prin jurământul de onoare.

— Nu cred.

Am scuturat din cap. Mă gândeam la altcineva.

L-am adus pe Baldwin. Fusese dezbrăcat de tunica lui şi purta acum un veşmânt ca orice om de rând. Mâinile îi erau legate, faţa îi era

răvăşită şi avea nevoie de un bărbier.

— Este ziua ta norocoasă, am spus, trântindu-i o pălărie cu pene pe cap. Dacă totul merge bine, în curând vei purta din nou mătăsuri.

— Nu e nevoie să mă îmbraci tu. Aruncă pălăria. Poţi să fii sigur că Stephen îşi va recunoaşte semenii.

— Cum vrei. Am dat din cap solemn.

Ne-am făcut loc printre rânduri, calul lui Baldwin fiind legat de al meu. Soldaţii de pe ziduri ne priveau în tăcere.

Ne-am oprit cam la o aruncătură de săgeată. Stephen se holba în jos, abia băgându-mă în seamă, ca şi când ar fi fost întrerupt în mijlocul unei mese.

— Cruce Neagră a murit, l-am anunţat. Soarta celor mai buni cavaleri ai tăi, ceea ce a mai rămas din ei, aşteaptă cuvântul tău. Nu mai vrem altă vărsare de sânge. Supune-te!

— Eu îţi ordon ţie, cap de morcov, replică ducele. Te-ai dovedit un luptător la fel de bun pe cât de bun ai fost şi ca bufon. Nu te-am apreciat îndeajuns. Vino, trebuie să îţi văd faţa. Îţi voi prezenta condiţiile mele.

— *Condiţiile tale?* Pe ale noastre eşti obligat să le asculţi.

— Mi se pare mie, bufonule, sau nu mă consideri un om de onoare? Înaintează şi cere-ţi răsplata.

— Cred că te lauzi cu ceea ce nu ai. Sper că nu te superi dacă îmi trimit înainte reprezentantul.

Pe faţa lui Stephen îşi făcu loc un zâmbet.

— Omul tău, atunci, bufonule. Şi eu îl voi trimite pe al meu.

— Să mă duc? se oferi Daniel.

Am clătinat din cap şi m-am uitat la Baldwin.

— Nu… el.

Ochii lui Baldwin se măriră. Broboane de sudoare apărură pe fruntea lui.

— Iată şansa ta. I-am tras gluga peste cap. Arată-ne cum te recunoaşte semenul tău.

I-am dezlegat calul care ţâşni înainte. Ducele, cu mâinile legate, a încercat să prindă frâul calului şi să îl strunească. Trecu de terenul neutru. Începu să strige:

— Eu sunt Baldwin, duce de Treille!

Câţiva paznici începură să arate cu degetul şi să râdă. Vocea ducelui deveni mai nervoasă.

— Eu sunt Baldwin, proştilor. Nu luaţi în seamă aceste veşminte. Uită-te la mine, Stephen. Nu vezi?

Tot ce se putea vedea era o siluetă îmbrăcată galopând spre porţi.

— Uite, bufonule, strigă Stephen, astea sunt condiţiile mele.

Se auzi un şuierat înfiorător şi pieptul lui Baldwin fu străpuns de o săgeată. Ducele se lăsă pe spate. Apoi o alta şi o a treia săgeată se înfipseră în el. Trupul lui Baldwin se clătină în şa. Calul, simţind că nu era ceva în regulă, se întoarse din drum şi o luă înapoi spre noi.

— Acestea sunt condiţiile mele, nebunule, zise Stephen de pe zid. Bucură-te de victoria ta. Mai ai o singură zi. Apoi îşi înfăşură tunica purpurie în jurul umerilor şi plecă, fără ca măcar să aştepte vreun răspuns.

Daniel ieşi în faţă să întâmpine calul ce se întorsese. Trupul lipsit de viaţă al lui Baldwin se rostogoli la pământ.

Pe una din săgeţile din pieptul lui era înfăşurat un pergament.

Daniel sări de pe cal şi, fără să scoată săgeata, desfăcu hârtia. Citi, apoi se uită la mine. Am văzut amărăciunea din ochii lui.

— Lady Emilie a fost acuzată de trădare. Avem o zi să depunem armele. Dacă nu ne supunem, şi nu îi dăm lancea lui Stephen, va fi spânzurată.

Capitolul 145

În noaptea aceea, m-am dus pe câmpul din spatele taberei noastre, cu pieptul fierbându-mi de mânie.

Trebuia să fiu singur. Am trecut de semnele ce ne marcau teritoriul. Ce îmi păsa dacă eram sau nu în pericol? Voiam să arunc nenorocita de lance spre zidurile castelului. *Ia-o, Stephen! Viaţa mea nu a fost decât durere şi suferinţă din momentul în care am găsit-o!*

În spatele meu, flăcările a o sută de focuri sclipeau în noapte, oamenii mei moţăiau sau făceau pariuri despre ce avea să se întâmple a doua zi: luptă sau capitulare.

Începeam să mă însufleţesc, nu mai simţeam o greutate pe umeri. Poate că reuşeam să o văd pe Emilie dacă mă apropiam suficient de ziduri. Doar o secundă, cât trec pe lângă poartă. Gândul că s-ar putea să îi mai văd măcar o dată chipul frumos mă înviora.

Am strâns lancea în mâini, cu ochii la zidurile groase.

Deodată, am simţit un braţ vânjos în jurul gâtului meu. Am tras aer în piept în timp ce strânsoarea devenea tot mai puternică. Am simţit în spate vârful unei săbii.

— Bun moment, bufonule, şuieră o voce în urechea mea.

— Nu şi locul pe care l-ai ales pentru crimă. Dacă strig, vei deveni carne pentru câinii noştri.

— Iar dacă strigi, vei pierde un prieten foarte bun, vânătorule de mistreţi.

M-am întors încet şi m-am pomenit faţă în faţă cu Moor, cel care era mereu în preajma lui Anne.

— Ce cauţi aici, Moor? Stăpâna ta, Anne, nu îmi este prietenă. Nici tu nu eşti bine venit.

— Vin cu un mesaj, zise el. Trebuie să mă asculţi.

— Am văzut deja mesajul doamnei tale, dar soţia mea a murit în temniţa ei.

— Mesajul nu e de la doamna mea, zise Moor zâmbind, ci de la *a ta.* Emilie. Te roagă să vii cu mine în noaptea asta. I-am spus că niciun om întreg la minte nu ar trece de aceste ziduri în noaptea asta. Şi mi-a spus să îţi zic „*Că e posibil, dar poate să nu fie întotdeauna.”*

La auzul acestor cuvinte, mi se tăie respiraţia. Aproape că auzeam vocea lui Emilie, şi o vedeam ca în ziua aceea în care am pornit spre Treille în costumul meu de bufon. Încrederea îmi revenea la gândul licărului curajos din ochii ei.

— Nu zâmbi încă, mă avertiză Moor. Va fi drum lung până la ea. Alege doi oameni. Cei mai buni. Doi alături de care ai fi fericit să mori. Apoi va trebui să intrăm. Înăuntru. Acum.

Capitolul 146

I-am ales pe Odo şi pe Taur. Pe cine altcineva? Ei erau cei mai curajoşi şi, cu ajutorul lor, ajunsesem până aici.

Pe la miezul nopţii, am plecat furişându-ne prin tabără şi spre pădure fără să fim văzuţi. Apoi am urmat cursul râului spre locul unde acesta se apropia de zidurile oraşului, departe de poarta principală.

Ne-am ţinut aproape de râu, îndreptându-ne spre o parte a oraşului

pe care nu o cunoşteam. Am traversat râul printr-un vad spre care ne-a îndrumat Moor.

Târându-ne de-a lungul zidului, am ajuns lângă ceea ce părea a fi exteriorul unei clădiri mari din piatră cu mai multe caturi. În zid se deschideau ferestre mici. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă aflam. Moor se căţără spre una din deschizăturile înguste. Zgârie cu unghia în zid. O voce îi şopti ca răspuns.

— *Cine este acolo, rege sau nebun?*

Moor zise:

— Dacă nebunii ar purta coroane, am fi toţi regi. Repede, dă-ne drumul, altminteri vom fi toţi spânzuraţi mâine.

Deodată, bucăţile de zid începură să se mişte. Deschizătura se lărgea cu fiecare cărămidă, şi mi-am dat seama că nu era o fereastră, ci un tunel.

— Ce naiba este asta? am întrebat.

— *La porte du fou,* zise Moor, zorindu-ne să trecem. Poarta nebunului. A fost săpată în timpul războaielor cu Anjou, drept cale de salvare, dar anjevinii au aflat, i-au aşteptat aici pe fugari şi i-au măcelărit pe toţi. Despre fiecare dintre cei care au trecut pe aici se spunea că este un nebun. M-am gândit că vei aprecia aluzia.

— Foarte încurajator. Odo înghiţi în sec.

— Scuzele mele, zise Moor. Aş fi sugerat poarta principală, dar e păzită de oameni în tunici verde cu auriu, cu săbii mari. Îl împinse pe Odo înainte.

Ne-am târât prin deschizătura îngustă. În faţa noastră apăru o lumină palidă.

— Haide, repede, am auzit o voce venind dinspre celălalt capăt. Nu ştiam unde mă aflam şi nici spre cine mă îndreptam. Mă rugam ca aceasta să nu fie o capcană.

Tunelul nu era lung, doar de lungimea unei clădiri. Am ajuns într-o încăpere luminată de torţe, şi am simţit nişte braţe ajutându-ne.

Braţele acelea aparţineau unui bărbat cu barbă albă, îmbrăcat cu o robă de un albastru profund. L-am recunoscut imediat: Auguste, spiţerul care mă vindecase după ce fusesem atacat de mistreţ. Acesta era locul în care îşi îngrijea bolnavii. Oameni în agonia bolii erau întinşi pe saltele sau se sprijineau, pe jumătate dezbrăcaţi, de pereţii din piatră.

Auguste ne conduse de-a lungul coridorului într-o încăpere

alăturată. O cameră de lucru. De jur împrejur pereţii erau plini de manuscrise grele.

Abia dacă am avut timp să îi mulţumesc lui Auguste pentru ajutorul dat, că acesta dispăru, închizându-ne acolo. Inima îmi bătea cu putere.

— Acum ce facem? M-am întors către Moor.

— Ce facem acum, zise o voce din umbră, este să ne rugăm ca lancea aia sfântă a ta să aibă măcar o parte din puterile pe care se spune că le-ar avea – dacă intenţionezi să salvezi viaţa femeii pe care o iubeşti.

M-am întors şi am văzut o siluetă cu faţa acoperită de o glugă, apărând dintr-un colţ. Nu ştiam dacă să ridic cuţitul sau să mă înclin.

Mă holbam la lady Anne.

ULTIMELE

ÎNDREPTĂRI

Capitolul 147

În curtea castelului se auzea un răpăit de tobe. O mulţime de oameni nerăbdători începuseră să se adune ca să asiste la ceea ce urma să se întâmple.

De obicei, înainte ca un hoţ sau un criminal să fie spânzurat, oamenii se adunau râzând şi bârfind, de parcă se pregăteau pentru un festin. Vânzătorii ambulanţi îmbiau cu prăjituri şi acadele; copiii se jucau de-a v-aţi ascunselea prin mulţime, sperând să prindă un loc în rândurile din faţă, de unde să poată batjocori sau scuipa.

Dar astăzi, atmosfera era cu totul diferită. Toţi ştiau că aveau să vadă ceea nu mai văzuseră niciodată până acum.

Un nobil avea să fie spânzurat.

O femeie de origine nobilă.

Priveam de deasupra curţii, din turn, stând ghemuit în locul în care mă adusese Moor. În piaţă, l-am văzut pe Odo în mulţimea de lângă spânzurătoare. Şi pe Taur având pe umeri o vergea de care atârnau două găleţi, îndreptându-se spre poarta principală.

Pe ziduri, soldaţii se aliniaseră pe parapete, la posturi, în cazul în care rebelii ar fi atacat. În piaţă se aprinsese un rug, iar flăcările erau agitate de un vânt iute. Focul urma să ardă trupul lui Emilie, după ce ea ar fi murit.

Liniştea apăsătoare fu spartă de sunetul cornului. Mulţimea murmura. Venise clipa! Se deschise uşa donjonului.

Un detaşament de soldaţi înaintă, având-o în mijloc pe Emilie.

— Iat-o, strigă cineva.

— Te implor, roagă-te, doamnă, se văicări o femeie. Raiul Domnului e mare. Dacă are loc pentru noi, are şi pentru tine.

Inima mi se zbătea în piept, doar la vederea lui Emilie după o perioadă atât de lungă.

Purta o cămaşă simplă din bumbac şi un şal înfăşurat strâns în jurul umerilor. Părul ei blond era prins la spate şi îi cădea pe gât. Nu părea nobilă, ci doar la fel ce curajoasă cum o ştiusem dintotdeauna.

O, Doamne, cum aş fi vrut să îi întâlnesc privirea, să o strig. Să îi spun că eram acolo.

Tobele răpăiră din nou. Mulţimea tăcu.

— Daţi-i drumul, strigă în sfârşit cineva. Nu împotriva ei luptăm.

Emilie se opri o secundă, cu un zâmbet pe faţă, dar un soldat o împinse către eşafod.

Mulţimea striga, cerând să-i fie cruţată viaţa, dar un bărbat mascat o ridică de braţe şi o împinse pe scări către ştreang. Ştiam cât de speriată trebuia să fi fost; ştiam cum trebuia să îi fi zvâcnit inima. Am privit spre Odo, făcându-i semn: *Stai!* La fel şi către Taur. Cum aş fi vrut să mă ridic şi să strig: *Sunt aici!*

Apoi, cornul sună din nou – de data aceasta anunţa alaiul ducelui. Dinspre intrarea în castel apăru Stephen, flancat de lacheii lui, vechilul şi şambelanul.

Vechilul scoase un pergament şi începu să citească: „În conformitate cu legile ducatului de Boree, consfinţite de către arhiepiscopul diocezei şi de Sfântul Scaun, vă facem cunoscut că toţi cei care adăpostesc eretici rebeli sau sunt complicii acestora vor fi consideraţi trădători atât de către ducat cât şi de către Biserică, şi de aceea vor fi spânzuraţi, iar trupurile lor vor fi arse, aşa cum prevede legea“.

— Lăsaţi-o să trăiască, strigă o voce din mulţime. Ştreangul e mai potrivit pe gâtul lui Stephen decât pe al ei.

Faţa lui Stephen se înroşi.

— Unde este bufonul tău acum, doamnă?

Păşi spre eşafod şi se adresă tuturor:

— I-am dat şansa să îi salveze viaţa, să scutească oraşul de vărsare de sânge dar, cu toate acestea, el nu apare. Lady Emilie, nu le ai decât pe aceste biete femei să îţi ia apărarea.

— Faptele tale îmi iau apărarea, zise Emilie. Mă rog din tot sufletul să nu vină.

Stephen miji ochii.

— Vom aştepta, dar doar câteva minute.

Odo se uită la mine pregătit. *Acum,* spuneau ochii lui. *Trebuie să lovim acum.* Nu i-am dat niciun semnal.

Deodată, de pe ziduri o santinelă strigă:

— Sire, armata bufonului. Au aruncat armele. *Se predau.*

Faţa lui Stephen se lumină de bucurie:

— Eşti sigur că aşa e, sergent? Se predau sau atacă? Trebuie să ne asigurăm că nu e vreo şmecherie la mijloc.

— Nu, sergentul are dreptate, confirmă castelanul de pe meterez.

Au coborât steagurile. Se predau într-adevăr. Şi bufonul este în fruntea lor.

De sus, din ascunzătoarea mea, am văzut trupele alor mei apropiindu-se cu armele lăsate în jos. Iar Alphonse era în fruntea lor, purtând costumul şi tichia mea de bufon.

— Prostia bufonului mă surprinde până şi pe mine.

Stephen urcă scările şi se aplecă peste zid.

— Renunţă la orice pentru o femeie. Ce cavaler! Vino în faţă, bufonule, strigă Stephen. Vom deschide porţile. Am ceva ce vei dori să vezi.

A făcut semn paznicilor de la porţi şi doi bărbaţi ridicară poarta grea din fier.

În acelaşi timp, Stephen ordonă:

— Călău, verifică ştreangul.

Mulţimea se agita, protestând. Avea să se întâmple ceva rău. Călăul cu masca pe ochi puse ştreangul în jurul gâtului lui Emilie, aşezând-o deasupra trapei.

— Rămâneţi pe loc, strigă Emilie către oamenii care se apropiau din afara zidurilor. I se puse o glugă neagră peste faţă. Hugh, te rog, întoarce-te. *Întoarce-te!*

Stephen râse zgomotos:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, doamnă. Se pare că îşi merită din plin reputaţia de nebun.

Nu mă mai puteam abţine. M-am uitat la Odo şi la Taur, care se agitau pe lângă poarta deschisă. Peste drum de mine, l-am văzut pe Moor, la un balcon de deasupra pieţei.

Le-am făcut semn. *Acum!*

Dar, deodată, Stephen strigă:

— *Nu este el!* Se aplecă peste zid cu ochii ieşindu-i din orbite. Este o capcană! Bufonul nu este acolo! Închideţi porţile!

Capitolul 148

Săgeata lui Moor străbătu piaţa, lovindu-l pe unul dintre paznici în spate. Acesta căzu în genunchi.

Taurul lăsă jos găleţile şi vârî vergeaua în scripetele porţii,

oprindu-i coborârea. Înfipse cuţitul în spatele celuilalt paznic.

Un grup de oameni, cu Alphonse în frunte, dădură buzna înăuntru. I-au copleşit pe soldaţii de la porţi, care trăgeau cu săgeţi asupra lor, începând o luptă corp la corp cu oamenii lui Stephen.

Stephen coborî de pe zid şi o luă la fugă spre eşafod.

— Unde este bufonul tău? o întrebă el pe Emilie. Te lasă să mori? Nu vine să te salveze?

Făcu semn din cap călăului. Atunci Odo se strecură printre doi paznici şi înfipse cuţitul în trupul călăului, aruncându-l de pe eşafod. Se duse la Emilie.

— Ba *vine,* Stephen, am strigat eu. Am ridicat lancea. Privirile ni se întâlniră, pline de ură. Sunt aici, domnule. Norbert mi-a spus că ai avea nevoie de un bufon.

Pe chipul lui Stephen fiorul victoriei se transformă în furie.

— Luaţi-l! urlă el. O sută de galbeni pentru cel care îmi aduce lancea. *Cinci* sute!

Gărzile începură să se îndrepte spre mine. Am ridicat lancea.

— Mi-ai aruncat fiul în flăcări, am spus privindu-l fix pe Stephen. Uite, ia-ţi lancea.

Am aruncat-o cu toată puterea în rugul aprins.

— Nu…! urlă Stephen.

Alergă ca un nebun spre rug, trăgând disperat de crengi şi de lemne. Flăcările au muşcat lacome din carnea lui. Arunca bucăţi de lemn spre lance, încercând să o îndepărteze. Apoi se trase înapoi, alungat de căldura cotropitoare. Se holba la lancea care se înfipsese în centru, înroşită şi începând să îşi piardă forma.

Apoi se întoarse spre mine, cu ochii plini de o ură ucigătoare.

— Tu! strigă el. Este *nebun* de legat!

Capitolul 149

Stephen sări treptele de piatră câte două odată, încălecă parapetul şi porni să se caţere spre mine cu o viteză şi o agilitate de necrezut pentru un bărbat atât de corpolent. Ochii îi ardeau.

Mi-am luat sabia şi am sărit într-un balcon de la catul al doilea al castelului. Unul dintre soldaţii lui încercă să mă oprească, şi i-am înfipt sabia în piept, aruncându-l la o parte.

Ducele mai urcă un cat, alergând ca turbat spre mine. Mă ajunse în balcon – la zece paşi distanţă.

— Mintea ta nu a fost niciodată surprinzător de sclipitoare, cap de morcov, zise el venind spre mine. Acum să vedem dacă eşti în stare să lupţi.

Se năpusti spre mine cu sabia ridicată. Am simţit o zguduitură în tot trupul, în timp ce param lovitura. Stephen se răsuci şi, cu ambele mâini, îndreptă sabia spre mine. Lama îmi pătrunse în coastă.

M-am împleticit, fulgerat de o durere cumplită.

— *Haide, nebunule,* şuieră el, credeam că îţi place lupta. Vei vedea că a fi nobil înseamnă mult mai mult decât să îţi înfigi scula într-o păsărică de viţă nobilă. Ai vrut despăgubiri pentru rahaţii de soţia şi copilul tău? Haide!

Lovi din nou, şi sabia lui trecu aproape de gâtul meu, obligându-mă să mă retrag. Ochii îi erau injectaţi; îi simţeam respiraţia fierbinte pe faţă.

Cu ultimele puteri, l-am împuns cu sabia. Stephen gemu şi se împletici. L-am împins într-o parte şi am izbit în sabia lui, făcându-l să o scape din mână. Ochii i se bulbucară, privind-o cum zbura peste parapet. A rămas fără apărare, dar orbit de mânie.

Sări pe un balcon ce dădea în piaţă. Râdea.

— Să ştii că dacă ajung la ea înaintea ta, e moartă!

Sări în balconul următor. Apoi intră în castel.

Am alergat spre marginea balconului, uitându-mă în curte, căutând-o pe Emilie. Nu o vedeam nicăieri. Şi nici pe Odo. Sângele îmi şiroia din rană.

Am alergat în castel, aşteptându-mă să dau peste Stephen şi să ne luptăm pe viaţă şi pe moarte. Mă aflam în apartamentele princiare. Ticălosul nu se vedea nicăieri.

— Unde eşti? am strigat. Numai ecoul mi-a răspuns.

Am intrat pe o uşă spre camerele lui Stephen şi a lui Anne. Mă uitam în jur înnebunit. Mai fusesem aici în noaptea când o căutasem pe Anne, după ce o găsisem pe Sophie în temniţă.

Pe tunica mea se întindea o pată umedă de sânge.

— *Stephen,* am strigat. *La naiba, vino şi luptă-te cu mine.*

Vocea lui veni din spate:

— Mă vrei, sunt aici, bufonule. Spune-mi o glumă. Stephen apăru râzând, cu o arbaletă grea în mână, îndreptată spre pieptul meu. S-ar

putea să am nevoie de un bufon, după cum spui tu, zise el, dar se pare că ţi-am secat glumele.

Mă trecu un fior pe şira spinării. M-am retras cu spatele la zid. Nu aveam unde să fug.

— Ce zici? A rămas bufonul nostru fără poante? Visează să devină nobil, dar nu a făcut decât să şi-o tragă cu una de rang înalt. Păcat de lance, totuşi, zise rânjind. Nu eşti de acord, nevastă?

Nevastă...? Anne?

Capitolul 150

Anne păşi în lumină, rămânând în spatele lui Stephen. Picioarele mă lăsau. Aveam un gol în stomac.

În mâna ei se afla lancea. *Lancea sfântă...* Nu cea pe care o aruncasem în flăcări. Sabia pe care i-o încredinţasem cu o noapte în urmă! I-o încredinţasem.

— Da, sunt un nebun, am spus, căutându-i privirea. Cum putea Emilie să se fi înşelat atât de amarnic în privinţa lui Anne? Dar eu, cum am putut?

Mă uitam la arbaleta îndreptată spre pieptul meu. Şi la rânjetul batjocoritor al lui Stephen. Pentru prima dată mă simţeam pregătit să mor.

— O ultimă întrebare, bufonule, pufni Stephen. Moartea ta nu are nicio importanţă pentru mine, sclavule. Numai lancea conta. Ce ai fi putut face tu cu aşa ceva? Nu ai de unde să ştii ce puteri are. Am străbătut întreaga lume în căutarea ei. Prin voinţa lui Dumnezeu, este a mea. Îşi încordă degetul pe trăgaciul arbaletei.

— Atunci, ia-o, Stephen, răsună vocea lui Anne din spatele lui.

Deodată, Stephen se clătină şi ochii i se bulbucară. Aşteptam încordat să mi se verse măruntaiele în palme. Dar din arbaletă nu veni nicio săgeată.

Am auzit cel mai îngrozitor sunet – oase sfărâmate şi carne sfâşiată, Stephen icni îngrozitor dar, în loc de cuvinte, din gură îi ţâşni un râu de sânge.

Anne împinse cu putere. De această dată, lama pătrunse la baza gâtului lui şi ieşi pe sub ochi.

— Ia-o, bărbate.

Apoi Anne îşi apropie gura de urechea lui şi şopti:

— Şi află cât de lipsit de valoare este acum sângele Mântuitorului nostru ce s-a amestecat cu al tău.

Stephen privea, nevenindu-i să creadă, vulturul roman şi vârful însângerat al lăncii sfinte ieşindu-i din gât.

Apoi căzu la podea.

Mă holbam la Anne ca lovit de trăsnet. Abia dacă se uită la mine. Niciunul dintre noi nu spuse nimic. Apoi am văzut privirea înmuindu-i-se şi dădu din cap, ca şi cum între noi ar fi fost o înţelegere, fără să fie vreodată nevoie de cuvinte.

— Cred că putem spune, zise ea, că atunci când te-am cules din şanţ, niciodată nu ne-a trecut prin cap un asemenea deznodământ.

— Aşa este, doamnă.

Am auzit paşi apropiindu-se de pe hol. Emilie dădu buzna în cameră, cu răsuflarea tăiată. Privirile ni se întâlniră şi inima aproape îmi sări din piept de bucurie. Se uită la Stephen, prăbuşit pe podea. Apoi la Anne care îl privea de sus. Apoi iarăşi la mine, observând sângele ce şiroia din coasta mea.

— Eşti rănit, gemu.

— Iar tu ai grijă să mă vindeci întotdeauna, am spus. O, Doamne, Emilie, nu ştii ce înseamnă pentru mine să te văd.

— Ba da, zise ea.

Emilie alergă spre mine şi se aruncă în braţele mele. Am ridicat-o în braţe şi am strâns-o cum nu strânsesem niciodată pe cineva. Am sărutat-o iar, şi iar, sărutări pline de speranţă şi de recunoştinţă. Pentru prima dată *mi-am dat seama că era cu adevărat a mea.*

Ochii mi se umezeau pe măsură ce mă gândeam la tot ceea ce se întâmplase de când plecasem pentru prima dată din Veille du Père. La toţi cei care muriseră.

— Nu mai am nimic, am murmurat. Nici bani, nici carieră. Cum se face că, totuşi, mă simt cel mai bogat om din lume?

Emilie îmi luă mâna şi şopti:

— Pentru că eşti liber.

Capitolul 151

Cei din Languedoc au fost primii care au plecat, devreme, în dimineaţa următoare. Taurul îmi spusese că prin pădurile din părţile lor era o vorbă: Nu mai are niciun sens să ţii de cupa goală, când nu a mai rămas niciun pic de vin.

El şi oamenii lui s-au adunat la porţi în zori, cu caii încărcaţi cu saci de grâu, câţiva porci şi găini fluturând pe urmele lor. M-am dus în lumina zorilor să îmi iau rămas-bun de la ei.

— Ar trebui să rămâneţi, i-am spus. Anne a promis să se ocupe de toate păsurile voastre. Meritaţi mult mai mult.

— Mai mult? Suntem fermieri, zise Taurul. Ce altceva ne-ar mai trebui? Dacă ne-am întoarce încărcaţi cu potire de aur, ai noştri le-ar folosi pentru a se uşura în ele.

— În cazul acesta… L-am bătut pe umăr şi am aruncat o privire plină de înţeles la farfuria de aur ce avea gravat blazonul lui Stephen şi pe care intenţionam să i-o dau ca amintire. Nu e nevoie să pleci cu aşa ceva.

Taurul se uită în jur, apoi o băgă în desaga de pe şa.

— Cred că va trebui să îi învăţ ceva despre maniere, spuse el râzând.

L-am îmbrăţişat, bătându-l pe umerii largi.

— Caută-ne, bufonule, dacă o să ai vreodată intenţia de a înapoia lancea aceea. Îmi făcu cu ochiul. Dădu pinteni calului şi îşi îndemnă oamenii la drum.

I-am privit până când ultimul dintre ei a ieşit pe porţile oraşului. Stephen avea să fie îngropat mai târziu în acea după-amiază. Era ultimul lucru pe care îl aveam de făcut.

Câţiva dintre oamenii mei erau de faţă atunci când sicriul a fost adus în catedrală. Nu era o slujbă în onoarea unui duce care murise în luptă. Doar Anne, cu fiul lor, Emilie şi eu, împreună cu episcopul, ne aflam în biserică.

Sicriul ducelui a fost dus într-o criptă, adânc în inima castelului, şi depus într-un sarcofag. În acest spaţiu îngust şi întunecat, aflat mult sub pământ, zăceau rămăşiţele ultimilor episcopi şi ai ultimilor membri ai familiei stăpânitoare. Abia dacă mai era suficient spaţiu

pentru a aprinde o torţă.

Slujba fu scurtă şi simplă. Ce mai era de zis?

Că Stephen îşi vânduse onoarea din cauza lăcomiei şi a dorinţei de putere. Că fusese un tiran pentru soţia sa şi un necunoscut pentru fiul lui. Că jefuise Pământul Sfânt în căutarea relicvelor.

Episcopul de Borée, acelaşi care ne excomunicase pe noi, murmură în grabă rugăciunile, ochii alunecându-i tot mai des către lance. Emilie privea ţinându-mă de mână. După binecuvântare, Anne se aplecă peste sicriul lui Stephen şi îl sărută cu nepăsare pe obraz.

Urmă o ultimă rugăciune, Anne îşi scoase fiul din criptă, iar episcopul se împletici urmând-o îndeaproape.

— Lasă-mă o clipă, i-am spus lui Emilie.

Nu părea să fi priceput.

— Trebuie să spun ceva pentru soţia şi fiul meu.

Ea a dat din cap în semn de înţelegere şi s-a îndepărtat.

Am rămas doar eu şi Stephen.

M-am uitat la ochii întunecaţi, la nasul lui de vultur.

— Dacă a existat vreodată un ticălos în lumea asta, acela ai fost tu, am spus. Odihneşte-te în iad, blestematule. Am închis sicriul.

Ţineam în mână lancea sfântă. Îmi aducea aminte de toţi cei care muriseră din cauza ei. Poate că peste mulţi ani de aici înainte, o va găsi cineva, m-am gândit. Într-un alt timp, când va fi onorată cum se cuvine pentru ceea ce a reprezentat. Un lucru miraculos, ce cunoscuse atingerea lui Dumnezeu.

Ai fost un toiag foarte de bun. Am zâmbit. *Dar ca relicvă, mi-ai adus mai mult sânge decât pace.*

Am aşezat lancea sfântă în sarcofag. Apoi am pus capacul greu la loc.

Paznicul criptei veni spre mine, dar eu i-am făcut semn să îşi vadă de treburi. Am stat acolo şi mi-am luat rămas-bun de la Sophie, de la Phillipe şi de la turcul din Antiohia care îmi cruţase viaţa.

Sarcofagul fu sigilat pentru totdeauna şi împins în zid, abia deosebindu-se de piatra din jur, apoi în crăpături se turnă mortar.

Avea să zacă acolo pe vecie.

Sau până când ar fi fost nevoie *de ea* din nou.

Capitolul 152

Clopotele de la biserică sunau.

Când am ieşit din criptă, Emilie alergă spre mine plină de însufleţire.

— Avem oaspeţi, Hugh! Arhiepiscopul Velloux se află la porţi.

— Velloux? Nu cunoşteam numele.

— Din Paris.

Paris! Nu ştiam dacă era de bine sau de rău. Biserica ne excomunicase. Dacă acest lucru avea să rămână în vigoare, însemna că lupta noastră fusese în zadar. Nu conta că Anne voia să ne facă dreptate, fără Biserică eram în afara legii, mai mult morţi decât vii.

M-am grăbit spre curte. Anne era acolo, aşteptând. Şi episcopul Bartholomeu. Oamenii mei se apropiau şi ei: Odo, Georges, părintele Leo.

Arhiepiscopul de Paris! Acesta era un lucru foarte solemn.

În timp ce porţile se deschideau, intră o coloană de soldaţi purtând haine stacojii, călărind doi câte doi în şir.

În spatele lor, apăru o caleaşcă trasă de şase armăsari puternici.

Purta crucea Romei, însemnul Sfântului Scaun.

Inima îmi zvâcnea. Emilie mă strânse de mână.

— Presimt că va fi bine, şopti ea.

Aş fi vrut să pot spune şi eu acelaşi lucru.

Un căpitan al gărzii sări de pe cal şi puse un taburet în faţa portierei trăsurii. Când se deschise, coborâră doi preoţi purtând bonete stacojii. După o clipă, în urma lor, apăru arhiepiscopul, care avea cam şaizeci de ani, cu părul sur şi rărit, purtând o robă de asemenea stacojie, iar la gât o cruce mare din aur.

— Eminenţa Voastră, rosti episcopul Bartholomeu. El şi preoţii lui căzură în genunchi. Încet, toţi cei din jurul lui făcură la fel. Este o mare onoare. Sper că nu aţi avut o călătorie neplăcută.

— Nu am fi avut, zise arhiepiscopul politicos, dacă nu ar fi trebuit să trecem mai întâi prin Treille, la îndemnul tău, aşteptându-ne să găsim acolo o răscoală, eretici şi hoţi. În schimb, am găsit numai pace şi ordine. Şi, fapt cu totul neobişnuit, niciun stăpân. Mi s-a spus că acolo s-a dus o bătălie.

— A fost, Sfinţia Ta, zise episcopul.

— Ei bine, nu pari prea speriat, Bartholomeu, observă

arhiepiscopul. Evident, Biserica este încă în putere. Arată-mi unde sunt aceste fioroase suflete pierdute?

— Păi, sunt aici, zise episcopul arătând cu degetul către oamenii mei. Şi aici. Arătă spre mine.

Arhiepiscopul ne privi cu atenţie.

— Oamenii aceştia par destul de cumsecade pentru nişte eretici şi proscrişi.

Faţa episcopului păli. În piaţă se auziră câteva chicote.

— Ducele a simţit…

— Evident că ducele a simţit, îl întrerupse Velloux, că legile Bisericii îi permiteau, aşa cum îi permiteai şi tu, să îşi impună propria voinţă.

Pentru prima dată încordarea mea a început să se domolească.

— Sfinţia Ta. Anne făcu un pas înainte şi îngenunche. Sunteţi bine venit, dar sunt şi chestiuni de lege civilă ce trebuie rezolvate.

De lângă trăsură, răsună o voce.

— De aceea am şi venit, draga mea.

Îşi făcu apariţia o siluetă impunătoare, înveşmântată într-o mantie purpurie, brodată cu flori galbene de crin. Pe dată, toţi soldaţii căzură în genunchi.

— Înălţimea Ta, exclamă Anne, albind la faţă. Se ridică repede şi făcu o reverenţă, cu ochii în pământ. În mulţime se auzeau exclamaţii de uimire. Cuvinte pe care abia dacă îmi venea să le cred.

— Regele…

Toţi cei din piaţă îngenunchează. *Regele!* Răspunsese chemării mele. A trebuit să clipesc de două ori ca să fiu sigur că nu visez.

Apoi ceea ce am auzit m-a făcut să rămân stană de piatră.

— *Tată!* exclamă Emilie.

Capitolul 153

Tată! Auzisem bine? Trupul îmi îngheţă. Rămăsesem cu gura căscată.

Ochii regelui se opriră asupra lui Emilie. Nu aş fi putut spune dacă era revoltat sau mulţumit.

— Absenţa de la curte te-a făcut să uiţi, copilă, cu cine vorbeşti?

— Nu, sire, răspunse Emilie. Îngenunche şi îşi plecă ochii. Apoi îi

ridică. Tată… adăugă ea şi zâmbi.

Regele ne făcu semn să ne ridicăm.

— Arată-mi-l pe nebunul rătăcit despre care mi se spune că ar fi provocat această tulburare.

Emilie veni spre mine şi mă prinse de braţ.

— Te înşeli, tată. Nu Hugh este de vină pentru…

— Taci, o întrerupse regele ridicând vocea. Mă refeream la *Stephen,* presupusul duce, nu afurisitul tău de bufon, continuă.

Emilie, cu ochii umezi, zâmbi roşind. Mă luă de mână.

— Ducele e mort, sire. Anne făcu un pas în faţă. A murit, conştient de ruşinea lui, de propria lui mână.

— De propria sa mână… Regele aruncă o privire arhiepiscopului şi pufni. Atunci, după toate câte s-au întâmplat, el este cel care a ieşit din graţia lui Dumnezeu. Iar în ceea ce vă priveşte pe voi, ceilalţi eretici… Se întoarse cu faţa spre oamenii mei. Vă puteţi considera mântuiţi. Vorbesc în numele arhiepiscopului Velloux, desigur.

Se auzi un chiot de bucurie. Oamenii se îmbrăţişau şi ridicau mâinile spre cer.

— Acum, în ceea ce te priveşte, bufonule… Regele se întoarse din nou către mine. Dacă ţi-aş împlini doleanţele, ar însemna ca jumătate din ţară să fie cuprinsă de neorânduială.

— Nu am doleanţe. Mi-am plecat capul. Doar speranţa de a ne întoarce la casele noastre în pace şi câteva legi care să pună capăt unor nedreptăţi la care am fost supuşi.

Regele trase aer în piept. Pentru o clipă, am crezut că se va înfuria. Apoi se linişti.

— Fiica mea vorbeşte asta de ani de zile… Poate că ar fi timpul. Dreptatea trebuie să fie aceeaşi pentru toţi.

Emilie mă împinse în jos. Am îngenuncheat.

— Trebuie să fii educat precum nobilii, spuse regele.

— Sire, am fost jongleur şi hangiu, sunt mai departe ca oricine de nobilime.

— Şi, totuşi, va trebui să primeşti educaţie. Regele privi atent. Dacă ai intenţia de a te căsători cu fiica mea.

Am ridicat capul încet. M-am uitat în jur, cu un zâmbet pe faţă.

— Tată! exclamă Emilie şi mă trase în picioare. Apoi alergă spre rege şi, fără prea multă curtoazie, îl îmbrăţişă.

— Ştiu, ştiu. Nebuni sunt peste tot, chiar şi aceia care poartă mantia

regală. Dar mai întâi trebuie să vorbesc ceva cu flăcăul tău.

Veni spre mine, măsurându-mă din priviri. Apoi puse o mână pe umărul meu şi mă luă deoparte. Simţeam că avea să urmeze o dojană.

— Nu vreau să par nerecunoscător, fiule, căci ştiu că Emilie îţi datorează mult… dar, în scrisoarea ta, ai pomenit de o lance.

Am tras aer în piept, apoi am vorbit:

— A fost distrusă, Înălţimea Ta. A fost aruncată în flăcări în timpul luptelor de aici. Mă tem că nu a mai rămas nimic.

Regele suspină adânc.

— Chiar era lancea cu care a fost înjunghiat Mântuitorul nostru? O asemenea relicvă este mai valoroasă decât coroana mea. Eşti sigur, băiete?

— Sunt sigur doar că a făcut un miracol. Uită-te în jurul tău, Înălţimea Ta.

Se uită – la oamenii bucuroşi, la ochii fiicei lui, umezi de fericire –, apoi încuviinţă din cap.

— Ce comoară ar fi fost aceea! Dar poate că este la fel de bine şi aşa… Asemenea lucruri este mai bine să rămână în legende şi mituri.

EPILOG

— Bunicule!

Nepotul meu cel mic, Jack, veni spre mine, în grădină. Era o dimineaţă însorită de vară târzie. Tocmai mă întorsesem de pe deal cu un braţ de floarea-soarelui, aşa cum făceam în flecare dimineaţă de vară. Deşi urcatul dealului mi se părea un pic cam obositor acum.

Micul Jack, fiul fiicei mele Sophie, care avea cinci ani, se aruncă în braţele mele şi aproape că mă doborî. Arăta spre însemnul de la poarta hanului nostru. (Bineînţeles că hanul acesta era ceva mai mare decât primul. Acum eram proprietarii a un sfert din terenul care odată îi aparţinuse lui Baldwin. Căsătoria cu fiica regelui aduce, desigur, şi unele avantaje).

— Mama mi-a spus că ai să îmi spui povestea însemnului nostru. Mi-a spus că odată ai fost bufon.

— A spus ea asta? M-am prefăcut surprins. Păi, dacă a spus-o, înseamnă că trebuie să fie adevărat.

— Arată-mi, insistă Jack clipind din ochii lui albaştri.

— Să îţi arăt? L-am luat de mână. Atunci, trebuie mai întâi să îţi spun povestea.

L-am dus pe banca de pe care se vedea oraşul în care trăiserăm în ultimii patruzeci de ani, aproape de locul unde erau îngropaţi Sophie şi Phillipe. În jurul nostru, câmpurile era pline de floarea-soarelui.

I-am povestit lui Jack despre vremurile când tot ce aveam era un mic han. Despre ziua când pe aici a trecut o armată condusă de un eremit. Despre bătăliile ce se purtau atât în apropiere cât şi în locuri îndepărtate, şi despre cel mai mare trofeu din istoria omenirii care, pentru scurtă vreme, s-a aflat şi în mâinile mele. Despre oamenii care am luptat pentru libertatea lor, cu patruzeci de ani în urmă.

Nepoţelul meu cel blond mă asculta, abia respirând.

— Tu erai acela, bunicule? Tu ai făcut toate astea?

— Eu şi Odo, şi Alphonse. Pe vremea când unchiul Odo nu era decât fierarul oraşului, şi nu armurierul nostru.

— Arată-mi. Ridică o sprânceană ca şi când aş fi glumit. Arată-mi ce

ai învăţat.

— Ce am învăţat? I-am atins năsucul pistruiat. Apoi îmi trecu un gând prin minte. M-am ridicat de pe bancă şi i-am făcut cu ochiul ca şi cum i-aş fi spus: *„E micul nostru secret. Orice s-ar întâmpla să nu îi spui bunicii".*

Mi-am tras burta şi mi-am ţinut respiraţia. Nu mai făcusem aşa ceva de treizeci de ani. M-am ghemuit. Mă rugam să nu mor.

— Priveşte!

Am făcut un salt în aer. Atunci, într-o străfulgerare, o mie de amintiri mi-au trecut prin minte: Sophie. Norbert. Nico şi Robert. Şi turcul. Am făcut saltul pentru fiecare dintre ei. Pentru ultima oară.

Cu o tumbă, am aterizat pe picioare. Fiecare oscior din trupul meu părea să fi sărit de la locul lui. Dar am reuşit să rămân pe loc! Eram întreg. Norbert ar fi fost mândru de mine!

M-am uitat la Jack. Ochii îi scânteiau în lumina soarelui. În ochii aceia, am văzut-o pe frumoasa mea Emilie. Apoi, deodată, a început să râdă. Un adevărat râset de copil, ca un tril. Râsul, cel mai frumos sunet din întreaga lume.

— *Asta* am învăţat. I-am mângâiat părul lung şi blond şi am zâmbit. Să îi fac pe oameni să râdă. Asta este povestea însemnului nostru. Asta este *totul.*

Mi-am luat nepoţelul de mână şi am pornit amândoi către han. Emilie, regina mea, mă aştepta acolo.

Şi aveam floarea-soarelui pentru ea.

SURSELE

Următoarele cărţi despre cruciade şi despre Evul Mediu au constituit surse de informaţie şi fundalul pentru intriga şi personajele din această carte:

Armstrong, Karen: *Războiul Sfânt: Cruciadele şi impactul lor asupra lumii de astăzi,* New York: Cărţile Ancorei, 2001.

W. B. Bartlett. *Dumnezeu o vrea! O istorie ilustrată a Cruciadelor.* Gloucestershire: Sutton Publishing, 2000.

Bishop, Morris. *Evul mediu.* Boston: Houghton Mifflin, 1968.

Cantor, Norman, E. *Cititorul medieval.* New York: Harper Collins 1994. Inclusiv operele originale: Cântecul lui Roland, William de Tyre, Peter Abelard, Magna Carta, Cântecul Goliardic, St. Ambrose, Gregory de Tours, Maria a Franţei, Bernard Gui.

Cohn, Norman. *Chemarea mileniului.* New York: Oxford University Press, 1974.

Connell, Evans. *Deus lo Volt! Cronica Cruciadelor.* New York: Counterpoint Press, 2000.

Goetz, Hans-Werner. *Viaţa în Evul Mediu: Din secolul al şaptelea până în secolul al treisprezecelea.* Tradusă de Albert Wimmer. Notre Dame, Indiana: University of Notre Dame Press, 1993.

Holmes, George. *Istoria ilustrată a Europei Medievale de la Oxford.* New York: Oxford University Press, 1988.

Keen, Maurice, editor. *Războiul medieval: o istorie.* New York: Oxford University Press, 1999.

Konstram, Angus. *Atlas al Europei Medievale.* New York: Checkmark Books, 2000.

Lacey, Robert şi Danny Danziger. *Anul 1000.* New York: Little, Brown şi Compania, 1999.

Ladurie, Emmanuel Le Roy. *Montaillou: Pământul Făgăduinţei din Greşeală.* New York: Vintage Books, 1979.

Read, Piers Paul. *Templierii.* New York: St Martin's Press, 1999.

Tuchman, Barbara. *O oglindă îndepărtată: calamităţile secolului al*

paisprezecelea. New York: Ballantine Books, 1978.

Villehardouin, Geoffroi de, et al. *Memoriile Cruciadelor.* Londra: Penguin Books, 1963.

Precizări

Autorii ar dori să precizeze că *Bufonul* este, din toate punctele de vedere, o operă de ficţiune, de divertisment, şi că s-a acordat o atenţie deosebită adevărului şi detaliilor istorice, dar că, din când în când, s-au făcut ajustări şi rectificări de dragul povestirii.

Mulţumim lui H. D. Miller de la Universitatea Yale pentru abordarea educativă şi totuşi amuzantă a lecturii manuscrisului. De asemenea, îi mulţumim şi lui Mary Jordan, care a menţinut o constantă a spiritului naraţiunii pe desfăşurarea acesteia.

Şi, mai mult decât oricui, mulţumim lui Sue şi lui Lynn, ale căror căldură şi simţ al umorului s-au regăsit în spiritul mai multor pagini din această carte. Şi copiilor noştri, Kristen şi Matt şi Nick şi Jack, în speranţa că sunetul râsului nu va înceta niciodată să le fie un tovarăş călăuzitor şi un prieten drag în viaţă.